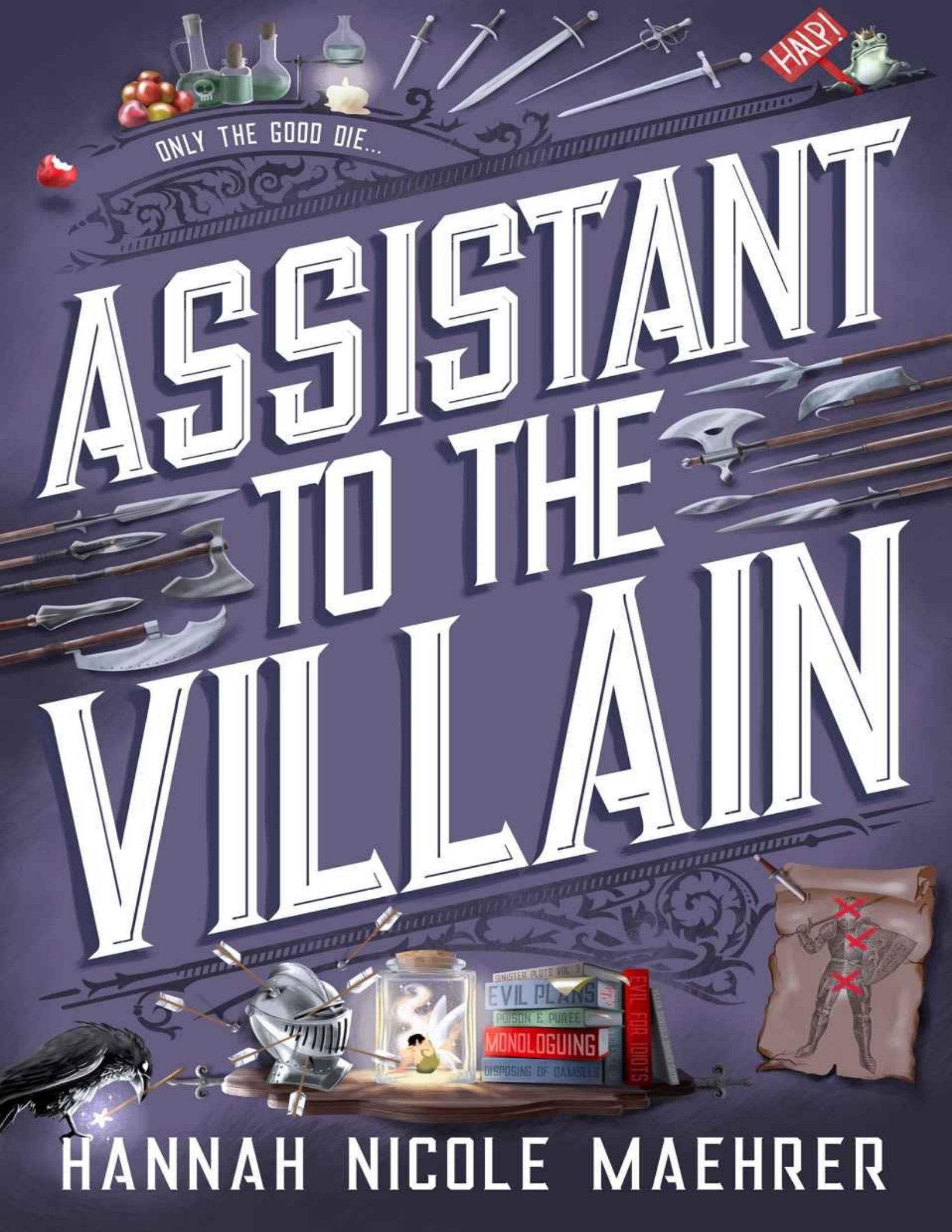

ONLY THE GOOD DIE...
HALP!
ASSISTANT TO THE VILLAIN
SINISTER PLOTS VOL. 3
EVIL PLANS
POISON & PUREE
MONOLOGUING
DISPOSING OF CADAVERS
EVIL FOR IDIOTS
HANNAH NICOLE MAEHRER

ASSISTANT TO THE VILLAIN

HANNAH NICOLE MAEHRER

İçindekiler

Telif Hakkı
İthaf Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Bölüm 30 Bölüm
31 Bölüm 32
Bölüm 33 Bölüm
34 Bölüm 35
Bölüm 36 Bölüm
37 Bölüm 38
Bölüm 39 Bölüm
40 Bölüm 41
Bölüm 42 Bölüm
43 Bölüm 44
Bölüm 45 Bölüm
46 Bölüm 47
Bölüm 48 Bölüm
49 Bölüm 50
Bölüm 51 Bölüm
52 Bölüm 53
Bölüm 54 Bölüm
55 Bölüm 56
Bölüm 57 Bölüm
58 Bölüm 59
Bölüm 60
Teşekkür Yazar
Hakkında
Yıldız Getiren, yazan Tracy Wolf f ve Nina
Croft Kan Muhafızı, yazan Cecy Robson

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Hannah Nicole Maehrer. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave., STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Red Tower Books, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır. Web sitemizi www.entangledpublishing.com adresinde ziyaret edin.

Liz Pelletier tarafından düzenlendi
Kapak çizimi ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a ait İç harita çizimi Elizabeth Turner Stokes'a ait İç tasarım Toni Kerr'e ait

TP ISBN 9-781-64937-580-3
Ebook ISBN 9-781-64937-552-0

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Birinci Baskı Ağustos 2023

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

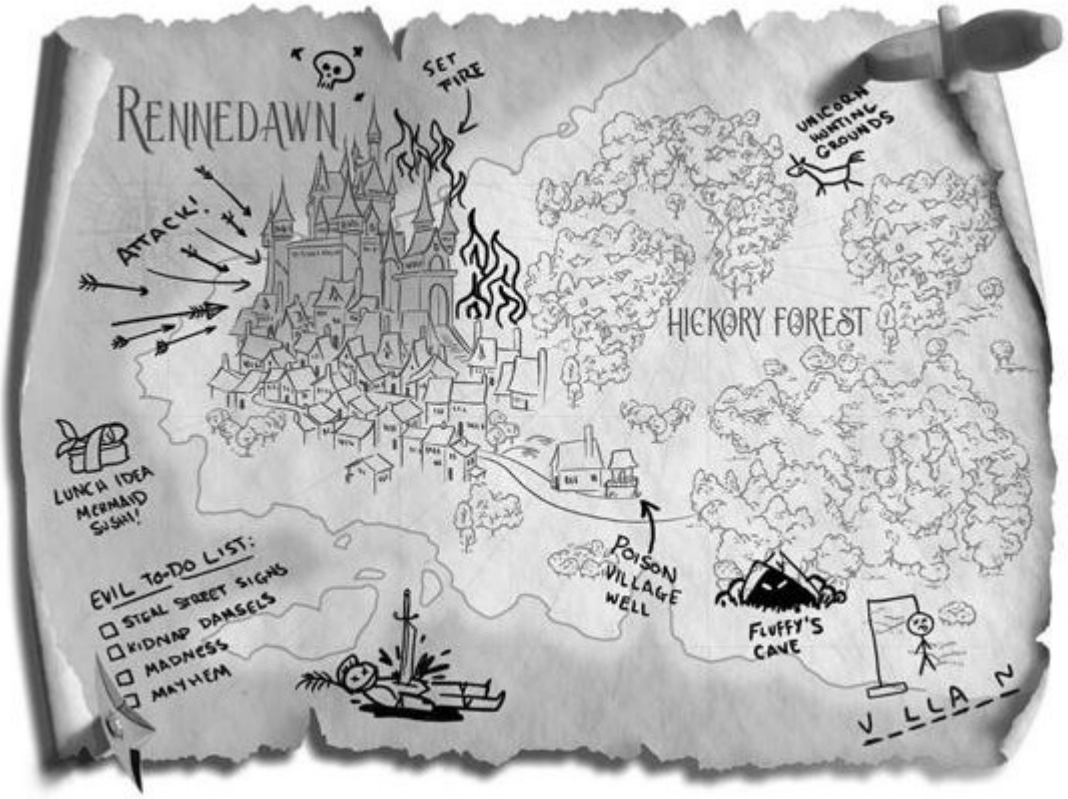

Entangled olarak, okuyucularımızın iyi bilgilendirilmesini istiyoruz. Bu kitabın sizi endişelendirebilecek herhangi bir unsur içerip içermediğini öğrenmek isterseniz, lütfen kitabın web sayfasını kontrol edin.

https://entangledpublishing.com/books/assistant-to-the-kötü adam

Anneme ve babama,
Çocukluğumda bana hikayeler anlatarak geçirdiğin saatler ve benim hikayelerimi dinleyerek geçirdiğin yıllar için,
Seninki her zaman benim favorim olacak.

Ve hepiniz için,
Ahlaki açıdan gri fantastik kötü adamın kişisel asistanı olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum.

RENNEDAWN
SET FIRE
ATTACK!
UNICORN HUNTING GROUNDS
HICKORY FOREST
LUNCH IDEA MERMAID SUSHI!
EVIL TO-DO LIST:
STEAL STREET SIGNS
KIDNAP DAMSELS
MADNESS
MAYHEM
POISON VILLAGE WELL
FLUFFY'S CAVE
V_LLA_N

Önsöz

Bir Varmış Bir Yokmuş...

Evie Kötü Adam'la tanıştığında sıradan bir gündü.

Köyündeki iş fuarlarında bir başka başarısız girişim. Gelir kaynağı olmayan bir gün daha. Hasta babasını ve küçük kız kardeşini hayal kırıklığına uğrattığı bir gün daha. Bu yüzden Hickory Ormanı'nın kenarında çit gibi sıralanmış ağaçların arasında dolaşırken zihni meşguldü ve hemen içeri girdi.

Orman bir zamanlar sık sık ziyaret edilen bir yerdi ama artık sağduyulu birinin dolaşmayı tercih edeceği en son yerdi. Özellikle de tek başına. Tabii adınız Evangelina Sage değilse ve yasak bir orman, eve gidip ailenize sonunda bir iş bulduğunuzu itiraf etmekten çok daha davetkâr görünmüyorsa... ve onu başkasına vermediyseniz.

Evie iç geçirdi ve parmaklarını uzatıp yakındaki birkaç ağacın cızırtılı kabuğunda gezdirdi. Orman gerçekten de çok güzeldi.

Rennedawn Krallığı, büyülü krallıklar arasında en mütevazı olanlardan biriydi ve topraklarının büyük bir kısmını kaplayan Hickory Ormanı'ndan kaçınmak oldukça zordu. Yine de, vatandaşları şimdiye kadar bunu yeterince iyi idare etmişti.

Yaklaşık on yıl önce Kötü Adam olarak bilinen karanlık bir figür ortaya çıktığından beri bu şekilde kalmıştı. İşkence etmek üzere kurban çalmak için ormanın kıyısında saklandığına dair çok fazla söylenti vardı. Evie bu şeytani figür hakkında çok az şey biliyordu ama onun yapacak daha iyi işleri olduğundan neredeyse emindi.

bir orman perisi gibi ağaçlarda dolaşmaktansa zamanını geçirirdi. Gerçi onlardan da hiç görmemişti - daha kuzeyde yaşıyorlardı.

"Kötü Adam," diye alay etti Evie, ağaçların derinliklerine doğru yürürken ve ellerini sade kahverengi elbisesinin derin ceplerine sokarken. "Lakabı bu kadar saçma olmasaydı belki de daha az cani olurdu."

Tabii bu isim ona doğarken verilmediyse, bu durumda Evie annesini inanılmaz öngörüsü için alkışlardı.

Evie yoldan çıkan bir dala takılıp tökezledi, yakındaki bir ağaca tutunmak için ellerini ceplerinden çıkardı, sonra bir derenin mırıldanan seslerine doğru yürüdü.

Yürürken adamla ilgili, çoğunu kötü çizilmiş ARANIYOR ilanlarından edindiği yetersiz bilgilerini gözden geçirdi. Bu ilanlarda her zaman daha yaşlı, gri sakallı, kurbanlarıyla boğuşmaktan yüzüne inen büyük yara izleriyle bölünmüş olarak resmedilmişti ve dişleri genellikle sanki onlarla kalbinizi sökecekmiş ya da belki de bir dişçiye görünmesi gerekiyormuş gibi tırtıklı çizilmişti.

Krallığın en büyük düşmanı hakkında ortalıkta o kadar çok söylenti dolaşıyordu ki Evie neye inanacağından emin değildi. Kötü Adam'ın yıllar önce Batı Rennedawn'daki balıkçı köylerinden birini yakıp kül ettiğini biliyordu. Krallık, yeniden inşa edilene kadar aylarca balıkçılık yapılamamasının ardından kıtlık yüzünden harap olmuştu. Ve daha pek çok dehşet hikâyesi vardı. Küçük çaplı hırsızlıklar da Kötü Adam'ın yapılacaklar listesinin temelini oluşturuyordu; genellikle soyluların evlerine girerek aileleri korkutuyor ve değerli yadigârlarını alıp kaçıyorlardı.

Düşündüğünden daha geniş olan dereye yavaşça yaklaşan Evie, içeri giren güneşin güzelliğine hayret etti

ağaçlardaki boşluklardan geçerek etrafındaki çiçeklere ruhani bir parıltı veriyordu. Bir an için içinde bulunduğu durumu neredeyse unutmuştu, o kadar nefes kesici bir manzaraydı ki. Ama sonra her şey hızla geri geldi.

Babası hâlâ geçen ay demircideki işini kaybettiğini bilmiyordu. Ailesi akşam yemeğinde masanın biraz daha seyrekleştiğini ya da küçük kulübelerinin yakacak odun yokluğundan daha soğuk olduğunu fark etmeden önce başka bir şey bulabileceğinden o kadar emindi ki. Yine de ona bu gece söylemesi gerekecekti. Son yiyecek stoklarını da tüketmişlerdi.

Ağır bir iç çekişle derenin kenarına diz çöktü, dizleri süngerimsi yosunlara battı. Ellerini berrak mavi suda gezdirdi, sonra da çarpan kalbini sakinleştirmek umuduyla yüzüne ve boynuna biraz soğuk sıvı sıçrattı.

Bu sefer başı beladaydı. Ve efsanevi bir kötü adamdan değil.

Hayır. Bunu kendine o yaptı.

En kötüsü de, neredeyse eline iyi bir pozisyon geçecek olmasıydı. Bu sabah panayırda, köyünden çok da uzakta olmayan bir malikânedeki soylu bir aile için tek yeni hizmetçi görevi teklif edilmişti. Mesafe nedeniyle ideal bir iş değildi ama o bunu seve seve kabul etmeye hazırdı. Ta ki, gülümseyen gözlerinde umutla yanında duran başka bir kadını görene kadar... Evie'nin kalbi göğsünde sıkışmıştı. Kadının arkasında duran üç küçük çocuğu gördüğünde daha da fazla.

Evie ona çalışma belgesini uzatmış ve onun Evie'yi kucaklayıp iki yanağından öperken yüzünün aydınlanmasını izlemişti.

Ben doğru olanı yaptım. Peki neden göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum?

İç geçirdi ve yüzüne bir parça daha kırmızı su çarparak yaklaşan diğer iş fuarlarını listelemeye başladı. Belki de komşu villalardan birine gidebilirdi-

Bekle... Kırmızı mı?!

Nefes nefese kalarak çiçeklere doğru geri geri giden Evie, bir zamanlar berrak mavi olan suyun şimdi koyu kırmızı bir renge büründüğünü görünce gözlerinin dehşet içinde açıldığını hissetti.

Kan.

Gözlerini kapadı ve nefes alışını düzene sokmaya çalıştı. Ona kadar saydıktan sonra, neredeyse uzun elbisesinin eteklerine takılarak ayağa kalktı ve yavaşça tekrar suya doğru ilerledi. Kanın derenin daha yukarısından geldiği açıkça görülüyordu.

O yöne doğru bir adım attı, bir deri çizmesini diğerinin önüne geçirdi, bulabileceği şeye tamamen hazırlıksızdı.

Dere, o yürüdükçe bir kan nehrini andırmaya başlıyordu; donuk kırmızı, kalan tüm maviyi yutuyordu. Yaralı bir hayvan olmalıydı, kan miktarı herhangi bir gösterge ise büyük bir hayvan olmalıydı. Kesinlikle Evie'nin kişisel araştırmasını gerektirecek bir şey değildi.

Yine de buradaydı, güneş ağaçların arkasına doğru alçalmaya başladığında aniden kararan ormanda... bir kan nehrini takip ediyordu.

Başını sallarken, durma noktasına geldiğinde bitkilerin ayaklarının altında ezildiğini hissetti. Arkasını dönecekti. Aslında, dereyi çevreleyen uzun otların ve dev bir ağacın arasında hafifçe gizlenmiş siyah kürklü bir canavar gördüğünde vücudu yarıya kadar dönmüştü.

Ne tür bir yaratık olursa olsun, o şey canlıydı.

İniltiler ve boğuk acı sesleri onun genel yönünden geliyordu. Evie çömeldi ve acil durumlar için bileğindeki kılıfta sakladığı küçük bıçağa ulaşmak için eteklerini hafifçe kaldırdı.

Zavallı hayvanın acısına son vermişti. Ona bu kadar şefkat göstermek hiç de ağır bir yük değildi. Ama yaklaştıkça, yaratığa o kadar az benziyordu. Neredeyse şey gibi görünüyordu.

Siyah kürkün altından bir insan eli fırladı; şimdi bunun aslında kürk değil, koyu renkli bir pelerin olduğunu fark etti. El, bileklerinden birinin etrafında dönerek onu yanına çekti.

"Oof!" Yere sertçe çarptı, omzu orman zeminine değerken bir kol beline dolandı ve onu bedenine doğru çekti. Yan yattı, sırtı arkasındaki katı ve sıcak bir şeye sıkıca bastırıldı - işte o zaman sağduyusu devreye girdi ve kıvranmaya ve bağırmaya başladı.

Bir el dudaklarının üzerine kapanırken belindeki kol daha da sıkılaştı. Alçak bir ses kulağındaydı ve tüm vücuduna ürperti yayıyordu. "Sessiz ol, seni küçük kestane, yoksa ikimizi de öldürteceksin."

Tam o sırada Evie yolun karşısında bir başka ürkütücü figür gördü -aslında birkaç tane. Hepsi gümüş giysili adamlar. Çok büyük silahlar taşıyorlardı, bazıları parlıyordu. Kral'ın Yiğit Muhafızları!

Eline karşı mücadele etti ama adamın diğer kolu onu kendisine doğru kilitliyordu ve ağır bir bacağını ayak bileklerinin üzerine sararak onu hareketsiz tuttu.

"Bırak beni." Düştüğünde bıçağını düşürmüştü, bu yüzden serbest kalan koluyla otların arasında onu aradı.

"Sakin ol," diye tekrar emretti.

Doğru. Bu adamların avladığı şey olduğundan emin olduğu yabancı bir adamın onu yere mıhladığını düşünürsek, muhtemelen öyleydi. Ama o bunu aramıştı, değil mi? Kelimenin tam anlamıyla bir kan nehrini takip etmişti - başka ne olacağını düşünüyordu ki?

"Em suc a fwool." Evie uzun ve sert bir iç çekti.

Birdenbire eli ağzından çekildi ve ses bir kez daha kulağına geldi. "Ne mırıldanıyorsun?"

"Bu benim için çok tipik bir durum," diye fısıldadı.

"Bir yabancı tarafından yere mi çekiliyorsun?" dedi şüpheci ve meraklı bir ses tonuyla.

"Şey, tam olarak bu durum değil. Ama birine buraya nasıl geldiğimi anlatsam, kimse bunun olağan dışı olduğunu düşünmez." Dirseğini adamın kaburgalarına sapladı ve onu esir alan kişinin küfredip homurdanmasına neden oldu. "Ah, özür dilerim. Acıttı mı?" Tekrar yaptı, demek istediğini anlatmak için.

"Yeter!" diye tısladıktan sonra bronzlaşmış eliyle derenin diğer tarafındaki ağaçları arayan adamları işaret etti. "Bu adamlar senin bir iblisin kollarına düşmüş bir masum olmanı umursamıyor. Seni bir an bile tereddüt etmeden öldürecekler ve bunu gülerek yapacaklar." "Bir iblis mi?" Evie sessizce kıkırdadı, kendini bu kadar üstün gören bu adama bakmak için vücudunu çevirmeye çalıştı ama adamın kolları bir kez daha onu sıkıca sardı, onu yerinde tutuyor.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu ses tonunda en ufak bir kibir belirtisi olmadan. Yine de, ününün kendisinden önce geldiğini biliyormuşçasına rahat davranması Evie'nin midesinin ters takla atmasına neden oldu.

Hayatı boyunca pek çok aşağılayıcı sıfatla anılmıştı. Endişe verici bir şekilde hepsi F harfiyle başlıyordu. Uçarı, aptal,

Unutkandı ve olayların garip bir şekilde gelişmesiyle sonunda son F harfini ekleyebildi.

Becerildim.

Biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu.

Kötü Adam, Karanlıklar Kralı, Rüyaların Avcısı, kollarını ona dolamıştı. Daha da kötüsü, korkması gerektiği kadar bile korkmuyordu. Aslında, hiç korkmuyordu, o kadar-

Aman Tanrım. Gülüyor muydu?

Öyleydi. Elinde değildi ve biraz daha yüksek sesle konuşursa o adamlar saniyeler içinde buraya gelirdi. Kötü Adam da bunu hissetmiş gibiydi çünkü gözlerini kırpıştırdı ve eli bir kez daha ağzının etrafına dolandı.

"Şu ağacın arkasında yavaşça sürüneceğiz." Evie'yi söz konusu büyük meşeyi görebileceği şekilde yukarı çekti. "Ve sonra koşacağız."

"Biz mi?" diye sordu aniden çevrilip ağacın olduğu yöne doğru itilirken. Tartışacak yer yoktu, bu yüzden talimatlara uygun olarak alçakta kaldı ve güvenli bir şekilde ağacın gövdesinin diğer tarafına yaslanana kadar sürüdü. Nefes nefese kalan ve kolunun arkasındaki kanı görünce irkilen Evie, Kötü Adam'ın hâlâ orada olup olmadığına bakmak için döndü.

Gitti.

"Ölü toprakların neresinde-" "Burada."

Evie şaşkınlıkla onun sesine doğru döndü. "Bunu nasıl atlattın-" Ama onu görünce sözleri kesildi.

Kendisini savunmak gerekirse, kabul etmesi gereken çok şey vardı.

İlk aklına gelen, ARANIYOR ilanlarının tamamen yanlış olduğu oldu. Bu gri sakallı, yaşlı, yaralı bir adam değildi. Aslında gür, koyu renk saçlarında da ak yoktu. O

Çok sert bir çene çizgisi boyunca uzanan iki günlük gölgenin üzerinde yüksek elmacık kemikleri vardı. Adamın kendisinden altı ya da yedi yaş büyük olamayacağını düşündü. Tahmin etmesi gerekirse, en fazla... yirmi sekiz, yirmi dokuz yaşında olabilirdi. Yine de bu doğru olamazdı. Bir yerlerde şeytani efendilerin en az elli, belki de zorluyorlarsa altmış yaşında olması gerektiğine dair bir kural olmalıydı.

Ama genç değil! Ve daha da felaketi, güzel değil. O öyleydi, Gerçi: güzel. Onun cilt oldu Tabaklanmış ve pürüzsüz. Sanki insanları korkutmaktan arta kalan zamanını çimlere uzanarak, belki de bir çay fincanından kibarca bir şeyler içerek geçiriyordu ve serçe parmağını kaldırarak şiir okuyordu.

Bu düşünce Evie'nin dudaklarına histerik bir kıkırdama getirdi. Kötü Adam, Evie'nin şimdiye kadar gördüğü en karanlık gözleri çerçeveleyen, mükemmel kalınlıktaki kaşlarından birini kaldırdı. Onu şaşkınlıkla değerlendiren gözler. Görünüşe göre onun yaşayan, nefes alan başka bir insan olduğunu tam olarak kavrayamamıştı, çünkü ona sanki varlığı bir gizemmiş gibi bakıyordu.

"Gerçekten böyle bakmamalısın," dedi ve adamın yüzündeki şaşkın ifadenin neredeyse sevimli olduğunu düşünerek kendini şaşırttı.

O bir katil! Vicdanı isyan etti, ama geri kalanı, çok akıllı beynine bağlı olmayan kısmı, onu umursamayacak kadar güzel buldu.

Ona doğru dikkatli bir adım atan Evie, orada olduğunu bildiği korkuyu içine atmaya çalıştı. Her an korkudan felç geçirebilir ve çığlık atarak diğer yöne kaçabilirdi ama adam şimdi bir kol mesafesindeydi ve henüz dönmemişti.

Hmm. Korku yoktu ama hafif bir endişe hissediyordu; bu da sağduyusunu tamamen kaybetmediğinin bir göstergesiydi. Ta ki,

Tabii ki, hafif endişesi, yaklaşıp bir koku alsa nasıl kokacağı gibi utanç verici düşüncelerle gölgelendi.

"Yüzümde hoşunuza gitmeyen bir şey mi var? Yoksa köyünüzdeki adamlar yüzünden üç farklı yaramdan kanıyor olmam mı?" Sesi sessizdi ve dışarıdan sakin görünüyordu ama Evie onun kara gözlerinin ardında sessiz bir öfke görebiliyordu.

Onu yargıladığını mı düşünüyordu?

"Um, evet- Kan harika değil... ama ben mermerden oyulmuş gibi göründüğünüz gerçeğinden bahsediyordum ve genel bir kural olarak, doğuştan kötü insanların grotesk görünümlü olması gerektiğini düşünüyorum."

Öfke sanki hiç var olmamış gibi göz kırptı, tek tepkisi göz kırpmak oldu.

"Hem insanları öldürüp hem de güzel olamazsın. Bu kafa karıştırıcı." Evie, küçük kız kardeşi Lyssa'nın ona son doğum gününde hediye ettiği yün atkıyı açmaya başladı, Kötü Adam'a yaklaştı ve onu bir barış işareti gibi havaya kaldırdı. "Kan için, Kötülüğünüz."

Atkıyı kadının elinden alan Kötü Adam, kanamayı durdurmak için atkıyı ortasına doladı ve sıkıca tutturdu. "Sence ben güzel miyim?"

İşin tuhafı, Evie onun yüzünün tiksintiyle buruşmasından dolayı kendisine grotesk denmesini tercih edeceği hissine kapılmıştı.

"Bu bir düşünce senaryosu değil, sadece objektif. Elmacık kemiklerinin ne kadar simetrik olduğuna bak." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini yüzünün iki yanına koydu.

Ne yaptığını anladığında adamın gözleri büyüdü ve onunkiler de büyüdü.

"Yüzüme dokunuyorsun," dedi açıkça.

"...Evet."

"Bu karardan memnun musun?" Yine kara kaşlarından birini kaldırdı.

O profesyonel bir katil, değil mi? Belki kibarca sorarsam beni öldürür.

"Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum." Omuz silkti ve ellerini tekrar yanlarına bıraktı.

Başını sallayarak, gözlerinde küçük dozda bir merakla, "Sen kaossun," dedi.

"Bunu bir iş referansı olarak yazabilir misiniz? Bir hafta içinde bir iş bulabilirim ve işe çok ihtiyacım var." O daha cevap veremeden, yanlarındaki çalılıklarda, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan sessiz bir hışırtı duyuldu.

Başını sesin geldiği yöne doğru çevirerek, omuzlarından şimşek gibi hızlıca tutup kendisine doğru çeken Kötü Adam'a doğru temkinli bir adım attı. "Ne-"

Oku hissetmeden önce duydu.

Ok omuzlarını sıyırıp geçerken sırtındaki deriyi kesen acı, onu Kötü Adam'ın göğsünün sertliğine doğru savurdu. "Bu acıttı." Kelimeler sanki bir kıymık batmış gibi gerçekçi bir şekilde çıkmıştı.

Fark edilmişlerdi ama yine de sesinde panik yoktu, "Sadece seni sıyırdı. Acıdığını biliyorum ama kaçmalıyız." Onu hızlı ama nazikçe çevirdi ve diğer yöne doğru gitmeye başladılar, Kötü Adam yaralarından dolayı hafifçe topallıyordu.

"Kolunu bana dola." Birkaç ağacın etrafından dolanırlarken yüzünü buruşturdu, Evie bir adım gerisindeydi.

"Neden?" diye homurdandı adam onu daha yakına çekerken. "Sen de en az benim kadar yavaş hareket ediyorsun!"

Yüzünde yanan bir yıldız gibi bir eğlence parıltısı belirdi, bir an için parlak ve güzeldi, sonra ufkun ötesinde kayboldu. "Sana ayak uydurmak için daha yavaş gidiyorum."

O zaman Evie'nin aklına geldi. İşsiz bir kasabın kızıyken nasıl da kısa sürede krallığın en büyük düşmanına yardım ve yataklık eder hale gelmişti.

Tanrım, belki de kaostaydı. Yarım saat olmuş muydu ki?

Bu da çok hassas bir soruyu akla getiriyordu. Evie'nin ona hatırlatmaması gereken bir soru. Ama artık çok geçti - düşünce, Evie onu geri itemeden dudaklarında şekillendi. "Neden bana ayak uydurma zahmetine giriyorsun ki? Beni kolayca toz içinde bırakabilir ve benimle uğraştıkları zamanı kaçmak için kullanabilirsin."

Evet, Evangelina. Ona seni geride bırakması için sebepler ver ve en başta neden Kötü Adam'la kaçtığını açıkla. Ölüm fermanını imzala. Aferin sana!

Bir an için onun bakışlarını üzerinde tuttu, yine de göz temasını kesmeden yanından vızıldayarak geçen bir oku savuşturmayı başardı. Evie kıskanmıştı. Ölü bir ağaca bakarken bile ondan kaçamıyordu.

"Bu kadar acımasızca düşünmek, Bayan...?" Onun sözlerinin ardında yorgunluk notaları duymaktan memnun oldu. Yetenekli bir koşucu değildi. Mükemmel değildi, yenilmez değildi.

Yine de onun adını soruyordu. "Evangelina Sage... ya da sadece Evie." Tamam, belki sesi biraz yorgundu ama onunki sanki peynir rendesinden geçmiş gibiydi. Koşmak hiçbir zaman onun dostu olmamıştı ve hızlı koşmanın onun ölümcül düşmanı olduğuna inanıyordu.

Verdiği tek yanıt "Hımm" oldu, bu da rahatsız ediciydi, çünkü onu alıp almayacağını açıklamamıştı.

acımasızca iyi bir tavsiye ve onu geride bırak.

Muhtemelen köydeki adamlardan bazıları onu tanıyacaktı ama bu kadar kana susamış bir haldeyken onun yaşamasına izin verme şansları çok düşüktü. Özellikle de avladıkları kişinin yanında koştuğunu ve muhtemelen ona çelme takıp kurtlara yem etmek üzere olduğunu düşünürsek.

Elbette, evren ona karşı olduğu için, işi kendisinin yapmasını beklemesine gerek yoktu. Çalılıkların arasına gizlenmiş başıboş bir dal, botunun ucunu yakalayacak kadar dışarı fırladı ve sonra beceriksizce yere düştü.

Daha fazla erkek sesinin çağrısı neredeyse üzerlerine geliyordu. Boku yemişlerdi.

Daha doğrusu ayvayı yemişti. Kötü Adam muhtemelen onun yün atkısını alacak ve şeytani yüzünü gün batımına doğru sürecekti. Yerden onun başının arkasına baktı. Vücudunun temiz ve etkili hareketine. Sanki dünya onun iradesine boyun eğmek için yaratılmıştı.

O gülünç derecede mükemmel başın yanındaki boş noktaya ve sonra çaresizce yere yayıldığı yere doğru dönmesini izledi. Sırtı acıyor, omzu ağrıyordu. Buna bir de o gün ikinci kez yere çarptıktan sonra oluşan büyük bir çürük eklenmişti.

Sesler yaklaşıyordu ve öfkeli geliyorlardı. Evie en azından saklanacak bir yer bulmak için ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak önünde tanıdık bir el belirdi ve şokun karar verme becerilerini geçersiz kılmasına rağmen onu kavradı.

"Sık sık düşüyorsun." Kötü Adam bunu söylerken ona bir aşağı bir yukarı baktı, sanki bilimsel bir keşif yapıyormuş gibi gerçeği katalogluyor gibiydi. "Hadi gidelim, Sage."

Adamın soyadını kullanışındaki resmiyeti görmezden gelerek, "İlk düştüğümde beni aşağı çektiğin için düştüm!" diye gürledi. Destek için adamın uzattığı kolu kavradı ve takipçilerinden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştılar.

"Ama çok kolay düştün. Zar zor çekiştirdim."

"Birinin beni bileğimden tutup çekmesine dayanacak kadar sağlam olmadığım için beni suçluyor olamazsınız?"

Onun sorusuna bir cevap vermeye tenezzül etmedi, sadece bir çift haydut gibi ormanda hızla ilerlerken onu daha sıkı kavradı. Sonunda, uçsuz bucaksız ağaçlardan oluşan manzara daha koyu bir ton almaya başladı. Sadece hızla süzülen güneş ışığı yüzünden değil, ağaçların rengi de bu kadar ileride farklıydı. Uzun, kıvrık gövdeler ve dallar yemyeşil yosun renginde eğri büğrü yapraklar taşıyordu ve garip kuşların tiz çığlıkları kalın havayı doldurarak içinden derin, tedirgin edici ürpertiler gönderiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu tereddütle. Gökyüzünde kalan küçük ışık saniyeler içinde kaybolmuş gibiydi ve gece istenmeyen bir battaniye gibi üzerlerine örtüldü. En azından onun için hoş karşılanmamıştı. Kötü Adam etrafındaki karanlığa baktı ve onunla karşılaştığından beri ilk kez gözlerinde gerçekten hınzır bir parıltı gördü.

O buna aitti, geceye, karanlığa. Bu onun karanlığıydı.

Ve Evie... hâlâ korkmuyordu.

Çok garip.

"Güvenliğe. Evime ve işimi yaptığım yere."

Evie kolunu onunkinden çekip diğer yöne dönmeye çalıştı. "Halkın Katliam Malikânesi adını taktığı bir yerde güvenlik mi? Ben iyiyim, teşekkür ederim. Şansımı köyün vahşileriyle deneyeceğim."

Adamın kolu kızın koluna çelik bir kanca gibi d o l a n m ı ş t ı .

Bir santim bile kıpırdamadı. Ona kaynakla bağlanmış da olabilirdi. "Ölmeni isteseydim, seni orada bırakırdım."

Kaşlarını kaldırdı. Öncekinden çok daha yavaş bir tempoda ilerliyorlardı, arkalarındaki seslerin cılız vızıltısı neredeyse hiç duyulmuyordu.

Onları kaybettiler. Şimdilik. Bunun verdiği güven Evie'nin yersiz merakının daha da artmasına neden oldu. "En başta neden seni kovalıyorlardı?" diye sordu, başını ona ve yanında tuttuğu keseye doğru eğerek. "Bir şey mi çaldın? Silah mı? Para mı? Birinin ilk çocuğunu mu?"

Kötü Adam bir an durdu ve kese hareket edince Evie irkildi. Evie itiraz edemeden, Kötü Adam elini torbanın içine soktu ve neredeyse altın çerçeveli gözlerine karışacak kadar yeşil renkte, normalden büyük bir kurbağa çıkardı. Kötü Adam'ın elinde huzur içinde oturmuş, ona bakıyordu. O da ona baktı.

"Şu kurbağa bir taç mı takıyor?" Evie birkaç sessiz bakıştan sonra sordu.

Kötü Adam onun sorusunu duymazdan gelerek kurbağayı biraz daha yukarı kaldırdı. "Hırsızlığın en iyi özelliklerimden biri olduğunu inkar etmeyeceğim. Ancak bu olayda, o adamlar beni soymaya çalışıyorlardı."

Noktalar birleşiyordu ama Evie'nin bile anlayamayacağı kadar garip bir şekilde. "Seni... taç takan bir kurbağadan... soymak mı?"

Kötü Adam dönüp yürümeye devam etti ve Evie de sessizce onu takip etti. "Bu sıradan bir kurbağa değil," diye düşündü. "İnsanları anlayabiliyor ve onlarla sanki insanmış gibi iletişim kurabiliyor." Kurbağa iyi iletişim becerilerini göstermek istercesine sağlıklı bir nara attı ama Kötü Adam onu görmezden geldi. "Ve o benim gözetimimde." Sözcükler tüylerimi diken diken etti.

Evie'nin derisi bir uyarı gibiydi. "Büyülü hayvanlar açık artırmayla epeyce bir paraya satılıyor. Köyünüzdeki adamlar, günlük gezintimde onu çalmanın onlara ne kadara mal olacağını öğrenmenin akıllıca olacağını düşündüler."

Evie dehşet içinde nefesini tuttu. "Ve taç çünkü...?"

Kötü Adam durakladı, kurbağayı tutan elini sanki nedeni belliymiş gibi Evie'ye doğru kaldırdı. "Onun adı Kingsley."

Evie bir an için ona gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin sen?" "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Haklısın. Evie aslında onun şaka yapmaya kalkışmayacağını umuyordu.

-Şok onu öldürebilir.

Açık keseyi kaldırdı ve Evie'ye dönmeden önce Kurbağa Kingsley'i yavaşça içine geri koydu. "Malikâneye varana kadar biraz daha yolumuz var."

Evie de onu takip etti ama bu kez sessizce değil. "Beni daha sonra daha eğlenceli bir şekilde öldürebilmek için hayatta tutmadığınızı nereden bileceğim?"

"Birini öldürmenin eğlenceli yolu nedir acaba?" Yüzü anlaşılmazdı ama onu yine şaşırttığını söyleyebilirdi.

"Şey, bilemiyorum! Eminim insan bu kadar sık katıldığı bir aktivitede biraz keyif buluyordur." Düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken elini uzattı ve adamın omzunu tuttu.

Adamın omzu Evie'nin parmaklarının altında gerildi, bu Evie'nin hiç de hoşlanmadığı bir duyguydu ama adamın yüzü değişmedi. "Haklısın. Birkaç eğlenceli yol var." Evie kütüğün yanından güvenli bir şekilde geçtikten sonra adam bir adım uzaklaştı ve Evie elini tekrar yanına indirdi. "Ama iki sol ayağın felaketin olacakken bunları uygulamaya pek ihtiyacım yok."

"Son kez söylüyorum, sakar değilim. Bir kere düştüm. İlk seferinde de senin hatandı." Kollarını kavuşturarak onun önünde kasıla kasıla yürüdü. "Benim de hatalarım var, Şeytan Hazretleri, ama bunlardan biri de-"

Şaplak!

Evie'nin başı sertçe geriye döndü. Ahh.

Açık gece havasında gözlerini kırpıştırdı, az önce ne olduğu konusunda kafası tamamen karışmıştı.

Kötü Adam, elini görünmez saldırgana karşı koymak için onun küçük formunun etrafında hareket ederken arkasından ağır bir iç çekiş sesi duyuldu. Ancak parmakları boşluğa dokunduğu anda, mavi bir ışık parlamasıyla etraflarında bir bariyer çözülmeye başladı. Manzaranın köşeleri eriyerek büyük taş duvarları ve siyah demir bir kapıyı ortaya çıkardı. Arkasında, yüksek arnavut kaldırımlı kuleler.

Şatosu sihirle gizlenmişti - bu onun kafasına vurmuştu.

Kapı açıldı ve Kötü Adam ona önünden yürümesini işaret etti. Sanki aç deniz ejderhalarıyla dolu bir hendeğe balıklama dalmaya razı olmuş gibi, onun talimatına uydu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada başka ne yapabilirdi ki? Ona yardım etmeyi ve karşılığında onun da kendisine yardım etmesine izin vermeyi kabul ettiğinde diğer tüm seçenekleri tüketmişti. Bu işi acı ve kanlı sonuna kadar götürebilirdi.

Katliam Malikânesi sadece bir malikâne olarak kabul edilemeyecek kadar büyüktü. Muhtemelen tüm köyünü ve aynı büyüklükte iki köyü daha rahatlıkla barındırabilirdi. Bazı kısımları harap ve yıkık döküktü, ama yıkık döküklüğünün bir cazibesi vardı. Yapıyı oluşturan taşlar sessiz griler ve kahverengilerdi, yarıklarda ve aradaki boşluklarda yosunlar ve sarmaşıklar büyüyordu. Ancak düzensizliği onu davetkâr ve gizemli gösteriyordu.

Belki biraz rahatlatıcı bile olabilir.

Evie'nin bakışları bahçenin çevresinde gezinirken, daha fazla yosunla kaplı çatlak çeşmelerin etrafından dolaştılar. Şaşırtıcı derecede bakımlıydı. Aslında, bir parça nergis gördüğünden emindi ve bir kıkırdamayı bastırdı.

Ama en korkutucu olan, mekanın ihtişamıydı, çünkü onlar yaklaştıkça bir şekilde daha da büyüyor gibiydi - Evie'nin yaklaşan kıyametiyle aynı seviyede artıyordu.

Kısacası, çok büyüktü ve ölmek için ne kadar da görkemli bir yerdi. Sertçe yutkunarak büyük bir kapının koyu renkli ahşabına baktı,

Evie Kötü Adam'a doğru döndü ve gözleriyle bir soru işareti yaptı.

"Hafifçe bastırırsan kapı açılacaktır." Söylediği her şeyde kafa karıştırıcı bir kuruluk vardı. Sanki ya gizli bir espri anlayışı vardı ya da dünyadaki diğer herkesin beceriksiz olduğuna gerçekten inanıyordu.

"Kapıların nasıl çalıştığını biliyorum," dedi kızgın bir şekilde.

Gözlerini kısarak baktı, sanki ona tam olarak inanmamış gibiydi. "O zaman neden hâlâ açılmadı?"

Her yerde beceriksiz insanlar var, Sayın Şeytan.

"Durun ben alayım, efendim!" Üstlerindeki pencereden çakıllı bir ses geldi ve Evie şaşkınlıkla çığlık atarak Kötü Adam'a doğru tökezledi.

"Acele et, Marvin. Bayan Sage bir tür kriz geçiriyor gibi görünüyor."

"Ne zamandır orada?" Adamın göğsünün sertliğinden uzaklaştı ve kokusunun tazeliğini fark edince telaşlandı. Ölüm gibi kokması gerekmez miydi? Belli belirsiz tarçın, viski ve karanfil değil.

"O benim korumalarımdan biri. Her zaman yukarıda." Sanki

Zamanlamayı iyi ayarlamışlardı, ağır kapı uğursuz bir gıcırtıyla açıldı.

Evie onu loş giriş holüne kadar takip etti. "Tamam, ininize girdim, Kötülüğünüz. Beni neden buraya getirdiniz?"

Siyah gözlerini devirdi ve devasa odayı boydan boya geçerek uzak duvara dayalı, kim bilir nereye çıkan birkaç büyük taş merdivene doğru yürüdü. Omzunun üzerinden seslendi, "Eğer benim için çalışacaksan Sage, bana böyle hitap etmeye devam edemezsin."

Adımları uzundu ve Evie tırmanmaya başladıklarında onlara yetişmek için acele etti. "Senin için çalışmak mı?" Bu fikir çok saçmaydı. "Bunu yapamam. Sen... sen... kötüsün."

İkinci katta vitraylı bir pencereye yaslanarak dondu kaldı. "Öyleyim," dedi, inkâr etmeye bile kalkışmadan. Ona doğru yürüdü, gözlerini dikmişti. Onun gözünü korkutmaya çalıştığını biliyordu. "Ama işe ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Yapmış mıydı? Evet, saçma sapan bir durumdayken yapmıştı. Evie insanların bu düşünceleri duymazdan gelmesine, onları iş başvurusu olarak değerlendirmemesine alışkındı. "Biliyorum," diye itiraf etti bıkkınlıkla. "Ama neden bana bir iş teklif edesiniz ki? Bugün size yaptığınız işlerden herhangi biri için nitelikli olduğumu gösteren ne oldu?"

"Değerli bulduğum acımasız bir düşünce tarzın var ve ünüm hakkında duyduğun onca şeye rağmen bana yardım ettin." Belindeki kana bulanmış atkıya baktı.

"Yaraların!" Evie geri çekildi ve ona inanamayarak baktı. "Tamamen unutmuşum. Çok acı çekiyor musun?"

Yüzünü buruşturdu ama atkıyı belinden çekmedi. "Çabuk iyileşirim. Peki ya senin yaraların?"

Kalçasındaki morluk çirkin ve mor olacaktı. Çünkü

Sırtındaki deriyi neredeyse yüzmüş olan okun ısırığı hâlâ acıyordu ama en kötüsü geçmişti.

"Yaşayacağım." Omuz silkti ve sol omzundaki ilave bıçak yarasından bahsetmeyi ihmal etti. Oraya son işvereni tarafından konulmuştu.

Hala çok acıyor.

Başını salladı, elini uzattı ve "Ne diyorsun Bilge?" dedi.

Evie durakladı, bunu itiraf etmenin ölümüne neden olabileceğini biliyordu ama yalan söylemeye de cesaret edemiyordu. "Babamın bir zamanlar kralın şövalyesi olduğunu bilseydiniz bana hâlâ bu pozisyonu teklif eder miydiniz... her neyse...?"

Yüzü ifadesizdi; aslında sıkılmış görünüyordu. "Hâlâ öyle mi?"

"Hayır, hayır! Ben doğmadan çok önceydi. Kasap dükkânı için para biriktirmenin bir yoluymuş. Annemle evlendikten sonra emekli oldu." Bir sonraki kısım acı vericiydi, o yüzden hızlıca söyledi. "Zaten artık çalışamayacak kadar hasta ve tek bağlılığı ailesine."

Kötü Adam omuz silkti. "O zaman bunun neden bir sorun teşkil edeceğini anlamıyorum."

O bir yana, hâlâ birkaç tane bulabileceğinden emindi.

"Senin için çalışmak neyi gerektiriyor?" diye sordu, elini hem bir can simidi hem de bir ölüm fermanı gibi görüyordu. "İnsanlara zarar vermek ya da zarar vermene yardım etmek gibi bir niyetim yok. Ya da senin... bayan arkadaşlarından biri olmak."

Elini tekrar yanına indirdi, dudakları yukarı doğru kıvrıldı, sanki gülümsemeye çalışıyormuş gibi...? "Yatağıma alacağım türden bir kadın değilsin."

Evie'nin yüzü yandı ve omzundaki sızı bir anda içinde hissettiği reddedilme acısıyla kıyaslanamaz hale geldi.

göğsünü. Bu çok saçmaydı, çünkü bu adam tarafından arzulanmayı hiç istemiyordu, ama Tanrı aşkına, biraz gururu vardı.

Elini bir kez daha kızın önüne koyarak, güzel yüzü, gözlerinin etrafındaki hafif yumuşaklık dışında duygusuz bir duvara dönüşerek, "Dürüst olacağım. Seni zorlamayacağım ama şu anda senin çok güzel bir şekilde adlandırdığın gibi 'Katliam Malikânesi'nin nerede olduğunu biliyorsun. Bir bıçak darbesine karşı bağışıklığım olmadığını biliyorsun ve tüm suçlarının en kötüsü, yüzümü gördün."

Kadının alnında uzanan bir bukleye sertçe baktı. Ormanda bir suçlu gibi koşturduktan sonra harap olmuş gibi görünüyor olmalıydı.

"Sen bir yüksün ve Tatianna'nın zihnini örerek bu günün anılarını yok etmesine izin verecek vaktim yok. En sevdiğim gömleğim kanıyor. Senin işe ihtiyacın var ve ben sana daha da cömert bir maaşla cömert bir pozisyon vermeye hazırım." Kadın kıpırdamayınca içini çekti ve ekledi: "Ve sizi temin ederim ki hiçbir masuma zarar vermedim."

"Peki ya köyüm ne olacak?" diye ağzından kaçırdı daha iyi düşünemeden. "Ya tanıdığım birine zarar vermene yardım edersem?"

"Bu senin için çok garip olurdu," dedi anlayışsızca.

Kadın, adam sakinleşene kadar gözlerini ona dikti.

"Köylüleri gerçekten öldürücü niyetlerimden uzak tutacağım." Ses tonu kabul edilebilirdi ama tahmin ettiğinden daha fazlasını söylediği hissinden kurtulamıyordu.

Bunu gerçekten düşündüğüne inanamıyordu ama ailesinin geçimini sağlayabileceği düşüncesi kalbinin göğsünde hızla çarpmasına neden oldu. Ne olduğunu anlamadan önce

elini onunkine kenetlemişti.

Soğuk olmasını bekliyordu ama sıcaktı ve adamın parmaklarının onunkilerin etrafında kıvrılması onu uyuşturmuş gibi hissettiriyordu. "Peki, teklifini kabul ediyorum. Sizin için ne gibi ahlaksız şeyler yapacağım, Şeytan Hazretleri?"

Elleri kenetlenmiş ve gözleri birbirine kilitlenmiş halde, dolgun dudaklarında bir sırıtışın dans etmesine izin verdi. "Tebrikler Sage, bugünden itibaren benim yeni kişisel asistanımsın." Sage'in elini bıraktı ve merdivenleri çıkmak için arkasını döndü ama daha üç adım atmıştı ki onun sersemlemiş haline doğru döndü. "Ve eğer bana bir şey demen gerekiyorsa, 'efendim' yeterli olacaktır."

Bölüm 1

Evie

Beş ay sonra.

Yine tavandan sarkan kesik kafalar vardı.

Evie içini çekti, ağır şato kapısını arkasından kapatıp ana salonda ilerlerken Marvin'e el salladı, alçak topukları hızla atan kalbiyle birlikte taş zeminde yankılanıyordu.

Kötü Adam'ın keyfi yerindeydi.

Kesik bir kafa her zamanki gibiydi. Evie'nin burada çalıştığı süre içinde endişe verici bir şekilde alıştığı bir düzenlilik. Ama şimdi üç erkek kafası orada sallanıyordu, ağızları sessiz bir çığlıkla açılmıştı, sanki bu hayatı dehşet içinde terk etmişlerdi. Ve eğer yeterince yakından bakarsa...

Birinin göz küresi eksikti.

Evie bir adım daha atmadan önce zemini taradı, birkaç hafta önce bir mesaj iletmek için patronun işkence odasına girdiğinde olduğu gibi göz küresini topuğunun altında ezmekten kaçınmayı umuyordu. O zaman attığı çığlık ciyaklamadan öteye gitmemişti ama bir daha olursa bu kadar soğukkanlı kalabileceğinden emin değildi. Başıboş bir parmakla, hatta bir ayak parmağıyla başa çıkabilirdi ama gözbebekleri birinin ayağının altına sıkıştığında patlardı ve Evie'nin zihninin kuma çizdiği çizgi de bu gibi görünüyordu.

Kokladı, ileriye doğru yürüdü. Biri bana sorarsa, adil bir tane.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Her gün karşılaştığı dehşet onu olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu. İşe başladığından beri normallik ihtiyacı yavaş yavaş azalmıştı ama buna aldırmıyordu. "Normal", zihinlerini ulaşılamaz sondan öteye uzatma yeteneğine sahip olmayanlar içindi. Bu, annesinin çocukluğu boyunca söylediği bir şeydi ve nedense Evie'nin göz ardı edemediği tek tavsiyeydi.

Elden bir şey gelmezdi zaten. Ne de olsa Kötü Adam'ın kişisel asistanıydı. İş ilanının bir haber broşüründe nasıl gülünç bir şekilde yer alacağını hayal ederek iş unvanına kıkırdadı.

İYI ORGANIZE OLUNMALIDIR.

GECE GEÇ SAATLERE KADAR ÇALIŞMAKTAN VE UZUN BELGELER YAZMAKTAN ZEVK ALMALIDIR. KUNDAKÇILIK, IŞKENCE VE CINAYET KONUSUNDA RAHAT VE HATTA DESTEKLEYICI OLMALIDIR. VE ARA SIRA BIR ŞEY OLDUĞUNDA ÇIĞLIK ATMAMALI MASANIN ÜZERINDE YATAN CESET.

Patronun savunmasına göre, o burada çalışmaya başladığından beri bu sonuncuyu sadece bir kez yapmıştı. Her zamanki vaktinde işe vardıktan sonra ofise girmiş ve masasının üzerine yayılmış iri yarı bir adamın cesedini görmüştü. Vücudunun her yerinde kesikler vardı, et parçaları kayıptı.

Öldürülmeden önce işkence görmüştü, bu çok açıktı ve patron adamı, çok büyük, dağınık ofisinin hemen dışında kurulu olan çok düzenli ve parlak beyaz masasına atmayı düşünmüştü. İçeri girdiğinde adamın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı.

ve sonra onu ofisinin girişine yaslanmış halde buldu. Orada öylece duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve keskin bakışları ona odaklanmıştı.

Ah, evet, diye düşündü Evie. Beni test ediyor.

Ama sanki bir şey bekliyormuş gibi görünmemesinin de yardımı oldu.

başarısız olmasını.

Köylülerin bu bakışlarına o kadar alışmıştı ki, bu bakışları zihninde şiddet eylemleri gerçekleştirme isteği uyandıran şeyler olarak kataloglamıştı.

Bunun yerine, o anda ona en iyi şekilde hizmet edecek - yani işini korumasına izin verecek- olası tüm tepkileri gözden geçirmiş ve sonunda sadece kendisi olmaya karar vermişti.

Masasında parçalanmış bir cesetle kendisi.

Patronuna baktı, onun da kendisine yoğun bir şekilde bakması göğsünü gerdi. Neredeyse onun başarısız olmamasını istiyor gibiydi ki bu hiç mantıklı değildi. Belki de hazımsızlığı vardı - bu sabahki işkencelerden falan.

"Günaydın, efendim. Bu beyefendinin etrafında çalışmamı ister misiniz? Yoksa bu cesedin daha uygun bir yere taşınmasını istediğinizi söylemenin ince bir yolu mu bu?" diye sordu yüzünde dostça bir gülümsemeyle.

Sadece kaşlarını kaldırdı, sonra kapı pervazını itti ve masasına -ve cesede- doğru yürüdü.

Adam masaya doğru eğildiğinde siyah deri adamın kalçalarına doğru gerilirken kadın içini çekti - çünkü adam cesedi bir patates çuvalı gibi omzuna atmıştı, kalçaları çok güzel olduğu için değil. Adam doğrulurken ve adamı en yakın pencereye doğru taşırken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı... ve onu hemen dışarı fırlattı.

Evie nefesini tuttu, kendini kanıtlamaya kararlıydı.

Ayrıca, bu iş hâlâ bir öncekinden çok daha iyi gidiyordu.

Büyük bir yudum hava alan Evie, deri kıyafetlere ya da daha tehlikelisi kalçalarına duyduğu yeni ilgiyi görmezden gelerek Kötü Adam'ın bakışlarını üzerinde tuttu. "Çok yaratıcı bir imha yöntemi efendim... Size Edwin'den bir fincan kazan demi getireyim mi?" Mutfakta çalışan dev, her gün taze hamur işleriyle birlikte sihirli fasulyelerden elde edilen kahverengi çamurdan partiler hazırlıyordu. Bu içeceği daha önce hiç duymamıştı ama iş verimliliğini artırıyor ve ölü bedenler bir yana, herkesi daha iyi bir ruh haline sokuyor gibiydi.

Kötü Adam'ın dudakları yukarı doğru çekilmiş, kara gözleri neşeyle dans ediyordu. Tam olarak gülümsemiyordu ama kalbinin kulaklarında çarpmasına yetecek kadar yakındı.

"Evet, Sage, nasıl karşıladığımı biliyorsun."

O zamandan beri işe geldiğinde masasında başka bir ceset bulmamıştı ama bu son birkaç ayın zorlu geçmediği anlamına gelmiyordu. Çoğunlukla, Kötü Adam çok fazla ortalıkta görünmüyor, muhtemelen üzerinde durmak istemediği bir şekilde yakınlardaki kasaba halkına kötülük yapıyordu. Kötülüklerini onun köyünde sürdürmeyeceğine dair bir tür anlaşma yapmışlardı - ya da en azından onun homurdanmasını kabul olarak almıştı. Ama yine de içinden bir ses masasının üzerinde bir cesedin bile onun bugünkü ruh halinden daha eğlenceli olacağını söylüyordu.

Çünkü aşırı baş kesme belirtileri sadece
tek bir şey vardı: planlarından biri iki ay içinde üçüncü kez suya düşmüştü.

Uçsuz bucaksız, dolambaçlı merdivene yaklaşırken bir kez daha iç çekti. Evie bir süre merdivene baktı ve bu yerin duvarlarında nesneleri kendi başlarına hareket ettirmeye ve sıcaklığı rahat tutmaya yetecek kadar büyü varken, neden merdivenleri daha az şey yapmaya yetecek kadar büyü olmadığını merak etti,

Korkunç. Başını salladı. Öneri kutusuna eklenecekti.

Kendime not: bir öneri kutusu önerin.

Günlük tırmanışına başlarken, ilk uçuştan sonra solunda beliren kapıdan kaçındı. Patronun kişisel odalarına açılan kapı.

Kişisel olarak ne yaptığını sadece tanrılar bilebilir.
geniş ve kesinlikle kasvetli taş yapının yan tarafında.

Onun özel hayatını düşünme, Evie.

Oradaki ilk gününden beri saat gibi işleyen listeye iyi bir kural daha eklemişti.

Patronu güldürmeye çalışmayı bırak,

Evie. Patronun saçına dokunma, Evie.

İşkenceyi çekici bulma, Evie.

Edwin'e kazan deminin çok sert olduğunu söyleme, Evie.

İkinci kata tırmanıp mum ışığıyla aydınlatılmış trabzanlardan bir sonraki kata geçerken nefes alış verişi zorlaştı, ayak bileklerinin üstünü örten kalın mavi eteğinin altında baldırları yanmaya başladı.

Aşağıdaki zindanların işkence odalarından yankılanan bir çığlık onu olduğu yerde durdurdu. Bir an gözlerini kırpıştırıp başını salladıktan sonra hızla merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

Diğer alçakça eylemlerine rağmen, patronun oldukça titizlikle takip ettiği tuhaf ve kafa karıştırıcı bir dizi ahlaki kontrol noktası vardı - bunlardan ilki, onu rahatlatmak için asla masumlara zarar vermemekti. Onun kötülüğü daha çok intikamcı türdendi. Ayrıca ahlaki listesinde dünyadaki kadınlara erkeklerle aynı düzeyde saygı ve itibar gösterilmesinin de yer alması hoşuna gitmişti. Geriye dönüp baktığında, başlangıçta pek bir şey yoktu ama en azından ofis kuralları dış dünyanın görüşünden daha tutarlıydı.

Şeytani derebeyi için çalışmadan önce Evie günlerini köyün demircisi Otto Warsen'in yanında geçiriyordu. Onun aletlerini düzenliyor, demirhanede çalışmaya devam edebilmesi için ihtiyaç duyduğu her türlü aleti ona teslim ediyordu. Bu iyi bir işti, hasta babasına bakmasına ve yine de ona ve küçük kız kardeşine akşam yemeği hazırlamak için zamanında evde olmasına yetecek kadar para kazandıran bir iş.

Ya da en azından yeterince iyi bir pozisyondu - ta ki öyle olmayana kadar.

Evie keten gömleğinin altındaki omzunu yoklayarak orada saklı olan kabarık, sivri yara izine ulaştı. Eğer normal bir bıçak olsaydı, düzgün bir şekilde iyileşirdi. Ama beyaz hançere nasıl bir büyü işlemişse artık derisinin altında bir lanet gibi yaşıyordu. O kadar kötü bir lanet ki, vücudunun herhangi bir yerinde en ufak bir acı hissettiğinde yara izi parlıyordu. Cansız nesneler endişe verici bir oranda yoluna çıkıyor gibi göründüğünden, bu bir baş belasıydı.

Eğer tökezleyecek bir şey varsa, mutlaka onu bulurdu.

Bir nefes daha alarak kıkırdayan Evie son merdivenleri tırmanmaya başladı -bir köye yetecek kadar büyük bir in ve adam onları en üst katta mı çalıştırıyordu? Kötülük, senin adın kötü adam- ama hayatının akışını değiştiren kişiye doğru ilerlemeye devam etti.

Patronundan sadece bir "insan" olarak bahsetmek zayıflık gibi görünüyordu. Pek çok yönden hayattan daha büyüktü ama onun her isteğinden ve ihtiyacından sorumlu olması onu insanlaştırmıştı. İşe ilk başladığında onun üzerindeki gizemli perde kalkmış ve zihninde çok daha net bir resim oluşmuştu.

Yine de öğrenmesi gereken çok şey vardı.

İçinde nasıl bir karanlık gizliymiş ki

üç kesik kafa tavandan sarkıyordu.

En üst basamağa ulaştı ve elini terli alnında gezdirdi, o sabah kendini şık göstermek için harcadığı zamandan dolayı umutsuzluğa kapıldı. Yanaklarının kızardığını ve örgüsünden sıyrılan saçlarının alnına yapıştığını görmek için aynaya gerek yoktu. Koridorda ilerlerken, kalçalarının arasında kaygan terin kaydığını hissedebiliyordu.

Aklına bol bir pantolonun cazibesi geldi.

Patron, çalışanlarının giyim tarzında herhangi bir kural olmadığını açıkça belirtmişti, yani Evie'nin işinde ilk kez sıkıcı renkli elbiselerden başka bir şey giymesine izin verilmişti. Ancak pantolon gibi skandal yaratacak bir şey giymenin çok fazla dikkat çekeceğinden korkuyordu.

Kadın mı? Bacakları var mı? Tellalı uyarın!

Hayır, zaten her gün ortadan kaybolduğu "gizemli" işi yüzünden küçük köyünde yeterince şüphe uyandırmıştı. En iyisi kimsenin yakından bakmaya tenezzül etmemesi için ortama karışmaktı.

İşini soranlara, komşu köydeki büyük bir malikanede hizmetçi olarak işe başladığını söylüyordu.

Tamamen yalan değildi. Her zaman Kötü Adam'ın etrafındaki pislikleri temizliyordu; bu pislikler genellikle kan içeriyordu.

Koridorun sonuna ulaştığında, vitray pencereye en yakın olan yaldızlı aplik lambasını çekti, ardından tuğla duvar yavaşça açılıp çalışma alanlarını ikiye katlayan gizli balo salonunu ortaya çıkarırken geri adım attı. Duvar arkasından kapanırken aceleyle geniş odaya girdi.

ve derin bir nefes aldı. Parşömen ve mürekkebin taze kokusu, onu gülümsetmeyi asla ihmal etmeyen rahatlatıcı, tanıdık bir şekilde havaya nüfuz etti.

"Günaydın, Evangelina."

Ve şimdi sabahı mahvolmuştu.

Rebecka Erring sol tarafta idari profesyonellerden oluşan havuzuyla birlikte oturuyordu, herkes işine ara verip Evie'ye göz kırpıyordu. Rebecka'nın gözleri büyük, yuvarlak gözlüklerin arkasından Evie'nin bakışlarını yakaladı ve Evie, "Günaydın Becky," dedi.

Kendisine iki beden büyük gelen yüksek yakalı elbisesinin önünü bir avucuyla düzeltti. "Göreceğiz," dedi ve ardından bugün kan dökülmeyeceğini anlayan altı çift göz parşömenlerine döndü.

Dürüst olmak gerekirse, Becky oldukça güzeldi. Evie'den sadece iki yaş büyüktü, ama bu iki yaş Becky'nin kafasında üstünlük yoluyla on yaşa eklenmiş olmalıydı.

Açık kahverengi teni kusursuzdu ve sıkı dudaklı gülümsemesi çarpıcı yüz hatlarından hiçbir şey eksiltmiyordu. Elmacık kemikleri ve çenesi aynı genişlikteydi ve gözünüzü yüzünün her yüksek noktasına çekiyordu. Eğer kişiliği fiziksel güzelliğinin bir zerresini bile yansıtıyorsa, Becky Evie'nin tanıdığı en iyi insan olabilirdi.

Ama ne yazık ki, iğrenç biriydi.

Evie tatlı tatlı gülümseyerek saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu sabah çok mu çalıştın?"

Diğer kadın da gülümseyerek karşılık verdi, öyle bir gülümsedi ki şatoya giden yolu onunla yeniden döşeyebilirlerdi. "Bu sabah buraya ilk gelen bendim, bu yüzden her şeye bir adım önde başladım." Becky'nin dilinde bu, "Ben sizden önce buradaydım, bu yüzden sizden daha iyiyim" anlamına geliyordu. İşte benim korkutucu

Devamlılık kaydı.

Gözlerini devirmemek için ileriye diken Evie, odanın içinde koşuşturan insan kalabalığının arasından hızlı adımlarla ilerledi. Patron çalıştırdığı herkesten verimlilik talep ediyordu ve buradaki herkes umutsuzca vazgeçilmez olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Gizli oda geniş ve açıktı, her taraf masa ve sehpalarla doluydu. Çeşitli kötülük ve işkence sahnelerini tasvir eden vitray pencereler, bej tuğlalı duvarlar boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmişti ve mekânın üzerine sıcak bir ışık dizisi getiriyordu. Tepelerindeki örümcek ağlarıyla kaplı avize, ışık vurdukça p a r l ı y o r ve Evie'ye aşağıdaki kirişlerde hâlâ asılı duran kesik başları hatırlatıyordu. İşkence odalarından gelen o çığlığın da sergilenmek üzere olan başka bir kafa olmamasını umuyordu.

Zindanlarda sadece birkaç kez bulunmuştu ama hiçbir zaman dehşet odasını doğru bir şekilde değerlendirecek kadar uzun kalmamıştı. Ama stajyerlerden birkaçı gitmişti. Mutfakların yanındaki titiz sohbetlerinin en önemli noktasıydı.

İçlerinden biri, "Çürümüş et ve umutsuzluk gibi kokuyor," demişti.

Evie hemen umutsuzluğun nasıl koktuğunu sordu ama diğer kızlar fısıldaşmaya devam ettiler.

Arkadaş edinme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Bir kere, çocukken annesi ortadan kaybolduğundan beri Evie ciddi meselelerin bir gelgit gibi içinden akıp gitmesine izin vermekte çok başarılı olmuştu, böylece hiçbir zaman incitecek kadar yakınına düşmüyorlardı.

Kısa bir süre için bu işin ona daha ağırbaşlı bir hava verebileceğini düşündü. İnsanlar ona baktıklarında sofistike ve dünya tecrübesi olan birini göreceklerdi. Ama her şeye rağmen

Karanlık ve tehditkar bir karaktere dönüşmek zorunda kalmasının nedeni, Evie'nin her zaman olduğu gibi iyimser kalmasıydı.

-Bir kötü adamın ofisinde olmak için korkunç bir şey. Kabul, kötü olmak istemiyordu ama hayatınızın çoğunu güneşi görmeye çalışarak geçirdiğinizde yağmur dilemeye başlıyorsunuz.

En özel anlarında, bir daha asla gülümsememenin, patronu gibi kendisinden korkulmasının nasıl bir şey olacağını merak ederdi. Ama Evie Sage bir kötü adam değildi ve öyle olduğunu iddia edenlerin yüzüne gülünürdü.

Elbette, sırıtmaya ve her şeye katlanmaya devam ettiğinde herkesin onu hâlâ aynı görmesine şaşmalı mıydı? Köyün geri kalanı gibi Evie de babasına yalan söylemiş ve her gün nereye gittiği konusunda onu ve Lyssa'yı bilgilendirmemişti. Aslında bu onların iyiliği içindi. Babası, son on yıldır krallığın başına bela olan Mistik Hastalık'a yakalandığından beri hasta olduğu ve çalışamadığı için kızlarına yüklediği yükler yüzünden zaten çok endişeleniyordu.

Hastalık herhangi bir neden ya da sebep olmaksızın saldırıyor, görünüşe göre kurbanlarını rastgele seçiyordu. Bazıları hastalıktan çabucak öldü - şanslı olanlar. Diğerleri ise yataklarından kalkamayacak kadar güçsüz kaldılar ve hastalık en kötü hırsız gibi yavaş yavaş hayatlarını çaldı.

Babasının hastalığı o kadar uzun sürmüştü ki şifacı ona ve Lyssa'ya şimdilik onu öldürmeyeceğine dair güvence vermişti. Ancak daha önce yaptığı mesleğe devam edemeyecek kadar güçsüzdü.

Neyse ki o bir kasaptı ve bu Evie için bir nimetti, çünkü kan ve cesetlerle büyümüştü ve şimdi mesleği tam da buydu. Her ne kadar hayvan cesetleri görmek, cesetleri görmekten çok farklı olsa da

insanoğlunun.

Masasına oturup günlük işlerinden biri olan defterleri dengeleme işine başlarken, en azından bugün masasının temiz olduğunu hatırladı. Daha bir saattir çalışıyordu ki arkasındaki duvara bir şey çarptı ve sandalyesinden sıçrayarak arkası utanç verici bir gümbürtüyle yere çarptı. Düşerken kolları da kâğıtlara çarpmış, iki saatlik çalışmasının ürünü olan faturalar kâğıttan kar taneleri gibi etrafına saçılmıştı.

Amatörce bir hareket, Evie.

Masasının patronun ofisine bu kadar yakın olması nedeniyle her zaman tetikte olması gerektiğini biliyordu.

Son kâğıdın da göğsünün üzerine düşmesini izledi, ne kendini ne de çalışmasını toparlamaya zahmet etti. Bir şey ya da biri kesinlikle duvara çarpmıştı... Bir çarpma daha, ardından iki yumuşak gümbürtü ve cam kırıkları.

Ve geçen hafta yeniden astığım çerçeveli resim de gidiyor.

Hâlâ yerde yatan ve kendini gülünç hisseden Evie arkasını döndü ve etrafa saçılmış kâğıtları toplamak için dizlerinin üzerine çöktü. "Ah," diye mırıldandı usulca, sırtını ovuşturarak.

Ama Kötü Adam'ın ofisinin siyah kapısının sarsılarak açılması, duvarları sarsması ve diğer çalışanların donup kalmasına neden olması nedeniyle bağırmış da olabilirdi. Evie yavaşça elindeki kâğıtlardan başını kaldırdı, görüşü önce parlak siyah bir botun ucuna takıldı ve sonra yukarı doğru hareket etti. Koyu renk pantolon bol olması gerekirken etkileyici bir gövdeye bağlı kaslı kalçaları sarıyordu.

Gözleri, göğsünün güçlü üst kısmını ortaya çıkaran kabarık siyah gömleğindeki bol V'nin yanından geçti. Buruşuk bile olsa, dikkat dağıtacak kadar çekici görünüyordu.

Bakışları nihayet adamın yüzüne ulaştığında, bir iç çekişi yutmak ve onu kimsenin bulamayacağı bir yere gömmek zorunda kaldı. Ama buna nasıl engel olabilirdi ki? Adamın çenesi bir silah olabilecek kadar keskin ve açılıydı, kadının içini titretecek kadar güçlüydü.

Patronun içini titretmesine izin verme, Evie.

Eskiden onun bakması en zor yanının gözleri olduğunu düşünürdü. Sizi içine çeken ürkütücü bir siyah, ruhunuzu tuzağa düşürmek için tasarlanmış bir ağ. Başka tarafa bakmanız için size yalvaran türden gözlerdi, ama Evie bu yalvarmayı duymazdan geldi, çünkü bakması çok güzeldi.

Ve ağzı.

Yüzünün belki de en etkileyici kısmı, her değişiklik o kadar küçük ama anlam bakımından o kadar zengindi ki, onları kataloglamaya başlamıştı. Örneğin şu anda ağzı sımsıkı kapalıydı. Tekrar gözlerine baktığında, adam ona bakıyordu. Başı hafifçe eğikti ve saçma bir birdirbir oyunu oynuyormuş gibi elleri ve dizleri üzerinde durması hakkında ne düşünüyor olabileceğini merak ederken midesi bulandı.

Kafası mı karışık? Şaşkın mı? Sakarlığım yüzünden beni öldürmek üzere mi?

Yavaşça dizlerini büktü ve onunla göz hizasına gelene kadar diz çöktü.

Hissetmesi gereken temel korkutuculuktan yoksun olan Evie, bunun yerine tüm krallığın korkuyla yaşadığı adama parlak bir şekilde gülümsedi. "Günaydın, efendim." Patronun ofisinden boğuk bir inilti geldi. Kaşlarını kaldırdı ve başını eğerek adamın arkasından baktı, "Yoğun bir sabah geçiriyoruz, değil mi?" diye ekledi.

Patron kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Oldukça." Verdiği cevap karşısında sarsılmış gibi başını sallayarak

masasının üzerine koymadan önce etrafa saçılmış diğer kâğıtları topladı.

Evie ayağa kalkmak için ayağını yere bastı ve yüzünü buruşturarak karşısında duran şeytani varlığın sert bakışlarına maruz kaldı. Ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru eğildi. Kızgın mıydı? Tabii ki kızgındı. Evie kıç üstü düşerek onun işini yarıda kesmişti.

Bir eliyle masanın kenarından tutarak kendini yukarı çekmeye başladı ama patron belinin iki yanından kavradı ve o itiraz edemeden onu kaldırdı. İtiraz edecek vakti olsaydı da etmezdi, çünkü adamın iri elleri çok güzeldi.

Nihayet ayağa kalktığında, adam ellerini bir anda bırakıp yanlarında kenetledi. Bir sırıtma ya da daha kötüsünü görebileceğinden korkarak yüzüne değil de başka bir yere bakmaya çalışırken yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve siyah gömleğinin açık V'sine takıldı.

Ve ağzı, Tanrı'nın unuttuğu bir nedenden ötürü, aşırı tükürük üretmeye karar verdi.

Evangelina Celia Sage, eğer bu anı ağzınızın suyunu akıtmak için seçtiyseniz, bir daha asla kirli bir roman okumayacaksınız.

Derisindeki yama yüzünden dikkati dağılan Evie, patronunun kendisini nasıl değerlendirdiğini neredeyse kaçırıyordu. Önceki işverenlerinin yaptığı gibi değil, çok daha analitik bir şekilde. Sanki tutarsızlıklar arıyormuş gibiydi.

"Nasıl düştün, Sage?" Sözlerinde pürüzsüz bir incelik vardı. Sesini daha da çekici kılan hafif bir aksanı vardı.

"Sandalyem üzerime döndü," dedi Evie açıkça. "Ve kıçım yerle çok iyi tanıştı."

Dudakları yukarı doğru seğirdi ve Evie az önce bir hazine bulmuş gibi hissetti. Kalan kâğıtları yere koymak için döndü,

bir başka keskin ağrının sırtından aşağı kaydığını hissetti. Yüzünü buruşturdu.

Dudaklarından bir gülümseme hayaleti kaydı ve Evie bunun kaybolmasına neden olduğu için kendi sakarlığına lanet etti.

"Şifacıyı görmen gerekiyor mu?" diye sordu, bir elini masanın bir tarafına koyarak, kıvrılmış gömleğinin kolunun altındaki güçlü ön koluna vurgu yapacak şekilde eğildi.

Hmm...birden ağzı tamamen kurudu.

"Hayır efendim, Tatianna'yı sandalyeyle olan savaşıma maruz bırakmak istemem." Eğildi ve ona daha da yaklaşmasını işaret etti. Adam başını hafifçe çevirerek ona kulak verdi ve Evie onun maskaralıklarıyla eğlenmesine duyduğu şaşkınlığı bastırdı. "Bunun aramızda kalması en iyisi, yoksa diğer sandalyeleri de isyana teşvik edebilir."

Sonra patron neredeyse Evie'nin ölümlü ruhunun bedenini terk etmesine neden olacak bir şey yaptı; güldü. Daha doğrusu elinin içine doğru çokça öksürdü. Elini ağzının etrafına kapatmış, dudaklarından uzak tutmaya çalıştığı hayatının mücadelesini verdiği bir gülümsemeyi açıkça maskeliyordu.

Evie nefesinin altında şaşkınlığını mırıldandı. "O kadar da komik değildi."

Diğer işçilerin dikkatli bakışları ikisini de hazırola geçirdi ve patron dönüp izleyicilerine bir uyarıda bulunmadan önce, kalabalık kendilerine doğru gelen büyük bir ayak gören karıncalar gibi dağıldı.

Tabii ki şahin gözlerini odanın diğer tarafındaki çifte dikmiş olan Becky hariç.

"Şifacıya görün, Sage. Önümüzde büyük bir hafta var ve üzerime düşüp ölmeni göze alamam."

"Hiç kimsenin kıçındaki bir çürük yüzünden öldüğünü sanmıyorum, efendim."

Onun gözler gitti Sıkı, ve onun ağız yaptı a Evie'nin bile çok ileri gittiğini bildiği tanıdık bir hareket.

Geriye doğru küçük bir adım attı. "Ama ilk olmak istemem, o yüzden şimdi oraya gideceğim." Etrafında geniş bir yol açarak ofisinin önünden geçti. İçeride cılız görünümlü bir adam gördü, yukarıdaki duvardan gevşemiş bir tuğlanın altında yatıyordu. Şüphesiz, duvara çarptıktan sonra.

Kingsley son birkaç aydır her zaman yaptığı gibi patronun masasının kenarına oturdu, perdeli ayağı küçük iletişim işaretlerinden birini kaldırmadan önce geniş, gözlerini kırpmayan ifadesi onu içine çekti. Kırmızı tebeşirle yazılmış bu işarette, "OUCH" yazıyordu.

Evie bu küçük yaratığın varlığından oldukça hoşlanmaya başlamıştı. Çoğunlukla orada öylece oturuyor, gözlemliyor ve patronun üzerine yazması için verdiği arduvaz levhayla sessiz öğütler veriyordu. Minik altın tacı sümüksü kafasında her zaman hazır bekliyordu.

Evie dikkatini yerde yatan kırık adama vermeden önce Kingsley'e dönerek, "Ah, gerçekten de," diye mırıldandı.

Başka bir insanın acısına duyması gereken sempatiyi toplamaya çalıştı ama o odadan o kadar çok adamın gelip gittiğini görmüştü ki, sempatisini hak edenlere saklamaya çalışıyordu.

Geçen hafta köyünde bir grup ördeğe taş atarken gördüğünden neredeyse emin olduğu çakal görünümlü bir adam listeye giremedi. Patronun büyük ihtimalle birkaç ördeğin onurunu korumak için bu adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmediğini kendine hatırlatmaya çalışırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Zihni ayrıca, söz konusu ördekleri kasten savunmasa bile, çağrışım yoluyla savunduğu noktasına yalvardı.

Nedense bu da çok sevimliydi.

Gülümsemesini eşit bir ifadeye zorladı ve şifacının odasına giden küçük koridora doğru ilerlemeye devam etti. Çürük için. Kıçındaki.

Sabahı olan felaket karşısında başını ellerinin arasına alamadan önce, önünde diz çökmüş patronunu hatırladı, ona atılmış kağıtları uzatıyordu, göğsünün şeridini, kahkahasını.

Belki de sabahı tam bir felaket değildi.

Elbette, masasına döndüğünde ve o sabah defterlerde bulduğu tutarsızlığı ona itiraf etmek zorunda kaldığında tepkisinin ne olacağını bilemezdi. Kötü Adam hakkında henüz her şeyi bilmiyordu ama onun düzensiz kayıt tutmaktan en az kendisinin başıboş gözlerden nefret ettiği kadar nefret ettiğini biliyordu.

Bölüm 2

Evie

"Eğil."

Evie kıpırdamadı. "Belki önce bana bir akşam yemeği ısmarlayabilirsin." Doğrusu, en güzel tavernada bir akşam yemeği bile onu şifacıya kıçını açmaya ikna edemezdi. Elbette büyü eteğinin kumaşında işe yarayabilirdi - eğer bunu k a f a s ı n d a söylerse, belki de doğru olmasını isteyebilirdi.

Muayene masasına oturdu ve yer değiştirdiğinde çektiği acıyla yüzünü buruşturdu, bakışları şifacınınkileri tutarak Evie'nin kaybetmeye hiç niyeti olmadığı bir tavuk oyunu oynadı.

Evie onu tanıdığından beri şifacının en azından bir parça pembe giymediği gün olmamıştı. Bugün, bu zarif renk her zamanki gibi güzel saçlarına iliştirilmiş minik fiyonklar şeklinde ortaya çıkmış, onu yirmi yedi yaşından daha genç ama daha az sert bir düşman gibi göstermişti. Şifacı, Evie'nin hareket etmeyi reddetmesi üzerine kara kaşlarından birini kaldırdı.

"Hadi ama Tati," dedi Evie yalvaran bir sırıtışla. "Bugün zaten aşağılanma kotamı doldurdum ve korkarım kıçımı sana göstermem sayacı bozar."

Sonunda Tatianna içini çekti ve koyu renk bir saç örgüsünü kulağının arkasına itti, elleri sıcak bir sarı renkte parlamaya başlarken iri kahverengi gözleri kısıldı.

Tanrılara şükürler olsun.

Işık, Evie'nin dikkatini, tül gibi kolları olan

Kadının cömert kıvrımlarını saran bir başka gösterişli elbise. Evie genellikle maaşını yeni bir elbise gibi anlamsız bir şeye harcayamayacak kadar suçlu hissederdi ama bu şifacının güzel gardırobunu kıskanmadığı anlamına gelmezdi.

Tatianna ellerini Evie'ye doğru hareket ettirdi, ona dokunmadan omuzlarının önünde gezdirdi ve birden Evie'nin sırtı, yaz güneşinin üzerlerine vurduğu bir günün ardından köy meydanındaki sıcak taşların üzerine oturduğu zamanki gibi hissetti.

"Kuyruk sokumunu zedelemişsin, küçük dostum. Aslında oldukça kötü." Tatianna'nın sesi berrak bir su gibiydi, berrak ve pürüzsüz, onu paniğinden hafifçe çekip çıkardı. Rahat bir nefes aldı. Karşılayabileceği bir çürük.

"Tabii ki biliyorum." Evie alnını ovuşturdu. "Peki bunu iyileştirmen bana ne kadara mal olacak?"

Tatianna'nın yüzüne, onu tanımayanlar için en endişeli insanı bile rahatlatacak uzun bir gülümseme yayıldı. Ama Evie onu tanıyordu ve bu gülümseme, daha iyi bir kelime bulamadığından, korkutucuydu.

"Hmm," dedi şifacı, düşüncelere dalmış bir halde çenesine vurarak. "Eğer tamamen iyileşmesini istiyorsanız, iki sır istiyorum."

"Bu da iki sır alacağın anlamına geliyor, çünkü hangi dünyada kıçımda acı veren bir morlukla günüme devam etmek isterim ki?" Evie şakaklarını ovuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar büyük bir sırdan bahsediyoruz?"

Merhemler ve iksirlerle dolu masasına doğru yürüyen Tatianna, elbisesi ileri geri sallanırken kıkırdadı. "Şantaja değecek bir şey değil ama mutfakta duyacağın boş dedikodulardan iyidir."

Tatianna tentürlerini karıştırırken ve parlayan ellerini hareket ettirirken Evie beyninde yeterli bir şey aradı

küçük bir kâsenin üzerinde çalışıyordu. Sırları paylaşmak Evie'nin pek sorun etmediği bir şeydi; çoğunlukla açık bir kitap gibiydi. Özellikle Tatianna'ya karşı aşırı kişisel şeyleri içinde tutmakta zorlanıyordu.

Herkese özel, saçma düşünceleri ve alışkanlıklarıyla ödeme yapabilseydi, bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdı.

Evie gergin bir enerjiyle masadan zıplayarak kapının yanındaki rafa gitti ve küçük bir şişe buldu. Küçük, sevimli bir şeydi. Evie bunun iyi bir süs eşyası olacağını düşündü-

"Dokunma ona!" Tatianna çığlık atarak Evie'nin kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Ne var? Neden? Ne oldu?" Evie telaşla şişeye ve neredeyse ona dokunacak olan eline baktı. "İnsanları kurbağaya falan mı dönüştürüyor?"

"Ne?" Tatianna kafası karışmış bir halde başını salladı. "Hayır, bu yavaş etkili bir yatıştırıcı. Çok güçlüdür."

Tatianna gülümseyerek, "Kurbağa iksirlerimi başka bir dolapta saklıyorum," deyince Evie yanmış gibi elini geri çekti ve kaşlarını çattı.

Evie'nin boğazından boğuk bir ses çıktı ama şifacının şaka yapıp yapmadığını soramadan devam etti.

Tatianna iksirini hazırlamaya geri dönerek, "Bir sır, lütfen," dedi.

Evie düşüncelere daldı ve sonra sırıttı. "Dün gece patronla ilgili bir rüya gördüm."

Tatianna'nın durduğu yönden bir dizi çarpışma ve çığlık sesi geldi, ama soğukkanlılığını kaybetmek onun yapacağı bir şey değildi, Evie odada göremediği başka bir figür olup olmadığını merak etti.

Tatianna o anda dönerek Evie'yle yüzleşmek için koşuştururken birkaç şeyi daha devirdi.

Evie'nin ağzı açıldı, sanki göremediği bir şey yazılmış gibi eli yüzüne gitti. "Ne?"

Rennedawn'ın doğu mahallelerinde Tatianna'nın gözlerindeki hınzır pırıltıyı çalacak kadar hırsız yoktu. "Oh, peki sen ve patron bu rüyada ne yaptınız, seni yaramaz küçük asistan?"

Evie bir kahkaha attı ve atılan parşömenleri almak için eğilmeye çalıştı ama yarasının itiraz ettiğini hissedince hemen doğruldu. "Bunun masumane bir şey olduğunu varsaymakla çok küstahça davranıyorsun."

Tatianna öfkeyle alay etti ve elini hafifçe sallayarak içindekileri masanın üzerine geri süpürdü. Şifacılar için nadir bir yetenek olsa da, bazen nesnelere dokunmadan onları yaradan çıkarmak için zihin bükme yeteneklerini kullanması gereken Tatianna için kullanışlı bir yetenekti.

"Adamı gördünüz mü? Sanki onunla ilgili herhangi bir şey masum olabilirmiş gibi." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı, ellerini havaya kaldırdı. "O yürüyen bir ahlaksız."

Evie elini başının üzerinde bir hale şeklinde daire içine aldı ama şifacı sadece gülmekle yetindi ve içindekileri tekrar kâseye karıştırmaya başladı, elleri bir kez daha sıcak sarı bir ışıltıya büründü.

"Sana tapıyorum Evangelina, ama masum olmaktan çok uzaksın." Arkasını döndü ve Evie'ye hastalıklı bir şekilde tatlı kokan küçük kahverengi bir kâse uzatarak sırıttı. "İlişki yüzünden yozlaşmışsın, canım. Şimdi bunu kıçına sür ve önce eldivenlerini giy yoksa ellerindeki kemikleri eritir."

Eldivenlerini aceleyle çekiştirerek kaseyi aldı ve biraz mahremiyet için köşedeki kumaş paravanın arkasına geçti. Eteğini birkaç santim aşağı çekti ve merhemi eteğinin kumaşı ile eteğinin alt kısmı arasına sürdü.

sırtını. Bunu yaparken Evie burada çalışmakta olduğu tehlikeli konumu düşündü. Şimdiye kadar gerçekten korkunç şeyler görmüştü, hepsi de bir öncekinden daha sarsıcıydı. Ama hiçbir zaman bir şeyi durdurma ihtiyacı hissetmedi, sadece yapabildiği yerde yardım etme ve yapamadığı yerde mesafe koyma dürtüsü hissetti.

Ancak bu ne burada ne de oradaydı. En "dik duran vatandaşlar" bile korkunç zalimlikler yapabiliyordu. Parayı geldiği yerden aldığı için kendini suçlu hissetmezdi. Özellikle de asla kötü muamele görmediği ya da kendisine bir oyuncak gibi bakılmadığı bir yerden.

Kırılan kemik parçasının tekrar bir araya geldiğini hissetmeye başladığında mide bulantısı onu ele geçirdi, hastalıklı, doğal olmayan bir his. Vücudu bu hızda iyileşmek için yaratılmamıştı ama kırık bir kemikle kaybedecek zamanı yoktu.

Son kemik parçası da bir yapboz parçası gibi yerine oturduktan sonra Evie doğruldu ve hareket kabiliyetini test etmek için sağa sola dönüp eğildi. Keskin acı rüzgârdaki sis gibi kaybolmuş, yerini çok daha tercih edilebilir olan sıkı bir ağrıya bırakmıştı.

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca ağrıyacak, ama ondan sonra normal hissedeceksin." Kasenin geri kalanını taş ocağın ateşine atan Tatianna kollarını sıvadı. "Sadece dikkatli ol, kemikler hâlâ esnek. Eğer yanlış otururs an hareket edebilirler."

Evie burnunu kırıştırdı ve kafasını iki yana sallayarak imgeden kurtulmaya çalıştı. "Bu iğrenç bir şey."

Evie'ye pembe renkli, küçük kapaklı bir şişe uzatan Tatianna, "Bir dahaki sefere biri bana işimi tarif etmemi istediğinde, onlara tam olarak bunu söyleyeceğim" dedi.

Evie şişenin içindekileri soramadan Tatianna araya girdi, sesi endişeli bir yumuşaklığa bürünmüştü. "Baban için." Omuzlarını yuvarladı ve pencereden dışarı baktı.

Pencere. "Acısını dindirmek için. Onun için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

Evie'nin gözlerinin arkasında sıcak bir yanma başladı ve onu uzaklaştırmak için hafifçe burnunu çekip boğazını temizlemesine neden oldu. Şişeyi dikkatlice aldı ve eteğinin cebine koydu. "Yani eğer yanlış otururs am... sağ kıç yanağım sol yanağımdan daha mı büyük olacak?"

Evie'yi omzundan hafifçe iterken Tatianna'nın ağzından şaşkın bir kahkaha döküldü. "Çok safsın, küçük dostum. Benim sihrim güçlüdür ve her şey yoluna girecek. Şimdi işinin başına dön."

Sürüp giden melankoliyi görmezden gelen Evie genişçe sırıttı ve topuklarının üzerinde kapıya doğru döndü. "Oh!" dedi, geri dönerek. "İkinci sır!"

Tatianna kaşlarını kaldırdı, gözleri bir an için Evie'ye kaydı. "İkincisi mi?"

"Evet," dedi Evie cesurca. "Dün gece patronla ilgili gördüğüm rüya." Daha yakına eğildi. "Çok kirliydi."

Tatianna'nın yüzündeki şok ifadesine kıkırdayan Evie, arkasını döndüğünde hemen durdu.

Evie boğazındaki yumruyu yutarak, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, "Merhaba efendim... Girişe benim kafamı ekleme şansınız var mı?" dedi.

Bölüm 3

Evie

Evie patronu koridorda takip ederek açık ofis alanına geri döndü. Yüzü baharatlı bir şey yemiş gibi yanıyordu ve patronun hareket etme hızı boynundaki ve yanaklarındaki kızarıklığa yardımcı olmuyordu.

Ona boş boş baktı. Tüm duygulardan tamamen yoksundu. Aslında, onunla göz göze geldiği anda orada var olan azıcık duygunun da yanıp söndüğünü gördüğünü düşündü. Sanki yaptığı aptalca yorum utanacak ya da öfkelenecek kadar değerli değilmiş gibi.

Aptallığım kabul edilecek kadar derin, lanet olsun.

Bunu söylemek için ağzını açtı ama patron, korkuluklara açılan büyük ahşap kapıların önünde durdu ve kapıları açarak önünden geçmesini işaret etti. Nemli avuçlarını eteklerine sürterek bir adım öne çıktı ve kuşluk güneşinin tenine vurduğunu hissetti.

Evie yüksek yerleri pek sevmezdi, bu yüzden durduğu yerden aşağıdaki zemine olan mesafeyi görmek, korkuluğun taş kenarına geri dönmesine ve oraya tutunmasına neden oldu.

"Manzarayı kaçırıyorsun." Sesi, başını karıncalandıracak şekilde alçak ve çakıllıydı, tıpkı yağmurun çatıya vuruşundaki pıtırtı gibi.

"Hickory Ormanı'nın neye benzediğini biliyorum," dedi kuru bir sesle, gözlerini sıkıca kapatarak. Ama ötesindeki büyük ağaçların görüntüsü netti. Rennedawn'ın topraklarının büyük bölümünü kaplayan ormanın eteklerindeki bir köyde büyümüştü. Devasa büyüklükteki ağaçlar malikâneyi çevreleyen alanı kaplıyor, bulutsuz mavi gökyüzüne karşı kalın yeşil yapraklar göze çarpıyordu. Tenini okşayan sıcak ve ılık hava, krallıklarının bağışlayıcı ikliminin tipik bir örneğiydi ve dünyanın bu mütevazı bölgesine her türden varlığı çekiyordu.

Evie sonunda gözlerini açmak için yeterli gücü buldu ve patronunun dudaklarındaki kıvrımın ucunu yakaladı.

Muhteşem.

Muhteşem değil, Evie.

Açıkça sakinleştirilmesi gerekiyordu.

Kötü Adam, sanki o kadar da saçmalamıyormuş gibi devam etti. "Seni meraklı kulaklardan uzak tutmak istedim." Koyu renk saçları bronz tenine hafifçe vurarak yaklaştı. "Bu çok önemli bir mesele."

Adamın duruşu, rüzgârın siyah pelerinini dalgalandırması Evie'ye büyük bir önsezi hissi veriyordu. Elbette, bu son derece mantıklı duygu, adamın ne kadar çekici göründüğü lehine tehlikeyi görmezden gelen beyninin daha az mantıklı kısmı tarafından geride bırakıldı.

Sağduyu sahibi herkes en güzel bıçakların her zaman en keskin olanlar olduğunu bilirdi ama Evie için böyle bir şey söz konusu değildi. Duyguları rüzgârla birlikte gelip gidiyordu, bu konuda ortak bir şey yoktu.

Ayakkabısının ucunu gergin daireler çizerek patronun doğrudan gözlerinin içine baktı. "Tamam, sen bana Karanlığın Earl'ü gibi davranmadan önce, bu kirli bir rüyaydı, ama demek istediğim... kirli. Bilirsin, kirle, kahverengi şeyle. Bu

çamurluydu ve bir araba geçip ikimizin de üzerine çamur sıçrattı ve sen de 'Bunu yıkasan iyi olur, Sage' dedin."

Ne zaman gergin olsa ya da istenmeyen bir sessizlik ortaya çıksa ağzından dökülen kelimelerin o korkunç yuvarlanışını hissedebiliyordu, bu yüzden devam etti. "Aslında daha sıradan rüyalarımdan biriydi. Açık ya da uygunsuz bir şey değildi." Kollarını sallıyordu, sanki havalanmaya çalışıyormuş gibi kanat hareketleri yapıyordu.

Daha da kötüsü, elmacık kemiklerinin keskin açısını renklendiren renk artışı ve dudaklarından dökülen kelimelerle gözlerinin hafifçe genişlemesiydi.

Zeki bir insan bu açıkça geri çekilmiş ifade karşısında konuşmayı keserdi ama Evie zeki değildi. Daha doğrusu, Evie zekiydi ama beyni ve ağzı birbirinden hızla kopmuş gibiydi.

"Kimse çıplak değildi," dedi kendinden emin bir sonlulukla, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak.

Hiç kimse. Öyleydi. Çıplak mıydı?

Gözleri parladı ve çarpık hayal gücü, tekrar kapanmadan önce sadece bir an için orada bir şeylerin yandığını görmeye cesaret etti. Boğazını temizledi ve başının arkasını kaşıdı, biraz tedirgin görünüyordu.

Onun kusursuz soğukkanlılığının bir zerresini bile kaybettiğini görmek Evie'yi fazlasıyla tatmin etmişti.

"Ben senin gece hayallerinden bahsetmiyordum, Sage." Etraflarına bakmak için onun etrafından dolanırken boğazı düğümlendi. Malikâne ormanın o kadar sık yeşilliklerle kaplı bir bölümündeydi ki, kimsenin aklına bu yoldan geçmek gelmezdi. Rennedawn'daki her köy, sanki tanrılar topraklarının haritasını elleriyle yaratmış gibi, ağaçlardaki doğal büyük boşlukların üzerine kasıtlı olarak inşa edilmişti.

Ancak Katliam Malikânesi bir istisnaydı ve bir zırh gibi çevresi tarafından kuşatılmış olarak yaşıyordu.

Patron ellerini taş sütunların iki yanına dayamıştı. Evie, görüşünü engellemese pelerininin altında omuzlarının ve sırtının gerilmiş olacağını biliyordu.

"Sage?"

Konuşuyordu, değil mi? Onu son turta parçasıymış gibi süzmekle meşguldü.

"Evet, katılıyorum." Başıyla onayladı, ileri geri sallanıyor, kafa karışıklığını sahte bir güvenle maskelemek için elinden geleni yapıyordu.

"Öyle mi?" Alçak sesle ıslık çaldı ve çenesindeki mükemmel bakımlı kirli sakalı ovmak için bir elini kaldırdı. "Pekâlâ, senin de onayını alarak, güney krallıklarından gelen sevkiyatlarımız için güvenli bir geçiş sağlaman amacıyla seni nehir cinlerinden biriyle evlendirmek üzere hazırlıklara başlayacağım."

"Ne?" Evie soluk soluğa "Efendim, ben- Hayır, ben- Ciddi olamazsınız!" dedi. Ama olabilirdi. Evie onun başkalarına çok daha kötü şeyler yaptığını görmüştü. çalışanlar kim değildi İşbirliği yapıyorum, ve çoğunu ayarlamıştı. Kalbi küt küt atıyor, kanı kulaklarına hücum ediyor ve her şeyi boğuklaştırıyordu. Farkında olmadan kendini ona yaklaştırmış, siyah gözlerinde bir nebze olsun insanlık aramıştı. Berbat bir dikkat süresi olan bu sihirsiz insana acıyabilecek herhangi bir şey.

Ama onun gözlerinin insanlık yerine kısıldığını ve köşelerinin kırıştığını gördü. Evie resmi daha iyi görebilmek için geriye doğru büyük bir adım attı. Dudakları yanlardan yukarı kıvrılmıştı ve Evie onları gördüğünde irkildi.

"Bu bir şaka mıydı?" Sesindeki bariz şok karşısında neredeyse sinirlenecekti ama bu kadar beklenmedik bir şey karşısında verdiği tepkiyi dizginleyemedi.

Gülümsemesi Evie'nin daha önce hiç görmediği kadar genişledi ve sol yanağındaki tek bir gamze ortaya çıktı.

"Ve senin gamzelerin var?"

Gözlerini devirdi ve gamzesi kayboldu. "Sadece bir tane. Şimdi tüm dikkatinizi bana verdiğinize göre-"

"Bu ilk miydi?" Evie, tüm bu yeni bilgileri verimli bir şekilde işleyemediği için araya girdi.

Patronun başı şaşkınlıkla geriye düştü. "İlk neyim, seni küçük kasırga?"

"İlk şakan."

Homurdandı ve konuşmak için ağzını açtı, eğer dürüst olmak gerekirse oldukça öfkeli görünüyordu. "Tüm o-" Burnunun köprüsünü çimdiklemek için durakladı. "Sage, gerçekten benim mizahtan anlamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle düşünmüyorum," dedi ciddiyetle. "Beni siz işe aldınız."

Uzun bir iç çekişten sonra siyah saçlarından bir tutamı özenle yerine itti. "Seninle üç dakikadan az konuşuyorum ve haftanın en sevdiğim günündeki stajyerlerden bile daha çok dönüyorum."

"Mecazi anlamda söylüyorum tabii ki, çünkü size ok atmıyorum." Evie, buraya "staj" için gelen zavallılara verdiği "kendini savunma" eğitimini onaylamadığını belirtmek için ona sert bir bakış attı. Atılmış asilzade çocukları, kumar borcu olanlar ve diğer genel ahlaksızlar giriş pozisyonu için her zaman başvururlardı.

Katliam Malikânesi, stajyerlerin çoğunun tesadüfen geldiği, krallığın başkenti Işıltılı Şehir'den çok farklıydı. Çöküş ve bolluk, yeni iş yerlerinin sefaletinden çok farklıydı, çoğu için ilk iş yerleriydi. Evie bu şehre bir kez stajyer olarak gitmişti.

Çocuk. Ormanın seyahat etmek için hâlâ güvenli sayıldığı zamanlarda, köyünden kuzeye doğru bütün gün süren bir yolculuk yapmıştı. Çok fazla şey hatırlayamayacak kadar küçüktü ama ormanın havayı titreştiren bulaşıcı enerjisini hatırlıyordu. Ailesiyle birlikte bir büyü uzmanıyla tanıştığını hayal meyal hatırlıyordu ve tıpkı köyündeki çocukların ona anlattığı hikâyelerdeki gibi, paylaşacak sonsuz bilgisi olan nazik ve yardımsever biriydi.

Pek çok stajyerin sihirli olması güzeldi, çünkü birçoğu görevlerini daha hızlı yerine getiriyordu.

Tuvaletleri temizlemek için işe yarıyor olmalı. Evie içten içe kıs kıs güldü.

Ancak işin zorluğuna rağmen başvurmaya ve geri gelmeye devam ettiler.

Kanıt, bir soylunun şanssız oğlunun kendisini çok pahalı bir geneleve nasıl borçlu bulduğuna dair kederli sözlerle dolu mektup yığınıydı. Her zaman umutsuzca ikinci bir şansa ihtiyacı olan birileri vardı ve krallığın daha az arzu edilen bölgelerinde işin tehlikesi iyi bilinmesine rağmen, ücret de öyleydi.

Evie stajyerlerin kendisinden sadece biraz daha az kazandıklarından emindi. Başka bir durumda bu durum onda bir miktar öfke yaratabilirdi ama o Kötü Adam için çalışıyordu. Scatter Day'e katılmasını gerektirmeyen tek iş pozisyonlarından birine sahip olduğu için minnettar olmalıydı.

Etkinlik her iş haftasının sonunda gerçekleşirdi, tabii patron kötü bir gün geçirmiyorsa. O zaman hafta başında, hafta ortasında, sabah, öğle yemeği saatinde ya da... Devam edebilirdi. En azından her Scatter Day'de patronun stajyerleri dışarı gönderip bir şeyden kaçmalarını sağlaması tutarlı bir şeydi. Şimdiye kadar

Bir arbaletten ve sayısız büyülü yaratıktan kaçmaya çalışmalarını izledi. Ama Evie'nin en sevdiği gün, patronun onların maskaralıklarından bıkıp arka avluda onları bizzat kovalamaya başladığı gündü.

Onları şimdiye kadar gördüğü en hızlı koşuydu.

"Sizin vasiyetiniz üzerine, birkaç aydır bir stajyeri öldürmediğimi hatırlatırım."

Evie umutsuzca başını salladı. "Efendim, başarılarınızı küçümsemek istemem ama hayatları boyunca kimseyi öldürmeden yaşayan insanlar var."

Yüzü ciddiyetini koruyordu. "Ne kadar sıkıcı."

"Aylar bile diyemiyorsun, değil mi? Geçen hafta Joshua Lightenston'ı tam da bu korkuluktan aşağı ittiniz ve boynunu kırdı."

"Bunu hak etti."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Neden?"

Patron çenesini ovuşturdu ve hoş olmayan bir anı yeniden canlanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Hoşuma gitmeyen bir şey söyledi."

"Öyle bir lüksüm olsaydı Becky bu konuyu çoktan birkaç kez gözden geçirmiş olurdu." Evie düşünceli bir şekilde durakladı. "Aslında, efendim-"

"Hayır."

"Ama ya çok resmi ve düzenli bir lehte/aleyhte liste yaparsam?" diye yalvardı.

"Rebecka Erring'in bir çalışanı olarak bana bir mahkûmiyet verin." Esen rüzgâr, asi siyah saçlarını alnına doğru savurdu.

"Benim düşmanım olmaya kararlı."

Yüzü aniden tekrar kapandı, o kadar aniydi ki Evie onun keskin nefes alışını duydu. "Düşmanlarını daima yakınında tut, Sage. Hayat bu şekilde daha ilginç." Adamın yüzündeki gülümsemede neşe yoktu, sadece acımasız bir ifade vardı.

Sözler.

Evie sertçe yutkundu, geriye doğru yavaş bir adım atmak zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Onun alanından çıkıp duyularına geri döndü.

"Düşmanlardan bahsetmişken. Diğer çalışanlar sizi uçuruma attığımı düşünmeye başlamadan önce sizi buraya neden getirdiğimi konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Evie gözlerini devirdi ve eliyle ilerlemesini işaret etti. "Devam et."

Ondan uzaklaşıp orman manzarasına geri dönerken ağzı bir kaş çatmayla kapandı. "Bir sevkiyat daha tehlikeye girdi."

Evie inlememeye çalıştı ama hayal kırıklığı hissediliyordu. Sevkiyat takasını organize etmek ve burası ile Işıltılı Şehir arasındaki tespit edilemeyen mükemmel kontrol noktalarını planlamak haftalarını almıştı. Ofis yasadışı kargonun girip çıkmasıyla, satılmasıyla, takas edilmesiyle, çoğu zaman da doğrudan Kral Benedict'ten çalınmasıyla idare ediliyordu.

"Fazladan gördüğümden beri şüpheleniyordum..." Evie işaret parmağıyla başının üst kısmına hafifçe vurdu.

"Onlar Cesur Muhafızlardı."

Kral Benedict'in kişisel muhafızları mı? Kendilerini asla Kötü Adam'ın işine karıştırmazlardı. Aslında, Kötü Adam'ın Benedict'in kaynaklarına el koyarak, her türden kargoyu çalarak ona saldırdığı onca seferde, Benedict'in hiç karşılık vermemiş olması ona garip geliyordu.

"Sanırım ödünç aldığımız mallardan hiçbirini alamadık?" Bu ticaret anlaşması Kral Benedict'in kişisel koleksiyonundan silahlarla dolu en az dört büyük sandık getirecekti. Sadece kılıç ve ateşli silahlardan değil, silahların değerinden de mahrum kalmaları şüphesiz onların için çok büyük bir kayıp olacaktı.

saygıdeğer hükümdar.

Ya da her şey paramparça olmasaydı olurdu.

"Kötü Niyetli Muhafızlarım onlardan ikisiyle öpüşmeyi başardı."

Kötü Niyetli Muhafızlar, Kötü Adam'ın işinin daha şiddetli kısımlarını yöneten seçkin bir grup insandı - bazı stajyerlerin deyimiyle saha çalışması. En acımasız savaşçılar onların arasındaydı ve birçoğu farklı türlerde ve eğitimlerde büyü kullanıcılarıydı. Ofisteki çoğu kişi onlardan uzak duruyordu ama Evie, Edwin'in onlara sandviç yapmasına yardım etti.

Kahretsin, peynir stoklamayı unuttum. Provolone için deli oluyorlar.

"Hiç olmamasından iyidir sanırım," diye karşılık verdi Evie. Ormandaki doğal yollardan başka bir gizli ticaret aramak için harita karıştırmamak anlamına geliyorsa, her türlü küçük iyiliği kabul ederdi.

"Her zaman iyimsersin, değil mi Sage?" Ses tonu hafifti ama yüzünden bunun iyi bir şey olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu.

"İyiyi tahmin etmeyi seviyorum - bu şekilde kötü olduğunda bile onu görmek daha kolay oluyor."

Patron ona okunamayan bir duyguyla baktı. "Keşke hepimiz dünyayı senin gözlerinden görebilseydik."

"Çok renkli olurdu." Genişçe gülümsedi ve yüzünü esintiye doğru çevirdi. "Yani son iki ayda üç sevkiyat tehlikeye girdi."

"Üç fazla." Sesi birden alçalmıştı. En cesur şövalyelerin bile korkudan titrediğini gördüğü ölümcül bir ton. O, nedense bunu rahatlatıcı buluyordu ki bu... rahatsız ediciydi.

Tehlike çekici değildir, Evie; korkutucudur. Ya da... her ikisi de, diye karşı çıktı beyni.

"Aşağıdaki küçük cellatlar bir yana, bunu nasıl halletmeyi planlıyorsun?" Evie cevaptan korkuyordu ama bu çok belirgin bir model haline gelmeye başlamıştı. Aylardır işlerine yarayan sistemler aniden çöküyordu ve ortak payda çok netleşmeye başlamıştı.

"Aramızda bir hain var," dedi alçak bir sesle.

Evie nefesini içine çekti, çünkü adam uzun ve karanlıktı, yıkım vaat ediyordu ve tek düşünebildiği...

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

...

Evie, odaklanmaya çalışırken duvardaki saatin daha yüksek sesle işlediğinden emindi. Küçük elin her vuruşu kafatasına sürtünüyormuş gibi geliyordu.

Tik-tak-tak.

"Ugh." Evie başını masasının üzerine eğdi. Son iki gündür en sevdiği altın varaklı günlüğünde çalışanların listesini gözden geçiriyor, isimlerinin yanına küçük notlar yazıyordu. Herhangi bir şüphe ya da çarpık sadakat belirtisinin kaydedilmesi gerekiyordu. Onları kimin sabote ettiğini bulacak ve patronuna gümüş bir tepside sunacaktı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ah, kafatasındaki diğer ızgara.

Evie başını kaldırdı ve defterini kapattı, neredeyse Rebecka Erring'in gezinen elini dışarı çıkarıyordu. Kalemini çabucak babasının hediyesi olan en sevdiği mürekkep tentürüne geri koydu. "Endişelenmene gerek yok." Evie dudaklarını sıkıca büzerek gülümsedi ve her kışkırtıcı kelimeyi kafasının içinde tutmaya çalıştı.

"Neden çalışanların isimlerinin bir listesini yapıyorsun? Bu ofiste olup biten her şeyi bilmem gerekiyor," dedi Becky kendini beğenmiş bir tavırla.

Evie kadını dikkatle inceledi ve sonra çenesini desteklediği ellerine dayadı. "Yani ofis perilerinin kıçlarının portresini yapmak için mürekkep kullandıklarından haberiniz var mı?" Periler ofisteki küçük işlerle ilgilenir, genellikle kâtiplik yaparlardı. Sayıları çok fazla olduğu için bu onlar için hızlı bir işti, ancak dengesiz mizaçları zaman zaman mürekkeple yaratıcı olmalarına neden oluyordu.

Becky doğrulurken ve başını sallarken hayal kırıklığına uğramış bir inilti duyuldu. "Yine mi?" Çabucak döndü, gözlüğünün arkasındaki minik çırpınan yaratıkları görünce gözleri kısıldı. Kâğıtları odaya dağıtırken hepsi kıkırdıyordu.

"Buraya gelin, sizi sefil herifler!" Becky hırlayarak uzaklaşırken Evie rahat bir nefes aldı. Lyssa'nın ona verdiği kutudan bir vanilyalı damla şekeri aldı ve ağzına attı.

Aralarındaki ezeli düşmanlığa rağmen Evie kadının işini kıskanmıyordu. Her küçük drama, stajyerler ya da daimi işçiler arasındaki her çatışma onun sorumluluğundaydı. Patron Evie'yi diğer çalışanlarla tanıştırırken malikânenin nasıl bir sistemle çalıştığını anlatmıştı. Her çalışan farklı alanlarda farklı görevlerden sorumluydu. Evie'ye bir arı kovanını hatırlattı. Becky'nin özel uzmanlık alanı insanlara ve diğer varlıklara kaynak olmaktı, böylece patron sürekli melodramla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Başlangıçta Evie, Becky ile arkadaş olabileceklerini, ilk karşılaşmalarında Becky'nin içinde var olan sert soğukluğun çözüleceğini düşünmüştü. Ama Evie'nin tüm çabalarına rağmen

Rebecka Erring tüm çabalarına rağmen ondan hoşlanmamaya kararlıydı. Evie'yi müstehcen derecede sinir bozucu bulduğu için mi yoksa Evie'nin stajyerlerden birinden duyduğu söylenti doğru olduğu için mi böyle davrandığı hâlâ bir muammaydı. Becky bir zamanlar Kötü Adam'ın asistanı olmak istemiş ve bu pozisyon Evie'ye verilmişti.

Ne olursa olsun, Evie ve Becky'nin asla arkadaş olamayacakları çok açıktı ve bu onun için sorun değildi.

Kitabı bir kez daha kapatan Evie, elinde seramik kadehiyle masasından kalktı ve Edwin'in ölüleri uyandıracak kadar güçlü bir fasulye suyu kazanı hazırlamış olması için dua etti.

Yine de mutfağa doğru ilerlerken Evie kafasının içindeki küçük sese engel olamadı; aralarındaki kavganın masum olup olmadığını ya da Becky'yi farklı bir yola sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ediyordu.

Bir hainin.

Bölüm 4

Evie

Evie günün geri kalanını bir yandan üzüntülerini kazan deminin mistik etkileriyle boğarken, bir yandan da iş arkadaşlarına dikkatle bakarak geçirdi. Biri suçluydu ve bunun Becky olmasını ne kadar istese de, kadın bu tür bir sahtekârlık yapabileceğini düşünemeyeceği kadar katı bir kural takipçisiydi.

Doğrulurken inledi, dönüp durdukça sırtının çatırdadığını hissetti. Kaslarındaki ağrı dikkatini çekmek istiyordu ve mesai bitmeden önce yapması gereken şüpheli derecede az işi bitirmişti.

Her an kuzey kulesindeki büyük çan çalabilir ve odadaki herkes buranın dışındaki hayatlarının monotonluğuna geri dağılabilirdi. Periler ormana geri dönecek, stajyerlere zarar veren yaratık her neyse mağarasına çekilecek, stajyerler paralarının yettiği bir kulübeye sürüklenecek ve geri kalan çalışanlar da evlerinin yolunu tutacaktı.

Malikânede tam zamanlı ikamet eden çok az kişi vardı; Tatianna bunlardan biri, Edwin bir diğeri ve şu anda avlularında bulunan ejderhayı sakin tutan tek kişi Blade adında bir adamdı.

Sanki onu düşünmek, büyüleyici

ejderha eğitmeni, kafasını kaldırdı ve işte oradaydı, alnında büyük bir yara iziyle ofise doğru yürüyordu.

"Tatianna müsait mi?" Evie'nin işe başlamasından kısa bir süre sonra edindikleri pullu canavarın başka bir yarasıyla her gelişinde yaptığı gibi, sırıtarak ona baktı.

Evie gülümseyerek başını salladı. "Bilmiyorum Bay Gushiken.

Neden ona kendin sormuyorsun?"

Blade eğildi ve dar yeleğinin üstündeki geniş göğüs kafesini ortaya çıkardı. Evie bunu ironik bir şekilde mi yaptığından asla emin olamadı ama ejderha eğitmeni her zaman birbiriyle taban tabana zıt renkler giyiyor gibiydi. Bugün yeleği gözlerini acıtacak kadar parlak bir yeşil, pantolonu ise ona gün batımını ve kelebekleri hatırlatan bir turuncuydu.

Alaycı bir şekilde göğsünü tuttu ve "Çok resmi, benim tatlı Evie'm! Beni yaraladın."

Evie bu umutsuz flörte kıkırdadı ve isim kataloğunu kapattı. Masasından kalktı ve adamın karşısına geçmek için yürüdü. Kehribar rengi gözleri, kişiliğinin geri kalanı gibi sıcaktı. Gülümsedi, dolgun dudakları köşelerden yukarı doğru çekildi, elmacık kemiklerinin keskin açılarını ve çukurlu çenesinin daralmış kenarını yumuşattı. Blade ofiste onun yaşına en yakın olan kişiydi, ondan sadece bir yaş küçüktü.

"Ben senin hiçbir şeyin değilim, seni büyük çapkın." Elini uzatıp adamın omuz hizasındaki koyu renk saçlarını alnından çekti, sonra kafa derisinden kopan deriye bakarak yüzünü buruşturdu. "O şey bir gün seni öldürecek."

Blade ilk geldiğinde, ejderha neredeyse avuç içi kadardı ve hatta birkaç kez küçük yaratığı kucağına almış, savunmasız bir bebekmiş gibi ona miyavlamıştı. Fakat

Canavar sadece birkaç ay içinde ürkütücü bir boyuta ulaşmış, herkese saldırıp hırlamaya başlamıştı. Sadece Blade yaklaşmayı başardı ama o bile bu karşılaşmadan yara almadan çıkamadı.

Ne de olsa doğudaki dağlarda yumurtayı bulan oydu. Her zamanki kaşif haliyle orada yürüyüşe çıkmış ve anne tarafından terk edilmiş bir yuva bulmuştu. Yaratık yumurtadan çıktıktan sonra Evie'ye hemen ona tutulduğunu söylemişti.

Küçük canavarla bağ kurmuştu, ondan ayrılmaya dayanamıyordu ama bakım masrafları Blade'in karşılayabileceğinden çok daha fazlaydı. Neyse ki o sıralarda, kendilerini "Kötü Adam" olarak adlandıran birinin tüm büyülü canavarları talep ettiği bir ilanla karşılaştı. Böylece Blade, Evie'den iki hafta sonra ön merdivenlerde belirdi ve uyuyacak bir yer ve ejderhanın terbiyecisi olarak bir pozisyon karşılığında ejderhayı teklif etti. Patron onun şartlarını kabul etmişti ama birçok nedenden ötürü ejderhayı henüz kullanmamışlardı.

Bunlardan biri, Evie'nin kafasını ısırıp koparmaya çalışmadığı zamanlarda hayvanın her şeyden korkuyor olmasıydı.

Blade'in gülümsemesi genişledi. "Bu şey ara sıra öfke nöbeti geçiren tatlı bir yaratık." Becky'nin yanlarından geçip duvara asılı panoya bir yığın kâğıt taşıdığını görünce gözleri parladı. "Senin gibi, sevgili Rebecka!"

Becky olduğu yerde dondu kaldı ve gözlerini onlara çevirdi. "Bir iş arkadaşınıza bu şekilde hitap etmeniz hiç uygun değil Bay Gushiken." Onaylamadığı her halinden belli oluyordu ama Blade'in hakkını yemeyelim, kadının küçümsemesi onu korkutmuşa benzemiyordu.

Aslında, garip bir şekilde onun kınamasından güç alıyor gibiydi.

"Belki de bunu Evergreen Tavernası'nda daha ayrıntılı tartışmalıyız." Bir şekilde ona göz kırpacak cesareti buldu. "Çok uzun şikayet listeni okuyabilirsin."

Becky gözlüklerini burnuna doğru iterek burnunu çekti ve sanki içine pis bir şey girmiş gibi ona baktı. "Boş zamanlarımda sizin gibilerle sohbet etmektense boya içmeyi tercih ederim. Şu anda bunu yapmamın tek nedeni, hijyeninizin arzulanan her şeyi bıraktığını söylemek için para alıyor olmam."

Adamın yanağından süzülen kana baktı ve çenesini sıkarak ekledi: "Kanın da kokun kadar rahatsız edici. Derhal ikisinin de icabına bak yoksa hafta sonunda kendini maaşsız bulursun."

Dişi iblis hışımla uzaklaşırken Evie gözlerini devirdi. "Neden ona böyle baskı yapıyorsun?"

Blade omuz silkti ve deri bilek kelepçelerinden birini kullanarak kanın bir kısmını temizledi. "Çünkü kızdığında eğlenceli oluyor." Kapalı kapılara bakan Blade sesini alçalttı. "Bir sevkiyatta daha baskın olduğunu duydum. Bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Girişi gördün mü?" diye sordu kuru bir sesle.

"Yani normal, o zaman?" Blade kıkırdadı ve sonra Kötü Adam'ın ofisine ne kadar yakın olduklarını hatırlayarak dondu kaldı.

"Rahatça konuşabilirsin. Son birkaç gündür burası dışında her yerdeydi."

"Bugün senin için kundaklama yok mu?" Blade ona sahte bir surat ifadesi verdi.

Evie bir kahkaha attı, bu rahatsız ediciydi çünkü adam pek de şaka yapmıyordu. İşe girdiğinden beri hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda pek çok yangın çıkarmıştı. "Buradaki tek işim bu değil, biliyorsun."

Çabucak başını salladı. "Ah, biliyorum. Birinden patronun yıkıcı tiradlarını ikiye indirdiğini duydum.

hafta."

"Kahvaltı yapmadan önce stajyerlerle konuşmasına izin vermiyorum, işin püf noktası bu. Boş mideyle huysuzlaşıyor," dedi ve kaç çalışanın hayatının buzlu bir pasta sayesinde kurtulduğunu merak etti.

Evie masasına yaslandı ve bakışlarını duvardaki büyük saate çevirdi. Zilin gürültüsü odanın her yerinde çınladı, masalarındaki bazı çalışanları ürküttü ve diğerlerinin koltuklarından fırlamasına neden oldu, çantalarını çoktan toplayıp evlerine, sevdiklerine döndüler.

Birkaç kişi durup Kötü Adam'ın ofisinin kapalı kapısına baktı. Patronun günün sonunda ofiste olmaması pek sık rastlanan bir durum değildi. Genellikle günlük kaçışlarını gerçekleştirdikleri için kimseyi öldürmeyeceğini belirtmek için kapısını açardı.

Evie onlara baktı ve sessiz bir otoriteyle başını salladı. "Gidin hadi. Bugünlük gitti." Patron kızarsa sonuçlarına katlanırdı.

Sorgusuz sualsiz hepsi gizli kapıya doğru koştururken, merdivenlerdeki ağır ayak sesleri de peşlerinden geliyordu. Kendi çantasına doğru ilerleyen Evie, hissettiği huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışarak birkaç eşyasını topladı.

Kötü Adam son zamanlarda nereye gitmişti?

"Eminim iyidir," diye güvence verdi Blade, koridordan açık odaya doğru ilerleyen Tatianna'ya el sallayarak. "Hey, Tati!"

"Onun için endişelenmiyordum-" Evie başladı.

Ama Blade çoktan şifacıya doğru koşmaya başlamıştı. Tatianna onun alnını inceledi, sonra uzun uzun acı çeken bir ifade takınarak onu şifacının odasına doğru yönlendirdi ve hemen arkasından takip etti.

Evie geri kalan eşyalarını topladı ve patronun kapalı ofis kapısına son bir kez özlemle baktı.

Gereğinden fazla umursama, Evie.

Kendi kendine iç geçirerek merdivenlere yöneldi.

Çok geç.

Kapı aralığından geçti, Kötü Adam'ın kapalı kapısına tekrar bakmaktan kendini alamadı, bu sefer geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu.

Bölüm 5

Evie

Evie'nin on yaşındaki kız kardeşi Lyssa, **"**Tadı sulu," **diye** mırıldandı nefesinin altından.

"Şşşt." Babası yavaşça masaya doğru ilerlerken Evie parmağını dudaklarına götürdü, elinde kendi çorba kâsesi vardı. Evie o gün eve döndüğünde muhteşem bir ruh hali içindeydi. Bu da yemek pişireceği anlamına geliyordu.

Babalarının hastalığı başladığından beri çok az zevk bulmuştu ama bunlardan biri, kendini iyi hissettiğinde çocuklarına yemek pişirmesiydi. Onlarla ilgilenmenin bir yoluydu bu. Bu yüzden yaptığı şeylerin tadı genellikle sıvı ayakkabı derisi gibi olsa da, Evie ve Lyssa her damlasını yutmazlarsa lanetlenirlerdi.

Çünkü babasının yemek pişirmesi onun iyi olduğu anlamına geliyordu ve bu onlara ailelerinin eskiden nasıl olduğunu hatırlatıyordu.

Evie masadaki iki boş sandalyeye doğru baktı; biri babasının karşı ucunda, diğeri de onun yanındaydı. Annesi ve ağabeyi Gideon'un bir zamanlar oturdukları ama bir daha asla oturamayacakları koltuklara. Ama sandalyeler hâlâ orada duruyordu, sanki hatıraları onlara musallat olmuş gibiydi.

"Nasılsınız kızlar?" Griffin Sage iri yarı bir adamdı, sıcak bir gülümsemesi ve gür kahverengi saçları vardı. Gençlik yıllarında kasabanın gözdesiydi. Sıfırdan başarılı bir kasaplık işi kurmuş bir adamdı. Anneleri, bir dizi güzel ülkeden gelen bir yabancıydı.

Kıtalarının güneydoğusundaki krallıklar, Myrtalia, diğer beş krallıkla birlikte Rennedawn'ın evi. Annesi bu olaya kadar babasını çok sevmişti... onları terk edene kadar.

Evie'nin en eski anıları, anne ve babasının küçük mutfaklarında birlikte güldükleri, şarkı söyleyip dans ettikleri anlardı. Boğazını temizleyerek babasına gülümsedi.

"Çok lezzetli, baba." Küçük kız kardeşine bakarak, "Sanırım Lyssa ikincisini ister," dedi.

Küçük bir ayak sertçe masanın altındaki kaval kemiğine çarptı. Evie kıkırdayarak Lyssa'nın kâsesine büyük bir kepçe daha pütürlü sıvı doldurdu. Ailesinin yaşayan her üyesinin iyi ve mutlu olduğu bu hafiflik hissinin kalıcı olmasını ummazdı. Ama bunun tadını çıkarmayı deneyemeyeceğini söyleyen bir kural da yoktu.

"Malikânedeki işin nasıl gidiyor?" Babası ona sıcak bir şekilde gülümsedi, yanaklarında aylardır görmediği sağlıklı bir parıltı vardı.

Sert bir patates parçasını yutan Evie, kaşıkla çorbayı karıştırmaya başladı ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Oh, aslında oldukça olaysız geçti."

"Keşke bir şatoda çalışsaydım." Lyssa suratını astı ve bir ısırık daha alırken yüzünü buruşturdu.

Evie öksürdü, neredeyse boğuluyordu. "Bu bir şato değil, Lyssa. Sadece bir malikane."

"Ama muhtemelen bir kale kadar büyüktür, değil mi?" Kız kardeşi geniş ve sorgulayan gözlerle ona baktı.

Evie işiyle ilgili çok fazla şeyi seviyordu; insanları, stratejiyi. Ama bu kısmından nefret ediyordu. Yalan söylemekten.

Ailesine gerçekte ne yaptığı hakkında tek bir doğru bile söyleyemiyordu. Onlara ve köyün geri kalanına göre, Kötü Adam aşağılık, ayıplanacak biriydi.

Yaratık. Onunla ilişkisi olduğu ima edilen herkes yasaların izin verdiği ölçüde cezalandırılıyordu. Ancak bir gün ortaya çıkabileceğini bilmek, krallığın gazabının bu kadar hızlı bir şekilde üzerine çökebileceğini bilmek bile onu korkutmuyordu. Aksine, bu onu heyecanlandırıyordu.

O da annesi kadar umursamazdı.

"Çok büyük, evet." Evie eve gelirken aldığı şaraptan bir yudum aldı ve konuyu dağıtmak için elinden geleni yaptı. "Derslerin nasıl gidiyor?"

Evie'yi rahatlatan şey, bu tek sorunun Lyssa'yı, sınıfında saç örgülerini çekiştirmekten vazgeçmeyen çocukla ilgili bir tirada sürüklemesiydi. Evie, Lyssa'nın masum hayatının dikkatini dağıtmasını memnuniyetle karşılayarak iç çekti. O gençlik mutluluğuna bir dokunuş için neler vermezdi.

Evie sadece yirmi üç yaşındaydı ama sanki bir ömür boyu yaşamış gibi hissediyordu. Ailesine bakma şekli ve kendisinden daha zalim ve iri olanlar tarafından gördüğü kötü muamele arasında saçlarının ağarmamış olması bir mucizeydi.

Kendini içine soktuğun gülünç durumlarla yirmi üç yaşına kadar gelebilmiş olman bile bir mucize.

Yaptığı işi zihninde bu kadar kolay uzlaştırmasının nedeninin bu olduğunu düşündü. Kötü Adam'ın nihai amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, kralı mahvetmek için her şeyi yapmak dışında. Ama Evie önemli şeyleri biliyordu - kadın çalışanlarından faydalanmıyor, tüm işçilerine adil ödeme yapıyor ve kazanının en az bir kilo şekerle demlenmesini istiyordu.

Sonuncusu diğer meziyetleri kadar önemli değildi ama Evie'nin en sevdiği şeydi. Her sabah onun tercih ettiği miktarda şekeri mutfaktan gizlice çıkarıp soğutulmuş kutudan krema ile birlikte içeceğine eklemesi gerekiyordu.

mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde. Adamın tercihinden neden bu kadar utandığını bilmiyordu ama bu tür saçmalıklardan hoşlanmasının itibarı için iyi olmadığını düşünüyordu.

Bunu bilen tek kişi olmayı daha da çok seviyordu, öyle ki kendini şaşkınca duvara bakarken buldu ve nabzı hızlanırken gülümsedi.

Babası tabağını bitirdi, masayı topladı ve tahta kaseleri sobanın yanındaki kovaya yerleştirdi. Evie o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi sallandı. "Onlarla ben ilgilenirim baba!" Gülümsedi ve yanaklarını gölgeleyen kaşlarını görmezden gelerek kolunu okşadı.

"Evangelina, ben bunu yapabilecek durumdayım-"

"Bana hikâyelerinden birini anlatır mısın?" Lyssa geniş bir sırıtışla babalarının kolunu çekiştirdi, sonra Evie'ye olduğundan çok daha yaşlı gösteren bilmiş bir bakış attı. Evie onu ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, kız kardeşi dünyanın acımasızlığından tamamen etkilenmemiş değildi.

İkisi tekrar oturdu ve babası annesinin sandalyesine yerleşirken Evie hafifçe kaskatı kesildi, Lyssa onun kucağına emekledi ve kötü adamlar ve onları yenen kahramanlarla ilgili birçok hikayesinden birine daldığında yukarı baktı. Şu anda babasının nefret ettiği kişiler için çalıştığı gerçeğini yutkunurken boğazı düğümlendi.

Kovaya doğru geri dönen Evie bezi kavradı ve tencereyi sertçe ovdu. Yanaklarının acıdığını ve kalbinin kısalan nefeslerinin etrafında çarpmaya başladığını hissetti. Ellerinin altındaki suyu hissederek bir an için gözlerini kapattı ve annesinin bulaşıklarla ilgilenirken sık sık tercih ettiği bir şarkının hafif melodisini mırıldanmaya başladı.

Annesinin yarattığı tüm acıya rağmen Evie'yi bir şekilde rahatlatıyordu. Bu melodi, annesinin o günden önce ona verdiği son iyi şeylerden biriydi.

karahindiba tarlaları, hemen önce.

Evie önündeki pencerenin camındaki yansımasını yakaladı ve babasının arkasında uyuklayan Lyssa'yı odasına doğru taşıdığını gördü. Kendi yüzüne dönüp baktığında, Evie dudaklarının bir gülümsemeyle yukarı kalktığını hissetti. Daha önce pek çok kez alıştırma yaptığı bir gülümsemeydi bu. Ciğerleri iflas edecekmiş gibi hissettiğinde bile, kalbi zorlanmaktan pes edecekmiş gibi hissettiğinde bile, dudaklarını yukarı doğru çekmeyi her zaman başarmıştı.

Annesinin sesi kafasının içinde yankılandı. Endişelenme, Hasibsi.

Sadece gülümsemenizle bozuk bir dünyayı düzeltebilirsiniz.

Elbette yanılmıştı. Evie ne o gün ne de sonraki günlerde hiçbir şeyi tamir etmemişti.

Ama Evie yine de gülümsedi. Her ihtimale karşı.

Ve son kez, değer verdiği kişileri güvende tutmaya yeteceğini ummuyordu.

Bölüm 6

Kötü Adam

Yine mırıldanıyordu.

Trystan Arthur Maverine ya da halk arasında daha çok bilinen adıyla Kötü Adam, uzun parmaklarını şık siyah masasına vurdu. Bu ses onu rahatsız etmeliydi. Kafatasını gıcırdatmalıydı. Kapısının dışındaki diğer çalışanların kahkahalarını duyduktan sonra zaten başı ağrıyordu. Kötü olmanın neşeli olmaması gerekiyordu ve migreni bunun kanıtıydı.

Ama öfkesini kontrol altında tuttu. Zaten haftanın başında mutlu bir şekilde katlettiği ve herkesin görmesi için kirişlere astığı Yiğit Muhafızlar'dan çıkarmıştı.

Yine sesinin hafifliği ofis kapısının küçük, açık aralığından içeri süzüldü. Başka biri olsaydı, kapıyı çekip açacağından ve bu sinir bozucu sesin derhal kesilmesini isteyeceğinden emindi. Korkudan titreyene ve ünü zihinlerinde bir kez daha pekişene kadar tehdit eder ve gözdağı verirdi. Bu onun için de onlar için de daha güvenliydi.

Ama bu herhangi biri değildi; Sage'di - onu düşünebilmesinin tek yolu buydu. Onun vanilya kokusunu alabilecek kadar yakın çalışmak zorunda olmak, bir insanın ihtiyaç duyması gerekenden daha fazla aşinalıktı. Bir aptal gibi kapıya yaklaştı ve kulağını kapıya dayadı. Hangi şarkı olduğunu bilmeliydi. Bu

melodisini ezberleyecek kadar sık keyif aldığı bir şey olmalıydı.

Ya da belki de-

Whack!

Dudaklarından acı dolu bir çığlık çıkarken elini burnuna götürdü. Şarkı seçimiyle o kadar meşguldü ki, sesin yaklaştığını bile fark etmemişti.

Artık uğultu yoktu, sadece şok olmuş bir sessizlik ve az önce yüzüne doğrudan temas eden açık kapının diğer tarafında duran şaşkın asistanı vardı.

Geriye doğru temkinli bir adım atarken zarif burnu buruştu, elleri önünde çırpınıyordu. "Oops." Sonra yay şeklindeki dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve aniden yüzündeki acı, göğsünü sıkan yumruğun yanında hiçbir şeydi.

"Çok özür dilerim efendim. Önce kapıyı çalmalıydım." "Benimle ne yapacağız?" der gibi küçük omuzlarını silkti.

Birkaç fikri vardı.

Başını sallayarak ona ters ters baktı. "Ofisime bir yıkım topu gibi dalmanın bir nedeni var mı, Sage? Yoksa bana kendi kapımla saldırmayı mı umuyordun?"

Etrafında dolaşıp kişisel alanının derinliklerine doğru adım atarken açık renk gözleri genişledi. Sanki zaten hayatının diğer her alanını işgal etmiyormuş gibi. "'Saldırı' biraz ağır oldu, değil mi? Eminim çok daha sert, çok daha savunmasız yerlerinden darbe almışsındır."

Bir an durakladı, az önce söylediği sözleri düşünüyor gibiydi. Zihninin işleyişi daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki her düşüncesi, söylediği her kelime, zihninin saçma sapan çarklarını

ta ki onları kendine özgü bir şekilde anlamlandırana kadar. Şaşırtıcı derecede ilgi çekiciydi. Bu...

İğrenç derecede dikkat dağıtıcıydı ve bundan nefret ediyordu.

Sonra da öyle bir şey söylüyordu ki, adamın nutku tutuluyordu: "Senin savunmasız yerlerini düşündüğümden değil! Yani, şimdi düşünüyorum çünkü söyledim, ama senin gibi savunmasız demek istiyorum-" Durakladı ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü, bu cümleyi nasıl bitireceğini bilmeye ihtiyacı vardı. O yüzden bekledi... "Kulağın mı?"

O tanıdık, sinir bozucu coşku içinde dönüp duruyor, ona neşe gibi iğrenç şeyler hissettiriyor ve gülme ihtiyacı duymasına neden oluyordu.

Ona dikkatle baktı. Gözlerindeki sevinçli parıltı, yanaklarının yüksek noktaları, dudağının hafifçe yukarı kalkması, sanki her an gülümsemeye hazırmış gibi. Bir nefes verdi ve saçlarını düzeltmek için bir elini yukarı kaldırarak masasına döndü. Kendini biraz toparlaması gerekiyordu.

"Bu sabah sabrım taştı, Sage." "Diğer sabahların aksine mi efendim?"

Trystan masasının etrafından dolaşıp sandalyesine oturdu ve kurbağa Sage'e yaklaşırken Kingsley'i görmezden geldi. Kingsley neredeyse son on yıldır her gün masasında oturuyor ve tek kelimelik gülünç işaretleriyle Trystan'a sessiz, istenmeyen öğütler veriyordu. Amfibinin sinirlendirmek için sadece bir kelimeye ihtiyaç duyması inanılmazdı. Bu bir yetenekti.

Trystan eliyle Sage'e masasının karşısındaki küçük koltuklardan birine oturmasını işaret etti. Beş ay önce işe başlamadan önce o koltukların orada olmadığından hiç bahsetmedi. Çalışanlarından hiçbirini, onun yanında yeterince rahat olmaları için cesaretlendirmek istemezdi.

oturmak için.

Ama artık günlük brifing vermek için bir sağ eli olduğu için onlara sahip olmak pratikti. Bunun onun rahat etmesini istemekle hiçbir ilgisi yoktu.

Hiçbir şey yok.

Kara kaşlarını çattı ve açık koltuğa yerleşti, parlak sarı etekleri bacaklarının etrafında sallanıyordu. Koyu renk saçları her zamanki örgüsüyle geriye tutturulmuştu, tek bir bukle her zaman yanağına doğru uzanmak için kaçıyordu. Kingsley'nin yeşil başını Sage'in eline doğru iterek ona yaklaştığını gördüğünde gülümsemesi ısındı.

"Günaydın, benim küçük kralım," dedi Sage, tacını düzelterek. "Bu sabah ne kadar yakışıklı görünüyorsun."

Kingsley gürültülü bir onay sesi çıkardı.

Sage kurbağayı nazikçe avuçlarının içine aldı ve yanağına yasladı. Doğal olarak Trystan bu manzara karşısında amfibinin ölümünü planlamaya başladı. "Sage, tutsaklarımı evcil hayvan yapma."

"O zaman sevimli tutsaklara sahip olmayı bırak." Hain yaratığı masasına geri koymadan önce Kingsley'e göz kırptı.

"Anlaşıldı," diye kabul etti ve iki elini de teslimiyetle havaya kaldırdı. İçini çekti ve bu doğal felaket insan yarımküresine girmeden önceki haline dönmeye çalıştı.

Sen kötülüğün vücut bulmuş halisin. Dünya senin adının anılmasından bile korkuyor. Soğukkanlı bir katil.

Ani, küçük bir gıcırtı çıktı içinden, hapşırık gibi şüpheli bir ses. Utangaç bir ifadeyle ona baktı.

Yerde bir su birikintisiydi ve o odadaki her toz zerresi onun düşmanıydı.

"Devam edin," diye ısırdı sıkılı çenesinin arasından.

O sırada solgun elleri masasının üzerindeydi ve bir kâğıdı ona doğru kaydırıyordu. "Buradaki tüm çalışanların bir listesini çıkardım ve haklarında olabildiğince ayrıntılı bilgi verdim. İhtiyacınız olursa Becky ya da Tatianna'nın daha fazla bilgiye sahip olacağından eminim. Tatianna sırlarını sever ve Becky de kayıtları o kadar temiz tutar ki krallık konseyinde çalışması gerekir."

Sage'in Bayan Erring'e iltifat etmesi onu şaşırtmıştı; aralarındaki tuhaf çekişmenin farkındaydı. İtiraf etmekten nefret etse de, bunu biraz eğlenceli buluyordu.

Yığının en üstündeki kâğıda baktı. Düzgün yazısı sayfanın her tarafına yayılmıştı; her çalışanın adı ve her birinin yanında çeşitli anekdotlar yazılıydı. Çok fazla ayrıntı vardı ve muhtemelen saatlerini almıştı.

Boğazını temizleyerek ona nadir görülen bir onay bakışı attı. "Aferin, Sage." Yığının içindeki diğer kâğıtları aldı ve yavaşça karıştırdı. "Bu çok yardımcı olacak."

Kız ona gülümsedi ve adam iğrenç, iltihaplı bir duygunun kıpırdanmaya başladığını hissetti. Gözlerinin ardında saçma sapan çarkların dönmeye başlamasını bir kez daha izledi. "Efendim..."

Kâğıtları yere bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi. "Bir sorun mu var?"

Ellerini birbirine kavuşturmuş, kıpırdanıyordu. "Sadece merak ediyorum, tüm bu arka plandaki işleri yapmak yerine... neden suçluyu bulana kadar herkesi sorgulamıyorsunuz?"

Ve onu bu yüzden işe almıştı. Sebeplerden biri. Zekiydi, tam olarak göremediği bir şekilde entrikacıydı, ama kibarlığı şeker gibi dağıtan birinden gelen sessiz bir acımasızlığı vardı. "Sormak istediğin... neden ben

Biri itiraf edene kadar yanımda çalışan herkese işkence yapmayacak mıyım?"

Yanakları kızarmış, bu da onun üzerinde aşağılayıcı bir etki yaratmıştı. Narin yüz hatlarında alaycı bir öfke ifadesi belirdi. "Tabii ki hayır!" diye kekeledi.

Tekrar öksüremeden önce boğazından kuru, kısık bir kıkırdama çıktı, ardından Trystan dirseklerinin üzerine doğru eğildi. "Emin ol Sage, bu düşünce aklımdan geçti. Ama ben sadece zor kazanılmış planlarımızı mahveden kişiyi bulmak istemiyorum."

Durakladı, kızın da ona doğru eğilmesini izledi, sanki onun tarafından büyülenmiş gibiydi, ama bu imkansızdı. "Geldiğimi görmelerini istemiyorum."

Kaşları anlayışla havaya kalktı ve ekledi, "Şu anda bu ofiste nerede oturuyorlarsa otursunlar, yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını düşünmelerini istiyorum. Yanlarına kâr kalmaya devam edecek. Bu arada biz de kapalı kapılar ardında onların kimliklerini yontuyoruz. Kendilerini güvende hissetmelerini istiyorum ve tam da kurtulduklarını düşündükleri anda onları yok edeceğim."

Kadının yüzünde belirecek korkuyu bekledi. Tiksintinin yerleşmesini bekledi. Ama onun yerine dudaklarına bilmiş bir gülümseme yayıldı. Kollarını kavuşturup sandalyesinde geriye yaslanırken gözlerinde bir pırıltı oluştu. "Ve biliyorsun, eğer hain onları aradığını öğrenirse, hesap verdiği kişiye haber verecektir. Sen de onları gafil avlamak istiyorsun."

Çenesinin düşüşünü zamanında yakalayamadı. "Sen- Evet, aynen öyle."

Sırıtışı, o dolu dolu, ışıl ışıl gülümsemelerinden birine dönüştü. Sanki onun aklından geçenleri anlamaktan keyif alıyormuş gibiydi. "Bu arada kimseyi dışarıda bırakmıyoruz. Ben de varım."

Bu onu her şeyden çok şaşırtmıştı çünkü elbette listede olmalıydı. Hiç kimse gerçekten masum değildi. Hele hele karşısında oturan bu gizliden gizliye manyak kasırga, o olmadığını bilse bile.

"Adını listeden çıkar," dedi hışımla.

Sage kaşlarını çatarak başını salladı. "Bana özel muamele yapılmamalı. Kolaylıkla ben de olabilirdim; size en yakın çalışan benim."

"Bu kesinlikle sen olamazsın." Adamın gözleri serçe parmağını çevreleyen küçük, ışıltılı altın izde ve sonra tekrar yüzünde gezindi.

Gözleri onunkileri takip etti ve yüz hatlarını bir anlayış şafağı kapladı. "Ah evet, istihdam pazarlığı."

Pazarlıkçıları bulmak kolay değildi, pazarlık yapmak için kullanılan büyülü mürekkep de öyle. Trystan'ın yanında çalıştırdığı kişi, hizmetlerini her kullandığında ona bir servete mal oluyordu. Bu yüzden çalışan pazarlıkları genellikle sadece Kötü Niyetli Muhafızlarına yeşil renkte yapılırdı.

Durum gerektirdiğinde Kötü Adam'ın muhafızları ve kişisel casusları olarak hareket ettiler. Yeşil mürekkepli pazarlıklar sayesinde Trystan, muhafızlarının kendisine asla ihanet etmemesini garanti altına alıyordu. Yeni bir muhafız atamayı imzasıyla kabul ettiğinde, mürekkepli yüzükle Trystan'ın yaşam gücüne bağlanırdı. Eğer Kötü Adam'ın başına onların elinden bir şey gelirse, yeşil mürekkep zehre dönüşürdü. Kan dolaşımlarına sızacak ve onları hızla öldürecekti.

Diğer tek seçenek ölümken sadakat kazanmak kolaydı.

Aslında Sage'e son alışverişinden kalan az miktardaki mürekkeple yeşil bir yüzük vermeyi planlamıştı. Ama pazarlıkçı geldiğinde bunu gerçekleştiremedi.

Onun yerine altını seçmişti.

"İstesem bile sana ihanet edemem," dedi kararlılıkla, bir parça hüzünle gözlerini o şeye dikerek. "Şüpheli listesinden çıkarıldığım için üzgün olduğumu söyleyemem. Bu kişinin benim için mahvettiği iş bile tek başına birine işkence etmek istemem için yeterli."

Bazen onu biraz fazla zorlamak hoşuna gidiyordu, bu alışkanlığını artık bir kenara itmek istiyordu. "Alt kattaki zindanlarda birkaç zavallı sopam var. Elini denemek ister misin?" Ciddi değildi.

Sandalyesinden kalktı, kapıya doğru döndü ve rahatsız görünüyordu.

Güzel.

Duraklayıp adama dönüp bakmadan önce neredeyse yolu tamamlamıştı.

"Yapardım, bilirsin işte. Birine işkence ederdim," diye açıkladı, yüzünde endişe verici bir samimiyet vardı. "Eğer sana yardım edeceğini bilseydim - eğer sana zarar veren biri olsaydı... Bunu yapardım ve muhtemelen bundan biraz da olsa zevk alırdım." Bununla birlikte topuklarının üzerinde döndü, güneşli elbisesi sözlerinin ağırlığını dengeliyordu.

Trystan göğsünü ovuşturdu, söylediği her şeyin inşa ettiği duvarlardan parçalar kopardığını hissetti. Çatlakları kulaklarındaki kan uğultusuna kadar hissetti. Lanet okuyarak sandalyeden kalktı ve köşedeki pencereye dönerek ufka baktı.

Kingsley'in neredeyse sempatik bir ifadeyle onu izlediği masasına doğru baktı ve üzerinde SORUN yazan tabelalarından birini kaldırdı.

Hadi canım.

Trystan nefes alışını yavaşlatmaya çalışarak pencereye doğru döndü.

Kaburgalarının arasındaki lanet organ acımasızca vurmaya devam etti. Tekrar küfretti, pencere pervazını kavrayana kadar

Parmak eklemleri bembeyaz oldu ama kalbi yavaşlamadı.

Sanki ona bir tane olduğunu hatırlatmakta ısrar ediyormuş gibi.

Bölüm 7

Evie

Evie çığlık atacaktı.

Bütün günü ofisin farklı bölümleri arasında gizlice gidip gelerek geçirmişti. Boş boş konuşmalara kulak misafiri oluyor, bir şeylerin kokusunu almaya çalışıyordu. Ancak personel arasındaki tek odak noktası, gün sonunda içki içmek için hangi meyhanede buluşacakları ya da vestiyerde kimin kiminle yattığıydı.

Evie, ikincisini biraz merak ettiğini kabul e d i y o r d u .

Çaresizce Tatianna'ya ofis faresi hakkında içini dökmek istiyordu ama onu şüpheli olmaktan çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. En azından henüz. Aslında, yıpranmış bir çift eldiven kadar tanıdık hale gelen çevreye baktığında, Evie bu odada güvenebileceği tek bir kişi bile olmadığını fark etti. Şey, Kötü Adam'ın kendisi hariç, ve ah o ironi.

Endişe vericiydi. Çaresizlik, ihanete uğramışlık hissi içine yayılıyordu. Her şey çok kişisel hissettiriyordu. Kökünden sökülen onun gündemi değildi ama öyleymiş gibi hissettiriyordu. Değerli vaktinin çoğunu şirketin başarısı için harcıyordu.

Yine de işin kendisinden daha fazlası vardı; etrafındaki insanlardı. Burada "daha iyi" olma iddiası yoktu. Hepsi uzlaşmaya varacak kadar kusurluydu.

hayatta kalma lehine herhangi bir ahlaki değer fantezisi.

Evie'yi trajik bir şekilde yalnız hissettirmek için elinden geleni yapan bir dünyada, bu çok güzel bir şekilde rahatlatıcıydı.

İç çekerek oturduğu yerden kalktı, elinde küçük günlüğü, odanın etrafında bir tur attıktan sonra ofisin şaşırtıcı derecede geniş mutfak alanına yöneldi. İçeri girdiğinde Edwin'e selam verdi ve fırının sıcaklığıyla bir fırça sıcaklığı hissetti.

"Bayan Evie!" Edwin fırından bir tepsi lapa ekmek almadan önce gösterişli bir selamla seslendi. "Bir börek alın; ısrar ediyorum!" Diğer tüm devler gibi Edwin de neredeyse tavan kadar uzun boyluydu ve parlak turkuaz bir teni vardı. Gülümsemesi geniş ve cana yakındı ve bu özelliklerini sadece birkaç numara küçük gözlükleri tamamlıyordu. Ayrıca çok zekiydi ve her zaman Evie'yi uzun uzun düşündürecek şeyler söylerdi.

O bunları söyledikten bir süre sonra, ikisi de kitapları severdi.

Evie masanın üzerinde duran açık romana başıyla onay verdi. "Birazdan, belki. Bugün ne okuyacağız?"

"Oh, bunu seveceksiniz, Bayan Evie." Dev ona göz kırptı ve gözlüğünün metali bu hareketle birlikte hareket etti. "Bu bir romantizm."

"Şimdi mi?" Evie ona gülümsedi.

"Git pencereni ziyaret et, sana bir kadeh doldurayım." Mutfağın diğer ucuna doğru başıyla işaret etti, oradan hafif bir ışık sızıyordu. Evie bilerek gülümsedi ve o yöne doğru ilerledi.

Malikânede çok güzel tasarlanmış pencereler vardı ama köşeye sıkışmış bu özel alan onun favorisiydi. Karolar gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmişti ve hepsi birlikte ışığını eski bir kitabın üzerine düşüren canlı bir güneş şeklini oluşturuyordu. Evie'nin gözünde doğru bir tasvirdi, çünkü iyi bir kitap çoğu zaman

Yanaklarınızı okşayan güneş ışığının sıcaklığıyla aynı rahatlık.

Zamanının çoğunu bu mutfakta geçirmiş, Edwin'e ama daha çok bu parlayan sanat eserine içini dökmüştü. Bazen sessizliğin fısıltısında, neredeyse ona cevap veriyormuş gibi hissediyordu. Becky ara sıra mutfağa girip Evie'nin kendi yorumuyla cevap vermek zorunda kalacağı iğneleyici bir yorum yapıyordu. Bu, Evie'nin tuhaf bir şekilde alıştığı rutinin bir parçası haline gelmişti.

Sonunda Evie ayağa kalktı ve ofise geri döndü. Tam masasına doğru yürüyordu ki, odanın bir yerinden gelen hafif bir tıkırtı duyduğunu düşündü.

Bakışları duvardaki büyük saate kaydı, saniye ibresi kayarken içini huzursuz bir his kapladı. Evie sesi başka birinin fark edip etmediğini anlamak için etrafına bakındı, ancak seslerin ve masalarına doğru eğilmiş başların alçak uğultusu ona tek kişinin kendisi olduğunu söyledi Bunu not et.

Muhtemelen bir şey değildi.

Ancak bu huzursuzluk girdabı, başka bir şeye odaklanmasını zorlaştıran bir endişe seline dönüşüyor gibiydi.

Patronunu geri almak istiyordu. Nereye gitmiş olursa olsun. O sabahki brifingden sonra aceleyle çıkıp gitmiş, kimseye nereye gittiğini söyleme zahmetine girmemişti.

Başka bir gün olsa bu onu rahatsız etmezdi. Her zaman sırları vardı, karanlık ününe yardımcı olan gizemli bir havası vardı. Ama son zamanlarda, ona bu kadar çok şey emanet ettiği halde bu kadar az şey vermiş olması onu rahatsız ediyordu. Ondan daha fazlasını istemeye cüret ediyordu ve sadece bu düşünce bile daha fazlasını keşfetmek için çok tehlikeliydi.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkaran Evie, ritmik sesi daha iyi duyabilmek için odanın geri kalanını duymamaya çalıştı. Ses yükseliyor muydu? Önce odanın bir tarafına, sonra diğer tarafına giderek bunu test etti. Gürültünün en yüksek olduğu yerde silikten bangır bangır bağırmaya geçmesini bekledi. Eğer binadaki şüpheleri doğruysa -ki öyleydi- ses onu doğruca masasına götürecekti.

Tam olarak değil ama yakın.

Küçük bir vıraklama sesi tıkırtıların üzerinden havaya yayıldı ve Evie aşağı baktığında Kingsley'nin ayakkabısının ucunun yanında oturduğunu gördü. Geniş gözleri onunkileri aradı, ifade edemediği bir şeyi anlatmaya çalışıyordu.

"Merhaba benim sevimli dostum." Evie yavaşça yere diz çöküp elini uzattı ve kurbağa avucunun içine doğru küçük bir sıçrama yaptı. "Ofis katlarında zıplarken daha dikkatli olmalısın, Kingsley. Eğer kendini bir çizmenin altında ezilmiş olarak bulursan, hepimiz hayatımıza nasıl devam ederiz?" Ona gülümsedi, tıkırtıyı bir an için unuttu, sonra bir kez daha vurdu.

Kingsley de duymuş gibiydi, çünkü kurbağa avucundan sıçradı ve Evie'nin bakmak zorunda kalmamayı umduğu tek yere doğru gitti. Masasının arkasındaki kapıdan patronun ofisine.

İç geçiren Evie, şimdi hafif aralık olan kapıya doğru yürüdü ve sonuna kadar iterek açtı.

İçgüdüleri bir adım daha atmaması için ona bağırıyordu. Ama sanki o gizemli sesle arasına bir ip bağlanmıştı ve bu ipi bulana kadar kopmayacaktı.

Geniş alan, içinde Kötü Adam olmadan daha küçük görünüyordu. Masa ona aynı kalp çarpıntısı hissini vermiyordu.

Normalde onu gördüğünde, büyük olasılıkla arkasındaki sandalyede biri oturmadığı için böyle düşünüyordu. Gitmesi gerekiyordu. Gidecekti.

Ta ki Kingsley elinde başka bir işaretle masanın üzerine atlayana kadar. Ve bu tabelada onu ürperten tek bir kelime vardı. TEHLİKE.

Kafasının içindeki küçük bir ses ona kurbağanın uyarısına kulak vermesi gerektiğini söylüyordu. Zaten bu ofise izinsiz girmemeliydi ve muhtemelen sadece bozuk bir saat ya da... belki de özellikle gürültülü bir silah için masasını karıştırmamalıydı.

Ama kendi sesi ona "MASANIN İÇİNE BAK" diye bağırırken küçük sesleri dinlemek için artık çok geçti. KURBAĞA ISPIYONLAYACAK DEĞIL YA.

"Ugh," diye mırıldandı, başını ovuştururken kelime sessizlikte yankılandı. Yaklaştığında, sonunda kaynağı bulmuş olmanın verdiği garip tatmin duygusuna rağmen sinirleri gerildi.

Elbisesinin etekleri yere değecek şekilde eğildi. Tereddütlü bir şekilde elini yukarı uzatan Evie, küçük, soğuk bir nesneyi kavradı ve dikkatlice çıkarıp incelemesi için havaya kaldırdı. Nesnenin kendisi çok mütevazı görünse de, tıkırtı şimdi ona ciyak ciyak bağırıyordu.

Onu ters çeviren Evie'nin zafer anı yerini hızla büyük bir korkuya bıraktı.

"Elbette," dedi, sesi şaşırtıcı derecede sabitti. Sıkıntıyla karışık kesik kesik bir nefes alarak sadece kendine söyledi: "Elbette bu bir bomba."

Bölüm 8

Evie

İlk başta her şey daha yavaş hareket ediyor gibiydi. Avucunun içinde duran küçük cihaza dehşet içinde bakarken hava da onunla birlikte durgunlaştı.

Sonra kalbi yaklaşan kıyamet anını yakalamaya başladı ve o kadar sert çarptığını hissetti ki nefesi kesildi. Boşta kalan eli göğsünü kavramak için havalandı ve yavaşlaması için yalvardı. Düşünemiyordu. Hiçbir şey yapamıyordu.

Cihaz altın rengi ve dikdörtgen biçimindeydi, alt kısmından hafifçe sarkan küçük bir saat vardı. Evie titreyen bir nezaketle elini hareket ettirerek yuvarlak saati ters çevirdi. Gözleri aradıkları şeyi bulduğunda, zaten soğuk olan kanı dondu ve kaskatı kesilmiş uzuvlarını sıkıca birbirine bağladı.

Üç dakika. Altın uçlu küçük okların tepedeki on ikiyi göstermesine sadece üç dakika kalmıştı.

Kulaklarında bir çınlama başladı, o kadar delici bir çınlama ki cihazı yere atıp iki elini başının iki yanına sıkıştırmak istedi. Dudaklarından hafif bir hıçkırıkla birlikte kesik kesik bir nefes çıktı.

Histerikti ve zamanını boşa

harcıyordu.

Kurtul şundan!

Cihazı kavradı ve bir kez saatine baktı.

Daha fazla.

İki dakika otuz saniye kaldı.

Onu pencereden dışarı atmayı düşündü ama Blade ve ejderha, Kötü Adam'ın ofis penceresinin hemen altında eğitim görüyordu, yani bu seçenek yoktu. Patlamayı kontrol altına alabilirse belki birkaç kişiyi kurtarabilirdi. En azından kaleyi ayakta tutabilirdi. Kafasını kaldırdığında Kingsley'in küçük tabelasında yeni bir kelimeyle onu izlediğini gördü. RUN.

Kapıları tek eliyle fırlatarak açan Evie, durup kendisine bakan insanları görmezden gelerek ana ofis alanına daldı. Birkaçı solgun parmaklarındaki cihazı görünce soluk soluğa kaldı ve o şeyden kurtulmak için bir yer ararken yolundan çekildi.

Başka koşullar altında onu rahatsız edebilecek bir ses, tanıdıklığıyla onu toprakladı. "Korkuluk!"

Evie dış kapıyı açmış olan Becky'ye doğru döndü ve Evie'nin hareket etmesi için ellerini çılgınca salladı.

Ve Evie hareket etti.

Koşmaya başladı ve serin, açık havaya doğru koştu, yanından geçerken kadına sessizce "teşekkür ederim" dedi. Evie bir tür adrenalin sisi içinde olmalıydı, çünkü Becky'nin kısılmış yüzünde endişe gördüğünü sandı.

Yaz güneşinin sıcaklığı Evie'nin başının tepesine vurdu - sabahtan beri bulutların arkasından ilk kez görünmüştü. Kalbi hızla atıyor, her öfkeli adımda etekleri etrafında uçuşuyordu. Artan vücut ısısına rağmen cihaz ellerinde serin kalmaya devam etti, tik takları acımasız bir hatırlatıcıydı.

Tik takları istiyorsun! Kendine hatırlattı. Tik tak yoksa öldün demektir!

Eğer sonuna kadar gidebilirse, cihazı

korkuluğun ucundaki küçük yükselti üzerinden. Malikâneyi ya da en azından büyük bir kısmını kurtarabilirdi. Daha da önemlisi, içindeki insanları kurtarabilirdi.

Korkuluk hep bu kadar uzun muydu? Sonuna yaklaşmamış gibi hissediyordu. Bacaklarını uçurumun kenarına kadar itti ve daha güçlü koşarak hedefinin giderek yaklaştığını izledi. Hâlâ yeterince hızlı değildi, kendini imkânsız bir şekilde daha uzağa itti, neredeyse sonuna ulaşıyordu ki- Hayır!

Botunun ince topuğu gevşek bir çimento bloğunun altına takıldı ve tökezlerken bileğini doğal olmayan bir şekilde büktü.

Evie bombanın parmaklarının arasından kayıp havada süzülüşünü dehşet içinde izledi. Bombanın yükselişini izledi, yükselişini, taşın tepesini sıyırıp geçecek kadar yükselişini, ama geçemedi. Patlamadan onu uzak tutamayacak kadar yakınına düşerek yere çakıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Evie, topuğunu sıkıştığı delikten çıkarmaya çalışırken. Nefesi o kadar kısaydı ki görüşü bulanıklaşmaya başladı, parmaklarının uçları botunun topuğunun sıkıştığı tuğlanın pürüzlü yüzeyine sürtünmekten kanamaya başladı.

Ama kımıldamıyordu. Farkına varması soğuk bir sis gibi çöktü. Korkuluğun karşı ucuna, diğer uçtaki kapılara doğru döndü.

İşte bu kadar. Asla zamanında yetişemeyecek.

O sabah Lyssa'yı okula göndermeden önce ona sarılmayı unutmuştu, elbette başka bir şansı olacağını düşünmüştü. Babasına onu sevdiğini haykırmıştı ama babası onu duymuş muydu? Babası biliyor muydu?

Aklında farklı bir yüz belirdi: Patronu, Kötü Adam. Evie, ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettiğine inanamıyordu. Şimdi kim onu isteksizce gülümsetebilirdi ki?

Evie'nin yüzünden tek bir damla yaş süzülürken, en üzücü şeyin bu olması gerektiğini düşündü.

Bölüm 9

Kötü Adam

Biraz önce.

Trystan, Hickory Ormanı'nın batı tarafına doğru ilerledi. Krallığın bu kısmında daha sarp dağlar vardı, bu yüzden geri dönmek kolaydı.

Saklaması daha da kolay.

Ya da en azından Trystan güvenli evlerini yosunlu orman zemininin altında depolamaya başladığında böyle düşünmüştü. Kötü Niyetli Muhafızları, dokulu zemin boyunca çeşitli kontrol noktalarında küçük sığınaklar kazmış ve en değerli eşyalarını bunların hepsine dağıtmıştı.

Bunların çoğu komşu krallıklardan krala gönderilen çalıntı sevkiyatları içeriyordu. Tüm müttefikler, Kral Benedict'in hükümdarlığını sabote etmek için yaklaşık on yıl önce ortaya çıkan "karanlık figür" ile devam eden savaşında krala "yardım" etmek istiyordu.

Trystan'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. İşini çok seviyordu.

Yıllar önce bu işe başladığında, kuracağı imparatorluğu hayal bile edemezdi. Onun için çalışacak, hedefine ulaşmasına yardım edecek onca insan.

Rennedawn halkı için bu, krallığın ekonomisine müdahale etmek, yavaş ama emin adımlarla onu ve krallığın geri kalanını fakirleştirmek anlamına geliyordu. Trystan içinse Kral Benedict'in istediğini asla elde edemeyeceği anlamına geliyordu.

bedeli ne olursa olsun.

Kötü Niyetli Muhafızları silah, içki ve mal içeren sevkiyatları durdurma konusunda giderek daha iyi hale gelmişti ama o hâlâ daha büyük bir şeyin, Benedict'in değer verdiği her şeyi rayından çıkaracak bir şeyin peşindeydi...

Bir dalı iterek yoldan çekildi ve atını tepenin dibine yakın bir ağaca bağlı bıraktı. Büyüsü, yaklaşmakta olduğu tehlikeyi hissetmiş gibi derisinin altında kıvrılıyordu.

İstememişti ama o sabah aceleyle yola çıkmıştı. Casuslarından ya da kendilerine taktıkları isimle kuzgunlardan biri bir mesaj getirmiş ve hayati önem taşıyan bir başka güvenli evin daha tehlikeye girdiğini acilen bildirmişti.

Saçlarını alnından iterken hayal kırıklığı içinde kükredi. Gizli kapıya yavaşça yaklaştı ve Yiğit Muhafızların zırhının gümüş ışıltısını yakaladığında donakaldı.

Onlar. Öfkesi gürledi ve sarsıldı.

Başka bir güvenli evi nasıl bulmuşlardı? Yerlerini bilen tek kişiler, isteseler bile sırlarını veremeyecek olan muhafızları; malum nedenlerden ötürü tek kelime etmeyen Kingsley ve onun için birine işkence edebileceğini söyleyen Sage'di.

Trystan en uzun süreli muhafızlarından birinin girişi çevreleyen ağaçların arasında sırtında bir hançerle yüzüstü yattığını gördüğünde bunu düşünmenin zamanı değildi. Diğer muhafızları da yerlerinde durmuş, kalan şövalyelerle savaşıyordu ve sabah erkenden hepsini buraya, kolayca bulunabilecekleri açık bir yere fazladan yük yüklemeleri için çağırdığını fark etti.

Bu onun hatasıydı.

Trystan'ın büyüsü daha fazla bekleyemezdi. Bir hayat aldı

Kendi kendine oluştu ve parmak uçlarından bir barajın çatlaklarından kayan su gibi çıktı. Başka kimse göremiyordu ama o görebiliyordu; hâlâ mutlu bir şekilde erkeklerini ve kadınlarını, muhafızlarını, halkını katleden Yiğit Muhafızları çevreleyen gri sisi.

İlk Yiğit Muhafız kendisine ne olduğunu anlamakta gecikti ama gri sis etrafını sardığında Trystan ona nasıl zarar vereceğini tam olarak gördü, gücü grinin ortasında bir renk cümbüşü içinde vurulacak en iyi yerleri aydınlattı. Şövalyenin karnının etrafındaki parlayan kırmızı, Kötü Adam'ın mükemmel açıklığıydı; muhafızın zayıf noktasıydı. Büyüsü şövalyeyi çevreleyerek içeri girdi ve gri sis keskinleşerek tam o noktaya yöneldi. Şövalye acı bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü ve yere yığıldı Yere.

Öldürme eylemi Kötü Adam'a güç verdi, gücünü besledi, onu güçlü kıldı. Gri sisin geri kalanını kalan şövalyelerin etrafına itecek, en zayıf noktalarını bulacak ve hepsini katledecek kadar güçlü. Kötü Adam, tek bir şövalye kalmayana kadar gümüş giysili cesetlerin üst üste yığılmasını izlemekten hastalıklı bir zevk alıyordu.

Muhafızlarının başı Keeley yan tarafta durmuş, acı içinde yanını tutan bir yoldaşını değerlendiriyordu.

Trystan hasarı değerlendirmek için öne doğru yürüdü. "Bir şey aldılar mı?" diye sordu, ölüleri sayarken yüzünü boş tuttu. Dört.

Onun yüzünden üç adam ve bir kadın öldü.

İçini yakan suçluluk duygusunu görmezden gelerek çenesini sıktı. Bu işe yaramaz bir duyguydu. Fedakârlıklarına değmeyeceğini bile bile kendisi için ölen insanların yarattığı baskıyı hissetmenin hiçbir faydası yoktu.

Keeley dalgın dalgın, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama taşınmamız gerekecek

Her şey, efendim. Siz gelmeden önce şövalyelerden biri bir mesaj iletmek üzere yola çıktı."

Başını salladı, bilgiyi yavaşça içine aldı. Muhafızlarının geri kalanı ona baktı ama yas tutacak zaman yoktu. Onun talimatlarına ihtiyaçları vardı; Kötü Adam'a ihtiyaçları vardı.

"Her şey daha güvenli bir yere taşınsın," diye seslendi onlara. "Ölüleri malikâneye geri getirin, biz de-" İnsanlığı onu durdurdu. "Onları gömeceğiz."

Muhafızlar başlarını salladı, ona istemediği bir saygıyla bakıyorlardı. Başka bir muhafız sessizliğin üzerine konuştu. "Bu konuda ne yapacaksınız efendim?"

Trystan'ın bakışları hâlâ ayakta duran grubun, ölü yatan muhafızların ve yanlarındaki Yiğit Muhafızların üzerinde gezinirken çenesi titriyordu. "Ne yapılması gerekiyorsa," dedi şifreli bir şekilde, onlara son emirlerini verdikten sonra bineğine geri döndü.

Bacağını atının üzerinde sallayıp onu malikâneye geri götürürken, kafasında bir kez daha o soru yankılandı.

Bu konuda ne yapacaksın?

Soruyu düşünmedi, çünkü cevabı zaten biliyordu. Güneye doğru ilerlerken, ensesinde garip bir karıncalanma hissettiğinde biraz hızlandı ve bir yemin etti.

Benim adıma acı çeken herkes için intikam alınacaktır.

...

Sonunda malikâneye geri döndüğünde ve hareket eden duvarı geçip ofisine girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, hissedebiliyordu, bir şeyler... Rebecka iki adım bile atmadan karşısında belirdi, alışılmadık bir

Normalde sakin olan görüntüsünü bozmuştu.

"Efendim!" diye nefes nefese kaldı.

Kolunda ürkütücü bir his belirdi.

"Bomba. Ofisinde bir bomba vardı- Evie-"

Küçük kadını omuzlarından kavradığı sırada kadının adı onu tekrar odak noktasına getirdi. "Nerede o?" Sesinin boğuk ve sert olduğunu biliyordu ama nazik davranmanın sırası değildi.

"Korkuluk. Onu dışarı çıkardı!"

Kollarını indirdi ve daha son sözler dudaklarından dökülmeden koşmaya başladı. Kapılardan uçarak geçti ve hiç durmadı. Merdivenlerden tırmanıp korkuluklara doğru koşarken siyah pelerini etrafında dalgalandı ve uzakta onun küçük halini gördü, kederli ve teslim olmuş görünüyordu.

Bomba neredeydi? Sage'in bakışlarını parapetin ucundaki kulenin tepesine kadar takip etti. Gözleri küçük altın cihazı buldu, çok yakındı, çok yakındı.

"Koş!" Bacaklarını daha sert itti ve paniğin kendisini ona götürmesine izin verdi.

Kocaman gözlerini ona dikti, sanki onun gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ayağım sıkıştı!" diye seslendi, sesi en az onun kadar çılgıncaydı.

İnançsızlıkla geri seslendi, "O zaman çek şunu!" Sözleri bir hırıltıya dönüştü ve nefes nefese kadının bacağını çekiştirmeye devam etmesini, bir santim bile ilerleyememesini izledi.

Alnında boncuk boncuk ter vardı ve çizmelerinin sesi ayaklarının altındaki taş ve çimentoda yankılanırken bol siyah gömleği vücudunun farklı yerlerine yapışmaya başlamıştı. Bu korku değildi, sadece çok hızlı koşuyordu.

Havadaki titreşimi hissettiğinde neredeyse ona varmak üzereydi. Yaklaştıkça gözleri altın cihaza kaydı. Altın cihaz

Patlayıcıdan sarkan saat sallanmaya başladı ve yanlarındaki kulenin gürlediğini hissetti. Tam ona ulaşıp belinden tuttuğu gibi yere fırlattı ve vücudunu onunkinin üzerine bastırdı, onları toplayabildiği kadar büyüyle sardı ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu.

Ve sonra dünya kıpkırmızı oldu.

Bölüm 10

Evie

Evie'nin kanaması vardı.

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak açarken ılık sıvının kafa derisinden aşağı damladığını hissedebiliyordu. Pek bir şey göremiyordu. Görüşü siyah kumaş ve kaslı bir göğüs tarafından bulanıklaştırılmıştı. Duman kokusu duyularını dolduruyordu ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Sıcak ve rahatlatıcı bir şey.

Başı kucaklanıyordu ve nihayet görüşü açıldığında, siyah gözler onunkilere bakıyordu. Ama onların ardındaki duyguyu okuyamayacak kadar şaşkındı.

"Sage?" Adı, Kötü Adam'ın yumuşak aksanlı sesiyle söylenince kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Merhaba efendim," diye mırıldandı zayıfça, hızla ilerleyen düşüncelerini anlamlandırmaya çalışarak.

Alnındaki sızı düzeldi ve hırıltılı bir nefes verdi. Başını saran ellerden biri yanağına geldi ve kanı görünce lanet okudu. "Başka neren yaralı?" diye sordu, sesi kaba, hatta öfkeliydi.

Acı veren noktaların tam olarak nereden geldiğini değerlendirmeye çalıştı, ama dürüst olmak gerekirse, onu bu şekilde tutarken memnuniyet dışında pek bir şey hissetmiyordu. Yine de onun sessizliğini sıkıntısının bir işareti olarak almış olmalıydı çünkü ikisini de oturma pozisyonuna getirdi.

Pelerininin bir parçasını yırttı, kanamayı durdurmak için başına götürdü ve yıkılmış uca doğru baktı

geçitten. Yanındaki küçük kule ufalanarak yok oldu.

"Lütfen konuşun. Sessiz olman rahatsız edici." Sesi sabitti ama içinde bir şeyler sarsılmış gibiydi.

"Patlamadığıma sevindim."

Gözlerindeki bakış ısındı ve dudakları yukarı doğru çekildi, ele avuca sığmayan gamzesi ortaya çıktı. "Hislerimiz karşılıklı."

İnledi, üzerine atladığında neredeyse onu öldürttüğünü hatırladı.

"Neden kaçmadın?" Sesinde suçlayıcı bir şey yoktu, sadece merak vardı.

Ayak bileğine baktı. Vücudu büyük bir acı içinde olması gerektiğini hatırlıyor gibiydi ve zonklama başladığında nefesi kesildi.

Kötü Adam arkasına yaslandı ve elini, başındaki yarayı saran bez parçasını tutmak için onun elinin olduğu yere koydu. Yavaşça ayağını kaldırdı. "İzin verir misiniz?"

Evie biraz nefessiz kaldığını hissetti ama başını salladı.

Dumandan kirlenmiş sarı eteğini ayak bileğinin hemen üzerine gelene kadar kaldırdı. Yıpranmış topuklu çizmesini dikkatle eline alarak yavaşça çıkardı. Evie acı dolu bir tıslama çıkardı ve adam dondu kaldı.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu ve ayakkabısını yün çorabıyla birlikte tamamen çekerek altındaki kızgın, sert şişliği ortaya çıkardı. Adamın sıcak, nasırlı elleri baldırını yarasının üstünden kavradı ve Evie adam bırakırsa baldırının uçup gideceğinden endişelendi.

"Hareket ettirebilir misin?" Onunla konuşan farklı bir adamdı, daha doğrusu aynı adamdı, sadece her zamanki gibi hayatı buna bağlıymış gibi öne doğru itilmiş yapmacıklığı yoktu.

Şu anda gerçekti ve o güvenli bariyeri

Evie'yi utanç verici bir şekilde nefessiz bırakarak diğer dünyanın ihtişamı kayboldu.

Adam ona bakıyor, yanıtını bekliyordu; kadın gözlerinin arkasında çok fazla şey görmeden önce ayağını hızla hareket ettirmeye çalışıyordu. "Yapabilirim ama acı veriyor."

"Güzel, kırılmamış." Ellerinin ayak bileğinin çizgilerinde oyalanıyor gibi görünmesi Evie'nin hayal gücünden kaynaklanıyor olmalıydı. Ama öyle değildi. Zavallı adam onun yaralarını kontrol etmeye çalışıyordu ve Evie onun dokunuşunun içinde yarattığı ürpertiyi engelleyemedi.

Atılan ayakkabıyı ona uzattıktan sonra Evie'nin elini kendi eliyle kavradı. Yavaşça onu ayağa kaldırdı ve o da yaralı olmayan ayağını tercih etti. Alışkanlıktan dolayı ağırlığını yaralı ayağına vermek gibi bir hata yaptı ve nefesi kesilerek adamın göğsüne doğru düştü. İki eliyle omuzlarını kavradı.

"Özür dilerim," diye ciyakladı.

Kalçasının bir tarafına sabit bir el koymadan önce boğazını bir kez, iki kez -ah canım- üç kez temizledi. "Bu... tamam."

Etraflarındaki yıkıma bakan Evie dehşet içinde ürperdi.

Duman ve toz dağılmış, yıkık kulenin mükemmel görüntüsü ortaya çıkmıştı. Kulenin tepesi tamamen yok olmuş, büyük parçalar etraflarını sarmış, diğerleri ise kesinlikle avluya kadar düşmüştü. Kulenin ötesinde, malikânenin duvarının batı tarafının büyük bir kısmı tamamen yıkılmıştı. Evie bu mesafeden bir çalışma odası ya da belki de küçük bir kütüphane gibi görünen bir yerin kalıntılarını görebiliyordu.

Kitaplar değil. Kitaplar dışında her şey.

Korkuluğun ucu gitmişti. İkisinin de uçurumdan düşmesine iki adım kalmıştı. Enkaz her yeri kaplamıştı.

Saçlarının uçları ve muhtemelen tepesi de... Patronuna baktığında, onun saçları da külden neredeyse bembeyaz olmuştu.

Gözlerinin arkasında sıcak yaşlar yanıyordu ve Evie son birkaç dakikanın dehşetinin her gözeneğinden içeri sızdığını hissetti. "Olamaz, malikâne."

Ağlamaktan nefret ederdi, özellikle de diğer insanların önünde.

Özellikle de patronunun önünde.

Ama artık çok geçti; gözyaşları çoktan yüzünden akmaya başlamıştı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Neden birisi

- Keşke olmasaydı- inanamıyorum- çok üzgünüm." Evie'nin elleri hâlâ onun omuzlarındaydı, bu yüzden titrediklerini hissetmiş olmalıydı ama ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Patlama kontrol altına alınmıştı. Etraflarını saran yıkıntılar cesaret kırıcıydı ama malikâne hâlâ ayaktaydı. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Ama yine de bir kısmı gitmişti ve burası onun eviydi ve o çok korkmuştu.

İçinden bir hıçkırık koptu ve hıçkırığını geri itmek için bir elini karnına dayadı ama bu tam tersini yaptı. İçinden bir tane daha döküldü. Kötü Adam ellerini onun omuzlarına koyarak yüzünü inceleyebilecek kadar geriye itti. Evie'nin içinde onunla savaşacak güç yoktu.

"Sen... ağlıyor musun?" Adam dehşete düşmüştü, sesinden bu anlaşılıyordu ve kadın ondan uzaklaşmayı o kadar çok istiyordu ki, ama tabii ki yaralı bileği onu yerinde sabit tuttu.

"Hayır. Yorgun ya da sıkıntılı olduğumda gözyaşı kanallarımın aşırı miktarda ılık, tuzlu su ürettiği bir rahatsızlığım var."

Ama adam sakince elini cebine atıp bir mendil alırken bu yorum fark edilmedi. Evie'yi şaşırtan şey, mendilin kıyafetinin geri kalanı gibi siyah değil, canlı bir açık mavi olmasıydı. "Al bakalım." Mendili hafifçe Evie'nin eline tutuşturduktan sonra bir eliyle kuleden geriye kalanları

işaret etti. "Orada hiçbir şey değmezdi

hiçbir şey, önemli değildi."

Söylemediği bir şey vardı; bu çok açıktı. Ama Evie, onun duygu patlamasını görmezden gelmeyi seçtiği için, bu konuda onu daha fazla sorgulayamayacak kadar rahatlamıştı. Gözyaşlarının arasından ona hafifçe gülümseyerek burnunu çekti ve bir an için onun gözlerinde bir yıkım ifadesi yakaladığını düşündü.

O kulede her ne varsa çok şey ifade ediyor olmalıydı.

Boğazını tekrar temizleyerek bir kolunu Evie'nin bacaklarının altına, diğerini de arkasına koydu. Göğsüne yaslanarak havaya kaldırılmadan önce Evie'nin tek uyarısı "Dayan," oldu.

"Oha!" diye nefes nefese kaldı, kollarını adamın boynuna doladı. Tabii ki boynu kalın ve kaslıydı ve yüzü sadece birkaç santim uzakta olduğu için adamın nabzının orada düzenli bir şekilde attığını görebiliyordu.

Başını sallayarak ellerini boynunun arkasında kenetledi ve bu durumu olabildiğince rahat karşılamaya çalıştı. "Böyle bir üstünlük kompleksine sahip olmana şaşmamalı. Dünyayı bu noktadan görebilseydim ben de öyle olurdum!"

Kara gözlerini devirerek onları açık kapılara doğru yürütmeye başladı. İzleyicilerden bir kalabalık oluşmuştu ve Evie, birkaç nefes sesi duyulup içeri dağılmadan önce Kötü Adam'ın gözlerinin keskinleştiğini gördü.

"Ortalama bir erkekten daha uzun değilim," dedi açıkça.

"Bir ağaç tarafından taşınıyormuşum gibi hissediyorum." Kolları bacaklarına ve sırtına değen oldukça sıcak bir ağaç beynini lapaya çevirdi.

Onu daha yukarı kaldırdı. O kadar ki dudakları yanlışlıkla omzuna değdi ve bunun şoku onu itmiş olmalı, çünkü o kadar sert tökezledi ki neredeyse onu düşürüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yüzü yanıyordu.

"Özür dilemeyi kes," diye homurdandı. Kızgın olduğu belliydi; bu durum onun için dayanılmaz olmalıydı. "Bunu çok sık söylüyorsun. Sinir bozucu."

Neredeyse kapıya varmışlardı ki, bu yorum Evie'nin bir an duraksamasına neden oldu. Yüzündeki ifade asıktı, gözleri kararlılıkla ileriye bakıyordu.

"Elimde değil. Bazı şeyler için özür dilemek bana çok doğal geliyor."

Bu onu daha da kızdırmışa benziyordu. "Gereksiz olduğunda bunu bir daha yapma yoksa maaşını keserim."

Adam kapıdan içeri girerken Evie içini çekti ve gerçekten de bir daha göremeyeceğini düşündüğü ofisin açık alanına bakarak iç geçirdi.

Onu kollarının arasında yüksekte tutan Kötü Adam, sesinin otorite kokan bir tonla boşluğa yayılmasına izin verdi. "Görünüşe göre birisi ofisime yanlışlıkla bir patlayıcı yerleştirmiş." Devam ederken odanın üzerine bir ürperti çöktü. "Bayan Sage'in cihazı kalıcı bir hasara yol açmadan önce bulması iyi oldu."

Adamın bacaklarını sıkıca kavradığını hayal edebilirdi.

"Bu konuda bir şey bilen varsa, lütfen gelip beni bulsun. Aksi takdirde... Ben sizi bulurum."

Sözlerinde açık bir tehdit vardı. Onu yanlarından geçirip Tatianna'nın odasına doğru götürürken çalışanların masalarına dağılmasına neden olan bir tehdit.

Adam onu taşırken etrafa savrulan kâğıtların gürültüsü arkalarında yankılandı. Bir kez daha ona yaslandı, kollarındaki bu son birkaç dakikanın tadını çıkarmaya çalıştı. "Biri seni öldürmeye çalıştı."

Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti. "Evet."

"Bu konuda çok sakin görünüyorsun," dedi inanamayarak.

"Görünüşün seni aldatmasına izin verme,

Sage." "Yani kızgın mısın?"

Tatianna'nın kapısının hemen önünde durdu ve ona baktı, yüzü o kadar yakındı ki Evie başka tarafa bakmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Gözleri bir kez daha Evie'nin kafasında hâlâ kanamakta olan ama öncekinden daha yavaş kanayan kesiğe kaydı.

"Öfkem sınır tanımıyor," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda... hiç şaşırmadım."

Kaşları havaya kalktı. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

İç geçirerek şifacı odasının kapısını itti ve açtı. Tatianna odada değildi, bu yüzden oraya doğru yürüdü, Evie'yi nazikçe muayene masasına yerleştirdi ve onu bir kez daha göğsüyle göz hizasına getirdi.

"Hayır, ama birisinin ofisime patlayıcı yerleştirdiği gün başka bir güvenli evle ilgilenmek üzere gönderilmemin bir nedeni vardı. Bunu her kim yaptıysa patladığında burada olmamı istemedi." Sinirli bir şekilde elini yüzünde gezdirdi. "Yaralanacakları yerden vurmak istediler."

"Masanızdaki bibloları havaya uçurarak mı?"

Yarım bir kahkaha attı, sol yanağındaki gamze yeniden belirdi ve başını salladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Evie daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama başka bir soru soramadan Tatianna kapıdan içeri daldı, yumuşak pembe cüppesi ayak bileklerinde dönüyordu. "Blade'in yarasını dikmeye yardım etmek için beş saniyeliğine çıkıyorum ve stajyerlerden biri bana bir bombayla kaçtığını mı söylüyor?"

Tatianna patronun yanından sanki orada değilmiş gibi geçti ve Evie'nin saçlarını yüzünden uzaklaştırarak onu içeri çekti

sarılmak için. "Seni küçük cesur aptal."

"Stajyerler çok melodramatik," dedi Evie, sesi Tatianna'nın omzunda hafifçe boğuklaşarak.

"Bileği burkulmuş, Tatianna." Kötü Adam'ın sesi daha uzaktaydı. Evie arkasını döndüğünde onun kapıya doğru yöneldiğini gördü. "Bir an önce iyileşmesini sağla, sonra da Bayan Sage'e evine kadar eşlik edeceğim."

Bunun üzerine iki kadın da başlarını kaldırıp ağızları açık bir şekilde ona baktı. "Yaşadığım yeri mi kastediyorsun?" Evie sordu.

"Genelde insanlar bunu ev olarak görür, değil mi Sage?" Sage'in cevap vermesine fırsat vermeden topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıktı ve arkasından seslendi: "Ben burada bekliyorum."

Bölüm 11

Evie

Araba sarsıntılıydı ve kötü durumdaki omzuna çarparak irkilmesine neden oldu. Evie yara izinin parıltısı elbisesinin altından görünmediği için şanslıydı, çok şanslıydı. Ayak bileğinin ve başının acısı, her acı gibi, kalın kumaşın altına bakan birini bayıltacak kadar yara izini aydınlatmıştı. Ama Tatianna verimli bir şekilde çalışmış, sadece Evie'nin iyileşmesi gerektiğini bildiği kısımlara ulaşmıştı.

Bıçak yarasında olduğu gibi, büyünün açtığı bir yaranın uzun süre tedavi edilmeden kalmasına izin vermek sorumsuzluktu. Ancak insan umutsuzca bir şeylerden kurtulmaya çalışırken, işe yaramaz sınırlamalar tarafından bedensel olarak geriye doğru sürüklenmek oldukça can sıkıcıydı. Eğer yarasını tedavi ettirirse, sorular soracaklardı ve o bununla yüzleşmeye hazır değildi. Hazır olduğunda bunu yapacağına dair kendine söz verdi.

Evie'nin eski işvereniyle yaşadığı küçük olay, pek çok genç kadının uygunsuz tekliflerde bulunan işverenler karşısında yaşadıklarından daha fazlası değildi. Genel olarak değerlendirdiğinde, bu tartışmadan sadece sihirli bir sıyrıkla kurtulduğu için oldukça şanslıydı.

Sadece bu düşünce bile, sadece küçük bir yaralanma için kendini şanslı hissetmesi gerektiği, herhangi bir kadının böyle hissetmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile, o kadar korkunç derecede saçma ve adaletsizdi ki, sanki

Birinin sizden değerli bir şey çalmasını izlemek ve bunun için ona teşekkür etmek.

Öfke Evie'nin içinden o kadar hızlı geçti ki çığlık atmamak için nefesini içine çekmek zorunda kaldı. Başını arkaya yatırdığında serin öğleden sonra havası yanaklarını öptü ve onu sakinleştirdi. Tatianna'ya yarası ve duyguları daha az acıyınca anlatacaktı. Kendini savunmasız bir durumda bıraktığı için utanması aptalcaydı. Bu onun hatası değildi. Ve belki de yardım istemesinin zamanı gelmişti.

Başını sallayarak yarasını zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini başka bir şeye odaklamak için etrafına bakındı. Yolda ilerledikleri şık, açık siyah araba sade bir tasarıma sahipti, çarpıcı olmak için ekstra süslemeye ihtiyaç duymuyordu - tıpkı patronu gibi.

Kuşların ve diğer yabancı yaratıkların cıvıltıları sabah malikâneye yaptığı yürüyüşlerden farklı geliyordu; orman artık tamamen uyanmıştı.

Tatianna ayak bileğini iyileştirdikten ve Evie'yi milyonlarca soruyla azarladıktan sonra patron ona arabanın ve atların beklediği ön kapıya kadar eşlik etti.

O zamandan beri konuşmadılar.

Evie'nin her sabah ve her akşam, Kötü Adam'ın şatosunun gizli perdesine giden normal patikaların dışındaki tüm gizli kestirme yolları kullanması genellikle bir saatini alırdı. Ama uzun yoldan, toprak patikadan gidiyorlardı ve Evie umutsuzca rahatsız edici sessizliği doldurmak istiyordu.

Sessizlikten nefret ederdi.

Kardeşini son gördüğünde sessizdi. Annesinin gittiği gün sessizdi. Babası hastalandığında sessizdi. Sessizlik ona çok acı vermişti. Evie'nin içgüdüsel bir parçası ondan kaçıyor, bir sonraki darbeyi bekliyordu.

Deri dizginleri çekerek dikkatini dağıttı.

siyah eldivenli elleri. Yüzü önlerindeki yola ve hızla batan güneşe odaklanmış bir halde, aracı acımasız bir kararlılıkla idare ediyordu.

Evie gözlerini ayırıp, oraya sadece kurbağanın kullanımı için konulduğundan emin olduğu küçük bir sehpanın üzerinde tünemiş oturan Kingsley'e baktı. "Kingsley'i sık sık at arabasıyla gezintiye çıkarır mısın?" diye sordu.

Patronu ne ona ne de ağ parmaklı arkadaşına bakmadan, "Ben bile ona biraz... güneş ışığı vermeyecek kadar kötü değilim," dedi. Durakladı, neredeyse son kelimede boğulacaktı. "Her neyse, ona ne kadar çok özgürlük verirsem, küçük baş belası o kadar az kaçma girişiminde bulunur." Kötü Adam ve kurbağa arasında sivri bir bakış oldu. Kingsley önce kırıldı, minik bedenini manzaraya geri döndürdü.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim ama bileğim şimdi iyi; yürüyebilirdim." Örgüsü neredeyse çözülmüştü, siyah saçlarının gevşek tutamları boynunu gıdıklıyordu.

"Ata binmediğini fark etmemiştim." Adam ona bakmadı ve dizginleri sıkıca kavradı.

"Yaptım. Bir ya da iki kez, ama ailemin bir binek hayvanı almasına imkan yoktu. Bırakın zavallı yaratığı barındıracak bir yeri. Ayrıca, yürümeyi seviyorum."

Başını salladı, görünüşe göre kendi kendine. "Elbette. Her gün iki saatlik bir gezintiden kim hoşlanmaz ki?"

Evie buna uygun bir yanıt, hatta uygunsuz bir yanıt bile düşünemiyordu, bu da durumun gerçekten vahim olduğu anlamına geliyordu.

Ama adam da sessizliği en az onun kadar katlanılmaz bulmuş olacak ki, kadın daha cümlesini tamamlayamadan konuştu. "O hançeri hâlâ çizmelerinde mi saklıyorsun?"

Ne sorduğunu anlaması bir anını aldı ve

Tek silahını nasıl bilebilirdi ki, ama sonra aylar öncesini hatırladı. "Evet... Biliyorum ama aynı silah değil. Ondan sonra hiç elime almadım-"

Sözlerini bitirmeden önce başını sallıyordu. "Güzel. Bu ormanda tek başına, korumasız dolaşmamalısın." Kötü Adam sonunda başını ona doğru çevirdi, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Ne tür tehditkâr karakterlerle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

Hafif bir şaka yapmak istemişti ama kelimeler niyet ettiğinden çok daha ciddi çıktı. "Ah, bilemiyorum. İlk seferinde benim için iyi olmuştu."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Gülümseme dudaklarından kayıp gitti ve aralarındaki her türlü ciddiyetsizlik birdenbire günün olaylarıyla ağırlaştı. "Neredeyse ölmek üzereyken 'iyi' diyemem, Sage."

Dudaklarından çıkan hafif bir tıkırtıyla atlar tırısa kalktı. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

"Ah, ama ölmedim, yani umulabileceği kadar iyi sonuçlandı - yeni iş gereksinimi ve diğer her şey göz önüne alındığında. İyi ki iş arıyordum, değil mi?" Kapa çeneni, Evie.

Bir sonraki sözlerini çok dikkatli bir şekilde düşünüyor gibiydi, sanki anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi.

"İstifa etmek isterseniz... Bu benim için son derece rahatsız edici olur. Ancak, iş performansınız ve şirkete verdiğiniz özveri göz önüne alındığında, size uyum sağlayabilirim."

Bağırsaklarında kükreyen bir panik başladı ve zehirli bir ot gibi göğsünden yukarı doğru çiçek açtı.

"İstifa etmek istemiyorum!" Kelimeleri söylemek için acele ediyordu,

Aniden ayağa kalktı, araba yoldaki büyük bir çukura çarptığında neredeyse kenara devriliyordu. Evie yalpalarken Kingsley öfkeli bir ses çıkardı.

Kötü Adam hızla bir eliyle iki dizgini de kavradı, koluna uzandı ve onu aşağı çekti. "Seni üzmek istememiştim. Sadece sana bir seçenek sunuyordum."

"Pekala, bir üzüntüye neden oldun! Bu işe ihtiyacım var, seni bencil piç." Adamın kaşları kızın sözleri karşısında havaya kalktı ama kızın umurunda değildi; çok üzgündü, ailesini besleyememe ya da babasına ilaç alamama fikri kalbini yerinden oynatıyordu.

"Elbette size makul miktarda bir kıdem tazminatı ayarlayacağım. Sen başka bir iş bulana kadar seni ve aileni önümüzdeki birkaç yıl rahat ettirecek kadar." Kelimeleri çok rahat söyledi, sanki alıştırma yaptığı bir şeymiş gibi.

Bu da onu daha da sinirlendirdi.

"Ben bir hayır kurumu değilim," dedi açıkça.

"Size sadaka verme alışkanlığım olduğu izlenimini verecek ne yaptım?" Adam da en az onun hissettiği kadar kırılmış görünüyordu. "Size bir seçenek sunuyordum çünkü iyi iş çıkardınız ve sadık kaldınız. Ayrıca bugün ofisimi ve personelimi bir bombadan kurtardınız. Bu kişisel bir şey değil, o yüzden böyle algılamayın."

Bu sözler onun öfkesini dindirmeye yetmedi, sadece ona değil, bu cömert ve hayat kurtarıcı teklifi reddettiği için kendisine de. Ekstra parayla Lyssa için özel bir öğretmen tutabilirdi, hatta belki babası için uzman bir şifacı bile tutabilirdi ama minnettarlık hissetmiyordu.

Hickory Ormanı'nda gezinirken sabahın tempolu havasından, merdivenlerin sinir bozucu ama tanıdık tırmanışından, ofis alanının gürültüsünden, Blade'in ofisteki herkesi kendisine aşık etmesinden asla zevk alamayacağı düşüncesi,

Kingsley ve onun küçük işaretleri. Becky bile onunla ilgili her şeyden nefret ediyor.

Evimdi.

Ona ihtiyacı vardı. Bu ona aitti. Geri kalan her şeyi babası ve kız kardeşiyle paylaşmak zorundaydı. Ama Kötü Adam için çalışmak ona kendi başına bir şeyler yapma fırsatı verdi.

Bencilliğine lanet olsun, ondan vazgeçmeyecekti.

"Hayır, teklifiniz için teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım." Kozmik bir güç ona acımış olmalı, çünkü seçimini daha fazla sorgulamadı, sadece biraz sertçe nefes verdi ve çenesini gevşetti.

"Pekala."

Evie yoldaki küçük çatalın sol tarafını işaret ederken, hareketli köy meydanının tanıdık sesleri keskin bir şekilde odaklandı. "Şu arka yoldan gidin - doğruca evime çıkar ve görülmeyiz."

Onun isteklerini sorgusuz sualsiz yerine getirdi ve arabayı ailesiyle paylaştığı küçük kulübeye giden tanıdık yola çekti. Ön taraftaki yürüyüş yolunu kaplayan sarı laleler şu anki konumundan tuhaf görünüyordu: bir arabanın içinde olmak... yüceltilmiş bir katile ait olmak.

Hayat garipti.

Kötü Adam arabayı yolun kenarına çektiğinde, Evie'nin aklına onu eve onun bıraktığı geldi. Bu çok saçmaydı, çünkü tüm araba yolculuğu boyunca bunun olacağını biliyordu, ama nedense zihni durumun saçmalığının gerçekliğine yerleşmesine izin vermiyordu.

Tanrı aşkına, patronu evine bakıyordu. Daha da kötüsü, evinin kenarından sarkan çamaşır iplerini görmüştü; bunlardan birkaçında kadının iç çamaşırları rüzgârda uçuşuyordu.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve adama dönerek, onu zorlamaya çalıştı.

dikkatini başka yöne çekti. "Ya görülürsen?"

Başını ona doğru eğdi, yüzü yumuşayarak gerçek bir eğlence ifadesine dönüşürken daha genç görünüyordu. "Çalışanlarım dışında kimse neye benzediğimi bilmiyor. Eğer biri beni görürse, sıradan bir soylu olduğumu düşünecektir."

Sıradan.

Bu kelime onu tanımlamaktan o kadar uzaktı ki Evie neredeyse kahkahayı basıyordu. Ama bunu yapamadan aklına bir düşünce geldi. "Peki ya tanıştığımız gün ormanda seni takip eden o adamlar?"

Sırıtarak, "Beni Kötü Adam olduğum için takip etmiyorlardı. Kingsley'i istedikleri için peşimdeydiler. Unutmayın, büyülü hayvanlar yüksek fiyatlara satılır. Ama ellerinde ne tür silahlar olduğunu yanlış hesaplamışım."

"Şey, teşekkür ederim-"

"Evie! Eve erken gelmişsin!" Küçük kız kardeşinin sesi havayı yararak onu irkiltti.

Oh, aşkına-

Lyssa siyah saçları dağınık ve kir içinde göründüğünde Evie inledi. "Emmaline seni güzel bir arabada gördüğünü söyledi, ben de bunun sen olamayacağını söyledim ama-" Kız kardeşi ikisini yan yana görünce durdu.

"Ah, merhaba." Lyssa reverans yaptı ve Evie ölmüş olup olmadığını ve bunun bir tür işkence dolu öbür dünya olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kötü Adam dimdik durarak arabadan indi ve elini uzatmak için Evie'ye doğru döndü. Her iki ayağı da yere sağlamca bastıktan sonra Evie, "Lyssa, bu benim- yani o benim-" dedi.

"Trystan Maverine." Derin sesi sakin ve istikrarlı bir sesti ama dudaklarından bir isim duymak sarsıcıydı. Bunu nasıl bu kadar çabuk uydurabilmişti?

Eğilerek devam etti. "Ben ablanızın işvereniyim. İş yerinde küçük bir kaza geçirdi, ben de ona evine kadar eşlik ettim."

Lyssa'nın kahverengi gözleri irileşti, sonra da reverans yaparak eğildi. "Evet, Evie'nin çok fazla kazası var."

Evie onu boğazladığında kız kardeşinin de bir tane içmek üzere olması ne kadar komikti.

Ama patronu on yaşındaki baş belasının varlığından onun kadar rahatsız olmuşa benzemiyordu, çünkü dudaklarının hafifçe yukarı doğru çekildiğini görebiliyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Lyssa yavaşlamadı. "Evet, her zaman düşer. Bir keresinde kuyuya düşmüştü! İnanabiliyor musunuz? Gerçek bir kuyu! Bir kuşu kurtarmaya çalışıyordu ve tam içine düştü. Saatlerce orada mahsur kaldı ve sonunda onu çıkardığımızda sırılsıklam olmuştu ve kuru üzüm gibi budanıyordu!"

Patronu yavaşça ona döndü, bu haberi duyunca yüzünde garip bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Çok sevimli bir kuştu," dedi Evie savunmacı bir tavırla. Başını salladı, etkilenmemişti.

"Eminim öyledir."

"Sen prens misin?" Gerçekten, buraya gelmeden önce kız kardeşi bir kilo şeker bulmuş muydu?

"Değilim." Sesi düzdü. Bir şekilde bu etkileşimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama yine de her gün onun saçmalıklarıyla uğraşmaya alışkın olduğunu düşündü.

Lyssa onu duymamış gibiydi, yüzünde sessiz bir merakla ona bakıyordu.

Evie kız kardeşinin yırtık pırtık kıyafetlerine gözlerini dikti. "Senin okulda olman gerekmiyor muydu?"

Kız kardeşi suçlu bir ifadeyle, "Bugün tatil," dedi hemen.

"Gerçekten mi?" Evie çenesine vurdu ve kız kardeşinin gözlerinin içine bakmak için çömeldi. "Hangi tatil bu?"

Lyssa burnunu kıvırarak, "Saçların berbat durumda, Evangelina," dedi.

"Konuyu değiştiriyorsun." "Yani?

Bunu her zaman yapıyorsun."

"Bilerek değil!" Evie ellerini havaya kaldırdı ve aniden izleyicilerini hatırladı. Kötü Adam ya da Trystan, kara gözlerinde belli belirsiz bir pırıltıyla onları bir hayvanat bahçesi sergisi gibi izliyordu.

"Bunu sonra konuşuruz. Babam nerede?" Şakaklarını ovuşturarak baş ağrısının başlangıcını engellemeye çalıştı.

"Bazı arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için köye gitti."

"Bir içki mi?" Evie kuşkuyla sordu. Son birkaç gündür ruh hali ve sağlığı gözle görülür şekilde daha iyiydi ama yıllardır yerel şifacılarını ziyaret etmek dışında köye inecek ne enerjisi ne de isteği vardı.

Bu uzun sürmeyecekti ve Evie bunun için umutlanmasına izin vermeyecekti. Ama Lyssa'dan yayılan neşeyi görebiliyordu, sonunda sağlıklı bir ebeveyne sahip olmuştu ve sırf şüpheleri yüzünden bunu ondan alan kişi olmayı reddetti. "Bu... harika."

Lyssa başını salladı ve Kötü Adam'a bir silah gibi geniş bir sırıtış fırlattı. "Akşam yemeğine kalıyor musunuz Bay Maverine?"

Arabanın muhteşem atları sabırsızca kişneyerek patronunun gözlerini onlara doğru çekti.

"Korkarım yapamam. Yapılacak çok iş var ve gün henüz bitmedi." Siyah eldivenlerinden birini çıkardı ve elini Lyssa'ya doğru uzattı. Lyssa hemen elini onun elinin üzerine koydu.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, Leydi Lyssa."

Kız kıkırdadı ve Evie göğsünün içinde kopan fırtınadan dolayı patlayacakmış gibi hissetti.

Arabadan gelen başıboş bir "ribbit" Lyssa'nın dikkatini çekti ve hem Evie'nin hem de Kötü Adam'ın yanından geçip bakmak için eğildi. Yüzü buruşmuştu ama genç gözleri çok mutluydu. "Şu kurbağa bir taç mı takıyor?"

Evie ve patronu arabaya doğru geri döndüler. Kingsley elinde başka bir tabela tutuyordu, bu seferkinde HALP yazıyordu.

Kötü Adam elini arkaya uzatarak tabelayı hayvandan hızla kopardı. "Ver şunu bana, seni küçük hain." Sözleri hırıltılı bir şekilde çıktı ve Evie ile kız kardeşinin eğlenen ifadelerini görünce hızla öksürüğe dönüştü.

Lyssa küçük bir reverans yaptıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve diğer iki küçük kızın beklediği evin kenarına doğru koştu. Koşarken hepsi kıkırdadı.

"Başı büyük belada," dedi Evie huysuzca.

Kötü Adam diplomatik bir tavırla, "Üzerine fazla gitmeyin, daha çok genç," dedi.

Evie ona doğru döndü, ellerini kalçalarına koydu, yüzünde alaycı bir öfke ifadesi vardı. "Senin kötü olman gerekmiyor mu?"

"Çocukları eğitimlerini ihmal etmeye teşvik etmek de bu kapsama giriyor, değil mi?" Düşünüyormuş gibi başını öne eğdi.

Yürüme yolundan başıboş bir otu ve ardından bir başkasını koparan Evie, "Trystan ismi nereden geliyor bu arada?" diye sordu.

"Annem, sanırım."

Evie bir çubuk gibi doğruldu, yavaşça otları bıraktı ve ayağa kalktı, geniş, gözünü kırpmadan ona baktı

gözler. "Az önce kız kardeşime verdiğin ismin... gerçek ismin olduğunu mu söylüyorsun?"

Adam şaşkınlıkla gözlerini kıstığında şaşkınlık hislerini daha da bastırdı. "Aşırı tepki göstermene gerek yok, küçük kasırga. Bu sadece bir isim."

"Ölü topraklar gibi!" diye mırıldandı. Trystan. Adı Trystan Maverine'di.

"Eğer bir tür nöbet geçiriyorsanız, bayılmadan ve laleleri ezmeden önce oturmanızı önerebilir miyim?"

"Bu konuda çok rahat davranıyorsun. Bırakın 'işverenimin' kimliğini, hayali bir okul tatili hakkında bile zar zor yalan söyleyebilen on yaşındaki bir çocuğa söyledin." Yürüme yolunda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı, dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu ama çılgına dönmüş beyni uğulduyor, tutarlı düşüncelere odaklanamıyordu.

"Bir isim paylaştım. Başka kimsenin beni tanımadığı bir isim. 'Kötü Adam' kimliğim ile Trystan Maverine kimliğim arasında hiçbir zaman bağlantı olmadı." Yüzü bir sakinlik maskesiydi, sesi sabitti. "Benim için çalışmanın Kötü Adam için çalışmak anlamına geldiğini kimse bilmeyecek. Kendinizi üzmeyin."

"Bunun için endişelenmiyordum," dedi. "Seni içine sokacağı tehlike konusunda endişeliydim."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi başı geriye döndü. "Benim güvenliğim hakkında endişelenmeyi kendine görev edinme, Bilge. Senin işin tam anlamıyla talep ettiğim alanlarda bana 'yardımcı olmak'. Benim korunmamın bu listede yer almadığını göreceksin."

"Peki. Yapmayacağım," diye homurdanarak ön kapıya doğru döndü ama onun adını bir kez daha zihninde canlandırınca öfkesi dağıldı. "Trystan?" Etrafında döndü.

Dudaklarında onun ismiyle ilgili bir şey tatsızlığı tetiklemiş olmalıydı, çünkü adamın eldivensiz elinin yumruğunun sıkıldığını, parmak eklemlerinin beyazlaştığını gördü.

"Gerçekten... Trystan mı?" Kaşlarını çattı.

"Bu ismi sevmiyor musun?" diye sordu kuru bir sesle.

"Hayır... sadece... beklediğim gibi değil." Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve ufukta beliren kara bulutları fark etti.

"Bundan endişe verici bir yoğunlukta pişmanlık duyacağım ama ne bekliyordun ki?" Sanki kadın ona vuracakmış gibi başını hafifçe yana eğmişti.

Çarpık bir şekilde gülümseyerek ona doğru bir adım attı ve ilk darbesini indirdi. "Fluffy."

Yanıt çok güzeldi.

Ağzı bir balık gibi açılmıştı. Açılıp kapanıyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ama tabii ki hiçbiri yoktu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bekliyordu.

Evie'nin bir kez olsun aldırmadığı birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Fluffy mi? Bana baktın ve kendi kendine 'Fluffy'ye benziyor' diye mi düşündün?"

Öfkesi arttıkça tizleşiyor gibi görünen kaba çakıl taşlı sesindeki isim, kızın gıdıklanmasına neden oldu.

"Fluffy çok güzel bir isim. Bir zamanlar Fluffy adında bir köpeğim vardı." Kısa ve öz bir şekilde başını salladı ve ardından, "Tiftiklere hırlardı," dedi.

Ondan çıkan sesler daha önce duyduğu hiçbir dilde değildi.

"Sanırım Trystan iyi bir ikame," diye devam etti. "Ancak bana söylemeden önce kız kardeşime güvenip bu bilgiyi verdiğin için biraz kırıldım."

Sonra kendine gelir gibi oldu, başını salladı, biraz sersemlemiş görünüyordu. "Size söylemem gerektiğini düşünmedim. Gerçek adım masamın üzerindeki küçük bir plakette yazılı."

Evie dudaklarını büzdü. "Hayır, değil. Fark ederdim."

Adam nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" der gibiydi.

Ama sonra Evie onun ofisini zihninde tekrar canlandırdı ve masasının düzenini hatırladı. Kendini savunmak için, onun varlığı dikkatinin her zerresini talep ederken başka bir şeye bakmak zordu. Ama arka köşede küçük siyah bir dikdörtgen olduğunu hatırladı ve...

"Huh, belki de oradadır."

"Bu bir belki değil," dedi inanmayarak. "Olabilir."

Önünde umursamazca bir el salladı. "Evet, evet, tabii."

"I-" Durakladı ve vücudunu tekrar arabaya doğru eğdi. "Sanırım başım boynumdan ayrılmadan önce gitmeliyim."

Evie başını salladı. Buradaki işi bitmişti. "Pekâlâ. İyi yolculuklar. Eve bıraktığın için tekrar teşekkür ederim -ve hayatımı kurtardığın için de."

"En başta hayatını tehlikeye atan şey benim tarafımdan çalıştırılman olmasaydı teşekkürlerini kabul ederdim." Adam kendini arabaya attı ve Evie onun gidişini görünce üzerine çöken melankoli dalgasına şaşırdı.

"Yarın sabah erkenden işimin başında olacağım, efendim, günü telafi etmek için."

"Gerek yok, Sage. Yarın çıkar." Gevşek eldiveni tekrar eline geçirdi ve pelerinini boynuna doladı.

"Ama neden? Ben iyiyim," diye itiraz etti.

"Farkındayım. Ancak, yardımınıza ihtiyacım olan iş ofiste değil, sahada olacak."

Bu sözler Evie'yi olduğu yerde dondurdu. "Tarlada mı? Beni boş bir kulübeyi ateşe vermeye mi zorlayacaksın? Bir yavru köpek mi çaldıracaksın? Ya da daha iğrenç bir şey mi?"

Kıkırdadı. "Sakin ol, Sage. Korkunç bir şey yok. Kan ve yıkımla ilgili korkunç düşünceleri aklından silebilirsin."

"Kan ve yıkımla ilgili düşüncelerimin korkunç olduğunu söyleyemem," diye düzeltti burnunu kırıştırarak.

"Eğer karşı çıkmazsanız, yarın akşam saat sekizde Redbloom Tavern'de yardımınıza ihtiyacım olacak."

Redbloom Tavernası etraftaki en kötü yer değildi ama kesinlikle bir saray da değildi. Evie bir keresinde on sekizinci yaş gününde köydeki birkaç kızla birlikte bir heves gitmişti. Bira bayattı, şarap sirke tadındaydı ve insanlar pis ve gürültücüydü. Sonuç olarak, oldukça eğlenmişti.

"Pekâlâ. Ama bir meyhanede ne gibi bir işe ihtiyacınız olabileceğini sorabilir miyim?"

Dizginleri iki eline almadan önce çenesini ovuşturdu. "Ofisime yerleştirilen bomba."

Bundan bahsetmek dumanı, paniği, kalbinin çılgınca atışını geri getirdi ve nefesini içine çekti.

"Saati tanıdım. Bu tür bir saati yapıp satabilecek tek bir kişi var, patlayıcılarla bağlanabilen ve hizalanabilen türden."

"Ve Redbloom Tavernası'nda mı çalışıyor?"

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı, yukarıdaki kara bulutlar üzerine gri bir ışık düşürdü. "Buranın sahibi o."

Evie'ye bir kez daha o temkinli beklenti duygusuyla baktı. Sanki bekliyordu, bu isteğin onun sırtını dönmesine, kaçmasına neden olup olmayacağını merak ediyordu.

Ama inatçılığı ve kendini korumadaki eksikliği onu buraya kadar getirmişti. Bir adım öne çıktı ve başını salladı. "Yarın gece görüşürüz, efendim."

Kayıtsızlık maskesinin ardında kaybolmadan önce yüzünde bir anlığına bir rahatlama parıltısı belirdi. Dudaklarından çıkan ani bir ses, atları harekete geçirdi ve sonra kayboldu.

Evie arabasının olduğu yere baktı. Az önce durduğu yere. Ön bahçesi bir daha asla aynı yer olmayacaktı.

Sonra yağmur yağmaya başladı ve bunun gelecek şeylerin çok kötü bir alameti olduğu hissinden kurtulamadı.

Bölüm 12

Evie

Bu gece hava soğuktu.

Evie kahverengi pelerinini sıkıca üzerine çekti. Doğum günü için aldığı fildişi pelerin değil, on altı yaşından beri sahip olduğu pelerin.

Yıpranmış ve yamalı, aslında değersizdi. Böyle bir yere girerken izlenecek tek akıllıca yol da buydu. Kapıları iterek açtı ve duvarın diğer tarafındaki saate baktı. Erken gelmişti ama sadece birkaç dakika farkla.

Ona en yakın masadan gelen gürültülü bağırışlar, birinin değerli bir kart elini kaybettiğini ve boğucu kahkahalar, birinin başka şekillerde şanslı olmak üzere olduğunu söylüyordu.

Odanın en uzak köşesinde, pencerenin yanında bir sandalye çeken Evie oturdu ve kahverengi pelerinini omuzlarından çekti. Pelerinin yanı sıra en salaş elbisesini de seçmişti. Tek dezavantajı, küçük göğüslerini göklere çıkaran korseyi altına değil de üstüne giymek zorunda olmasıydı.

Başka koşullar altında bu onu rahatsız etmezdi. Bu konuda zaten çok az şeyi vardı, ona bu yanılsamayı veren bir korse giymek her zaman eğlenceliydi. Ama köhne bir meyhanedeydi, odadaki birden fazla kişinin müstehcen bakışlarını üzerine çekiyordu ve

gizli kalmaya çalışıyorum.

Ne de olsa bu bir iş gezisiydi.

Odaya koyu renk pelerinli bir figürün girdiğini gördüğünde kalp atışları hızlandı, kapüşonu indirdiğinde ve bu kişi patronu olmadığında hemen nefes verdi. Kötü Adam'ı her gün görüyordu ve şu anda vücudunun ona yaşattığı gerginliği yaşamıyordu ama nedense bu farklıydı.

Adamın evinin önünde olması yeterince kötüydü, ama şimdi kahkaha ve alkol dolu bir yerdeydiler. Her karanlık köşede buluşan çiftler ve-

Neden kızarıyordu?

"Burada tek başına mısın, aşkım?" Ses acı verecek kadar tanıdıktı ve Evie başını kaldırıp baktığında şüpheleri doğrulanmıştı.

"Rick," diye ciyakladı Evie, kalbinin göğsünde hızlandığını hissederek. Yüzü yanarken kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Burada ne işin var senin?"

Evie'nin içini burkan bir şekilde güldü. Kısa süren ilişkileri, Evie'nin annesini ve kardeşini kaybettiğinden beri kaçmakta zorlandığı yalnızlıktan doğan bir gençlik hatasıydı. Bazen arkadaşlığı ve enerjiyi hak etmeyen birine harcamaktansa yalnız kalmanın daha iyi olduğunu öğrenmek zor bir dersti.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Bir kolunu Rick'in koltuğunun arkasına yasladı ve Evie istemeden de olsa vücudunu Rick'ten uzaklaştırdı. Rick itici biri değildi. Aslında, objektif bir bakış açısıyla, çok yakışıklıydı.

Ama kişiliği, dış görünüşünün kurtarmış olabileceği her şeyi boşa çıkarıyor gibiydi. Baştan çıkarıcı olması gerektiğini bildiği ama bunun yerine öğürmek istemesine neden olan bir şekilde ona sırıttı. "Ne zamandan beri böyle yerlere sık sık gidiyorsun Evie?"

İç geçiren ve sabrının son kırıntılarını da kaybeden Evie yuvarlandı.

Omuzları. "Biriyle buluşacağım." Küçümsemeyi duymasını ve kendisinden uzaklaşmasını umarak sözlerini kısa tuttu.

Ama iğrenmesine rağmen, açıkça inkâr etmesi onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Oh, öyle mi?" Elini uzatıp parmağını yanağında gezdirdi, sonra Evie tokatla uzaklaştırınca güldü. "Eskiden bu kadar ısırmazdın, değil mi?" diye sordu. "Arkadaşlığımızı biraz daha uzatabilirdim."

Evie onun ne kadar bencil bir pislik olduğunu fark ettikten sonra flörtlerini bitiren kişinin kendisi olduğunu söylemedi. İlişkilerinin fiziksel yönleri etkileyici değildi, en sevdiği kitaplardaki sonsuz romantik sahnelere hiç benzemiyordu. Böylesine aranan bir adamın ilgisini çekmenin ilk coşkusu geçtikten sonra, Evie kendini boşlukta hissetmeye başlamıştı. Bu olaydan sonra onunla ilişkisini çabucak bitirmiş ve adam ona ne kadar zaman kaybı olduğunu söylediğinde kararını onaylamıştı.

"Hayat pişmanlıklar üzerine kurulu olsaydı, devasa büyüklükte anıtlarımız olurdu." Kalabalığın tezahüratı onun sözlerini yarı yarıya bastırırken, bir başka müşteri kâğıtta bir el daha kazandı.

Rick güldü ve Evie dudak büktü, elbette Rick bunu hiç fark etmemişti. "Her zaman en büyüleyici küçük şeyleri söylüyorsun." Rick ona eğlenceli bir sergi gibi bakıyordu, hani peri ipini boğazınıza tıkarken merakla baktığınız bir sergi.

Onun gitmesi gerekiyordu, tercihen patronu gelmeden önce. Kötü Adam'ın onun muhakeme yeteneğinin bu kadar zayıf olduğunu bilmesine gerçekten gerek yoktu.

"Seni tekrar görmek güzeldi ama dediğim gibi, biriyle buluşacağım." Evie'nin sesi kararlı ve kendinden emindi. Kendisini eskisinden tamamen farklı bir kadın gibi hissettiriyordu.

Rick'le en son kim konuşmuştu. Sanki daha iyisini hak ettiğini bilmekle kalmıyor, buna inanıyordu.

Sakindi, soğukkanlıydı, toparlayıcıydı.

Yani, Rick konuşmayı kesmiş olsaydı öyle olacaktı. "Bir... sevgili değil mi?" Rick'in gözlerinde kadının içini ürperten bir şaşkınlık vardı. "Şaşırdığımı söylemeliyim."

"Neden?" Evie'nin ses tonu tatlı, hatta uysaldı. Ama onu daha iyi tanıyan biri sorudaki tehlikeyi duyabilir, gözlerinin ardında hızla biriken öfkeyi görebilirdi.

"Pekâlâ." Rick sanki sorunun cevabı belliymiş gibi başını ona doğru eğdi. "Sensin." Ne kadar küçük, görünüşte masum kelimelerdi ama yelkenlerini suya indirecek güce sahiplerdi. Sivri uçluydular, pek çok farklı yorumu vardı, zihni ona kelimeler fırlatmaya başladı.

Rahatsız edici. Mantıksız. Başarısızlık.

Küstah herif bu küçük fikrini içinde tutabilseydi, bu kadar öfkeyle başını kaldırıp bakmazdı. Pelerinini karanlık kafasına geçirmiş halde kapıdan içeri giren patronunu görmezden gelirdi. Kötü Adam masasına gelmeden önce Rick'ten kurtulmak için güçlü bir girişimde bulunacaktı.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Rick ona kesin bir dille, bir sevgili için fazla yük olduğunu söyleyen bir etiket yapıştırmıştı. Ve onun yanıldığını kanıtlamaktan başka hiçbir şeyin, çarpan duyguları için pek önemi yoktu.

Kötü Adam onu görünce başını sallayarak selam verdi ve kapüşonunu yavaşça indirdi. Rick'in ona baktığını görünce kaşlarını çattı. Ona doğru öyle bir amaçla yürümeye başladı ki Evie'nin ayak parmakları kıvrıldı. Evie keskin bir nefes aldı ve neredeyse oturduğu yerden fırlamadan önce masayı bir kez kavradı.

İki büyük adımda patronuna ulaştı ve bir kolunu onun ortasına atarak yanına sokuldu.

Her tarafı gerildi, o kadar hızlı ve sertti ki Evie bir an için onu bir şekilde dondurmuş olabileceğini düşündü. Ama başının kendisine doğru eğildiğini hissetti ve ona bakmaya cesaret edemedi. Yavaşça, "Sage... Neden bana bir midye gibi yapıştığını sorabilir miyim?" diye sorduğunda bile.

Ona cevap vermedi, sadece çenesi yere düşmüş olan Rick'e baktı. Evie uzandı ve Kötü Adam'ın göğsünü beceriksizce okşadı. "Bu, şey... benim aşkım..." Son sözcükleri söylerken tökezledi ve patronu boğulur gibi bir ses çıkardı.

Evie o zaman ona baktı ve yüzünde açık bir dehşet ifadesi vardı. Ağzı hâlâ hafifçe açıktı ve kaşları birbirine değecek kadar çatıktı. "Bu Rick," dedi Evie geniş, yalvaran gözlerle. "Eskiden gördüğüm biri."

Kötü Adam onun yüzünü inceledi ve Evie hissettiği paniği maskelemeye çalışarak gülümsemeye zorladı. Ama patronu yüz ifadesini tekrar Rick'e çevirdiğinde, yüzü soğukkanlı bir maskeye dönüştü.

"Merhaba." Açık bir uyarı, selamlamanın içi boş kenarlarında çınladı.

Rick Kötü Adam'ı süzdü ve ukala gülümsemesinin kaybolmasına izin verecek kadar sağduyulu davrandı. "Ah, merhaba."

Patronu, Evie'nin omzunda gezinen eliyle ne yapacağına karar veremiyordu. Kol sert bir şekilde kendisine dolandığında Evie eğlenmemek için direndi. Rick hareketi takip ettiğinde dudakları inceldi.

Evie, "Rick, seni görmek çok güzeldi ama artık gitmelisin," diye ısrar etti. "Yapacak çok işimiz var!" Rick'in bakışları onu kıvrandırdı. "Birbirimizi sevmek!" Güldü, ama patronunun ellerinin altında sanki ona tokat atmış gibi sarsıldığını hissetti.

Rick öksürdükten sonra başını salladı ve sinsice güldü. Çalımlarla yanlarından geçmeye başladı ama alkışlamak için

durdu.

elini Kötü Adam'ın omzuna koydu. "İyi şanslar."

Evie öyle bir utanç dalgası hissetti ki oturması gerekti. Yavaşça masaya doğru yürüdü ama Rick'in acıyla haykırdığını duyunca arkasını döndü.

Kötü Adam elini eski sevgilisinin omzuna atmış, o kadar sıkı sıkıyordu ki Rick'in eğilmeye çalışırken yüzünün sıkıştığını ve korktuğunu görebiliyordu. "Onu bir daha rahatsız edersen kesinlikle ihtiyacın olacak şey şanstır." Adamın sesindeki karanlık törpü, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Rick öfkeyle başını salladıktan sonra ayağı takılarak diğer yöne doğru ilerledi.

Barmaid geldiğinde Evie yavaşça oturdu. "Şarap, viski, rom, neyiniz varsa getirin."

"Benim için de, o ne yiyorsa." Kötü Adam ağır bir iç çekişle onun yanındaki koltuğa oturdu.

Saçlarından birkaç tutamı arkasına atan Evie öne doğru eğildi ve başını ellerinin üzerine koydu. "İyi akşamlar, efendim. Oradaki küçük kurtarma operasyonu için teşekkür ederim."

Gözleri büyüdü ve elinin içine öksürdü. "İyi akşamlar, Sage. Sakın... sakın bundan bahsetme."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı, ta ki adamın bakışlarını tavana çevirdiğini, sanki ona bakmaktan kaçındığını fark edene kadar.

"Ne-" Ama daha düşüncesini tamamlayamadan, elbisesinin ne kadar açıkta olduğunu hatırladı ve kendini koltukta geriye doğru o kadar sert çekti ki neredeyse devriliyordu, ama patron hemen uzanıp koltuğunu kavradı ve ön bacaklarının bir kez daha zeminle buluşmasına yardımcı oldu.

Sabit bacakları üzerinde yere yaslanır yaslanmaz onu bıraktı. "Bu konuda bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Eminim ayin akşamı yapacak başka bir sürü işiniz

vardır.

hafta sonunda."

Evie homurdandı. "Elbette. Lyssa bana Trystan ve Kayıp Prenses adında yeni yazdığı bir romanı okuyacaktı." "İlgi çekici bir hikâyeye benziyor." Yüzünü buruşturdu ve Barmen kızın tepsisindeki içkilerden birini ona uzattı.

"Ah evet, sonra da çay içip gerçek bir kitapla baş başa kalacaktım." Evie, Lyssa'nın kapak için çizdiği patron taslaklarını hatırlayarak gülümsedi. Lyssa'yı ona büyük, tüylü bir şapka vermeye ikna ettiğini hatırlayınca daha da sırıttı.

"Ne tür bir kitap?" Kötü Adam bir yudum alarak sordu.

"Bilmiyorum. Aşk romanlarını severim, genelde edepsiz olanları." Ve aniden boğuluyor, içkisinin bir kısmını masanın üzerine püskürtüyordu.

Parlak renkli bir mendili daha ağzına götürdü, bu seferki sarı renkteydi. "Özür dilerim, bu kadar dürüst bir cevaba hazırlıklı değildim."

Başını onaylamaz bir ifadeyle salladı. "Yine de benimle konuştuğunun tamamen farkındasın."

Başını salladı, boyun eğmiş görünüyordu. "Haklısın."

Evie tahta fincanın içindeki her neyse ondan iğrenç bir lokma yutarak odayı aramaya başladı. "Peki, bombalar için gündüzleri saatçilik yapan bu ele avuca sığmaz meyhane sahibi nerede?"

"O burada olacak." Ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Her zaman saat sekizden birkaç dakika sonra gelir."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" dedi, sesi şaşkınlıkla karışıktı.

"Hayır, ama halkımın var."

Ah, korumaları.

"Şikayet ettiğimden değil ama bu durumda ne işime yarayabilirim ki?" Bütün gün içini kemirip durmuştu. Aslında son birkaç ay içinde pek çok gizli yeteneğini keşfetmişti.

kendisi hakkında. Sosyal bir ortamda sohbet etmek, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunlar arasında değildi.

"Buraya daha önce de gelmiştiniz," dedi sertçe.

"Nasıl yaptın- Boş ver. Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Yani buraya meyhane sahibini görmek için tek başına gelen yabancı bir yüz şüphe uyandıracaktır ve ben hiçbir ipin çözülmemesini istiyorum."

Abartıyor olmalı diye düşündü ama odanın geri kalanına baktığında, üzerlerinde, onun üzerinde birkaç meraklı gözden fazlası vardı. Ya da odadaki diğer herkes Evie'nin sık sık olduğu gibi onun yüzüne takmış olabilirdi.

Patronunun yüzüne takıntılı olma, Evie!

"Ama neden ben?" diye sordu. "Eminim sizin yanınızda çalışan başkaları da bu müesseseye uğramıştır."

Evie bunun neden önemli olduğundan emin değildi ama kendini işe yarar hissetmeye bağımlıydı. Bu olmadan ne değeri olabilirdi ki?

"Çünkü şu anda güvenebileceğim çok az kişi var ve sen de onlardan birisin." Bu ifade karşısında hissedebileceği tüm iltifatlar, adamın gözlerinin parmağındaki altın yüzük dövmesine kaydığını gördüğünde buharlaştı.

Ona güvenmek istemiyordu, güvenmek zorundaydı. Bunun neden tatsız bir fark yarattığından emin değildi ama yine de yaratıyordu.

Yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirerek içkisinden hayatını değiştirecek bir yudum daha aldı. "Yani insanlar seni benimle ve ne kadar sıradan olduğumu görüyor ve sonra puf! İlgisiz."

Bu uygun tanımlama karşısında kendi kendine kıkırdadı ama başını kaldırıp adamın gözlerinin soğuduğunu görünce dondu kaldı.

"İnsanlar tarafından kronik olarak küçümseniyorsun." Sonunda pelerinini çıkardı ve kirli beyaz kolalı keten gömleği ortaya çıktı. Koyu renk saçları ve gözleriyle tezat oluşturan

bu gömlek, ağır bir yük gibi üzerine düşen bir uyum sağlama çabasıydı.

el arabası... uçurumdan aşağı. "Bunu kendi avantajımıza kullanacağız." "Bunu sanki o insanlardan biri değilmişsin gibi söylüyorsun."
dedi, bir tutam saçını gergin bir şekilde parmağının etrafında döndürerek.

"Senin gibi bir kadını hafife almak gibi bir hataya asla düşmem. Bu ölümcül bir hata olur." Gözleri erimişti, çenesi sert ve inatçıydı.

Kalbi göğsüne çarpıyordu. Bu şimdiye kadar birinin ona yaptığı en iyi iltifattı.

Ama Kötü Adam'ın sırtı dikleşip tüm vücudu gerildiğinde hayalinden koptu. "O burada."

Evie'nin kafası, tıslayarak yapmamasını söylemesine rağmen, hayal ettiğinden o kadar farklı bir adamla karşılaştı ki şaşkınlığını belli etmemek için dudağını ısırdı. Meyhane sahibi gençti, güler yüzlü ve gamzeli bir çenesi vardı. Gülümsemesi geniş ve açıktı, nazik görünüyordu.

"Bu o mu?" Evie inanamayarak sordu.

"Sanki tanıyormuşsunuz gibi çağırın onu," dedi Kötü Adam, sert bakışları odanın karşısında müşterilere selam verip gülümseyen adamdan ayrılmadan.

"Adını bile bilmiyorum," diye tıslayarak karşılık verdi.

"Malcolm," dedi Kötü Adam her hecenin ardında mutlak bir zehirle. "Onu öylesine çağır, belki de de-"

"Malcolm! Buraya gel!" Evie oturduğu yerden hafifçe doğruldu ve ellerini ağzına götürerek bağırdı.

Kötü Adam iki parmağını şakaklarına götürdü. "Denediğim için bile kendime kızgınım."

Evie etrafındaki insanların dikkatlerini çektiği için kendisine kızgınlıkla bakmalarını görmezden geldi. İçlerinden birine dilini uzattı ve patronunun bayılabileceğini düşündü.

Onu fark ettiklerinde parıldayan gözlerle gruptan başını kaldıran Malcolm bir sürahi bira aldı ve

odanın karşısına geçti.

Masalarına hızla ulaştı, "İyi akşamlar leydim!" derken yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Ama Kötü Adam'ın yüzünü gördüğünde gülümsemesi kayboldu. "Tanrılar aşkına." Malcolm'un gözleri büyüdü. "Burada ne halt ediyorsun kardeşim?"

Bölüm 13

Kötü Adam

Kardeşi ona küçümseyen bir ifadeyle bakıyordu ki bu beklenen bir şeydi. Onu en son gördüğünde Trystan'ın kendisine bir mızrak saplamaya çalıştığını düşünürsek.

Çoğu durumda, etkileşimleri genellikle böyle giderdi.

Şimdi bile, ofisinde bulunan ve uğruna çalıştığı her şeyi neredeyse paramparça eden patlayıcılardan kardeşinin sorumlu olduğunu hatırladığında bu dürtü onu bunaltıyordu. Neredeyse öldürüyordu-

Hayır, Trystan bunu düşünmezdi.

Kız hâlâ oradaydı, önünde nefes alıyordu, şaşkın gözlerle bakıyordu ve üzerinde bir an daha bakmayı reddettiği bir elbise vardı, yoksa önlerindeki masa kendini ikiye ayrılmış bulacaktı.

Trystan kardeşinden biraz daha uzun boyuyla ayağa kalktı ve gözlerini kıstı. "Sohbet etmemiz gerektiğini sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla.

Malcolm'un kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış, Trystan'ın her iki omzuna da bakıyordu. "Ne? Bu sefer mızrak yok mu?"

"Zarar vermek için böyle şeylere ihtiyacım olmadığını çok iyi biliyorsunuz."

Malcolm'un gözleri karardı. "İnan bana kardeşim, biliyorum."

Yıkıcı doğasına yönelik sivri iğnesi

Kötü adamın büyüsü artık onu eskisi gibi incitmiyordu. Onun yerini öfke almıştı. Sage'in gözleri aralarında gidip gelirken, ona yetişmek için elinden geleni yapmaya çalıştığı belliydi.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" Trystan karanlık bir şekilde sordu.

Sözcük dudaklarından çıkar çıkmaz hatasını anladı.

Biz.

Malcolm'un dikkati Evie'ye yöneldi, Evie ise Malcolm'un bakışları altında sakinliğini koruyordu. "Neden burada olduğunuzu bildiğimi söyleyemem ama yanınızda getirdiğiniz bu sevimli yaratık hakkında bilgi edinmek isterim." Kardeşi Evie'nin narin elini kaldırdı ve dudaklarını elinin arkasına bastırdı.

Sinirli bir şekilde güldü ve Trystan, elini bileğinden ayırıp odanın diğer ucuna fırlattıktan sonra kardeşinin içki dağıtmaya nasıl devam edeceğini merak etti.

"Ben Evie." Gözleri Trystan'a kaydı, bir soru vardı ama Trystan anlayamadı. "Ben kardeşinin asistanıyım," diye bitirdi sonunda, temkinli bir şekilde, sanki bunun doğru bir şey olduğundan emin değilmiş gibi.

Malcolm'un gözlerinde büyüyen entrikaya bakılırsa, öyle değildi.

"Asistanı mı?" Malcolm dikkatini tekrar, ona vurmamak için ellerini iki yana açmış olan Trystan'a çevirdi. "İşler iyi o zaman?"

Trystan'ın bakışları kalabalık tavernayı taradı. "Görünüşe göre senin için de öyle."

Malcolm ellerini iki yana açarak bir adım geri çekildi. "Şikâyet edemem, istediğim kadar bira, kadın ve kart var. Benim gibi biri için ancak bu kadar iyi olabilir."

Trystan gülümsemek için kendinde bir güç buldu, ama Malcolm'un dudaklarının dönüşünden kötü niyeti sezdiğinden emindi. "Kendini küçümseme; saat yapımın gerçekten de hayret edilecek bir şey."

Malcolm'un burun delikleri alevlendi ve anlaşılmaz bir

duyguya kapıldı.

Yüzünde suçluluk duygusu mu, yoksa bulunmuş olmanın utancı mı parladı?

Kardeşini duvara fırlatmak ve gözlerinden hayatın akıp gidişini izlemek için yanıp tutuşuyordu ama hainlerin bir stratejisi olduğunu biliyordu, özellikle de söz konusu olan kendi ailesi olduğunda. Kardeşinin tuzağa yakalanmış pis bir kemirgen gibi çırpınmasını istiyordu. Buna hayret edecek, tarif edilemez derecede zevk alacaktı.

Malcolm onun gözlerindeki kana susamışlığı fark etmiş olmalıydı ki temkinli bir adım geri çekildi. "Şimdi, şimdi, Trystan. Ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama seni temin ederim ki yanılıyorsun."

Trystan içinde titreşen karanlık gücü hissedebiliyor, kardeşinin vücudundaki her zayıf noktaya odaklanıyordu. Görünmez gri sis kardeşinin etrafını sarmış, acı verebileceği her yerin arkasında küçük, renkli ışıklar bırakmıştı. Kıvrılıp dağıldıktan sonra, dizini çevreleyen mavi ışığı gördü. Çocukluklarından kalma bir yaraydı bu ve doğru şekilde vurulduğunda ona muazzam ve kalıcı bir acı verecekti. Her zaman olduğu gibi, kardeşinin şahdamarının etrafındaki nokta siyah parlıyordu, ölüm noktası. Birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı.

Sage'i getirmemeliydi.

Trystan Malcolm'u öldürmek istiyordu ama bunu yaparsa yardımcısının buna tanıklık etmek zorunda kalacak olması büyük talihsizlikti. Onu en başta neden davet ettiğinden emin değildi; iğrenç meyhanenin arka planına karışmanın bir yolunu kendi başına da kolayca bulabilirdi. Ama o yanındayken daha iyi kararlar alıyor gibiydi, daha az düşüncesiz, daha stratejik. Kız onu yoldan çıkmış bir geminin çapası gibi sabitliyordu ve nefretine çok fazla kapılmamak için onu yanına yaklaştırmaktan kendini alamıyordu.

Ona doğru bir bakış atmaya cesaret etse de, gözleri onun yüzüne takıldığı anda bunun pişmanlık verici bir karar

olduğunu anladı,

gözle görülür bir korkudan yoksundu.

Asla korku yoktu. Trystan'ı gücünün dumanlı gölgelerinden çekip çıkarmaya ve nefesi kesilip dizlerinin üzerine düşen kardeşinin üzerindeki örtülü hâkimiyetini serbest bırakmaya yetecek kadar silahsızlandırıcı ve kafa karıştırıcıydı. Taverna rahatsız edilmeden kaldı. Çıplak gözle bakıldığında Trystan parmağını bile kıpırdatmamıştı.

"Beni öldürecektin!" Malcolm soluk soluğa kaldı, yüzü şaşkınlıkla açılmıştı.

Trystan kardeşinin üzerine eğildiğinde neredeyse tükürecekti. "Yaptığın pervasızca hareketten sonra hak ettiğinin en azı bu."

Malcolm ayağa fırladı ve Trystan'ın omuzlarını itti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

Kardeşinin ellerinin baskısı altında bir santim bile kımıldamadı. "Bu bir hataydı," diye homurdandı ve bir yumruk savurmak için yumruğunu kaldırdı. Ama sonra sıcak bir elin yumruğunun etrafını sararak onu aşağı indirdiğini hissetti. Hissettiği anda koluna yayılan elektrik şokuyla silahsızlandırıldı.

"Efendim, eğer kardeşinizi öldürecekseniz, bunu tanıklarla dolu bir odada yapmamanızı önerebilir miyim?" Sage'in sesinde kınama yoktu, sadece endişe ve belki biraz da merak vardı.

Asistanına baktı, aralarındaki boy farkı nedeniyle boynundaki kaslar gerilmişti. Dudaklarında küçük, güven verici bir gülümseme vardı, eli hâlâ yumruğunun etrafında duruyordu. Başparmağının sadece bir kez elinin sırtında gezindiğini hissettiğinde neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti.

Boğazını temizleyerek elini onunkinin altından çekti ve hissi hafifletmek için parmaklarını genişçe uzattı. "Nerede özel olarak konuşabiliriz?" diye sordu kardeşine.

"Cinayete teşebbüs etmek için yaratıcı bir yol, ama madem kanlıyız ve eğlendirecek güzel bir kadının var, sanırım buna mecbur kalacağım." Malcolm ensesini ovuşturdu, bu Trystan'ın çocukluklarından beri sayısız kez yaptığını gördüğü gergin bir hareketti. Sempatiyi omuz silkerek savuşturdu.

"Bu taraftan." Malcolm başıyla barın arkasındaki kapıları işaret etti. "Mutfağın içinden, arka taraftan."

Trystan Sage'e doğru döndü, ona söylemek niyetindeydi-

"Geliyorum," dedi, tam da adam konuşmak için ağzını açtığında. "Bana burada kalmamı söyleme. Hafta sonunda beni dışarı sürüklediğinde ve buluşmaya geldiğimiz kişinin kardeşin olduğunu söyleme zahmetine girmediğinde olmaz."

Kadının sesinde duyduğu yabancı ve alışılmadık keskin ton karşısında irkildi. "Sen... kızgın mısın?" Onun bu duyguyu yaşayabileceğinden emin değildi. Bu ilginç bir gelişmeydi ve burnunun kırışmasına vücudunun verdiği tepkiye bakılırsa, aynı zamanda rahatsız edici bir gelişmeydi.

"Tabii ki kızgınım!" Gözlerini devirdi, ellerini şakaklarına götürdü, yanakları kızardı. "Bana yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim," dedi açıkça. "Sadece gerçeği sakladım." "Bu da aynı şey."

"Hayır, değil." Trystan kaşlarının şaşkınlıkla birbirine yapıştığını hissetti. "Yalan söylemek, bir peri kralıyla tanışmak için maskeli baloya gittiğimizi söylemek olurdu."

Sage gözlerini kısarak bir adım geri çekildi. "Bu garip bir şekilde özeldi." Başını eğince açık mavi gözlerinin ardında bir farkındalık filizlendi. "Bir tür peri kral fantezilerin mi var?"

Birkaç dakika önce tek kardeşini öldürmenin eşiğindeyken, şimdi hiç tanımadığı yaratıklarla ilgili şok edici fanteziler kurmakla suçlanıyordu.

Karşılaştığı bu durum ağzından istenmeyen bir kahkaha dalgasının çıkmasına neden oldu.

O kadar az oluyordu ki, ses kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Paslı ve alçak, sahipleri tarafından terk edilmiş eski bir evin kapı çerçevesi gibi.

Ama asistanının gözlerinde kalan öfkeyi gölgede bırakan sevinç, kapının duvarları sarsacak kadar sert bir şekilde açıldığını ve nasıl kapatacağını bilemediğini hissettiriyordu.

"Geliyor musun?" Malcolm cevap verdi, sanki aralarındaki büyüyü bozmuş gibiydi, sadece zekâlarını eşleştiren ve gülümseyen iki insandılar.

"Öyleyiz," dedi Evie, onun yanından geçerken memnuniyetle gülümseyerek. Hızla dönüp pelerinini aldı ve koluna geçirerek asık suratla onun arkasından gitti.

Malcolm, Sage'in mutfak kapısından geçmesi için eliyle önünü işaret etti. Sage'in koyu renk buklelerinin kapının ardında kayboluşunu izlerken onu takip etmek için hamle yaptı ama Malcolm bir elini göğsüne götürerek fazlasıyla sempatik bir ifadeyle baktı.

"Güldün."

"Biliyorum," dedi Trystan, başını sallayarak binanın ağrısını dindirmeyi umarak.

"Boku yedin."

Trystan, Malcolm'u kapı aralığına doğru sertçe itti ve içeri girip arkasından, "Kapa çeneni," diye seslendi.

Bölüm 14

Evie

Evie meyhanenin arka duvarını kaplayan tahta kalaslara sertçe baktı ve iki çocuğun soğukta kendisine katılmasını bekledi.

Önce, meşale ışığında ruhunu almaya gelmiş bir ölüm tanrısına benzeyen patronunu gördü.

Onu ve başka ne istersen al.

Elinin içine doğru hıçkırarak, "Çok fazla bira içtim," diye içten içe homurdandı.

Kötü Adam ona şaşkınlıkla baktı. "Şaraptı."

Ağzının kenarları aşağı doğru çekildi ve Malcolm'un onlara katılmak için geldiğini neredeyse kaçırıyordu. "Ah canım."

Malcolm ellerini birbirine vurarak etraflarındaki boş, sessiz alanı işaret etti. "Eğer beni öldürecekseniz, burası iyi bir yer olur sanırım. Beni gömmeden önce öldüğümden emin olun yeter."

Evie itiraz etmek için ağzını açtı ama Trystan çoktan Malcolm'u duvara fırlatmış, bir kolunu boğazına dayamıştı. "Beni sabote etmeye çalışan kişiyle ortak mısın, yoksa tüm operasyonun arkasında sen mi varsın?"

Malcolm tükürdü ve morarmaya başladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye homurdandı. "Eğer bu birkaç hafta önce sattığım saatle ilgiliyse, ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kötü Adam'ın alnında bir damar zonklamaya başladı ve dudağı hırıltıyla kıvrıldı. "Neden bir kelimeye inanayım ki

ağzından mı?"

"Çünkü," diye soludu Malcolm, "ben senin kardeşinim."

Kötü Adam bir süre daha kolunu boğazına dayadı. Evie bu durumda ne yapacağından emin olamayarak elini uzattı. Patronunun bir saat önce varlığından bile haberdar olmadığı bir aile üyesini öldürmesini izlemekten başka.

Ama Malcolm'un gözlerindeki hayat sönmeden önce Trystan onu serbest bıraktı ve zorlukla gizlediği öfkesiyle arkasını döndü.

Öksüren ve boğazını sıkan Malcolm, irileşmiş gözlerle Trystan'ın arkasına baktı. "Yapmadın- Bu sefer gerçekten yapacağını düşünmüştüm, Tryst."

"Ben de yaptım, seni küçük pislik." Kötü Adam döndü ve sanki sersemlemiş gibi Evie'ye doğru yürüdü. Pelerinini omuzlarına sardı ve düğmelerini çenesinin altına kadar ilikledi. "Hava soğuk," diye mırıldanarak kardeşine döndü.

Evie, alkol ve patronunun az önce neredeyse düşmesine neden olacak kadar karakter dışı bir şey yapmış olmasının karışımıyla soğuğun farkına bile varmadı.

Patronu Malcolm'un şaşkın bakışlarını kaçırdı ama Evie kaçırmadı.

"Yani saatin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığına mı inanıyorsun?" Malcolm sordu.

Trystan ona döndü. "Sence doğruyu mu söylüyor?"

"O senin kardeşin, nereden bilebilirdim ki?" Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve siyah gözlerinin ardındaki huzursuzluğu fark etti. Ondan bir şey öğrenmeye ihtiyacı vardı. Tekrar Malcolm'a döndü ve gerçekten ona baktı.

Kardeşine, birinin Kral Benedict'e göstereceği türden bir saygıyla bakıyordu ama bunu çenesini kaldırıp çenesini dikleştirerek özenle gizlemeye çalışıyordu.

Evie, Malcolm'a doğru bir adım attı ve şimdi onun yüz hatlarındaki pek çok benzerliği fark etti. Siyah lake masanın üzerinde her gün gördüğü özellikler. "Bir patlayıcıya bağlı olduğunu bildiğin o saat var ya? Neredeyse beni öldürüyordu."

İki kardeş de keskin bir nefes aldı. O yine de devam etti. "Arkamda hasta bir baba ve küçük bir kız kardeş bırakacaktım.

hiçbir destek aracı yok. Bu yüzden sizden dürüst olmanızı rica ediyorum, çünkü eylemleriniz neredeyse sadece benim ölümüme neden olmakla kalmadı, aynı zamanda onları da neredeyse ölüme mahkum ediyordunuz."

Bir adım daha yaklaştı, sesi kararlı ve güçlü çıkarken gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. "Yaptın. Sen. Biliyor muydun?"

Malcolm onun gözlerinin içine baktı. "Hayır. Yapmadım."

Evie başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "O zaman lütfen bize bildiklerinizi anlatın ki kimin yaptığını bulabilelim. Onlara söyleyecek birkaç sözüm var."

Onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi, şimdiye kadar ona gösterdiği ukala sırıtışlara hiç benzemeyen gerçek bir gülümsemeydi bu. Parmağıyla hafifçe onu işaret ederek ama Trystan'a bakarak, "Ondan oldukça hoşlandım," dedi.

"Fikir birliği böyle görünüyor. Şimdi hanımefendiyi dinleyin ve konuşun," dedi. Adamın sesindeki kuru alaycılığa alınmamaya çalıştı.

Malcolm başını sallayarak bir hikâye anlatmaya başladı ama her kelimesinde bariz bir gerçeklik payı vardı. "Geçen hafta bir ara bir adam bana geldi. Biraz... sarhoştum-"

"Zil zurna sarhoştun," diye araya girdi Trystan. "Devam et."

O devam ederken Evie kahkahasını bastırdı. "Doğru, şey, yüzünü görmedim. Başında bir kukuleta vardı ve dediğim gibi, aklım başımda değildi. Hâlâ 'özel saatlerimi' yapıp

yapmadığımı sordu. Ben de savunmasız halimle ona ofisimde zaten bir tane olduğunu söyledim. Nakit ödedi ve hepsi bu kadardı.

Ben soru soramadan.

"Ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve böyle ölümcül bir cihazın anahtarını vermeden önce daha fazla soru sormadığım ve adamı teşhis etmediğim için büyük pişmanlık duydum. Bu korkunç küçük çocukların büyükannelerine şaka yapmak için kullanmaya karar verdikleri son seferden sonra onları bir daha satmamaya yemin ettim."

Evie böyle bir zalimlik karşısında nefesi kesildi.

Çünkü birinin kardeşini öldürmesini izlemekte sorun yok ama tehlikedeki yaşlı kadınlara çizgi mi çekiyorsunuz? Biz bu noktada mıyız?

Malcolm devam etti. "Ertesi gece diğer müşterilere ve çalışanlarıma bile sordum ama kimse kapüşonunun arkasını görmedi. Bir hayalet gibi hareket ediyordu."

Evie'nin içinde boş, ürpertici bir his vardı. Cevap yok, isim yok, bir açıklama bile yok. Daha da kötüsü, bunu her kim yapıyorsa yakında girişimlerinin başarısız olduğunu anlayacaktı. Vermek istedikleri zararın amaçladıkları kişiyi ortadan kaldırmadığını görecekler ve onun için tekrar geleceklerdi.

Evie bunun olmasına izin veremezdi.

"Başka bir şey olmalı," dedi. "Bir şey hatırlamalısın, yardımcı olabilecek en küçük ayrıntıyı bile." Kendi sesindeki yalvarışı duyabiliyordu ve bundan nefret ediyordu ama çaresizdi.

Malcolm başını salladı, önce ona sonra da onun arkasından kardeşine baktı. "İkinizden de özür dilerim, gerçekten. Tryst, kavgalarımız olduğunu biliyorum ama sen ve ben bir zamanlar çok yakındık. Seni asla gerçekten incitmek istemem. Yıllarca birbirimizi öldürmeye çalışmamızın ve ikimizin de bunu başaramamasının bir nedeni var."

"Öldürme konusunda kötü olduğun için mi?" Kötü Adam ısırdı.

"Hayır." Malcolm bir kahkaha attı, kardeşine yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Çünkü ikimiz de bunu gerçekten hiç istemedik."

"Oh, istedim. Aslına bakarsanız her gece rüyamda görüyorum."

Bilerek gülümsedi. "O zaman ben neden hala ölmedim kardeşim?"

Kötü Adam gözlerini devirdi ve neredeyse patlamak üzere olan Evie'ye doğru döndü. Çünkü gerçekten de tüm bu sahne çok sevimliydi - öldürme tehditleri bir yana tabii ki. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Şarap, bira ya da her neyse o içki ona fazlasıyla güven vermişti. "Küçük kardeşinle oynaman bittiyse," dedi, sırıtmasını engelleyemeyerek.

Gözlerini ona dikti ve arka duvarın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. "Hiçbir şey için teşekkürler, Malcolm."

"Başka bir gece gel ve bir içki iç. Seni öldürmeye çalışan insanlara daha fazla patlayıcı satmayacağıma söz veriyorum," diye seslendi arsız bir sırıtışla. "Tanıştığımıza memnun oldum, Evie. Umarım yakında dönersin."

Evie ona küçük bir reverans yaptı. "İçkilerinizin tadı çürük sirke gibi gelmeyi bırakana kadar olmaz." Burnunu kaşıdı ve patronu gecenin içinde kaybolmadan önce ona yetişmek için döndüğünde güldü.

Ama Malcolm son bir kez arkasından seslenince olduğu yerde durdu.

"Evie!" Onunla yüzleşmek için döndü. Gözleri genişti, o kadar genişti ki neredeyse düşüncenin oluştuğunu görecekti. "Tırnaklarının etrafında parlak mavi mürekkep vardı. Saati benden aldığında parlıyordu ve ellerinin her yerindeydi."

Kalbi umutla kabardı. "Mavi parlayan mürekkep mi? Şey, bu bir şeydir."

Başını salladı, açıkça tatmin olmuştu ve bir kez daha başının üzerinden kardeşine seslendi. "İkimiz de kimin sattığını biliyoruz, Tryst. Bu bir tesadüf değil."

Ona son bir kez gülümseyerek patronunun peşinden hızla ilerledi, gece havasının serinliği onu canlandırıyordu. Kötü Adam salyangoz hızında ilerliyordu, o kadar ki onun önünde değil de yanında kalabilmek için patinaj yaparak durması gerekiyordu.

"Duydun mu?"

"Duydum."

"Ve?" diye bastırdı.

"Mürekkep lekeleri pek bir şey ifade etmiyor ama parlayan mavi mürekkep... Sanırım bu bizi bir yere götürüyor." Büyük ağaçların bulunduğu bir alana yaklaştıkça adımları uzadı, siyah atı sadık bir şekilde yanında bekliyordu. Elini hayvanın gözlerinin arasına götürdü, ağzından memnun bir ses çıktı.

"Sihirli olmalı, değil mi? Ne tür bir mürekkep parlayabilir ki?" Evie durakladı, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Tabii kardeşin söylediğinden daha sarhoş değilse."

Kötü Adam'ın çenesi gerildi ama atını nazikçe okşamaktan vazgeçmedi. "Malcolm öyleydi ama bu konuda yanıldığını sanmıyorum. Her şey düşünüldüğünde mantıklı geliyor."

Evie başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Ama onun sorusunu duymazdan gelerek atını ağaçların arasına doğru çekti. "Eve sağ salim varabilecek misin?"

Başını ona doğru eğdi, sesinin kenarlarına sızan endişeyi merak ediyordu, tıpkı bir sonraki sayfaya akan kelimeler gibi.

"Evet, yolu biliyorum. Fenerlerle aydınlatılmış ve tamamen güvenli."

Yaratığa binmeden önce başını salladı ve okunamayan bir ifadeyle ona baktı. "Teşekkür ederim.

bu gece benimle geliyor."

Başını salladı, dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Elbette efendim. Bu benim işim."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra ağzını sıkıca kapattı. Keskin bir baş hareketiyle dönüp geceye doğru atını sürdü ve onu karanlıkta bıraktı.

Ama Evie eve doğru yürürken, onun hâlâ yakınlarda olduğunu ve sağ salim dönüp dönmediğine dikkat ettiğini hissetmekten kendini alamadı. Ya da belki de bu sadece çok fazla kötü şarabın getirdiği hayali bir düşünceydi. Her iki durumda da, adımlarını hafifletti ve yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi.

Ta ki eve dönüp birilerinin sadece Kötü Adam'ı öldürmeye çalışmadığını fark edene kadar. Onu yok etmek için kardeşini, ona yakın birini kullanmak istemişlerdi.

Üzerini değiştirip yatağa girdikten sonra saatlerce yattı ve midesi tek bir düşünceyle doldu. Bu düşman ona ulaşmak için onu kullanmaya çalışacak mıydı?

Bölüm 15

Evie

Kötü Adam oradayken gün doğumunu hiç kaçırmazdı.

Evie o sabah erkenden ofise gitmeye karar vermişti. Hafta sonunu köyün çok küçük kütüphanesinde geçirmişti. Sayfalar arasında gezinirken burnuna toz kaçmış, büyülü mürekkep ve daha da ötesi patlayıcılar hakkında bulabileceği her şeyi aramıştı. Ama sınırlı sayıdaki seçkide büyü üzerine sadece bir kitap vardı.

Köyü küçüktü, bu yüzden fiyatlar arttıkça bilgilendirici büyü metinleri bulmak zorlaştı ve çok az insan büyü geliştirdi. Büyü uzmanları, yani büyü dünyasının eğitmenleri daha da azdı. Birinin büyüsü uyandığında bunu belgelemek ve anlamalarına yardımcı olmakla görevliydiler. Evie kendi köyünde yeni büyü kullanıcıları olduğunu bilmiyordu ama bugünlerde bir uzmana sahip olmanın Işıltılı Şehir dışında pek kimsenin sahip olmadığı bir ayrıcalık olduğunu biliyordu.

Kütüphane denen acınası yerde bulmayı başardığı kitap hiçbir işe yaramıyordu. Tüm bilgiler geneldi, sadece etrafındaki insanları dinleyerek bildiği şeylerdi. Kırılma noktası, büyü sizi kontrol etmeden önce onu kontrol etmeyi özetleyen son beş bölüme geldiğinde oldu.

Evie kapağını sıkıca kapatıp rafa geri koymuş, annesinin asi varlığına dair süregelen hissi görmezden gelmişti. Sihir

Nura Sage'i kontrol etmekle kalmamış, onu ve dolayısıyla Evie'nin güvenlik duygusunu da yok etmişti. Çocukluğu göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu.

İçinde müstehcen kelimeler olmayan kitaplar okursanız olacağı budur.

Kuşların cıvıltısı onu şimdiki zamana geri getirdi, bu günü iyi bir gün yapmaya kararlıydı.

Lyssa önceki geceyi bir arkadaşının evinde geçirmişti ve Evie'nin babasının keyfi o kadar yerindeydi ki, o sabah kendine fazladan zaman ayırabileceğini düşündü.

Asıl planı bir süre dolaşmaktı. Sabah havasının koyu sisi henüz dağılmamıştı ve o yürürken atmosfere keskin bir ısırık veriyordu. Ama Evie'nin amaçsız gezintisi, parlak bir aleve tutulmuş bir pervane gibi onu en çok olmak istediği yere, işine götürdü.

Çok üzücü bir hayat yaşıyorsun, Evie Sage.

Daha önce de ufak tefek işlere yardım etmek ya da malikâneye silah sevkiyatını kontrol etmek için bu kadar erken gelmişti. Evie ufukta ışık renklerinin belirmeye başladığını görünce saatine baktı. Saat dokuzu vurmadan önce ofisin dolup taşması b e k l e n i y o r d u ve onunki henüz beşi otuz dakika geçmemişti. Başını sallayarak parmak uçlarının altında yavaşça oluşan ışıltılı bariyere dokundu, avucunun izini tanımasını bekledi ve kendini en çok hissettiği yere hızla girdi.

Evie sonunda kıyamet merdivenlerini aşmayı başardığında patronunu sabahın bu erken saatlerinde her zaman olduğu yerde buldu.

Büyük balkon ana ofislerin sadece bir kat altında bulunuyordu ve Evie'nin bildiği kadarıyla neredeyse hiç kullanılmıyordu. Muhtemelen muhafızlar ve diğer personel için geniş eğitim odasından erişildiği için. O

kavgalar arasında temiz havanın tadını çıkarmak için zaman bulmanın zor olduğunu düşündü. Büyük cam pencereleri, malikânenin geri kalanındaki vitrayların aksine berraktı ve güneş gökyüzündeyken mekânı aydınlatıyordu. Beyaz ahşapla kaplanmış kapılar yüksek, tonozlu tavanlar kadar uzun duruyordu ve normalde gördüğü zamanların aksine bugün ardına kadar açılmışlardı.

Evie'nin, Kötü Adam'ın her sabahı böyle geçirdiğini bilmesine imkân yoktu. Ama kendini bu saatte, güneş ışınları nihayet gri taş parmaklıklara vurmaya başladığında bu noktada bulduğu birkaç seferde, o oradaydı.

Onu rahatsız etmek istemeyen Evie topuklarının üzerinde döndü ve parmak uçlarında yavaşça uzaklaşmaya başladı.

İki adım atmıştı ki, "Sage, eğer bana gizlice yaklaşmak istiyorsan, belki de daha sessiz ayakkabılar giymeliydin," dediğini duydu.

Evie'nin kaşları birbirine çarptı ve arkasını döndüğünde adamın kendisine tamamen dönük olduğunu görerek neredeyse nefessiz kaldı. Siyah gömleği o kadar boldu ki, derin V göğsünün çoğunu ortaya çıkarmış, alaycı bir sert kas miktarından çok daha fazlasını göstermişti. Ama gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olan şey adamın saçlarıydı.

Uyumaktan dağılmıştı ve Evie onu daha önce pek çok farklı durumda görmüş olsa da, hiç böyle serbest, biraz vahşi görmemişti. En azından ilk tanıştıklarından beri. Çenesindeki kirli sakal hafifçe uzamıştı ve Evie sessizce gamzesinin ortaya çıkması için yalvardı.

"Başkalarına sinsice yaklaşmak isteyen insanlar genellikle ters yönde sürünmezler, efendim," dedi Evie, kaşlarını kaldırarak. Kardeşiyle tanıştıktan sonra haftanın geri kalanında ne yaptığını sorma dürtüsüne direndi.

Ama ona doğru yürüdü ve sabahın altın rengi ışığı yanağına değip yüzünün sadece yarısını aydınlattığında Evie kaskatı kesildi. "Tabii seni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemiyorlarsa. Seni sakin ve soğukkanlı tutmaya çalışıyorlar ki saldırabilsinler," dedi dudağını hafifçe yukarı kaldırarak. Gamze yok.

Lanet olsun.

Evie'nin sırıtışı genişledi. "Sizi sakin ve aklı başında hissettirdiğimi mi söylüyorsunuz, efendim?" Başını eğdi ve onu neşeli bir küçümsemeyle süzdü. "Bu çok tatlı."

Başını salladı ve ona anlamadığı bir ciddiyetle baktı. "Seninle tanıştığımdan beri hiç bu kadar döndüğümü hissetmemiştim, Sage."

Ve sonra gamze ortaya çıktı.

Gün doğumunun renkleri yüzünün geri kalanına yayılmaya başlamış, sırtını çevrelemişti. Onu içten dışa aydınlatıyordu.

Kötü Adam sanki bir hayalden uyanır gibi başını salladı ve Evie'nin en sevdiği dört kelime olduğundan emin olduğu sözleri söyledi.

"Kazan şimdi demleniyor, Sage."

...

Patronunun masasına içtenlikle sıvı şekerden ibaret olan şeyi koyduktan sonra, ofisin geri kalanının gelmesine daha çok vardı, bu yüzden Evie sevdiği şeyi yapmayı kendine görev edinmiş ve mutfağa geri dönmüştü. Sabah kahvesini yudumlarken Edwin'in en yeni kreasyonlarından birini atıştırıyordu. Halka şeklinde kızarmış hamurdan yapılmış bir şekerlemeydi bu. Edwin bunu buzla kaplamıştı ve Evie bunun o güne kadar tattığı en güzel şey olduğundan emindi.

Bir sonraki ısırığı bir dizi çarpışma ve Blade'in öfke çığlıklarıyla kesildi.

Ejderha uyandı.

Evie arkadaşı için ikinci bir fincan bira aldı ve merhaba demek için arka avluya doğru ilerledi. Blade ve ejderhayı hemen fark etti.

Yaratık devasa boyutlardaydı; ışıltılı, koyu mor ve yeşil pulları iri gövdesinin omurgasında aşağı yukarı uzanıyordu. Blade bir eli zincirde, diğer eli zavallıyı sakinleştirmek için uzanmış halde debelenirken, ejderhanın gözleri vahşi bir şekilde tasmasını çekip çeviriyordu.

"Merhaba Blade. Merhaba, Draaagon."

Yaratık ona doğru hızla ilerlerken son sözleri bir çığlık atarak söyledi, ancak Blade önüne çıkıp "Hayır! Biz arkadaş yemeyiz; bunu konuşmuştuk!" dediğinde durdu.

Ejderhanın yüzü Blade'in kınamasıyla hafifçe eğildi ve sakinleşti, ikisinden de uzaklaştı ve yüksek balkonlardan birinin gölgesinde büyük bir yığının içine düştü ve altlarındaki zemini titretti.

"Bunun için üzgünüm." Blade ona geniş, göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Bugünkü yeleği güllerin en pembesinin rengindeydi ve deri pantolonu da en büyüleyici şekilde birbiriyle çatışan parlak bir kırmızıydı.

Evie'nin kalbi titrek bir şekilde gülümseyecek ve ona getirdiği seramik kadehi uzatacak kadar yavaşlamıştı, bir damla bile dökülmemiş olmasının bir mucize olduğunu düşünüyordu.

"Sen bir vizyonsun!" Blade de gülümsedi ve kadehini kaldırarak onu selamladı.

"Bu sabah onu bu kadar sinirlendiren ne?" Evie kaşlarını kaldırdı ve hayvana baktı. Adamın doğrudan kendisine baktığına ve gözlerini devirdiğine yemin etti.

Aşırı büyümüş bir kertenkele tarafından mı yargılanıyorum?

Blade ciddiyetle, "Bir fare görmüş," dedi ve Evie

gürültülü bir kahkaha ile yakaladı.

"Uçmaya yaklaştı mı?" Evie kendini toparladıktan sonra hafifçe sordu.

Blade'in yüzünde hızlı bir panik ifadesi belirdi ve bu ifade mağrur bir ifadeyle hemen silindi. "Merak etme, gelecek. Sadece oraya varmak için acele etmiyor, hepsi bu."

"Peki ya ateş püskürtmek?" Evie sorguladı.

Blade'in yüzü değişmemişti ama Evie onun yumruğunun sıkıldığını fark etmemişti. "Geçen hafta birkaç mum yakacak kadar hapşırdı."

Evie kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını cesaretlendirici bir gülümsemeye dönüştürdü. "Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Aslında Evie, odamdan konuyla ilgili kitabımı alabilir misin? Ben giderdim ama bu haldeyken onu bırakmak istemiyorum," dedi Blade ve hayvana suçlayıcı bir bakış attı.

"Elbette, ama kamaranız nerede?" Evie etrafı tarayarak sordu.

Blade uzun parmağıyla malikânenin batı tarafına doğru uzanan bir dizi spiral merdiveni işaret etti. "Bunlar yukarı çıkıyor! Yatağımın başucunda duruyor olmalı. Kırmızı ve önünde altın harfler var."

Evie başını salladı ve Blade onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen bir cankurtaransın, benim tatlı Evie'm!"

"Pekâlâ. Bu kadar yeter." Evie kıkırdadı, öpücüğünü teninden siler gibi yaptı ve döner merdiveni tırmanmak için döndü.

Tepede bir kapı belirdi ve Evie kapıyı hafifçe iterek açınca küçük ama ev gibi bir yaşam alanı ortaya çıktı.

Pencereye dayalı ahşap bir masa, Evie'nin sadece bakarak bile gıcırdadığını anladığı dar bir karyola ile bitişikti.

onu. Komodinin üzerinde, fitili neredeyse tamamen yanmış bir balmumu mumun yanında oturan küçük örgü ejderhayı görünce gülümsedi.

Evie, kapağında "Sihirli Canavarları Eğitmek" yazan bordo renkli kitabı gördüğünde zafer çığlıkları attı: Acemiler İçin. Başını sallayıp büyük cildi eline alan Evie, Blade'in özgeçmişinde her türden sihirli yaratıkla ilgili "seçkin deneyimleri "ni ballandıra ballandıra anlatmış olması gerektiğini fark etti. Kitabı kolunun altına sıkıştırdı, uzun yıllar sevilmiş gibi görünen örgü ejderhayı düzeltti ve kapıya doğru döndü.

Ama pencereden gelen ışık aniden Blade'in masasının altından görünen altın bir kâğıt ağırlığına takıldı. Evie onu almak ve ait olduğu yere yerleştirmek için eğildi ama altında bir parşömen parçası gördü. Başını eğip parşömeni pencerenin ışığına tuttuğunda donup kaldı.

İş talebini içeren bir mektuptu ve altındaki isim Evie'nin tüylerini diken diken etti.

Kral Benedict.

Sertifikayı okurken Evie'nin kalbi çarpmaya başladı. Blade mi? Blade olamazdı; neden o-

Bir el ağzını kapattı ve Evie dondu kaldı. "Lütfen

çığlık atma."

Bölüm 16

Evie

Evie çığlık atmadı.

Yine de kolunu öne doğru çekti ve dirseğini Blade'in karnına çarptı.

"Argh!" Blade homurdandı, onu bıraktığında iki büklüm olmuştu. Evie elindeki sertifikayı kavrayarak arkasına döndü.

"Ne. Bu. Bu mu?" diye ısırdı.

"Düşündüğün gibi değil, tamam mı? Açıklayabilir miyim?" Blade'in gözleri panikle etrafına bakındı. "Lütfen patrona söyleme, Evie. Sana yalvarıyorum." Çaresizliği aşikârdı ve Evie bir anlığına yumuşadı, sonra Blade daldı ve sertifikayı elinden kaptı. Evie hızla eğilerek ondan uzaklaştı ve Blade'in eli yanağına çarptı.

"Ah!"

Blade geri çekildi, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade

vardı. "Yüzüme vurdun!" Evie'nin nefesi kesildi.

"Çok üzgünüm; bir kazaydı! İyi misin?" Blade ona doğru uzandı ama Evie bir adım geri çekildi.

"Yüzüme vurdun," diye tekrarladı yanağını tutarak.

"Biliyorum, özür dilerim!" Blade başının iki yanını tutarak konuştu. "Tamam." Nefesini içine çekti ve yüzünü ona doğru eğdi. "Serbest atış, devam et."

Evie ona bıkkın bir ifadeyle baktı. "Ben

sana vurmayacağım."

Blade vahşi gözlerle ona baktı. "Hayır! Yap şunu! Bunu hak ediyorum."

"Blade, ben-" "Vur bana!" diye feryat etti.

"Hayır!" Evie ellerini havaya kaldırarak çığlık attı. "Bu çok saçma. Bu neden sende?" Mektubu havaya kaldırdı ve bekledi.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Sonunda Blade içini çekti ve gerçekten de gıcırdayan yatağına oturdu ve mahcup bir gülümsemeyle ona baktı. "Yani, doğuda yürüyüş yaparken ejderha yumurtasını tam olarak bulamadım."

Evie kaşlarını birbirine geçirerek onun söylediklerini anlamaya çalıştı. "Sen...?"

Blade komodinin üzerindeki oyuncak ejderhayı aldı ve sinirle yıpranmış kenarlarını karıştırmaya başladı. "Ben Pırıltılı Şehir'de büyüdüm."

"Senin sahilden geldiğini sanıyordum?" Evie'nin beyni çalkalanıyor, adrenalin yükselişi azalırken başının döndüğünü hissediyordu.

"Yalan söyledim. Mecburdum," diye itiraf etti Blade ve Evie onun sıcak kahverengi gözlerinde parlayan yaşları gördüğüne yemin etti. "Ejderhayı götürecek bir yere ihtiyacım vardı, onu saklayacak ve koruyacak kadar büyük bir yere. Patron gerçeği bilseydi beni asla işe almazdı."

"Ne yani? Kral Benedict için mi çalıştın?"

"Hayır!" Blade ısrar etti. "Hayır, hiç de öyle değildi. Ben Işıltılı Şehir'de büyüdüm ve babam kralın siyasi danışmanı olarak çalışıyordu. Çocukken birkaç kez dışında onunla hiç

tanışmadım. Oradan nefret ederdim."

Evie midesi bulanırken daha fazlasını sormak istedi ama

Blade'in bitirmesini bekledi.

"Babam sarayla çok ilgiliydi ve benim de öyle olmamı isterdi. Her gün krallığın siyasi ağıyla ilgilenmemi, evimizin dışında sürünen yaratıklar dışında herhangi bir şeyle ilgilenmemi bekliyordu. Ama insanları hiç anlamadım, hayvanları anladığım gibi değil."

Evie kollarını kavuşturdu, patronuna zarar verme planları olması ihtimaline karşı ona sempati duymayı reddediyordu. "Ben de insanları anlamıyorum ama bu bana onlara ihanet etme izni vermez."

Blade başını sallarken homurdandı. "Evie, insanlarla aran çok iyi. Herkes seni seviyor-"

"Senin gibi insanlar da var!" Evie şaşkınlıkla araya girdi.

"Elbette, onları severim ama günün sonunda insanlar benim için bir anlam ifade etmiyor," dedi Blade, botunun burnunu ahşap zemine sürterek. "Ama hayvanlar, onlar her zaman mantıklıdır. Kuralları vardır, içgüdüleri onlara ne yapmalarını söylüyorsa onu yaparlar ve bundan asla şaşmazlar. Onlar dürüsttür."

Evie mektubu tekrar havaya kaldırdı. "Ah, ne ironi ama."

"Biliyorum!" Blade inledi ve avuç içini gözlerine bastırdı. "Kralın sarayında kariyer yapma konusunda babamın benden umudu kestiğini sanıyordum ama birkaç ay önce onunla gelip en azından bir toplantıya katılmam konusunda ısrar etti. Ben de katıldım ve çok sıkıcıydı. Rennedawn'ın hazinedarlarından biri, adını hiç duymadığım uzak bir krallığa bir ejderha yumurtası satarak krallığa büyük bir meblağ kazandırmaktan bahsetmeye başlayana kadar dikkatimi vermedim."

Evie Blade'in hikâyesinin nereye gittiğini anlamaya başlamıştı. Devam etti. "Gerçek bir ejderhaları olduğuna inanamıyordum.

Yumurtayı para karşılığında takas mı edeceklerdi?" Blade başını salladı. "Düşünmeye devam ettim, eğer bir ejderha yumurtam olsaydı, onu asla başkasına vermezdim. Hayvanın güvende olduğundan ve sevildiğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama sonra yumurtayı dışarı çıkardılar."

Evie yanağındaki sızıyı görmezden gelerek ona doğru yürüdü ve yanına oturdu.

"Hayatım boyunca hiçbir şeye karşı böyle bir çekim, böyle bir sahiplenme hissetmemiştim. O benimdi; onlar masaya koymadan önce de biliyordum. Onu almam gerektiğini biliyordum, onu almalıydım ve ortadan kaybolmalıydım."

"Ejderhayı... kraldan mı çaldın?" Evie, kalbinin göğsünde öfkeyle çarpmaya başladığını söyledi.

"Yumurtayı taşıdıkları gün öğrendim ve gizlice içeri girip babamın işi için orada olduğumu söyleyerek yalan söyledim. Kimse bakmayana kadar bekledim ve içinde yumurta olan sandığı alıp götürdüm. Kimse beni durdurmadı, kimse tek kelime etmedi ve ben de gittim."

"Ve sen buraya geldin," diye bitirdi Evie.

"Kötü Adam'ı babam sayesinde tanıyordum, bu yüzden kraldan korkmayan tek kişinin o olduğunu biliyordum. Elbette, o yaşlı adam grubunun onun hakkında söylediklerinden sonra, onu aramaktan biraz korktum. Ama bu denenmeyecek kadar önemliydi. Ejderha yumurtadan çıktığında, onu bulmak daha da acil hale geldi ve işe alınmak için fısıltı ağından haberdar olduğumda, bir özgeçmiş yazdım ve patron beni hemen o gün işe aldı."

"Blade, ona gerçeği anlatmalısın. Bunu bilmesi gerekiyor. Yani -bu yüzden olabilir-" Evie çok fazla şey söylemeden önce dudaklarını sımsıkı kapattı ve ayağa kalkarak odayı dolaşmaya başladı.

"Neden burada onu sabote etmeye çalışan biri var?" Blade

Bitti.

Evie çenesi açık bir şekilde ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Blade kıkırdayarak, "Stajyerler bunu anladı... ve hiç susmadılar," dedi ve Evie dimdik durarak nefesini üfledi.

"Hiç komik değil! Sen olduğunu sandım, seni aptal!" Evie duvara dayalı duran bir yastığı aldı ve kafasına fırlattı. "Ben mi?" Yastık yanından geçerken Blade eğildi ve güldü. "I Denesem bile bunu başaramazdım."

"Ama sen kocaman bir yalan söylüyorsun!" Evie bastırdı.

"Devasa değil, küçük bir yalan. Daha çok bir gerçeğin süslenmesi. Patrona yumurtayı nereden aldığımı hiç söylemedim ve o da sormadı, bu yüzden bence en iyisi bunu aramızda tutalım, lütfen Evie."

Derin bir nefes aldı ve seçeneklerini değerlendirdi. "Sana inanıyorum," dedi. "İnanıyorum. Ama bunu patrondan saklayamayız, Blade. Kendi başına öğrenirse daha suçlu görüneceksin ve öğrenecek."

Blade içini çekti ve örme ejderhayı biraz daha sıkı kavradı. "Biliyorum, biliyorum. Bunu yapmam için bana biraz zaman verebilir misin? Ve belki ben yapmadan önce onu biraz yumuşatabilir misin?"

Evie çalışan mektubunu açık yeşil elbisesinin cebine soktu. Blade'in hain olmadığına inanıyordu ama kâğıt parçasını ona bırakarak işini şansa bırakmak istemiyordu. "Kötü Adam'ı yumuşatacak yeteneğe sahip değilim Blade. Ona söyle ve bunu hemen yap, yoksa ben yaparım."

Evie kapıya doğru yürüdü, bir kez daha sarmal merdivenlerden aşağı indi, ama o çıkmadan önce Blade'in nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydu. Kelimeleri tam olarak çıkaramadı ama sanki "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" der gibiydi.

Arkadaşlarına güvenmeye devam etmenin hepsinin sonunu getirip getirmeyeceğini merak ederken midesi bulandı.

Bölüm 17

Evie

"Hayır."

Kötü Adam içini çekti ve Evie onun ifadesindeki bitkinlik karşısında yumuşak bir acıma duygusu hissetti. "Tatianna, bir daha sormayacağım. Çocukça kan davanı bir kenara bırak ve içeri girip Clarissa'yla konuş."

Üçü de malikâneden uzakta, pelüş çimenlerin ve parlak renkli çiçeklerin olduğu bir tarlada duruyordu.

Güneş tepelerinde parlıyor, havaya öyle bir sıcaklık veriyordu ki Evie çimlere kıvrılıp bir çiçek gibi havayı içine çekmek istiyordu.

"Çocukça kan davalarından bahsediyorsun, Kötü Adam."

Tatianna kelimeyi boğulacakmış gibi vurgulamıştı, örgülerindeki parlak sarı boncuklar ışığı yakalıyordu. Evie geride durdu ve birbirini öldürmek üzere olan iki güzel insanı gereksiz bir eğlenceyle izledi.

"Biriniz bana Clarissa'nın gerçekte kim olduğunu söyleyecek kadar nazik olabilir mi?" Evie araya girdi, ikisinin de başlarının kendisine doğru döndüğünü, gözlerinin keskin ve alev alev olduğunu gördü. Geriye doğru bir adım attı.

Blade ile yüzleşmesini aklından çıkarmak için elinden geleni yapmıştı. Blade eninde sonunda patrona söyleyecekti ve o zaman geldiğinde, patronun Blade'i öldürmemesi için aralarında bir barikat olarak duracaktı.

durdu. Ama bu başka bir zamanın sorunuydu.

Evie o sabah masasına döndükten sonra, perilerin birkaç günde bir yeniden düzenledikleri belgeleri gözden geçirmek için yeterince zamanı olmuştu. Ta ki patronu, Hickory Ormanı'nın en sihirli ve şifalı bitkilerinin yetiştiği Rosewood Çayırı'na gitmesi için masasına gelene kadar. Tanrılardan biri olan Ashier'in, diğer tanrı ve tanrıçalarla birlikte topraklarını boyarken yanlışlıkla oraya büyük miktarda büyülü pigment döktüğü teorisi vardı. Gül Ağacı Çayırı bu sihir ve şaşırtıcı derecede canlı renklerle doluydu.

İhtişamı hakkında bildiklerine rağmen Evie daveti reddetmek istemişti. Ofiste kalmak diğer çalışanlardan haber alabilmesinin tek yoluydu. Ama Evie patronuna baktığında, onun isteğinde bir kırılganlık parıltısı gördüğüne yemin etti. Bu yüzden utanç verici bir hızla kabul etti.

Malikâneden çıktıklarında Tatianna'yı yakındaki bir ağaca yaslanmış, bu küçük gezintinin bir parçası olmaktansa kirpiklerini tek tek koparmayı tercih ediyormuş gibi görünürken bulan Evie şaşırdı.

Bir saatten fazla bir süre boyunca ölüm sessizliğinde yürümüşlerdi ki bu Evie için en büyük işkenceydi. O kadar çok soru sormak istiyordu ki, ama hava tutuşturmak istemediği bir şeyle doluydu. Ne zaman ağzından bir kelime çıksa, dilini sertçe ısırıyordu.

"Clarissa, Rennedawn Krallığı'nda Malcolm'un gördüğü türden mürekkep satan tek kişi," dedi Kötü Adam, ellerini kalçalarına dayayarak şifacıya doğru kararlı bir adım atarak.

Evie, küçük kulübeye bakmak için onun omzunun üzerinden baktı

ötesinde, tuhaf bir şekilde büyüleyici bir yerdi. Çatının yontulmuş üst kısmı mantarlarla kaplı sarmaşıklar tarafından ele geçirilmiş, ön tarafına sarı papatyalar boyanmış hafif ahşap bir kapının üzerinden aşağı sarkıyordu. Tam da Evie'nin kendine ait bir evi dekore edeceği türdendi.

Geri çekilip Kötü Adam'a baktığında, soru dudaklarından bir çeşmeden damlayan damlalar gibi döküldü. "Mürekkep yapıcı bir orman perisi mi?" Sadece yarı şaka yapıyordu; ormanın bu kısmına sık sık geldikleri biliniyordu.

Tatianna başını gökyüzüne çevirip kollarını kavuşturarak, "Öyle de olabilir," diye mırıldandı içinden.

"Kesin şunu. Ondan cevap almalıyız ve bu cevapları almak için senin yardımına ihtiyacım var." Alnındaki o damar yeniden ortaya çıktı ve hayal kırıklığının altında nabız gibi atmaya başladı.

"Romantik geçmişimi bana karşı kullanıyorsun," diye itiraz etti kollarını kaldırarak, çimenler bu hareketle ayağa kalkmış gibi görünüyordu. "Ve kendi kız kardeşine karşı bir kalkan olarak."

Bunun üzerine Evie nefesini tutarak Kötü Adam'ın koluna bir tokat attı. "Senin bir kız kardeşin var!"

Kadının kendisine tokat attığı kolunu ovuşturdu ama darbeyle ilgili bir yorum yapmadı. "Bu şok için pek de geçerli bir sebep değil, Sage."

"Tabii ki öyle. Hâlâ yumurtadan çıkmadığın gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum."

Evie Tatianna'ya dönmeden önce, buna sözlü bir yanıt vermediği belli olan dudaklarını geri çekti.

"Ve sen! Seni sefil! Paylaştığım onca sırdan sonra bana patronun kız kardeşiyle gönül eğlendirdiğini söylemedin mi?"

Evie'nin boynuna sıcak bir his tırmanıyordu. Genelde bir konuşmadan dışlandığında ya da bilgi almaya değmezmiş

gibi hissettirildiğinde böyle hissederdi ama

genellikle onu şu anda olduğu gibi rahatsız etmezdi. Bu his vücudunun her köşesine yayıldı, boğazına takıldı ve temizleyemediği bir yumru oluşturdu.

"Clare konuşmaya değecek bir konu değil. O senin ruhunu ezip geçecek ve insanlığını kemiklerinden söküp alacak bencil, iğrenç, küçük bir canavar." Tatianna'nın normalde sakin olan tavrı yıpranıyordu ve bunu görmek Evie'nin ona birazcık sarılma isteği uyandırdı.

"Çocukken de toprak yerdi." Kötü Adam'ın ağzı nötrdü ama sözlerinde, Tatianna kesip atmadan önce Evie'nin dilini ısırmasına neden olan açık bir kuru mizah vardı.

"Bunu sadece bir kez yaptım." Yağan kar kadar hafif bir ses onlara doğru süzüldü ve üçünün de ona doğru dönmesine neden oldu. Kötü Adam'ın kız kardeşi uzun boylu, zayıf bir kadındı ve Evie bir an için kendisine yalan söylendiğini ve aslında bir orman perisine baktığını düşündü.

Koyu renk saçları omuzlarının üzerinde kırpılmış ve yanlarını süsleyen güllerle arkaya tutturulmuştu. Elbisesi minimaldi, omuzlarından sarkan ince kahverengi bir şalvardı ve açık yeşil bir korse önden gevşekçe bağlanmıştı. Çimlerin arasından onlara doğru ilerlerken ayakları çıplaktı, kara gözlerinde meraklı bir parıltı vardı.

"Eski nişanlım ve ayrı yaşadığım kardeşim bir öğleden sonra mı? Bir şişe şarap açmam gerekecek," dedi şarkı söyler gibi bir sesle, yanlarından geçip küçük evin kapısını iterek açtı. Garip görünümlü bitkilerden oluşan bir sepeti ince kolunun üzerinde daha ileriye taşıdı.

Kötü Adam onun ardından içeri girdi, uzun pelerini Evie'nin ayak bileklerini sıyırıp geçti ve kollarında tüyler diken diken oldu. Tatianna'nın bileğini tutup kaskatı kesilmiş kadını arkasından sürüklemeden önce derin bir nefes çekti.

Küçük kemerli kapıdan içeri girdiklerinde Clare, "Kendinizi evinizde hissedin," diye seslendi ve Evie içeriye ilk kez gerçek anlamda bakarken gözleri büyüdü. Bu evin üzerindeki büyü her neyse, yapının dışarıdan, şu anda baktığı büyük ihtişamdan önemli ölçüde daha küçük görünmesini sağlıyordu.

Odanın geniş bir yaşam alanına açılan tavandan tabana pencereleri vardı ve raflarla dolu bir duvara bakıyordu. Raflar Tatianna'nın odasındakilere benzer şekilde çeşitli şişelerle doluydu.

"Buranın eskiden benim evim olduğunu düşünürsek, bunu söylemen çok nazikçe." Tatianna sırıttı ve küçümseyici bir alaycılıkla odaya baktı. "Yeniden mi dekore ettiniz? Nefret ediyorum."

"Güzel," dedi Clare parlak bir sesle, yüzünde manik bir ifade vardı. "Sen gittiğinde ben de tam olarak bunu yapmak istiyordum."

"Beni uzaklaştırdığın zaman," diye düzeltti Tatianna.

"Kardeşim için çalışmaya karar verdiğinde!" Clare'in önceden yumuşak olan sesi daha yüksek, tiz ve biraz da gıcırtılı çıkmıştı.

"Bunu sadece beni uzaklaştırdığın için yaptım ve başka seçeneğim yoktu." Clare'e yaklaşırken bir sandalye Tatianna'nın yoluna çıkma hatasını yaptı. Tatianna sandalyeyi öyle bir savurdu ki sandalye duvara çarptı ve bir bacağı koparak yere düştü.

"Seni velet! O benim en sevdiğim sandalyemdi!" Clare, Tatianna'nın üzerine atılmadan önce çığlık attı, ancak Kötü Adam arkasında belirdi ve daha sert çırpınırken bile onu geri tutmak için omuzlarını kavradı.

"Eğer sakinleşirsen sana o sandalyelerden yirmi tane alırım." Sesinin yüksek hakimiyeti normalden daha yumuşaktı.

"Senden emir almıyorum, seni pislik, ve kesinlikle senin

kanlı paranı istemiyorum." Evie patronunun irkilmesini izledi.

Kız kardeşi tırnaklarını ellerine geçirirken.

"Bütün paralar kanlı paradır," dedi ve onu serbest bıraktı. Bunu yaptığında Clare hâlâ çırpınıyordu ve hızla dizlerinin üzerine düştü. Tatianna bilinçsizce ona yardım etmek için ilerledi ve sonra tekrar geri çekildi.

Ama Evie bu ince hareketi yakalamadan ve bilerek gülümsemeden önce değil. Görünüşe göre aralarındaki şeyler henüz bitmemişti.

"Merhaba Clare." Evie kadına elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Ben Evangelina, kardeşinizin asistanıyım."

Clare'in gözleri kardeşine bakarken muziplikle parlıyordu, dudaklarında bilmiş bir gülümseme yayılıyordu. "Elbette. Malcolm bana senden bahsetti."

Evie'nin yanakları ısındı. Malcolm kadına her ne söylediyse, bakışlarındaki hınzırlığa bakılırsa, iyi bir şey olamazdı. "Gururum okşandı," diye ısırdı Evie, belli ki öyle değildi. "En başta onu görmek için neden orada olduğumuzdan da bahsetti mi?"

Clare gözlerini kıstı, Evie'nin tahminine göre onlara karşı sahip olduğu herhangi bir avantajdan vazgeçmek istemiyordu. "Patlamayla ilgili bir şey mi?" Tekrar kardeşine döndü. "Ve biri seni öldürmeye mi çalışıyor?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?" Sesi sessizdi ama tehlikeli bir tonu vardı.

"Hiçbir şey iddia etmiyorum. Sadece bildiklerimi biliyorum, ki bu da çok az şey." Clare sahte bir sempatiyle Kötü Adam'ın omzunu sıvazladı ve elindeki bitkileri duvarın önündeki büyük masanın üzerine bırakmak için yanından geçti.

Tatianna sert bir ifadeyle hışımla yanına geldi ve ellerini sıranın iki yanına dayadı. "Tehlikeye atılan sadece kardeşin değil, Clarissa." Clare'in gözleri parladı

Evie ve Tatianna arasında bir an için bir kayıtsızlık kalkanı tekrar çöktü.

"Bu neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü bu kişiye daha önce de satış yaptın," diye ısırdı Trystan. Sabrından geriye kalanlar da çenesindeki gerginlik yüzünden toz haline gelmeye başlamıştı. "Malcolm asistanıma, bu sefil saati ondan satın alan kişinin parmaklarında mürekkep lekeleri olduğunu söyledi."

Clarissa güldü ve kahkahası tonozlu tavanda yankılandı. "Ne olmuş yani? Krallıkta bir sürü insan mürekkep satıyor."

"Ama parlasın ya da parlamasın, herkes tuhaf renklerde mürekkep satmıyor," diye araya girdi Evie. "Mürekkep pahalıdır ve mavi gibi renkleri bir kenara bırakın, sadece siyah mürekkep bulmak bile zor olabilir." Evie gözüne çarpan küçük bir şişeye doğru başını eğdi. "Bu altın mı?"

Tatianna sırıttı. "Altın mı, Clare? Hırslanmaya başladık, değil mi?"

Tatianna şişeyi alamadan Clarissa şişeyi kaptığı gibi yeni giydiği önlüğün ceplerine soktu. "Yapmak istediğin bir pazarlık var mı? Birkaç damla için sana makul bir fiyat verebilirim."

Evie, kendisiyle grubun geri kalanı arasına sağlıklı bir mesafe koymadan önce şişenin doğaüstü parıltısını fark ederek irkildi. "Sanırım şimdilik pas geçeceğim. Büyülü mürekkebi tam olarak nasıl elde ettiniz?"

"İstediğim herhangi bir nesneye sihir yerleştirebilirim - mürekkep benim için en kolay çalışabileceğim nesne." Canlı bir ışık gibi havada sürüklediği narin parmaklarının üzerinde kıvılcımlar parlıyordu.

"Çok güzel," dedi Evie şaşkınlıkla ve büyünün sıcaklığını hissetmek için elini uzattı. Birden ışık kayboldu ve Clarissa Evie'nin sol elini kendi eliyle sıkıca kavradı.

"Vay, vay. Görünüşe göre doğum günün için gönderdiğim mürekkep boşa gitmemiş, değil mi Trystan?"

Evie onun bakışını serçe parmağının etrafına sarılmış altın işaretlere -iş sözleşmesine- kadar takip etti.

"Bu senin mürekkebinle mi yapıldı?"

Kötü Adam'ın bu iş için tuttuğu pazarlıkçı, mürekkebi büküp kontrol edebildiği bir sıvı gibi hareket ettiren ürkek ve yaşlı bir adamdı. Evie yaptığı pazarlıkta sihir olduğunu biliyordu ama sihrin mürekkebin içinde yaşadığını bilmiyordu.

Clare gözlerini kıstı, memnun bir gülümseme ağzının içinde genişçe yayıldı. "Gerçekten de öyle. Onu bu amaçla kullanacağını bilmiyordum." Evie'nin elini ters çevirerek diğer tarafını yakından inceledi.

Evie onu elinden çekip aldı ve patronuna karşı biraz savunmacı bir tavır takınarak tekrar yanına koydu. "Onun konumundaki biri için bu bir gereklilikti elbette."

Kötü Adam odanın köşesinden ona baktı, neredeyse yardımı için minnettar görünüyordu.

Evie'nin söyledikleri Kötü Adam'ın kız kardeşinin kulağına gitmemiş gibiydi. "Evet, eminim size yaptığı her şeyin gerekli olduğunu söylüyordur. Ne kadar haince olursa olsun her şeyin bir nedeni vardır."

"İş unvanında hainlik var. Şimdi, belki de oyalanmayı bırakıp bana son üç ay içinde sizden mavi mürekkep satın alan herkesin adını söylemek istersiniz." Kötü Adam dişlerini gıcırdatarak ayağa kalktı ve öfkesiyle etrafında adeta gölgeler yarattı.

Buraya geldiklerinden beri Clare ilk kez kardeşine korkulacak, kaçılacak biriymiş gibi bakıyordu. Evie onun da tam olarak bunu istediğini biliyordu.

"Geçen ay sadece iki kavanoz sattım, Trystan. Birincisi

kimsesiz bir dul içindi, diğeri ise..."

"Ne? Diğer ne?" Tatianna bastırdı.

Clare, döşeme tahtalarının altından yırtık pırtık bir kitap çıkarmadan önce yüzünü buruşturdu. "Adını imzalayana kadar kim olduğunu bilmiyordum."

Kötü Adam'ın eli masaya sertçe indi. "Söyle bana. Şimdi."

"Adam kendini Lark Moray olarak tanıttı." Dudağını ısırdı ve ismin altındaki imzayı işaret etti. "Ama defteri Valiant Muhafızları'nın mühürlerinden biriyle imzalamış."

Patron kitaba göz gezdirdi, tüm kasları aynı anda kilitlenene kadar sayfaları çevirdi. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve ikisinin de yanından geçerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Clare, kollarındaki siyah gömleği kavrayarak onun peşinden yürüdü. "Bu ne zaman bitecek, Tryst?" Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Sonunda durman için ne zaman yeterli olacak?"

Evie ve Tatianna ikisini de dışarıda takip ettiler, ayakta durup çaresizce sahneyi izlediler.

Patronu, Clare'in parmaklarını kolundan nazikçe çekmeden önce bir süre sessizce öylece durdu. "Kral Benedict senin, Malcolm'un ve ona karşı inşa ettiğim her şeyin peşine düştü. O gün geldiğinde sadece birimizin hayatta kalacağını biliyordum. Bununla yaşamayı öğrendim."

"Bu son nefret dolu on yıllık intikam sona erebilir, bunu sen yapabilirsin! Artık seni zor tanır. Hayatına devam edebilirsin." Clarissa'nın sesindeki çatlak Evie'nin kalbinde bir şeyleri parçaladı.

"Kral Benedict'i tanıyor muydun?" Evie sessizce sordu.

Koyu renk gözlerine perili bir bakış gelirken kaşlarını indirdi. "Onun için çalıştım... bir süre." Bir nefes çekti

geniş bir nefes alarak kendini acıya hazırlıyor gibiydi.

Evie'nin kafası geriye savruldu ve iri gözlerle ona baktı. "Kral Benedict için mi çalıştın? Ne zaman?"

Kötü Adam Trystan, Evie'ye yüreğini ağzına getiren bir ciddiyetle baktı. "Daha önce."

"Neyden önce?" Evie bıkkın ve biraz da onun vereceği yanıttan korkmuş bir halde, "Neyden önce?" diye sordu.

"Şu an olduğum şey olmadan önce..." Cümleyi noktalayan bir keskinlik vardı, sanki bu fikir acı vericiydi.

"Bir canavar," diye tersledi Clarissa, yüzünde acı ve yaralı bir ifade vardı. Evie patronunun tepkisini değerlendiremeden Clarissa arkasını döndü ve hışımla evine girdi. Kapıyı çarptı ve ahşap yüzeye boyanmış papatyalar güçten zıplıyor gibiydi.

"Efendim, öyle bir şey olduğunu sanmıyorum." Evie söyleyecek doğru şeyi bulamayınca, "Kral Benedict'le aranızda ne oldu?" diye sormakla yetindi.

"Bunu bilmenin senin için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum, Sage." derken Kötü Adam'ın yüzü okunmaz haldeydi.

Bu sözleri acımasız olmak için söylememişti -vie onun bunları kuru ve mantıklı bir ifade olarak söylediğini anlayabiliyordu. Yine de sivri uçluydu ve canını yaktı. Bunun etkisi yüzüne yansımış olmalıydı çünkü adamın maskesi azıcık da olsa çatlamış gibiydi.

"Sage, öyle demek istemedim-"

"Sanırım geri dönme vakti geldi, sence de öyle değil mi?" dedi ve ardından kimsenin takip edip etmediğini beklemeden ormana doğru yürümeye başladı. Omuzlarını geride tuttu, boynunun ve yanaklarının kenarlarındaki karıncalanmayı görmezden geldi. Yürürken botlarının altında çıtırdayan otlar, Tatianna'nın onları beklemesi için yaptığı çağrıların sesini bastırmaya yardımcı oluyordu. Evie'nin tek istediği, bir kişi daha ölmeden malikâneye dönmekti.

Dudaklarından saçma bir şey döküldü.

Tatianna'nın sesi uzaklaştı ama Evie hâlâ onun, "Hep böyle aptal mıydın, Trystan? Yoksa bu yeni edindiğin bir beceri mi?"

"Her zamanki gibi yardımın için teşekkürler Tati," diye yanıtladı Kötü Adam, botlarının ağır düşüşü ona yetişirken.

Güneş ışığı Evie'nin yanaklarına vuruyordu ama artık sıcaklığı eskisi kadar keskin hissetmiyordu. Dallar kollarına sürtünürken birden bilmediği onca şey gözünün önüne geldi.

Ve eğer bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsa, bilgi eksikliğinin Trystan'ın ölümüne neden olabileceği tüm yollar.

Bölüm 18

Kötü Adam

Asistanı acı verici bir sessizlik içindeydi.

İkisi, bir başka felaket aile buluşmasının ardından yavaşça "Katliam Malikânesi "ne doğru yürüdüler. Trystan, bu kadar kısa bir süre içinde ailesinden bir değil iki kişiyi görmeye katlanmak için hangi kindar tanrıya öfke duymuştu?

Trystan, Tatianna'yı kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı ama tanıdığı tek katlanılabilir insanlardan biri olan şifacısı, özlem dolu bir ifadeyle kız kardeşinin ön kapısına bakıyordu.

Omuz silkti ve kaçan yardımcısının peşinden koşmaya devam etti. Tatianna hazır olduğunda onu takip edecekti.

Daha da önemlisi, Benedict'in Trystan'ın aile üyeleri aracılığıyla gönderdiği hainin amacı netleşmeye başlamıştı. Ona zarar vermek için mi? Mümkün ama olası değil. Kral, Trystan'ın doğasının küçük güç oyunlarıyla incinmeye yer bırakmadığını çok iyi biliyordu.

Yine de canını yakan bir şey varsa, o da Clarissa'nın ona "canavar" dediği zamanki öfkesiydi. Bu kelimeyle ilk deneyimi değildi -aslında bu kelimeyle arası oldukça iyiydi; sesinden zevk almayı öğrenmişti. Ama Clare'in yüzü ve annesininkine o kadar benzeyen sesiyle söylemişti ki göğsü ikiye ayrılmış gibi hissetmişti.

Trystan'ın en derin, en özel düşüncelerinde şöyle hayal ediyordu

Kardeşinin meyhanesine farklı bir adam olarak girmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Clare ve Tatianna orada oturuyor, ellerini birleştirmiş, ona bir kadeh şarap uzatarak el sallıyor olacaklardı. Trystan onlarla birlikte oturacak, arkadaşlıklarının tadını çıkaracak ve ailesine ait olduğunu hissedecekti.

Ama bu asla olmayacaktı.

Duyguların her fırsatta bir kenara itmesi gereken gereksiz bir rahatsızlık olduğunun daha fazla kanıtı. Onlar yüzünden işler kelimenin tam anlamıyla ters gitmeye devam ediyordu. Malcolm aralarında bir tür ateşkes olduğunu düşünüyor gibiydi, kız kardeşi ona ayakkabısının altındaki pislik gibi bakıyordu, çalışanları yaklaşan tehditler yüzünden gün geçtikçe daha huzursuz oluyordu ve asistanı...

Asistanı uzun adımlarla yürüyor, kollarını o kadar sert sallıyordu ki biraz yel değirmenine benziyordu. "Sessiz duruyorsun... bu alışılmadık bir şey," diye patladı ve neredeyse avucunu alnına vuracaktı.

Aniden durdu ve ona şaşkın bir ifade takındı.

Evet, az önce kendimi rezil ettim. Fark ettiğin için teşekkürler.

Hissettiği pişmanlık, asistanıyla çok fazla zaman geçirmesinin doğrudan bir sonucu olmalıydı, çünkü elinden gelse onunla asla zaman kaybetmezdi.

Trystan gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden uzaklaştı ve Sage'in dudaklarından dökülen kelimeleri dinlemeye çalıştı. Ama burnu kıvrılmıştı ve bu onun için kafa karıştırıcı bir dikkat dağınıklığı kaynağı gibi görünüyordu.

"Dinliyor musun?" diye sorarak onu hayallerinden kopardı.

Kılıcımın ucu dinlenmek için iyi bir yer gibi görünüyor.

Ampirik olarak konuşursak, asistanı çok güzeldi. Bunu inkâr etmeye kalkışmak bile onun için yanlış olurdu. Ormanda karşılaştıklarında, güneş ışığı omuzlarından süzüldüğünde ve gözlerindeki keskinlik yersiz bir nezaketle yumuşadığında bunu düşünmüştü. Ama güzellik onun için önemsizdi. Genelde öyleydi.

Yakınlaşmasına izin verdiği kadınlar, böyle şeyler aradığında, ona tanıdık gelen yorgun bir dünya görüşüne sahipti. Sekse, yemek yemek ya da uyumak gibi içsel bir ihtiyacı gidermek gibi bakıyordu. Asistanının yüzüne bakarken her ikisinden de panik içinde bir sızı hissetse de, şefkat ya da hayranlık duymanın bir anlamı yoktu.

Gerçi şimdi hâlâ ona tekme atmış gibi bakıyordu.

Ve bu, bazı nedenlerden dolayı, tahammül edilemezdi.

"Affedersiniz." Boğazını temizledi. "Bir arı vardı ve dikkatimi dağıttı."

Çoğu kişinin ölümden sonraki hayatını geçirdiği ölü topraklarda ona inanma ihtimali yoktu.

"Eminim." Gözlerini kıstı ve Trystan onun bakışlarından biraz yıprandığını hissetmeye başladı.

Derin bir nefes aldı, bir elini saçlarında gezdirdi... ve pes etti. "Kral Benedict ve benim aramdaki hikâye çok uzun. Sadece ailem hikayenin tamamını biliyor. Bunu sizinle paylaşmak istemediğimden değil. Sadece nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum." Dürüsttü, başka hiçbir şey olmasa bile olmaya çalıştığı bir şeydi bu.

Yüz ifadesi yumuşadı ve sanki göğsündeki bir ipliğe bağlanmış, onu sıkıca çekiyormuş gibi hissetti. "Benim de geçmişimde böyle şeyler var. Anlıyorum."

Merakı öylesine alevlendi ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti ama başını sallamakla yetindi. "Biz

"Aramızda bir ateşkes yapalım o zaman, Sage?" Adam onunkine doğru tereddütlü bir el uzattı ve kadın adamın kafasında uyarı zillerini çaldıracak şekilde gülümsedi. Ancak elinin sıcaklığı onun dikkatini dağıttı.

Biraz eğildi, gözlerinin mavisinde bir pırıltı parlıyordu. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki efendim?" dedi sözde bir fısıltıyla ve onu bırakıp arkasını dönmeden önce.

Birdenbire, peşinde olduğu hainden çok asistanının intikamını nasıl alacağından korkmaya başlamıştı. Gerçi her ikisi de yakında onun ölümüne neden olacaktı.

Bölüm 19

Evie

Düşecekti.

Ayaklarını parmak uçlarına doğru kaldırdı ve kendini sabitlemek için bir kolunu uzattı. Diğer elini uzatmış, patronun masasının üzerindeki havalandırma deliğini açmaya çalışıyordu. Sadece birkaç santim geride kaldığında hayal kırıklığı içinde homurdandı. Malikânedeki havalandırma sistemi, her odayı rahat bir sıcaklığa kadar ısıtmak ve soğutmak için tasarlanmıştı, tüm havalandırma delikleri taş yapının en derin kısımlarına kadar uzanıyordu.

Ancak, deniz halkından kaçırdıkları, sihirle yoğrulmuş bir asa olan ateş ve buz asasının ne kadar öngörülemez olduğu yüzünden nadiren kullanılıyor ya da açılıyorlardı. Gerektiğinde soğutması ve ısıtması gerekiyordu, ama nesne, nadiren doğru olan sıcaklık ne olursa olsun, onu fırlatmak üzere lanetlenmiş gibiydi.

Böylece asa kilitlendi ve havalandırma delikleri kapalı kaldı. Bu hariç; Evie'nin bu havalandırmayı açması gerekiyordu. Malikânenin mimari planını incelerken, patronun masasının üstündeki havalandırma deliğinin doğrudan diğer çalışanların çoğunun öğlen yemeklerini yedikleri yere bağlı olduğunu görmüştü. Eğer o lanet şeyi açabilirse, ihtiyaç duydukları bilginin doğrudan patronun masasına gitme ihtimali vardı.

Kelimenin tam anlamıyla, çünkü hala üzerinde duruyordu.

Aklına bu fikir geldiğinde patron ortalıkta görünmüyordu ve işçilerin çoğu yemekhaneye gittiği için bu onun tek şansı gibi görünüyordu. Geriye dönüp baktığında, bir merdiven akıllıca olurdu. Kingsley'in ona hatırlattığı gibi, masanın diğer tarafına tırmanırken elinde bir tabelada KÖTÜ, diğerinde FİKİR yazıyordu.

"Bu olumsuzluktan hoşlanmıyorum," dedi Evie ona ve kararlı bir sıçrayışla çoraplı ayakları masanın yüzeyinden ayrıldı. Parmaklarının altındaki havalandırma deliğinin açıldığını hissetti ve ayakları tekrar masanın üzerine indiğinde seslerin uçuşması duyulmaya başladı.

"Vay be. Bunun işe yaradığına inanamıyorum." "Ben de inanamıyorum."

Kuru ses zafer anını durdurdu ve Evie açık ofis kapısına doğru döndü, patron şimdi kaşlarını kaldırmış, pervaza yaslanmıştı.

"Havalandırmayı açtım," diye açıkladı, sanki bu zaten çok açık değilmiş gibi havalandırmayı işaret ederek.

"Görebiliyorum." Adamın gözleri kızın yere atılmış ayakkabılarına, sonra da masasının üzerindeki çoraplı ayaklarına kaydı ve tekrar kızın yüzüne geldi.

"Ayakkabılarımın altını masanızın üzerine koymak istemedim. Bunun kabalık olacağını düşündüm," diye açıkladı mantıklı bir şekilde.

"Evet, başkalarının mobilyalarının üzerinde dururken uygun görgü kurallarına uyulmalıdır."

Evie başını salladı ve onun alaycılığını ciddiye alıyormuş gibi yaptı. "Aynen öyle. Havalandırmaya gelince, artık siz odada yokken işçilerin sizin hakkınızda neler söylediğini duyabiliyoruz."

"Umarım hepsi kötü şeylerdir," dedi ona doğru yürürken. Sabahtan beri temizlenmiş olmalıydı, çünkü bol siyah gömleği işlevsel deri pantolonunun içine sokulmuştu,

ince belini vurguluyordu. Öksüren Evie başını havalandırma deliğine doğru eğdi ve parmak uçlarına doğru uzanarak sesleri duymaya çalıştı.

"Çok boğuk." Tekrar ona baktığında, adam okunamayan bir ifadeyle onu izliyordu. "Buraya çıkmalısın; daha iyi duyarsın çünkü-" Ama ayağının gevşek bir parşömen parçasına takılmasıyla kesildi ve sonra düşmeye başladı.

Küçük bir çığlık atarak yere çarpmayı bekledi ama patron öne atılarak onun düşüşünü engellemeye çalıştı. Elbette bunun yerine ikisini de yere serdi. Yere indiklerinde, Kötü Adam yerdeydi, darbenin çoğunu alıyordu ve Evie onun üstündeydi.

Mahcubiyet o kadar elle tutulur bir şeydi ki, sanki ona dokunabilirdi. Ellerini başının iki yanına koyarak kendini yukarı doğru itti. "Hoppala."

"Aynen öyle. Hay aksi." Sözleri çakılların üzerinde sürüklenmiş gibi geliyordu ama yaralı görünmüyordu. İç çekti ve başı tekrar altındaki taş zemine indi. "Sağ salim misin?"

"Evet, düşüşümü kırdın."

"Şanslıyım," dedi düz bir sesle, eli saçlarını geriye doğru taramak için kalktı. Evie onun saçıyla sık sık oynadığını görmüştü. Sanki gergin bir alışkanlıkmış gibi, ama o böyle bir alışkanlığı olan birine benzemiyordu.

"Bu kel bir nokta mı?" Evie masumca sordu, başını yana eğdi ve dik otururken çenesini ovuşturdu.

"Ne?" diye havladı, o kadar paniklemiş görünüyordu ki Evie'nin şakayı sürdürmeye yüreği yetmedi.

"Şaka yapıyorum, Şeytani Derebeyi. Mükemmel saçlarınız bozulmamış."

"Bu sadece saç; önemli değil." Ama sesindeki çocuksu homurtu Evie'yi gülümsetti ve içini ani bir sıcaklık doldurdu

Açık havalandırmayla hiçbir ilgisi olmayan odanın içinde. Bir an kıpırdamadan durdular, sonra çarpık bir sırıtış dudaklarını araladı ve Evie o kadar geniş gülümsedi ki yanakları yarılacakmış gibi oldu.

"Sage?"

"Ne?" dedi, sesinin soluksuz tonundan biraz utanarak.

"Beni attan indirebilir misiniz?"

"Ah, tabii ki!" diye bağırdı, kendini hızla onun üzerinden attı ve ayağa kalkarak atılmış ayakkabılarını aldı. Sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Neredeyse senin üstünde olduğumu unutuyordum."

Kötü Adam yavaşça ayağa kalktı ve masasını kavrayarak kendini tamamen yukarı kaldırdı. "Senin için ne kadar güzel" dediğinde yüzü ona dönüktü.

"Havalandırmayı açmadan önce sormalıydım." Evie yüzünü buruşturdu.

Belli ki ona çok kızmıştı.

"Hayır," diyerek onu şaşırttı. "Bu iyi bir fikirdi. Sadece... geçmiş yüzünden dikkatim dağıldı sanırım."

Evie'nin göğsü sıkıştı ve yüzünü görebilmek için masasının kenarına doğru yürüdü. "İstersen bunun hakkında konuşabilirsin." Serçe parmağını kaldırdı. "Zaten gizlilik yemini ettim, unuttun mu?"

Karanlık bakışları onunkileri tuttu, gülümsemesine doğru alçaldı, sonra tekrar gözlerine doğru yükseldi. "Sanırım sana söyleyebilirim..."

Ve sonra Becky kapıdan içeri daldı.

Dürüst olmak gerekirse, sanki biri neşe duyduğunda kadının çanı çalıyor gibiydi.

"Ah!" dedi Becky, ikisini sadece birkaç santim arayla yakaladığında gözleri kocaman ve masumdu. "Özür dilerim. Kapıyı çaldım. Önemli bir şeyi mi böldüm?"

"Aslına bakarsanız-" diye başladı Evie.

"Tabii ki hayır," dedi patron, her ikisini de tutan büyüden kurtulmuş gibiydi. "Sage her zamanki terbiyesizliğini yapıyordu, ben de onu eğlendiriyordum."

Evie gözlerindeki pişmanlık parıltısını görmezden gelerek ona ters ters baktı.

Becky'nin gözleri bir an için büyüdü ama bu ifade yerini hemen haklı bir zafere bıraktı. "Çok özür dilerim efendim. Evie'nin bunu geri isteyeceğini düşünmüştüm. Az önce cebinden düştüğünü gördüm." Becky kâğıt parçasını havaya kaldırdı ve ne olduğunu görünce Evie'nin midesi bulandı.

Blade'in odasında bulduğu Kral Benedict'in iş teklifi mektubu.

Evie, patronunun başını yaklaştırıp Becky'nin elinden mektubu almasını ve sonra öfkeyle okumasını sessizce dehşet içinde izledi.

"Sage, bunu açıkla." Herhangi bir mizah ya da hafiflik kalmamıştı ve Evie içini çekti.

Blade'in hilekârlığını ona söyleyen kişi olmak istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. "Efendim, bu- Şey, bu-"

Ancak Kötü Adam, daha kelimeler ağzından çıkmadan onun sözünü kesti.

"Görünüşe bakılırsa sizin de kendinize ait pek çok sırrınız varken benim geçmişimin sırlarını bilmek istemeniz ilginç." Yüzünde alışık olmadığı alaycı bir ifade vardı ve Evie'nin içinde bir öfke baloncuğunun kıvrılmasına neden oldu, geri kalan duygularının ona yer açmak için yer değiştirmesi gerekiyordu.

"Açıklamama izin verirseniz, efendim. Size mektuptan daha önce bahsederdim ama bu bana düşmezdi. Önce başkasına size söyleme şansı vermek istedim."

Evie mektubun tamamını okuma fırsatı bulamamıştı ama iyi görünmediğini biliyordu. En üstteki selamlama yazısında Blade'in adı geçmiyordu ve iş için aradığı nitelikler de son derece belirsizdi.

Patronunun gözlerindeki suçlamalarla Evie onun nasıl bir sonuca vardığını biliyordu ve bunu kişisel olarak algılamaması gerektiğini bilmesine rağmen, sanki biri içini yakalamış ve öylesine sert bir şekilde bükmüştü ki, iki büklüm olmak istiyordu.

Evie kendini toparlayamadan Kötü Adam devam etti. "Sana teşekkür etmeliyim. Söz verilen güvenin bile kırılabileceğini kanıtladığın için."

Evie parmağını çevreleyen altın mürekkebe baktı ve onu Kötü Adam'ın görmesi için havaya kaldırdı. "Bana güvenilemeyeceğini nasıl söylersin?"

Kötü Adam alay etti. "Büyü sadece bana zarar verecek bir şey yapmanı engelliyor. Bana kimin yalan söylediğini umursamayı uzun zaman önce bıraktım."

Evie'nin nefesi kesildi, başı dönüyordu. "Bana güvenmiyor musun?" Basit bir yanlış anlama nasıl bu hale gelmişti- Evie'nin Kötü Adam'la paylaştığı diğer tüm anların, karşılıklı saygı olduğunu hissettiği tüm zamanların tek taraflı olduğunu fark ettiği bu an? Ve eğer ona güvenmiyorsa, onun hakkında gerçekten başka ne düşünüyordu?

Evie'nin babası ona her zaman insanları bir arada tutma yeteneğine sahip olduğunu söylemiş ve her fırsatta bu yeteneğini kullanması için onu teşvik etmişti. Annesi Lyssa'yı doğurduktan ve büyüsü ortaya çıktıktan sonra Evie'ye çok güvenmişti. Nura Sage böyle bir umutsuzluğa düştüğünde, onu yataktan kaldırmak, düzeltmek Evie'nin işiydi. Ne babasından ne de kardeşi Gideon'dan yardım almıştı.

Evie, Kötü Adam'ın ona değer verdiğini düşünmüştü. Onu yararlı bulmuştu,

Ben de. Yardımına minnettarım.

Ama ailesinin nasıl parçalandığına, nasıl dağıldığına, nasıl başarısız olduğuna bir bakın. Belki de Kötü Adam ona acımış, kimse onu istemezken yanına almıştı. İlk tanıştıklarında işe ihtiyacı olduğunu söyleyen oydu...

Öfke, çaresizlik ve utanç etrafındaki her şeyi bulanıklaştırmaya başlayınca Evie geri çekildi ve elini ağzına götürdü. Kötü Adam irkilmiş gibiydi. Evie birkaç büyük yudum hava çekerken Becky bile sustu.

Ancak Kötü Adam yaşadığı dengesizliği toparladı ve kaşlarını aşağı doğru indirerek tekrar sordu: "Ee? Kendin için ne söyleyeceksin?" Mektubu yumruğuyla o kadar sıkı kavradı ki buruşmaya başladı ve Evie artık orada durup bir başka sert kelimeyi daha dinleyemedi.

Onun bakışlarını tuttu, midesi bulanıyordu. Başını sallayarak, olabildiğince hızlı bir şekilde masasına gitmek için onu iterek geçti. Evie hışımla yanından geçerken Becky en azından biraz özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi.

"Ölü topraklarda nereye gidiyorsun, Sage?" diye seslendi patronu arkasından.

"Ben eve gidiyorum!" diye karşılık verdi, adımlarını yavaşlatma zahmetine girmeden.

Kadın patronunun ofisinden çıkarken etraflarındaki telaş ölümcül bir sessizliğe büründü, adam da hemen arkasından onu takip ediyordu.

"İş gününün ortasında mı?" diye sordu öfkeyle.

"Benim için bir iş günü değil," diye boğazı düğümlenirken boğazını korkunç bir acı kapladı.

"Hayır mı?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır," diye başardı, kelimeleri ve kalbi zehirle kaplanmıştı.

"Bunu nasıl anladınız? Diğer tüm çalışanlar kendilerine söyleneni yaparken." Adam neredeyse tekrar kadının önüne gelmişti ki kadın avucunu kaldırarak onu durdurdu.

Ve sonra odadaki havayı emmiş gibi hissettiren sözler söyledi. "Artık bir çalışan olmamam iyi bir şey." Gözyaşları gözlerinin kenarlarını yaktı ama yüz ifadesini nötr tutarak onları kırpıştırdı.

"Ne dedin sen?" Sesi alçak ve mesafeliydi. "İstifa ediyorum."

Masasının çekmecesini çekip açtı ve sırt çantasını aldı, askısını omzuna atarak pelerin askısına doğru yürüdü ve kendi çantasını aldı. Bir hıçkırığı yuttu, kapıya ulaştığında çenesi yukarıdaydı ve sonra havalandı.

Ardında acıdan başka bir şey bırakmadan merdivenlerden aşağı uçan Evie, toprağın içine gömülmek ve belki de kendisinden beklenen tek şeyin büyümek olacağı bir ağaç olarak yeniden doğmak için dua etti.

Pelerinini omuzlarına bağladı ve her zaman yaptığı gibi her anı zihninde yeniden canlandırdı. Her hareketini, söylediği her kelimeyi analiz ediyordu. Tekrar tekrar, ta ki bir yerlerde yansımasını bulup kırılmasını izlemek için onu parçalamak isteyene kadar.

Gözyaşları artık serbestçe akıyordu ve elinin tersiyle yüzüne vurdu. Kapıyı geçip tekrar koşmaya başlayana kadar yürümeye devam etti. Ciğerleri göğsünde yanıyordu ve gözyaşlarının alnından damlayan terle karışmaya başladığını hissetti ama umursamadı, kendi eylemlerinin ağırlığını hissetmek istiyordu.

Serçe parmağını görmek için elini kaldırdığında, kırık bir pazarlığın altındaki işaretin nabzını hissettiğinde, dehşet damarlarına hücum etti. İşi bırakmıştı. Çalışmak için yemin ettiğinde

Kötü Adam, sadık olmak için, sonuçlarının ölümcül olacağını biliyordu. Kötü Niyetli Muhafızlardan birine göre, pazarlıklarındaki mürekkep, en ufak bir ihanet anında bile vücuda salınan bir zehre dönüşebiliyordu.

Evie işini bırakarak kendi ölüm fermanını imzalamış olabilir.

Bölüm 20

Kötü Adam

Ertesi sabah, Blade Gushiken'in sesi ciddi bir eğlenceyle doluydu. "Sanırım yerde bir delik açacaksın patron."

Trystan neredeyse adamın kafasını koparıyordu.

Ama ofis katında volta atmayı bıraktı, çalışanlarının kapı aralığından kendisine attığı gergin bakışları umursamadı. Yoksa umursuyor muydu?

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu koşullar altında doğru düzgün düşünemiyordu.

Sage olmadan, Edwin'in her zaman yaptığını düşündüğü gibi, kazan demini siyah içmeye geri dönmek zorunda kalacaktı. Dev, Trystan henüz çocukken köyünün fırıncısıydı ve Trystan'ın bu dünyada iyilikten başka bir şey görmediğine inandığı tek varlıktı. Bu yüzden Sage sabahlarını gizlice demlemeye tatlılık katarak geçirmek zorundaydı. Edwin, Trystan'ın geliştirmek için o kadar uğraştığı içkiyi sevmediğini öğrenirse, bu onu yaralayabilirdi.

Diğer insanları önemsemek çok rahatsız edici.

Aklına asistanı geldi ve bir kez daha volta atmaya başladı. Trystan onun o sabah dudaklarında ağırbaşlı bir özür ve belki de elinde onun için bir pasta ile ofisinin kapısından içeri girmesini bekliyordu.

Mektubu neden aldığına dair mantıklı bir açıklama gelecek ve her şey eski haline dönecekti.

Trystan geceyi kafasını toparlayarak geçirmişti ve Sage'in yalvarışlarını mantıklı ve adil bir yargıyla karşılamaya hazırdı. Ne de olsa, kimseye yüksek sesle söylemediği bir sırrı ona söylemesine saniyeler kalmıştı.

En kötüsü de birine güvenmek istemekti. Eğer kayıtsız kalırsanız, yanılabilir olan sizi asla yanıltamazdı ve güvende kalırdınız. Trystan ona güvenmek istemişti ve bu Sage'in değil kendi hatasıydı.

Bu soruna ek olarak, ofis de darmadağın olmuş gibi görünüyordu.

Rebecka o sabah üç stajyerin zindanlarda aynı temizlik ekibine verildikleri için neredeyse ölümüne kavga ettiklerini bildirmişti. Sage'in stajyerleri aralarındaki çatışmaları önleyecek kadar iyi tanıdığının farkında değildi. Zekice, ama onun bariz ihlallerini yeniden düşünmesini sağlayacak kadar değil.

Sonra adamlardan birinin nişanlısının kuzeniyle yattığına dair acıklı bir hikâye anlatıldı ve Trystan melodram beynini çürütmeden önce İnsanlar ve Sihirli Yaratıklar Kaynak Yöneticisi'ni kapattı.

Ama bu sadece günün ilk sorunuydu. Görünüşe bakılırsa Sage burada geçirdiği birkaç ay içinde, çok eski bir evin temelini saran sarmaşıklar gibi, organizasyondaki neredeyse her hareketli çarkın içine girmiş ve onun bir parçası haline gelmişti. Kötü Adam'ın ondan önce tamamen işleyen bir işi vardı, değil mi? Gökyüzü sabahın neredeyse her noktasında düşüyor gibi göründüğü için kimse bir ipucu bulamazdı.

Bir silah sevkiyatı gelmişti ama hangi sevkiyatı beklediklerini sadece altın yaldızlı günlüğüne not alan Sage biliyordu. Yirmi çalışanın mevcut görevlerinden ayrılarak her bir sevkiyatı açması gerekmişti.

Böylece içinde ne olduğunu kataloglayabileceklerdi.

Büyülü alana giren her türlü belgeyi alfabetik sıraya dizme yeteneği nedeniyle herkesin gıpta ettiği sihirli dosya dolabı kırılmıştı. A'lar X'lerin olması gereken yerdeydi ve L, M, N, O ve P dosyaları basitçe... tahta tarafından yenmişti.

Trystan sonunda bunu nasıl tamir edeceğini bilen biri olup olmadığını sormaya cesaret ettiğinde, sanki ona işkence etmek için prova yapmışlar gibi cevap verdiler. "Bayan Sage genelde bilir."

Elinden geldiğince Tatianna'dan uzak durmaya çalışıyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı, çünkü kadın ofiste dedikodu ticareti yapıyordu. Ama bir saat önce Trystan, asistanına güvenmemekte haklı olduğunu kanıtlamak için kendini çaresiz hissetmiş ve şifacının alanına eğilerek ofiste Sage'le ilgili suçlayıcı bir sır paylaşan birini duyup duymadığını sormuştu. Şifacı ona öylesine zehirli bir küçümsemeyle bakmıştı ki, Trystan onun gözleriyle kendisini zehirlediğini düşündü.

Tüm vücudu yanıyormuş gibi hissetti.

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Yapmadım."

Kötü Adam başını salladı ve boğazını temizledi ve sonra neredeyse... utanmış hissederek şifacının odasından çıktı.

Ne kabustu ama.

Ve sanki her şey zaten dikiş yerlerinden parçalanmıyormuş gibi, Blade şimdi Trystan'ın dikkatini zaten bozuk olan ruh halini düpedüz çürüteceğini bildiği bir şeyle meşgul ediyordu.

"Senin evcilleştirmen gereken bir canavar yok mu?" Trystan, ejderha eğitmeninin onu somurtmaya bırakması için tanrılara dua ederek Blade'e havladı.

"Ben de tam olarak seninle bu konuda konuşmak istiyordum-" Rebecka Kötü Adam'ın masasına doğru ilerlerken Blade döndü

şekersiz, iğrenç içkiden bir kadeh daha koydu. "Günaydın, Rebecka."

"Öyle, değil mi?" Mutlu bir şekilde başını salladı, kalın çerçevelerinin altından geniş bir gülümseme yayıldı.

Blade, Trystan'ın ofisinin hemen dışındaki yeni masasına dönerken kaşlarını çattı. Ejderha eğitmeni oraya doğru yürüdü ve Trystan'a tekrar dönmeden önce kapıyı arkasından kapattı. "Ne kadar yalvarman gerektiği umurumda değil - sadece yap, lütfen. Bu çok korkunçtu." Bayan Erring'in mutluluğu sanki kıyametin bir işaretiymiş gibi ürperdi.

"Ben yalvarmıyorum. Hiçbir şey için," diye ısrar etti Kötü Adam, kollarını kavuşturarak ve gömleğinin Sage'in çamaşırcıları yönettiği zamanki kadar yumuşak olmadığını fark ederek. Bugün gömlekleri cızırtılı ve rahatsız ediciydi.

"Dramatik açıklamayı yapan ve istifa eden kişi Sage'dir. O mektupla yaptığı apaçık aldatmacadan sonra ona hala burada bir pozisyon veriyorsam, özür dilemesi gereken kişi odur."

Ejderha terbiyecisi kaskatı kesildi, gözleri Trystan'ın genelde temiz olan çenesindeki fazladan uzamış sakala kayarken elleri kıpırdandı. "Zor bir gece miydi?" Blade sordu.

"Dilini keserim," diye tehdit etti Trystan.

"Doğru." Blade başını salladı. "Adil. Bunu yapmadan önce, benim için bir meseleyi halledebilir misin?"

Trystan burnunun kenarını sıktı, kıvranan baş ağrısıyla savaştı. "Ne?"

"Ejderhaya isim vermek için izninizi istiyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Ona zaten isim vermediniz mi?"

Blade, "Tüm kitaplar, eğitimlerini tamamlayana kadar onlara isim vermemeniz gerektiğini söylüyor," diye ısrar etti.

"Ve bu kadar dikkatli bir şekilde aldığınız bu kitap ne kadar saygın?

tavsiyesi?"

"Şey..." Gergin bir şekilde kıkırdadı ve ensesini kaşıdı. "Emin değilim. Çünkü şimdiye kadar bana yapmamı söylediği her şey onu kızdırmaktan ya da korkutmaktan başka bir işe yaramadı. Ama kendime hitap edecek bir şeyim olmasaydı ben de biraz huysuz olurdum diye düşünüyorum."

"Sana söylemek istediğim birkaç şey var." Trystan sesine tehditkâr bir ton katmaya çalıştı ama bu sabah tüm duyuları sanki çok uzun süredir karanlıktaymış gibi donuklaşmıştı.

"Önce ejderha için birkaç tane önerebilir misin?" Eğitmenin gözlerindeki umut dolu bakış Trystan'a, pencereden bir sandalye göndermeden önce düşünmeyi bırakması gereken birini hatırlattı.

"Bilmiyorum." Trystan durakladı, aklına garip bir düşünce geldi. "Fluffy. Ona Fluffy adını ver."

Blade'in başı geriye doğru savruldu, ağzı hafifçe aralandı. "Fluffy... efendim?"

"Bana uygun bir isim olduğu söylendi," diye mırıldandı savunmacı bir tavırla. Trystan eğitmenin gözlerindeki değerlendirici bakıştan hoşlanmamıştı. "Şimdi gözümün önünden çekil, Gushiken. Çok meşgulüm."

Blade geriye doğru bir adım atarak başını salladı. "Hemen efendim." Kapıya doğru döndü ama avucu kapı kolunun üzerinde durdu. Kaslı adam sertçe yutkundu, sonra tekrar Trystan'ın yüzüne döndü, öğle yemeğini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne-?"

Ama Trystan cümlesini tamamlayamadı, çünkü Blade'in kelimeleri o kadar hızlı dökülüyordu ki, adamın alnındaki birkaç damar patlamaya başladı.

"Bendim, efendim! Kral Benedict'ten gelen iş teklifi
-O benimdi."

Trystan dondu kaldı, kalbinin nasıl olup da

kanı buza dönüştüğünde göğsünde çarpıyordu.

"Açıkla," diye ısırdı, kelime o kadar kesik ve soğuktu ki Blade'in titrediğini gördü.

Gushiken öne çıktı, omuzlarını geriye itti, açıkça cesaretini toplamaya çalışıyordu. Hikâyesi dalga dalga yayıldı ve Trystan ejderha eğitmeninin sözlerini bitirdiğinden emin olana kadar konuşmadı.

Blade, krallığın başkentinde geçen çocukluğundan, babasının Rennedawn konseyindeki siyasi kariyerinden, Blade'in hayvanlara ve büyülü yaratıklara olan ilgisinden bahsetti. Mektubu sadece buraya gelerek doğru seçimi yaptığını kendine hatırlatmak için sakladığını anlattı.

Blade'in hikâyesi Evie'yi içine çektiğinde Trystan'ın vücudu gerildi. Blade konuşurken Trystan yüzünü sabit tuttu ama zihni hızla çalışıyor, adrenalin pompalıyordu.

"İtiraf ettiğimden emin olmak için mektubu sakladı. Bana size kendim söyleme şansı verdi çünkü o nazik ve iyi bir arkadaş. Ama hata yapmayın efendim; o size tamamen sadık. Bütün bunlar benim hatam. Eğer beni kovmak ya da öldürmek isterseniz? Tamamen anlarım."

Önce başka birine söyleme şansı vermek istedim.

Sage'in sesi, Kötü Adam'ın zihnini besleyen zifiri karanlığı, şiddetli bir fırtınanın uçlarını kesen bir gökkuşağı gibi yarıp geçti.

Teşekkür etmeliyim. Söz verilen güvenin bile kırılabileceğini kanıtladığın için.

Sage ona vurmuş gibi geriye doğru tökezlemişti, çünkü vurmuştu. Ama Kötü Adam çok inatçıydı, geçmişteki ihanetleri yüzünden kendi acısından başka bir şey göremeyecek kadar tetiklenmişti.

Trystan, ikiyüzlülükten suçlu olan tek kişinin kendisi olduğu apaçık ortadayken ona ikiyüzlü demişti.

Onun kendisine yeterince inanmasını, güvenmesini istemişti ama o bunun yerine onu cezalandırmıştı. Trystan, Blade'in bakışlarını tuttu. "Bunu benden saklamamalıydın, Gushiken."

Blade başını eğerek onayladı. "Başıma açacağı belayı bilseydim, inanın bana, bunu yapmazdım."

"Sana inanıyor muyum?" Yanılmanın nasıl bir his olduğunu istemeye istemeye fark eden Trystan'ın sesine karanlık bir şeyler karışıyordu. Korkunç bir histi. "Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum. Ama şuna inan: Eğer bir daha bana yalan söyler ya da dikkatsizliğin yüzünden başka bir çalışanı töhmet altında bırakırsan, kelleni kirişlerimi süslerken bulacaksın."

Blade'in midesi bulanıyordu ve Trystan adamı pencereden aşağı atma isteğine karşı koydu.

Gushiken iki elini yüzünün önünde salladı. "Hayır, hayır! Sizden bir daha asla sır saklamayacağıma söz veriyorum efendim! Hatta şimdi şifacıya gidip büyülü bir yemini bedenime yazdıracağım." Ve bununla birlikte, Blade Tatianna'nın odasına doğru yola koyuldu. Kapıyı çekip açarken utangaç bir tavırla Kötü Adam'a baktı, adamın yüz ifadesinde savunmasız bir şey vardı.

"Efendim... bu işime devam edebileceğim anlamına mı geliyor? Ejderha ve ben kalabilir miyiz?"

Trystan'ın bir sonraki söylediği merhamet değildi, ama endişe verici bir şekilde ona yakındı. "Evet. En iyi kararıma rağmen, kalabilirsin."

"Teşekkür ederim, efendim!" Trystan çoktan vitraylı bir pencereye doğru ilerlemiş, camın kilidini açmış ve yaz havasının üzerinde dolaşmasına izin vermek için camı iterek açmıştı.

Güneş ışığı yüzüne vurdu ama hiçbir sıcaklık hissetmedi, sanki Sage güneşin gücünü bile kendisiyle birlikte sürükleyip götürmüştü.

Trystan onun o kadar küçük ve sessiz bir soru sorduğunu duyana kadar ejderha eğitmeninin hâlâ ofisinde durduğunu fark etmemişti.

"Efendim... Evie ne olacak?"

Trystan sessiz kaldığında, Blade'in ayak seslerinin tamamen yok olana kadar azaldığını duydu.

Ancak ejderha eğitmeninin sorusu zihninde o kadar çok yankılandı ki, Trystan bu sorunun üstünü çizmek istedi.

Peki ya Evie?

Bölüm 21

Evie

Evie her zaman kendi aptallığı yüzünden öleceğini biliyordu. Kendini istemeden de olsa çok fazla tehlikeli durumun içine sokmuştu ve bu durum bir noktada onun aleyhine sonuçlanmayacaktı.

Bir gün içinde patronuyla yatmış ve sonra da işten ayrılmıştı.

Ellerinin arasında inleyerek yatağında yuvarlandı ve Lyssa'nın tereddütle kapıyı açmasını görmezden geldi.

"Okula gitmem gerekiyor." Evie'nin yatağının yanındaki küçük masanın üzerine hafifçe bir şey koydu. "Sana biraz çay yaptım, babam hasta olduğunda ona hep iyi gelir."

Hemen kız kardeşiyle yüzleşmek için arkasını dönen Evie, kız kardeşinin ifadesindeki çaresiz bakıştan kurtulmak için aceleyle ona hasta olmadığına dair güvence vermeye çalıştı. "Sorun yok Lyssa, söz veriyorum babam gibi hasta değilim."

Kız kardeşinin omuzları gevşedi. "Ne tür bir hastalık o zaman? İşi hiç aksatmıyorsun."

Evie avucuyla göğsüne vurdu, boğazındaki yumrunun elinin altına oturmak için hareket ettiğini hissetti. "Burada hasta bir his var. Kalbimde." Bırakın on yaşındaki bir çocuğa anlatmaya çalışmayı, kendi başına duygularını çözmek bile zordu.

"Oh, üzgünsün," dedi kız kardeşi başını sallayarak.

"Şey..." Kelimeleri düşünerek bekledi. "Aslında, evet,

Sanırım bu her şeyi gayet güzel özetliyor."

"Basit şeyler söylemek için çok fazla kelime kullanıyorsun, Evie." Kız kardeşi başını okşadıktan sonra yere koyduğu bir kitabı aldı. "Sadece birkaç kelime kullanmalısın. İnsanlar böyle daha iyi anlar."

Gülümseyen ve kendini biraz daha hafiflemiş hisseden Evie yataktan kalktı ve kız kardeşine el salladı. Pencereden Lyssa'nın okuluna doğru koşmasını izledi. Sonra yalınayak mutfak zemininde yürüdü ve bir bardak su almak için musluğu çekti.

Gözlerini kısarak serçe parmağındaki işveren pazarlığına baktı. Sözüne itaat etmediği için bir tür rücu bekliyordu. Ne de olsa istifa etmişti. Hesaplaşması neredeydi? Yoksa yavaş bir ölüm müydü? Gününe devam ederken birden kalbi duracak mıydı? Bunu düzeltmek zorundaydı, yoksa Lyssa yapayalnız kalacak ve-

Arkasından gelen hırıltılı bir öksürük, sıçramasına ve elindeki fincanı yere dökmesine neden oldu. "Özür dilerim," diye tekrar homurdandı babası, sandalyeye sertçe çökmüştü, yüzü solgun ve çizgiliydi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Baba." Onun yanına gitti, önünde çömeldi. "Arkadaşımın senin için özel olarak hazırladığı ilacı alıyor musun?"

Suçlulukla gülümsedi ve titreyen elini alnına götürerek terini sildi. "İhtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Evie onu azarlamamaya çalışarak başını salladı. Babası gereken ilgiyi göstermek konusunda her zaman iyi değildi. Gideon öldükten ve annesi de kısa bir süre sonra ayrıldıktan sonra, Evie'nin babası öylesine umutsuzluğa düşmüştü ki, Lyssa'yı kucağına almaya bile cesaret edemiyordu. Aile olarak Evie'nin

küçük kız kardeşini yetiştirmeye yardımcı olmak için okuldan ve arkadaşlarından uzakta, evde eğitimine devam edecekti.

Feda edilmiş bir çocukluk, Evie'nin ailesini, annesini, Gideon'u yüzüstü bırakmasının küçük bir kefaretiydi. Acaba bu yüzden mi bu kadar düşüncesiz, bu kadar dik başlı olabiliyordu? İçindeki her çocuksu parça değişme ve büyüme şansına sahip olmalıydı. Ama bunun yerine, tam açacakken kesilen bir çiçek gibi boğulmuştu.

Babasının gözleri aniden büyüdü ve titrek bacakları üzerinde durmaya çalıştı. "Lyssa hâlâ burada mı? Onu korkutmak istemiyorum. Beni bu kadar iyi görünce çok mutlu oldu."

"Okula gitti bile," diye güvence verdi Evie ona. Kolunu omzuna attı ve onu yatak odasına götürdü. "Baba, kendine daha iyi bakmalısın. Kendi iyiliğin için değilse bile Lyssa'nın iyiliği için."

Evie onun yavaşça yatağa uzanmasına yardım etti, yorganı çenesinin altına kadar çekti, sonra şifonyerin çekmecesine uzandı. Küçük ilaç şişesini çabucak bulup birkaç damla ölçtü. "Aç," diye emretti.

İlaç birkaç dakika içinde vücudunda etkisini gösterdikten sonra babasının gözleri kapanmaya başladı. "Bugün neden işte değilsin canım?"

Evie babasının yatağının yanındaki minderli koltuktan örme battaniyeyi çekti ve otururken beline doladı.

"Patronumla kavga ettim," dedi, babasıyla en azından bir parça dürüstlüğü paylaşabildiği için mutluydu.

Ağzı sıkıştı. "Her neyse, o kadar da kötü olmadığına eminim." Ona gülümseyerek devam etti. "Belki de gidip özür dilemelisin."

Evie, babasının kendisine söylediğini varsaydığı acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

yanlış bir şey yapan oydu. "Ne yazık ki bunun duruma pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Ona kuşkulu bir bakış attı, gözleri yine düşmeye başlamıştı. "Eğer yaşlı bir adamın tavsiyesini istiyorsan, dürüst ol." Boğazını bir kez daha temizleyen ve bir elini göğsüne koyan babasının gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Dürüstlükle düzeltilebilecek o kadar çok şey var ki, eğer onu kullanacak kadar cesursan. Keşke annene karşı daha dürüst olsaydım dediğim bir şey bu."

Nura'dan söz edilmesi Evie'yi şaşırttı. "Annem hakkında hiç konuşmuyorsun."

Babası ona hüzünle gülümsedi ve göğsünde donuk bir ağrı oluşmasına neden oldu. "Annenin kardeşine yaptıklarını düşünmek şimdi bile acı veriyor. Sana ve Lyssa'ya neler yapabileceğini düşünmek."

"O gün bize zarar vermek istediğini sanmıyorum baba." Annesi Lyssa'yı doğurduktan sonra, annelerinin büyüsü ilahi bir ışık telaşıyla uyandı. Nura Sage tanrılar tarafından yıldız ışığının gücüyle kutsanmıştı. O kadar saf ve nadir bir büyü ki, büyü uzmanı onu değerlendirmeye geldiğinde, Kral Benedict'in kendisinden sevinç haberleri getirmişti. Ancak ilahi bir lütuf olması gereken şey, ailelerinin çöküşü oldu.

Lyssa'nın doğumunu takip eden aylar bitmek bilmeyen bir hüzünle doluydu. Annelerinin büyüsü, yaşamın her zerresini ondan çekip alıyor gibiydi; Nura Sage'in yanaklarındaki renk bile kaybolmuştu. Evie'nin babası annesinin dikkatini dağıtması, yükünü hafifletmesi için onu teşvik etmişti. Gideon'un okul ödevlerine odaklanması gerekiyordu - Evie'nin de yapmak isteyeceği bir şeydi bu, ama Gideon bunu bilmiyordu. O, oynamak istediğinizi gördüğünde oyuncağını size verecek türden bir kardeşti. Evie onun için çok fazla şeyden vazgeçeceğini biliyordu.

sordu, o da hiç sormadı.

Ve sonra her şey daha da kötüleşti.

"O günü düşünmekten bile nefret ediyorum." Babasının yüzü rahatlamadan önce acı bir ifadeye büründü. "Anneniz üçünüzü karahindiba tarlasına sürüklediğinde çalışıyordum ve o sabah erkenden oraya gittiğim için hayatımın her günü pişmanlık duyuyorum."

Evie'nin annesi, Lyssa'nın nihayet yataktan kalktığı gün boynuna bir askı geçirmişti. Gözleri çıldırmış gibiydi ama canlı görünüyordu. Bu yüzden Evie ve Gideon onunla birlikte, Lyssa doğmadan önce en sevdikleri yere sabah yürüyüşüne çıkmayı kabul etmişlerdi. Annesi çok güzel görünüyordu. Bronz teni doğan güneşe karşı parlıyordu, gözleri sürmeli ve dudakları kırmızıyla pürüzlüydü.

"Sihriyle oynamak istedi. Hepsi bu," dedi Evie o kadar sessiz söyledi ki, neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Anneleri karahindibaları parlatmış, ışığın bitkilerle birlikte hareket etmesini sağlamıştı. Elinde bir yıldız ışığı topu tutmuş ve Gideon'a gidip onu yakalaması için yalvarmıştı.

Evie kardeşinin tarlanın yanından koşarak geçişini izlemiş, küçük ışık topunun gittikçe büyüdüğünü çok geç fark etmişti. Gideon'un çığlıkları tarlayı sarana ve onun yerini kavrulmuş toprak alana kadar kimse ne olduğunu bilmiyordu.

"O senin kardeşini öldürdü, Evie," dedi babası, Evie'nin sinmek istemesine neden olan bir vahşilikle.

Yapmıştı. Bilerek yapmamıştı, Evie bundan emindi ama olmuştu işte. Tam orada ölmüştü ve Evie şok çığlıkları içinde yere yığılmıştı. İki eliyle yere tutunmuş, Lyssa'nın çığlıklarını duyana kadar başını kaldırmamıştı. Küçük kız kardeşi onun yanında yatıyordu.

Annesinin boynundaki askıda.

Ve annesi gitmişti.

Gözlerini sımsıkı kapatan Evie derin bir nefes aldı ve kalbinin şu anda içinde bulunduğu mengeneden kurtulmasını diledi. "Ondan nefret mi ediyorsun, baba?"

Babasının sert yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Bazı günler, keşke yapsaydım diyorum." Gömleğinin içinden madalyonu çıkardı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Bunu bana ilk tanıştığımızda vermişti. Yakınımda tutuyorum çünkü kendime rağmen onu özlüyorum."

"Bazen ben de özlüyorum." Annesinin kahkahasını ve evin o içindeyken her zaman daha sıcak hissettirmesini özlüyordu ama daha çok öncesini özlüyordu.

Hayat sertleşmeden, koşullar umutsuzlaşmadan, Evie geri dönülmez bir şekilde değişmeden önce. Son on yıldan önce kimdi o?

Babası da aynı soruyu düşünüyor gibiydi. "Ama bu aynı zamanda kalbini koruman gerektiğini de hatırlatıyor Evie, çünkü o çok kolay kırılabilir."

Trystan'ın, Kötü Adam'ın düşünceleri zihnini bulandırdı. İstifa etmeseydi bu sırrı daha ne kadar saklayacağını, bu dünyada en çok değer verdiği insanlara kaç kez bakıp onları kandırabileceğini merak etti.

Evie'ye Lyssa'nın birkaç yıl önce pencere kenarından düşürdüğü bir vazoyu hatırlattı; iki Sage kızının yan yana oturup parçaları nasıl yapıştırdıklarını.

Ama bu çaba sonuçta bir işe yaramamıştı.

Bundan bir ya da iki ay sonra Evie ona çarptı, bir kez daha devirdi ve ikinci kez paramparça etti.

"Tamir edebilir miyiz?" Lyssa sormuştu. "Macunla mı?"

"Hayır, aşkım." Evie iç geçirdi. "Bir şeyi bir kez bir araya getirmek yeterince zor. Korkarım ki ikinci kez

umut etmek için çok fazla."

Parçaları atmışlar.

Başı ve kalbi, nefes alış verişi sığlaşana ve ter saç çizgisine yapışana kadar o ana sabitlendi. Çok fazla yalan. İkili bir hayat yaşamak bir şeydi ama kendisine güvenilmediği, sanki fikirleri ve kendine güveni değersizmiş gibi davranıldığı bir hayat bambaşkaydı.

Kendini önemli hissettiği bir yer için sürekli mücadele etmek, Evie'nin kendine verdiği en yorucu görevdi.

Ve çok yorgundu; rahat koltuğuna yaslanıp gözlerini kapatırken bunu kol ve bacaklarının ağrısından ve göz kapaklarının ağırlığından hissediyordu.

Bir süre sonra babasının inleme sesi Evie'yi uyandırdı. Oturduğu yerden fırladı ve babasının üzerine eğildi. Gözleri kapalıydı ve teni donuk ve renksizdi. "Baba?"

"Endişelenme. Henüz beni almadı." Babası açık mavi gözlerini açarak hafifçe gülümsedi.

"Bu hiç komik değil, baba." Yine de ikisi de güldü ve Evie onun eline uzanarak arkasından öptü.

Babası güçlüydü. Ağabeyi öldükten ve annesi onu terk ettikten sonra, kalan iki çocuğunun hiçbir şey istememesini sağlayarak kasapta meşgul olmak için elinden geleni yapmıştı. Onu evde daha az görüyorlardı, ama bu iyiydi. Evie için özel bir öğretmen tutmuştu, böylece okuldan uzak kalabilecek ve köyünde ona geçmişini hatırlatan diğer kızlarla, Evie'nin artık hiçbir ortak noktası yokmuş gibi görünen kızlarla konuşmaktan kaçınabilecekti.

Trajedi bir aileye bunu yapar, onları yalnızlaştırır. Babası, diğerlerinin arasında hâlâ kendini rahat hisseden tek kişi gibi görünüyordu.

Yaşıyordu, köydeki pek çok dostu yanında olacak, gelecek aylarda ve yıllarda onu teselli edecekti. Evie'ye gelince, o hayaletlerle yaşamaktan memnundu.

Lyssa büyüyüp sosyal bir kelebek olmuş, gözüne kestirdiği herkesi büyülemiş, bebekken tanık olduğu trajediden etkilenmemiş, Evie ise olduğu gibi kalmıştı. Tuhaf.

Her zaman yanlış şeyler söylüyordu, zihni ve düşünceleri kibar bir topluluk için inşa edilmemişti. Bu durum Evie'yi her etkileşimde öylesine endişelendiriyordu ki sonunda denemeyi bırakmış, yaşamayı bırakmıştı.

Babası hastalandığında bu durum daha da kötüleşmişti. Kendini bir insan olarak görmektense bir işe gömmek için daha çok bir bahaneydi. Ta ki Kötü Adam için çalışmaya başlayana kadar.

Bu kadar çok ölümle uğraşan bir adamın onu hayata döndürmüş gibi görünmesi ironikti ama artık her şey bitmişti. Evie, her parçası kararmış karahindibalar gibi yanıp kül olana kadar yavaş yavaş geriye doğru gidecekti.

Gözleri yaşardı ama Evie gözlerini kırpıştırdı ve babasına kocaman gülümsedi. "Her şey yolunda," dedi ve yıllar önce o yanmış dilek tarlasında Lyssa'ya söylediği sözleri yineledi.

Her şey yolundaydı.

Bölüm 22

Kötü Adam

"Bu da ne böyle?"

Ufak tefek adam Trystan'ın masasından temkinli adımlarla uzaklaşırken titriyordu. "Bu- Bu kazan demi, efendim."

İçinde iğrenç siyah sıvı bulunan gümüş kadehi kavradı.

Krema yok, şeker yok, Sage'in sütle surat yapmaya çalıştığı saçma girişimlerin hiçbiri yok. Her şey yanlıştı.

"Ben kazan demi istemedim," dedi karanlık bir sesle.

"Elbette efendim, ama on dakika önce bana 'Bana hemen bir fincan bira getir Stuart, yoksa derini kemiklerinden ayırırım' demiştiniz."

Ah, evet, bunu söylemişti, değil mi? İçine biraz süt koyana kadar demlemekten vazgeçmeyi düşünmüştü, ama öğlene doğru baş ağrısı iyice artmış ve umutsuzluğa kapılmıştı.

"Bu şişeyi istemiyorum, hemen gözümün önünden alın!" Ayağa kalktı ve bardağı dehşete düşmüş adama doğru itti; adam odadan kaçmadan önce zar zor yakaladı.

Trystan Kingsley'e bir bakış attı. Kurbağa, üzerinde sadece "BLOCKHEAD" yazan bir tabelayı kaldırırken huysuzlandı: BLOCKHEAD.

Kurbağa ilk kez her şeyi mükemmel bir şekilde özetledi.

Trystan, amfibiyi görmezden gelerek masasının arkasına yerleşti ve kötülük planlarına odaklandı. Kargaşa ve yıkım düşünceleri onun asık suratını sakinleştirecektir.

Öğleden sonra, Trystan ofisin hâlâ ayakta olmasına şaşırmıştı.

Malikânenin güney koridorunda bir yangın çıkmış ve haritalarla dolu bir odanın neredeyse tamamını küle çevirmişti. Yangın, iki ateş perisinin anlaşmazlığa düşüp alevlerin hızla yayılmasıyla başlamıştı ve sadece Sage, işe başladığı ilk ay kurmaları için ısrar ettiği sulama cihazlarını nerede bulacağını biliyordu.

"Onları asla göremeyeceksin!" Sage, su armatürünün montajından duyduğu heyecanla buklelerini zıplatarak şöyle demişti.

Adamın ısrarla "kauçuk" dediği bir malzemeden yapılmış hortumu duvara geri itti. Mekanizma yerine kilitlendi, kauçuk boru dönerek beyaz tuğlaların arkasında kayboldu.

"Malikânenin her yerinde gizlenmişler! Bu kadar büyük bir yapıya sahip olduğunuzda, yangınları hesaba katmanız önemlidir, özellikle de bakımınız altındaki tüm yaşamlar için." Gülümsedi ve çantasından not defterini çıkardı. "Şimdi, otuzunun da nerede olduğunu haritalandırdım ve sizi her bir noktaya götüreceğim, böylece onları nasıl bulacağınızı tam olarak bileceksiniz."

Otuz mu?

"Sage, hortum turu kulağa ne kadar hoş gelse de, yapmam gereken gerçek bir iş var."

Kaşlarını çatmıştı, bu da göğsünde yabancı ve rahatsız edici bir his uyandırmıştı. "Ama yangın çıkarsa ne yapacaksın?"

"Sana hortumun nerede olduğunu soracağım," diye cevap verdi Trystan kesin bir ifadeyle.

Sage'in burnu sık sık olduğu gibi kırışmıştı ve ona neredeyse... sevecen bir merakla bakıyordu. Ürperdi. "Ama ben burada olmazsam ne yapacaksın?" diye sormuştu.

"Her zaman burada olacaksın, Sage."

Trystan gözlerini kırpıştırdı ve gözlerinin altında bir sızı hissetti. Ofisine doğru yürüdü ve hasarlı korkuluklara açılan ahşap kapıları iterek açtı. Kapılar arkasından çarparak kapandı ve havadaki ıslak sıcağa gözlerini kırpıştırarak tepki verdi. Diğer taraftaki yapı, yeniden yapılanmaya yardımcı olan ahşap kirişlerle örtülmüş ve desteklenmişti.

Yıkık ucun hemen yakınında durdu, havanın sıcaklığı yine gözlerini yakıyordu. Onun gitmiş olmasını umursamamaya karar vermişti. Onun peşinden gitmeye cesaret edemezdi ve onunla acımasız bir şekilde konuştuktan sonra buraya dönmeye cesaret edemezdi.

Sıcak artık acımasızdı, nem o kadar güçlüydü ki, bir damla su yanağından aşağı kayıyordu. Öfkeyle sildi ve elindeki ıslaklığa tiksintiyle baktı.

"Efendim?"

Bayan Erring'in sesi sessizliği yararak gözlerine vuran ıslak sıcağın saniyeler içinde kurumasını sağladı. Kötü bir koku almış gibi burnunu çeken Trystan kaşlarını çattı ve başını hafifçe ona doğru çevirdi.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu huysuzca.

Kadın her zaman biraz sıkışmıştı, ama şu anda yüzü o kadar çarpıktı ki, sanki kendi dilini yutmak üzereymiş gibi görünüyordu. Başını salladı, büyük gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. "Malikânenin mali işleriyle ilgilenen adamlarınızdan biri, değerleme uzmanının el yazısını okuyamadığı için ayaklanmış."

Trystan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Değerleme uzmanı tam olarak neye değer biçiyordu?"

"Kuzey krallıklarından biri olan Roselia'dan Kral Benedict'e giden birkaç sandık mücevher. Bu

bu sabah Kötü Niyetli Muhafızlar tarafından durduruldu."

Ne kadar zekice bir plan; ne yazık ki bunu yarattığına dair hiçbir anısı yok. "Bunu kim ayarlamış olabilir? Kuzey krallıkları genellikle sevkiyatlarını bir ordu değerinde muhafızla taşırlar."

Bayan Erring'in ağzı açık kaldı ama doğrudan ona bakarak, "Evangelina planları bir ay önce hazırlattı ve siz de onayladınız efendim," dedi.

Hayır, bu olamazdı... Ama yapmıştı, değil mi? Sage, Kötücül Muhafızlardan bazılarının Roselia üniforması giymesini, yavaşça kalabalığın arasından ilerleyerek gerçek Roselia şövalyelerini teker teker koparmalarını önermişti.

Bu bir intihardı ama o kadar emin görünüyordu ki. Bu yüzden planı imzaladı ve en iyi muhafızlarından bazılarının bunu gerçekleştirmesini istedi - acemileri erken bir ölüme göndermeye gerek yoktu. En azından daha tecrübeli muhafızlarının kurtulma şansı olacaktı.

Ama sadece başarmakla kalmamışlardı; başarmışlardı da. "Bu mükemmel. Ama ben hala anlaşmazlığı anlamıyorum. Mali danışmanımız neden değerleme uzmanının el yazısını okuyamıyor?"

Rebecka Erring, onu tanıdığı iki yıl boyunca soğukkanlılık zırhını hiç eksik etmemişti. Onunla ilk tanıştığında, o tatsız koşullar altında bile soğukkanlılığını korumuştu. Ama ona gözlerini devirdiğinde Trystan'ı şaşırttı. "El yazısı berbat, efendim. Bu karalamanın bir harfini bile anlamak için bir çevirmen gerekir."

Sabrı o kadar zayıftı ki, ayaklarının altındaki toprak da olabilirdi. "Peki, daha önce çıkmayı nasıl başardık?"

Ama o rahatsız bakışlar düşmeden önce cevabı biliyordu.

yüzüne yayıldı. "Evie her zaman sorunsuzca okuyabilirdi," dedi. "Edwin bunu yaparken ona hamur işleri verirdi." Ses tonuna bakılırsa, sert kadın bu sonuncusunu onaylamıyordu.

Ancak Trystan'ın bunu umursaması pek mümkün değildi. Şu anda Sage olmadan bir ofisinin olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Ya da olduğunu varsayıyordu. Ama açıkçası kötü işleyen bir felaketti.

O sabahki haklı duyguları dönüşmüş ve aslında başından beri olduğu şeye, beyninin pişmanlığını rasyonalize etmesinin bir yoluna dönüşmüştü. Yanılmaktan gerçekten nefret ediyordu ama haklı olmayı birine bırakacaksa bu Sage olmalıydı. Muhtemelen buraya doğru bir adım daha atmayacak olan Sage'e... Bu da ona gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Trystan, Bayan Erring'e bakıp, "Maliyeciler bunları bir kenara koysun, el yazısını kendim çevirmek için elimden geleni yapacağım," derken yaşadığı kargaşanın sözlerine yansımasına izin vermemeye çalıştı.

Başını salladı ve gitmek için döndü ama gitmeden önce korkuluğun ucundaki yıkıntılara baktı. "Bazı şeyleri diğerlerine göre daha çabuk onarıyor olmamız ilginç değil mi?"

Burada Trystan'ın gözlerini ona dikmesine neden olan bir suçlama vardı. "Ne ima ediyorsunuz Bayan Erring?" Sesinin keskinliği dikkatini çekmişti ama Rebecka'nın hakkını yemeyelim, bir an bile tereddüt etmeden kendini toparladı.

"Neyin düzeltilmesi gerektiğini daha net görebilmeniz için belki de gururunuzu bir kenara bırakmanız gerekiyordur."

Trystan'ın ona saygı duymasını sağlayan şey, konuşurken gösterdiği cesaretti. Rebecka Erring haklı olduğuna inandığı zaman korkusuzdu. Onu kurtaran da bu saygıydı.

"Benim sorunlarımdan önce kendi sorunlarınızla ilgilenmelisiniz, Bayan Erring. Çalışanlarım sizin danışmanınızdır; ancak ben değilim."

Kadın itaatkâr bir tavırla başını salladı, bir an içinde içindeki mücadele duygusu göz kırpmaya başladı ve bu onun kafasını karıştırdı. Rebecka Erring, Sage'in işi bırakmasının düzeltilmesi gereken bir şey olduğunu mu ima ediyordu? Trystan aralarındaki kavganın karşılıklı olduğundan emindi.

"Bayan Erring, Bayan Sage'in geri gelmesini istiyor musunuz?" diye merakla sordu.

Ona bakmadı, ağır kapıyı açmak için dönerken ona arkasını döndü. "Hayır, bilmiyorum," dedi sessizce. "Ama bence bunu hak ediyor."

Sözler o kadar düz ve dürüsttü ki Trystan taş yarı duvara yaslandı, kadının kapıyı çarpması kulaklarında donuk, soluk bir ses bıraktı. Ağır bir eli ağzının üzerinde gezdirdi ve çenesinin altına dayanana kadar aşağı indirdi.

Ofisine dönmeden önce enkaza bir kez daha baktı.

Düzelt onu.

Ne yazık ki Trystan'ın hiçbir şeyi tamir edecek yeteneği yoktu. Dokunduğu her şeyi yok etmekte çok daha iyiydi.

Bu yüzden, bu korkunç günün sonunda, işi bittiğinde malikânenin bile hâlâ ayakta kalacağından şüpheliydi.

Bölüm 23

Kötü Adam

Trystan'ın ofisinin kapısının yumuşak bir şekilde çalınması bardağı taşıran son damla oldu.

Günün bitmesine neredeyse bir saat vardı ve güneşin batmasını ve gündüzün geceye dönmesini bekleyemiyordu. İçinde boğulmak istiyordu.

Sandalyesinden kalkıp pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Yine de kapının sürünerek açıldığını duyduğunda neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Başka bir yangın olmadığı sürece rahatsız edilmek istemiyorum," diye sertçe seslendi.

İçindeki karanlık büyü titreşiyor, zayıf bir nokta bulmak ve alanına davetsiz girmeye cüret eden herkesi yok etmek için can atıyordu. "Geçen hafta korkuluğun yarısını havaya uçurdum." Her yanı kaskatı kesilmişti ama yine de derin, içsel bir parçası ses devam ederken rahatladı. "Bu sayılır mı?"

Onu görebilmek için döndüğünde, göğsünde rahatsız edici bir duygunun dalgalanmasıyla donakaldı. Ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu ve ona baktı.

Eski asistanı aynı görünüyordu, hâlâ kısa boylu, hâlâ siyah saçlıydı. Hâlâ çok şey biliyormuş gibi görünen gözleri ve köşeleri sürekli yukarı çekilen dudakları vardı. Onu görmediği hafta sonları bundan daha uzun sürüyordu, bu yüzden vücudunun verdiği tepki gülünçtü.

Ama onu gördüğü için çok mutluydu. Ne kadar müstehcen, gereksiz bir duyguydu ama işte. Mutluydu... Ne kadar da iğrençti.

Ve göğsündeki hafiflik, kız konuşmaya başladığında daha da arttı. "Bir şeyi yapamayacakmışım gibi hissetmekten hoşlanmıyorum." Sözcükler ağzından yuvarlandı, pratik değil ama dürüsttü.

"Pekala..." dedi tarafsız bir şekilde.

"Bu beni mantıksız yapıyor. Sanki içimdeki bir şeyi tetikliyor-"

"Dur." Sözünü kesmek için elini kaldırdı ve omzunun üzerinden açık kapıya baktı. "Bu düşünceni unutma." Hızla kapıya doğru ilerledi, kapı aralığından bakmaya çalışan izleyicilerin kalabalığını fark etti, hepsi o ters ters bakınca dağıldı.

Kafasında başka bir bandajla dolaşan Blade hariç herkes Sage'i fark etti ve küçük bir yumruk darbesiyle Trystan'a döndü.

Trystan kapıyı kapatıp masasında kıpırdamadan oturan Kingsley'e dönmeden önce onu tersledi. En azından daha önceki işaretini yine kaldırmamıştı.

"Başka bir yerde... olabilir misin?" Trystan sordu ve yaratık masadan zıplayıp iki ayak üzerinden pencere kenarına indiğinde içini çekti, sonra Sage'e baktı. "Devam edin."

"Bana güvenmek istemediğin şeyler olduğunu biliyorum. Hatta başaramayacağım şeyler olduğunu da biliyorum."

Bundan şiddetle şüphe etti ama bir şey söylemedi.

Her zamanki yerine geçti; o ise masasına yaslanarak ayakta kalmayı tercih etti. "Ama ihtiyacım olan şeylerle, ihtiyacım olan insanlarla ilgilenememek... Bu beni korkutuyor."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken merakı daha da arttı.

Şüphesiz bu kadın kendini gerçekten aciz görmüyordu.

hiçbir şeyden. Ayrıca, onun aşırı tepkisinin ve kendisine davranışının yanlış olduğunu, mektup konusunda yanıldığını biliyordu. Öyleyse neden kendini açıklıyordu?

"Her şeyi bilemeyeceğimi biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Sen benim aksime pek çok sırrı olan bir adamsın." Sonunda biraz güldü, kendini küçümseyen türden bir gülüştü - bunu iyi biliyordu.

Açık renk gözleri Trystan'ın koyu renk gözlerini bulduğunda Trystan bacaklarına yayılan neredeyse gıdıklanma hissini hafifletmek için ellerini gergin bir şekilde iki yana açtı. "Ama sen beni hilekâr olmakla suçladığında..."

Trystan'ın omuzları dikleşti.

"Bu beni incitti. Bana açıklama şansı bile vermedin."

Bu beni incitti.

Kendini pencereden atarsa bunun onu ömür boyu yaralayıp yaralamayacağını merak etti.

"Ancak." Durakladı. "Bu kadar ani bir şekilde bırakmamalıydım. Duygularım beni alt etti ve kendime bu acıyı uygun bir şekilde işleme fırsatı vermiş olsaydım, bu kararı vermezdim."

Derin bir nefes aldı, bakışları onun üzerinde sabit kaldı. "Bunun için sizden içtenlikle özür diliyor ve işime geri dönmeme izin vermenizi rica ediyorum."

Birbirlerine bakarlarken bir sessizlik yankılandı. Trystan o konuşurken dudaklarının aralandığını ve şu anda dengesiz bir balık gibi ağzı açık ona baktığını fark etti. Yutkunarak çenesini ileri geri hareket ettirdi ve sertliği hafifletmeye çalıştı. "Geri dönmek mi istiyorsun?"

Sesindeki hevesin bir hamam böceği gibi çizmesinin altında ezilmesi gerekiyordu.

Başını salladı, güneş ışığının son kırıntıları da içeri süzülürken gözleri parlıyordu. "Burada çalışmayı gerçekten seviyorum."

Orada bırakmalıydı. Her ikisi de kendisinin haklı olduğunu, kadının saçmaladığını kabul etmeli ve hayatlarının parçalarının engelsiz bir şekilde bir araya gelmesine izin vermeliydi.

Bu beni incitti.

Suçluluk duygusu. Sert ve çiğ bir şekilde suçluluk hissediyordu ve buna dayanamıyordu. Onu orada açık ve makul bir şekilde otururken görmek, onu çevreleyen cesur bir umut. Derisine sürtünüyor, kafatasının ön kısmında bir çarpıntıya neden oluyordu.

Trystan sandalyesini buldu ve yavaşça oturdu, sessizliğin bir an daha sürmesine izin vermedi. "Sage, ben..." Tatianna onun birasına zehir katmış olmalıydı, olan buydu. Ona baktığında hissettiği duygunun tek açıklaması buydu; öyle olmalıydı.

Trystan'ın sıkıntısı, odanın öbür ucundan üzerinde KONUŞ yazan bir tabela tutan Kingsley'e baktığında daha da arttı.

Tekrar aniden ayağa kalktı ve ikisi de sıçradı, Sage de hızla ayağa kalktı. Masanın etrafında yavaşça yürüdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Bir şeyde başarısız olacağınızı bildiğiniz zaman için bir kelime olup olmadığını merak etti, o yola ne kadar direnirseniz direnin, sizi bulacağını bildiğiniz o duyguyu tanımlayan bir kelime.

Evangelina Sage onu bulmuştu.

"Özür dilerim." Özrü hızlıca diledi ve sesinin bir oktav yükseldiğinden neredeyse emindi, bu sadece utanç verici değil, aynı zamanda pencere fikrini tekrar düşünmek istemesine yetti.

"Sen... üzgün müsün?" Sage'in çenesi o kadar düşüktü ki, Trystan yerdeki toprağı yakalayıp yakalayamayacağını merak etti.

"Dramatizme gerek yok. Sanki size gece lambam olduğunu söylemişim gibi."

Sage'in bakışları onun sözleri üzerine keskinleşti ve Trystan lanet okudu

Nefesinin altında.

Yaşlı büyü uzmanlarından biri gibi çenesini ovuştururken hınzır gözleri onu ele veriyordu. "Efendim, gece lambanız var mı?"

Trystan başını salladı ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak mırıldandı, "Ben...yok."

Çıkardığı kıkırdama yüksek sesle ve kuşları pencereye çağıracak, kardeşlerini aratacak bir tondaydı ama çok sevimliydi ve bunu tekrar yapmasını umuyordu.

Sikeyim.

"Gece lamban var! Ne için? Böcekleri mi yakıyor? Bir şeyi ölüme mi çekmeye çalışıyorsun?" Kelimeler o kadar hızlı çıkıyordu ki, ağzı zorlukla yetişiyordu.

İçini çekti ve bunu kefaret olarak kabul ederek başını salladı. "Bir gece lambasını tahsis edildiği amaç için kullanıyorum, geceyi... daha aydınlık yapmak için." Yüzünü buruşturdu.

Tanrım, bu kulağa çok saçma geliyor.

"Bugün hayatımın en güzel günü." Sage'in burnu kırıştı ve sanki kahkahası onu güneşe fırlatacakmış gibi küçük bir heyecan sıçramasına başlarken kıkırdadı. "Neden 'geceyi aydınlatmaya' ihtiyacın var?" Onun sesini taklit etti.

Bir elini kalçasına, diğerini alnına koyan Trystan kendini bitkin hissediyordu. "Kendimi karanlıktan korkar buluyorum, özellikle de yalnızken ya da yatak odamdayken... ya da her ikisinde de."

Sage'in çenesi tekrar yere düşer gibi oldu ve sessizliğe gömüldü. Endişe verici.

Trystan sinirlendi. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, tabii ki değil," dedi, neşesi yerini yumuşaklığa bırakarak. "Ne zamandır karanlıktan korkuyorsun?"

"Ben karanlıktan korkmuyorum, Bilge. Ben Kötü Adam'ım.

karanlık benden korkar." Demek istediğini kanıtlamak için göğsünü kabarttı, bu da kızın tekrar kıkırdamasına neden oldu.

"Özür dilerim efendim," dedi pişmanlıkla. "Ne zamandır karanlıktan korkuyorsunuz... özellikle de yatak odanızda?" Son kısımda sesini yine onunkine benzetmek için derinleştirdi.

"Çocukluğumdan beri," diye itiraf etti ama yıllar içinde nasıl kötüleştiğinden ya da neden kötüleştiğinden bahsetmedi. Yine de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü bir elini uzatıp onunkinin üzerine koydu. Adam bu dokunuş karşısında her zamanki gibi kaskatı kesildi ve başını eğerek kadının kendi elinin üzerinde duran küçük eline baktı.

"Uğur böceklerinden korkuyorum," dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak.

Trystan aval aval tavana bakıyor ve buraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Bir çalışandan özür dilemek
-kötü bir şekilde, diye de ekleyebilirdi- çünkü konuşma bir şekilde böceklere kaymıştı.

Adam bir şey söylemeyince, "Lekeler beni korkutuyor" diye ekledi.

"Tabii ki var," dedi yenik bir ifadeyle. "Sage, özür dilemeye mi çalışıyordum?"

"Ah, doğru ya! Üzgünüm, devam et!" Bir adım geri çekilirken utanmış görünüyordu ve devam etmesi için elleriyle ileriye doğru işaret etti.

İç çekerek devam etti. "Bana yeteneksiz ya da güvenime layık olmadığınızı gösterecek hiçbir şey yapmadınız. Mektuba aşırı tepki gösterdim ve bu benim için büyük bir haksızlıktı-"

Hemen araya girdi. "Mektup değildi-"

"Biliyorum," dedi Trystan, onu durdurmak için bir elini kaldırarak. "Blade bana söyledi."

Sage'in ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Efendim... Siz... Yani Blade...?"

"Hala nefes alıyorum."

"Gördüğünüz gibi, buraya sürüklediğiniz adamlara işkence ettiğinizi gördüm, bu bir şekilde beni daha iyi hissettirmiyor," dedi yumuşak bir şekilde.

"Yaşıyor, zarar görmemiş ve hâlâ burada bir işi var." Trystan önceki merhametinden bahsetmeye devam etmek istemedi, çünkü bu onu hasta hissettiriyordu. Hemen ekledi: "Senin de öyle. Eğer yeniden başlamak istersen."

Ağzının zaten kalkık olan köşeleri daha da yukarı çekilerek tüm yüzünü aydınlattı. Bu, onun sert uzuvlarını daha yumuşak hissettirdi, sanki kemiklerini sıvılaştırıyormuş gibi. Ona doğru adım atan Sage elini uzattı.

Bir an tereddüt eden Kötü Adam, Sage'in elini kendi eliyle sıktı.

"Benim adım Evangelina Sage. Sizinle tanışmak bir zevk. Size 'efendim' diyeyim mi? Yoksa 'Şeytani Derebeyi' mi?"

Başını sallayarak sırıttı ve Sage'in gözleri sol yanağına kaydı, memnun görünüyordu. Kadın onun gamzesine doğal olmayan bir şekilde takıntılıydı. "Bana mutfaktan şu kızarmış şeylerden getirirsen ikisine de izin veririm. Ve bir kadeh şekerli kazan demi."

"Satıldı!" diye bağırdı, kapıya ulaşmak için neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

"Sage?" Trystan seslendi, dönüp beklentiyle ona baktığında hemen pişman oldu. "Sadece anlamak istiyorum... neden en başta benim güvenimi istiyorsun?"

Bir elini yanağına dayadı ve bir kaşı düşünceli bir şekilde kalktı. "Seni tanımak istiyorum, hepsi bu."

Hepsi bu kadar mı? Sanki tek başına bu cümle bile onun eksenini tamamen kaydırmaya yetmemişti. Sage kapıların arasından kayboldu ve Trystan duvara yaslandı,

Kollarını dizlerine dayayarak yere oturana kadar aşağı kaydı.

Seni tanımak istiyorum.

Trystan orada otururken sınırsız bir korku hissetti, çünkü on yıldır ilk kez bu fikir kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Yine de, bir şekilde onun eninde sonunda kendisinin ölümü olacağını biliyordu.

Bölüm 24

Evie

Ortalık çok sessizdi.

Son bir buçuk haftalık çalışma, ortalama, istikrarlı ritmine geri dönmüştü. Patron, hâlâ bilmediği nedenlerden ötürü bitkin haldeki adamları kulaklarından tutup buraya sürüklüyordu. İki silah ve diğer çalıntı mallar Roselia'dan malikâneye tek bir aksaklık olmadan geçirildi.

Ofis muhbirleri kayıyordu.

Evie çok sevdiği ve son zamanlarda pek uğrama fırsatı bulamadığı mutfak penceresinin önünde durmuş vanilyalı bir damlanın tadını çıkarıyordu. Edwin'in yeni bir parti peri keki yapmış olması ve hepsinin mükemmel bir şekilde buzlanmış olması da cabasıydı. Becky her şeyi mahvedene kadar arayı kapatmanın tadını çıkarıyordu.

"Tamamen profesyonellik dışı davranmak ve hiçbir şey olmamış gibi karşılanmak güzel olmalı."

Evie'nin gözleri yuvalarından fırladı. Kapı aralığında kollarını kavuşturmuş duran Becky'ye baktı.

"Yargılayıcı bir cadaloz olmak ve bu bahanenin kişiliğinizin bir yönü olması güzel olmalı." Evie arsızca gülümsedi.

Becky sırıtarak buharı tüten kazana doğru ilerledi ve Edwin'in doldurması için kadehini uzattı. Dev onun iki katı büyüklüğündeydi ve onunla göz teması kurmuyordu. "Her zaman başını belaya sokan saf bir aptal olmaktansa, yargılayıcı bir cadaloz olmak daha iyidir."

Evie'nin gözleri seğirmeye başlamıştı. "Senin yok mu

Bir yerde olmak mı? Çocuklardan şeker çalmak gibi belki de?"

Becky gözlerini kısarak sıcak içeceğini kavradı ve odadan çıktı, yürürken etekleri zıplıyordu.

Blade mutfağa girip Evie'ye doğru yürürken sanki hayatı tehlikedeymiş gibi onun yolundan sıçradı, bir yandan da başını çevirip gözlerini diğer yönde hızla ilerleyen Becky'den ayırmıyordu.

Kocaman sırıttı. "Sen yokken hiç hoş değildi. Kendine geldiğini gördüğüme çok sevindim."

Pek olası değil.

"Evet, çünkü bütün hafta boyunca tam bir keyif kaynağı oldu." Evie elinde demlikle masasına doğru ilerledi ve Blade de onu takip etti.

"Sevgili Rebecka'yı unut. Sana göstermek istediğim harika bir şey var." Blade sırıttı, bronzlaşmış tenindeki beyazlık ona bir sağlık ve canlılık parıltısı veriyordu. "Patron sana yirmi dakika ayırabilir mi?"

"Bugün malikânede olmadığını düşünürsek, eminim buna aldırmayacaktır." İç çekerek endişesini görmezden geldi. "Ne oldu?"

"Sadece gel," diye ısrar etti, elini tutup onu yanına çekti. Tatianna yanlarında belirdi, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

"Nereye gidiyoruz? Yavaş ilerliyor."

"Yama yapacak stajyer yok mu?" Üçü merdivenlerden inmeye başlarken Evie sordu. "Ya da patronun ilgilenmesi gereken kız kardeşi?" Tatianna onu hafifçe ittiğinde genişçe sırıttı.

"Patron kim?" Blade kaşlarını kaldırarak sordu. Kaslı kolunu Tatianna'nın omuzlarına dolayan Blade, ona doğru eğildi. "Sınıfla paylaş, dedikoduya bayılırım."

"Bu küçük geziye sorgulanmak için gelmedim, sadece eğlenmek için geldim."

Evie elini havaya kaldırdı. "Oldukça eğlendim." Tatianna'nın onları süzen bakışını yakalayınca elini indirdi.

Avluya girdiklerinde Blade'in heyecanı dalga dalga yayılıyordu. "Fluffy ve benim kaydettiğimiz ilerlemeyi görene kadar bekle. Aylardır denediğimiz her şeyi fersah fersah aştık."

Her iki kadın da girişte kısa bir süre durdu ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Sen... Fluffy mi dedin?" Evie sordu.

Blade kendi kendine kıkırdadı. "Biliyorum, ama inan bana- Patron!"

Evie'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı ve arkasında korkunç bir varlığın dolaştığını acı bir şekilde fark etti. Kulağına çok yakın alçak bir ses duyduğunda şüpheleri doğrulanmıştı. "İş gününün ortasında paydos mu ediyorsunuz, sizi nankörler?" Sesinde öfke yoktu, sadece temkinli bir yorgunluk vardı.

Evie döndüğünde onun tam arkasında durduğunu gördü, yüz ifadesi asıktı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Blade'in görmemizi istediği bir şey var." Duraksayan Evie elini kaldırdı ve parmağını hafifçe koyu renkli lekelerden birinin üzerine sürdü. O ve Kötü Adam onun bu cüretkârlığı karşısında aynı derecede şaşırmış olmalıydılar çünkü ikisi de kıpırdamadı. "Uyuyor muydun?"

Tatianna sırıtarak kaşlarını kaldırdı ve Blade onun ayakkabılarında çok ilginç bir şey buluyor gibiydi.

"Uyumak pek de endişe edilecek bir şey değil," dedi Kötü Adam ve sonunda elini tutup tekrar yanına itti. Parmaklarının onunkilerde gereğinden bir saniye daha uzun süre kaldığını hayal etmiş olabilir.

Evie bir elini kalçasına dayadı. "Siz bir makine değilsiniz efendim. İyi bir gece uykusuyla hâlâ o şeytani, düşünceli halinize bürünebilirsiniz."

"Bilemiyorum. Bence yorgun görünümü ona tehditkâr bir hava katıyor." Blade başını salladı, Kötü Adam'ın omzunu sıvazladı, ardından kendisine atılan iç boşaltıcı bakışı görünce elini hızla yanına çekti.

Tatianna daha iyi görebilmek için başını eğerek, "Bence onu sadece uykulu gösteriyor," dedi.

"Gece alışkanlıklarımı tartışmayı bırakabilir miyiz, böylece siz üçünüz sözde saygıdeğer çalışanlarımın neden görev yerlerinden uzakta olduklarını açıklamaya başlayabilirsiniz?" Kaşlarını kaldırdı ve bir açıklama beklerken kollarını kavuşturdu.

Blade ağzını açtı ama rüzgâr arka kapıya çarpınca dondu kaldı. Başını çevirdiğinde dudaklarında geniş bir sırıtış belirdi. "Bunu duydun mu?"

"Hava durumu mu?" Kötü Adam alaycı bir tavırla sordu.

Rüzgâr bu kez daha sert bir şekilde kapıya çarptı. Tıkırtı Tatianna ve onun sıçramasına ve Kötü Adam'ın Evie'yi yakalayıp arkasından çekmesine neden oldu.

"Bu da neydi böyle?" diye homurdandı.

Blade kasıla kasıla arka kapıya doğru ilerledi ve Kral Benedict'i takdim edercesine bir kolunu uzattı. "Bu, sevgili dostlarım, Fluffy'ydi."

Bölüm 25

Kötü Adam

Sage'in keskin bakışlarını üzerinde hissettiğinde Kötü Adam'ın nabzı kulaklarında atmaya başladı. Boğazını temizleyerek yavaşça ona döndü ama Tatianna ile kol kola girmiş, yanından geçip gitmişti bile.

Şifacı şaşkın bir ifadeyle seslendi, "Zavallı hayvana neden bu ismi verdiniz?"

Blade'in bakışları onunkilere kaydı ve Trystan gözlerini adama dikti. Paylaşmasa iyi olur- "Aklıma gelen en aptalca şeydi! Başıma açtığı onca bela için biraz intikam."

Ve... söylenecek en yanlış şeyin mükemmel bir örneği. Mükemmel. Sage'in omuzlarının sertleşmesine bakılırsa, neredeyse adamın bu ismi Trystan'ın önerdiğini itiraf etmesini dileyecekti.

Tatianna'nın kolunu bıraktı ve avluya doğru yürüdü, şifacı da hemen peşindeydi. "İnadına o zavallı yaratığa isim takmaya nasıl cüret edersin, Bıçak Gushiken!" Ejderha eğitmeni azar karşısında suçlu görünüyordu.

Trystan kendini tek boynuzlu at kıçı gibi hissederek arkalarından gitti.

Arka avlu onun malikânedeki en sevdiği alanlardan biriydi. Geniş alan taşla kaplıydı ve çatlaklardan ot ve bitki kümeleri çıkıyordu. Yaratık büyümeye başladığından beri taş kemerler zarar görmüştü ve zincirlenmiş boynunu

etrafındaki her şeyi.

Şimdikinin aksine, yaratığın ürkütücü derecede sakin göründüğünü fark etti.

Çok sakin. "Zinciri nerede?" Kötü Adam ateş püskürten canavarla aynı seviyede durmaya çalışarak sordu; canavar burun deliklerini açmış, Sage'in gözlerinin içine bakıyordu. Trystan gücünün kara bir bulut gibi üzerine çöktüğünü hissetti ve görüşünü değiştirerek ejderhanın pullu derisindeki savunmasız ölüm lekelerini görmesini sağladı.

Pençeli ayağın sol tarafında zayıf bir nokta vardı. Eğer oraya doğru vurursa ejderha yere devrilecek ve sonsuza dek felç olacaktı. Ama yaratığın boynundaki zincirlerin izlerini fark etti, yaralar parlıyordu. Bu onu duraklattı.

Sage titrek bir elini canavara doğru uzatırken, gücü tekrar kendi içine çekildi. "Sage," diye fısıldadı hayalet sessizliğine. "Yapmazdım."

Ama yaratığa merakla bakmaya devam etti ve "Hey, ejderha" diye fısıldadı. Yaratık homurdandığında hafifçe irkildi.

"Sorun yok," diye güvence verdi Gushiken. "Ona bir isimle seslenmeye başladıktan sonra sakinleşti. Bir ev kedisi kadar zararsızdır."

"Kanatları olan bir ev kedisi... ateş püskürten," diye düzeltti Tatianna, Fluffy'den dikkatli bir adım uzaklaşarak.

"Zinciri çıkarmak muhtemelen daha çok yardımcı oldu." Kötü Adam canavara yaklaştı ve kurnazca onunla Sage'in arasına girdi. "Eminim bu onu sakinleştirmiştir. Farkında değildim..." Suçluluk duygusunun göğsünü sıkıştırdığını hissetti. "Onun için çok acı verici olduklarını."

Blade kaşlarını çattı, dilini şaklatarak yaratığı ona doğru salladı. Fluffy arka ayakları üzerinde beceriksizce dönerek

burnunu Gushiken'in eline dayadı. "Ben de değildim ama fiziksel olarak acı verici olmasa bile zincirlenmek kimse için eğlenceli değil. Bunu daha önce fark etmeliydim."

Trystan bunu herkesten daha iyi anlıyordu ama bu anıyı tam olarak şekillenmeden ve onu uzak tutmak için inşa ettiği kaleyi yırtmadan önce uzaklaştırdı. "Memnunum... daha iyi görünüyor." Yaratık ona doğru döndü, kesik bakışlarında derin bir bilgelik vardı. Kötü Adam neredeyse belinden eğilerek yaratığa hak ettiği saygıyı gösterdi.

Ama bacaklarını sıkı tuttu ve yüzündeki saygıyı kayıtsızlık maskesinin ardında saklamaya çalıştı. Bunun yerine, ona zarar verdiğini bildiği için yaratığa bir saniye daha bakamayarak malikânenin kapısına doğru geri döndü.

"Bekle patron, en iyi kısmı duymadın!" Blade bağırdı. Kötü Adam dönmedi, sadece üçüne de sırtını dönerek olduğu yerde durdu. "Zincirleri çıkardığımda, içine kazınmış ilginç bir şey fark ettim."

Metal şıngırtıları boynunu çevirmesini sağladı. Ejderha eğitmeninin büyük bir gümüş yüzüğü sürüklediğini gördü, o kadar büyüktü ki onu taşımak için kollarını sonuna kadar açması gerekiyordu. Yüzüğü Kötü Adam'ın ayaklarının dibine bırakarak, küçük harflerle kazınmış iç kısmını işaret etti.

KÖTÜ ADAM DÜŞECEK

Bir parmağını kelimelerin üzerinde gezdirdi, diğer eli tırnakları avuçlarını ısırırken sıkı bir yumruk olmuştu. İki kadın da yazıyı gördü ve nefesleri kesildi.

Sage onun yanına çömeldi, koluna nazik bir el koydu ve yükselen büyüsünü hemen yatıştırdı. "Blade gelmeden önce zincirler depodaydı. Birisi silah ve teçhizatın teslim edildiği bir sandığı imzaladı ve bu da içindeydi. Bir sevkiyatta geldiler.

Kral Benedict'in Groena ile olan ticaretini ortadan kaldırdı. Doğudaki krallık. Buradaki ilk haftamdı."

Bir şey onu rahatsız ediyordu, kaçırdığı bir nokta vardı ama bu çarpık gizemin halkaları kendi kendilerine çözülmeyi reddediyordu. Görünüşe göre gerçek cevaplar olmadan yarım kalmış işlere devam ediyorlardı ve hâlâ en büyük düşmanının bir ajanı bu kalenin içinde bir yerlerdeydi, kuzu postuna bürünmüş bir kurt.

Saldırıların arkasında Kral Benedict'in olduğunu biliyordu. Ne de olsa aralarındaki bu küçük savaşı başlatan kişi kraldı. Ancak Benedict gemileri fırlatmış olsa da, ilk topu ateşleyen Trystan'dı ve bunu yine yapacaktı. Ne de olsa bu Kötü Adam'ın işiydi.

"Benedict bunun başıma geleceğini biliyordu. Blade'in ejderhayı alacağını biliyordu, bunu yaptırdı ve haini tarafından getirildi." Zincirleri tekmeledi, bir öfke parıltısı gücünü avlunun kenarlarına doğru itti, büyüsü ele geçirmek, öldürmek için herhangi bir zayıflık arıyordu. "Benimle oynuyor."

Sesi sert ve soğuktu, "Ama bu oyunu kazanacağım, kafasını şişleyeceğim," diye ekledi.

Ve böylece, her adımında karanlık bir amaç güderek bir kez daha kale kapısına doğru yürüdü. Benedict'in şimdiye kadar elde ettiği yetersiz avantajlardan memnun olduğunu umuyordu çünkü zaferler dizisi aniden durmak üzereydi.

Boynunu ovuşturup kendi zincirlerinin orada sıkılaştığını hisseden Kötü Adam gülümsedi. Benedict'in ve destekçilerinin sahip olduğu tüm umutları buharlaştıracaktı. Ölüm üzerlerine inerken sefil hayatları için kaçışmalarını izleyecekti.

Trystan'ın yüzüne bakıp ona canavar diyen ilk kişi Benedict olmuştu ve krala bunun tam olarak ne olduğunu hatırlatmak hayatının en büyük zevki olacaktı.

Yani.

Bölüm 26

Evie

"Bu o! Bu Kötü Adam!" Jayne Fairmond bağırarak meydandaki birkaç köylünün dikkatini çekti.

Yoğun bir satış günüydü, arabalar ve satıcılar sokakları kaplamıştı. Rengârenk kumaşlar yükseklere serilmişti, Lavanta Denizleri'nden ve orada yaşayan deniz halkından getirilen malzemelerin ışıltısı güneşin ışığını yakalıyordu. Taze ekmek kokuları -muhtemelen Edwin'inki kadar güzel değildi ama ona yakın bir ikinci diyebilirdi- Evie'nin burnunda dans ediyordu.

Ancak izin gününde patronu hakkında atıp tutan biri yüzünden huzuru kaçtı. Şimdi bir performans sergilemek zorundaydı.

"Kötü Adam'ın resmi mi?" Şüphe uyandırmak istemiyorsa sesinin korkutucu çıkması gerekiyordu. Krallıktaki diğer kişiler için Kötü Adam'ın sempatizanları olduğu bir sır değildi ve onlar da kötü niyetli pislikler olarak görülüyordu. Evie posteri gördüğünde çığlık atması gerektiğini düşündü ve bu ressamın anlatmaya çalıştığı şeyin üzücü tasvirini gördüğünde neredeyse çığlık atacaktı.

ARANIYOR ilanında temsil edildiği düşünülen kişi sadece yaşlı değildi; çok eskiydi. Burnu yakın bile değildi ve saçı birçok nedenden dolayı yanlıştı, bunlardan biri de yanıyor olmasıydı. Dili dışarıdaydı ve bir yılan gibi çatallıydı ve Evie sayfanın alt kısmının çoğunu kaplayacak kadar uzun bir sakal gördüğünde irkildi.

"Bunlardan bir tane daha var mı?" Gülümsemesini o kadar bastırdı ki gözleri yaşardı. Öksürerek, "Hainin yüzünü asla unutmadığımdan emin olmak istiyorum," dedi.

Jayne başını salladı, çantasına uzanıp Evie'ye bir başka korkunç poster uzatırken gözleri onaylarcasına parlıyordu. Çerçeveletip patronunun masasına koyacağı bir poster.

"Teşekkür ederim." Burnunu çekti ve gözündeki hayali bir damla yaşı sildi. "O çok aşağılık biri."

"Merak etme Evie. Bir gün Cesur Muhafızlar haini yakalayacak ve neden olduğu tüm yıkımı durduracak," diye ısrar etti Jayne, posteri o kadar sert tutuyordu ki kâğıdı buruşturdu.

"Tam olarak ne yıkımı?" Evie masumca sordu.

Jayne yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri döndü. "Bunu bana nasıl sorarsın, Evangelina?" Elini dramatik bir şekilde göğsüne götürdü, bayılmak üzere olan bir kadın gibi görünüyordu. "Onun suçları konuşulamayacak kadar korkunç."

Ah, Evie şimdi anlamıştı. "Tek bir isim bile söyleyemezsin, değil mi?"

Jayne kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Tabii ki yapabilirim! Sadece bundan bahsetmeyecek kadar sağduyuluyum." Jayne, Evie'nin elindeki ilanı koparmak istermiş gibi bakarak ona ters ters baktı. "Çalışmaya gücünüzün yetmesinin tek nedeni Kral Benedict'in yardımseverliği. Eğer Kötü Adam'a kalsaydı, muhtemelen bir işin bile olmazdı."

"Çok doğru, Jayne. Çok doğru." Evie bilgece başını salladı, sonra kadın Evie'nin bir dakika daha zapt edemediği gülümsemesini göremeden arkasını döndü. Bunun yerine, kalabalığın daha az olacağı şehir merkezine doğru yöneldi.

Birkaç dakika sonra Evie, köylerinin tam merkezini oluşturan büyük çeşmenin kenarına oturdu. Bir haftanın daha sonuna gelmişlerdi ve o hâlâ boğuluyormuş gibi hissediyordu, sanki tüm endişeleri ayaklarına ağırlık yapıyor, nefes alamayana kadar onu sürüklüyordu.

Avluda birkaç arkadaşıyla birlikte oturan babasının en azından daha iyi durumda olduğunu fark etti. Mutlu bir şekilde sohbet ederken teninde sağlıklı bir parıltı vardı, Lyssa'nın kolları bacaklarından birine dolanmış, başı onun her sözüne asılmış gibi yukarı eğikti. Birlikte mutlu, sağlıklı bir aile görüntüsü veriyorlardı; karanlık sırları olmayan, bir akbaba gibi etraflarında dolaşıp katliamın ortaya çıkmasını beklemeyen bir aile.

Dudaklarını birbirine bastırarak ayağa kalktı. Günün bitmesine daha birkaç saat vardı. Belki notlarını bir kez daha gözden geçirebilir, gözden kaçırmış olabileceği başka bir şey olup olmadığına bakabilirdi.

Jayne şimdi okulda birlikte büyüdüğü bir grup kızla birlikte duruyordu. Olaydan sonra ona bakıp Evie'nin annesi hakkında fısıldaşan ve kıkırdayan kızların hepsi. İşlerine geldiğinde sempati gösteriyorlardı.

Evie içini çekerek başını salladı ve eve doğru yürümeye başladı.

Artık arkadaşça davranacak hali kalmamıştı.

Babasının omzuna dokunarak diğer elini Lyssa'nın saç örgülerinden birinin üzerinde gezdirdi. "Ben eve gidiyorum baba. Lyssa ile iyi olacak mısın?"

Babasının sohbet ettiği adamlar ona dostça selam verirken, babası başını salladı ve yanağını okşadı. "Elbette, tatlım. Para kesesini bana bırakabilir misin? Arkadaşlarım için birkaç içki almak istiyorum."

"Oh, um. Sanırım." Bozuk paraların şıngırtısını dinledi

Keseyi babasının bekleyen avucuna bırakırken birlikte. "Sadece lütfen yapma-"

Ama babası başka bir hikâyeye dalıp Lyssa'yı ve bir grup erkeği şamatayla güldürünce hemen unutuldu.

Ayaklarını yerde sürükleyen, ilerledikçe toprağı ve taşları tekmeleyen Evie kendi kendine mırıldanmaya başladı ve etrafındakilerin anlayamayacağı güçlere sahip bir büyücü olduğunu hayal etti.

Ayrıca senaryo yüksek sesli bir yardım çığlığı değilmiş gibi davranırdı.

Yüzündeki bir bukleyi iterek kızgınlıkla ofladı. Bugün saçlarını gevşek bırakmış, sırtına doğru sarkıtmış, sonra da yüzüne her değdiğinde pişman olmuştu. Büyücülerin görünüşlerini düzeltmek gibi bir dertleri yoktu herhalde; parmaklarını şıklatınca cilalı ve tertemiz görünüyorlardı.

Parmaklarını şıklattılar mı?

Evie hiçbir zaman kendisi için büyü istememişti. Ama bazen insanların büyüyü ne kadar kolay kullandıklarını gördüğünde, sanki sürekli bir arkadaşıymış gibi, büyünün kendisinde de olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. Ya da bir gün onu da tüketip tüketmeyeceğini.

Çok güçlü olan büyünün her zaman sahibine mi döndüğünü yoksa sadece büyüyü yapanın kontrol eksikliği mi olduğunu bilmiyordu. Peki ya Kötü Adam'ın büyüsü?

Ana meydandan çıktı, papatyalarla dolu dev bir tarlaya doğru sağa dönmeden önce uzun ağaçlardan oluşan bir şeritten geçti. Çocukken tırmandığı açıklığın ortasındaki büyük bir ağacın önünde durana kadar yürümeye devam etti. Kaba kabuğuna yaslandı, ağırlığını taşımasına izin verdi ve iç çekti.

Her ne kadar lojistiğini tam olarak anlamasa da, Kötü Adam'ın annesininkinden daha karanlık bir büyüsü olduğunu biliyordu. Ama bunun onu ölümcül yaptığını biliyordu. O da kendisini ele geçirmesini engellemek için mücadele ediyor muydu? Nihayetinde böylesine ölümcül bir kariyer seçmesine neden olan şey bu muydu?

Oturana kadar dizlerini büken Evie, başını ağaca yasladı ve gözlerini kapattı.

Patronu Kötü Adam olmadan önce nasıl biriydi? Onu bu yola sokacak ne olmuştu? Hangi travma ondaki büyüyü ortaya çıkarmıştı?

Evie tekrar iç çekti ve başını salladı. Zihninde oluşturduğu üzücü geçmiş hikâyesi her neyse, onu gerçek meseleleri düşünmekten alıkoymak için sadece bir dikkat dağıtıcıydı.

Bir numaralı sorun: Patronuna duygusal olarak bağlanmaya başlamıştı.

İkinci sorun: Patronu aynı zamanda krallığındaki en nefret edilen adamdı.

Üç numaralı sorun: Birisi patronunun ölmesini istiyordu - bu da birinci sorunu ciddi şekilde etkileyecekti.

"Sen bağlanma sorunları olan bir aptalsın," diye mırıldandı.

"Ağaçla mı konuşuyorsun yoksa kendinle mi?" tanıdık bir ses
sorgulandı.

"Efendim?" Evie ayağa fırladı, kalbi hızla çarpıyordu. "Burada olamazsınız!" diye tısladı, onu ağacın arkasına itti, sonra da iri cüssesini hareket ettirebildiğine şaşırdı.

"Sage, ne yapıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı ama ikisi de gizlenene kadar geri çekilmeye devam etti.

"Sonunda şeytani küçük bezelye beyninden geriye kalanları da mı kaybettin?" Kadın onu tekrar itti ve adam ellerini yakalayarak onu nazikçe durdurdu. Tenlerini ayıran eldiven yoktu ve avucunun kızın elinin arkasındaki yanığı

içinden ürperti geçti. Adamın onu tuttuğu açıda, dudaklarıyla göz hizasında olması da yardımcı olmuyordu.

Eğilmiş ve biraz daha yaklaşmış gibi görünen dudaklar.

Ama çok hızlı bir şekilde onu bıraktı ve iki adım kadar uzaklaştı, sanki dokunuşu onu rahatsız ediyormuş gibi iki elini de esnetti. "Ben hiçbir şey kaybetmedim. Köyünüze daha önce de gelmiştim. Neden bu aşırı tepki?"

Gömleğinin yakasını düzeltti, kumaşın iyi dikildiği belliydi. Cüretkâr değildi ama pantolonunun siyah derisi ve gömleğinin ütülenmiş, temiz parlaklığı rahat etmeye yetecek kadar parası olduğunu gösteriyordu.

"Kral Benedict'in Trystan Maverine ile Kötü Adam'ın aynı kişi olduğunu anlamadığını mı sanıyorsun? Sen olduğunu biliyor, değil mi? Nerede ve kimi arayacağını biliyordur ve eminim ki binicilik mesafesindeki tüm Yiğit Muhafızların seni parçalamasına izin vermekte tereddüt etmeyecektir." Nasıl bu kadar dikkatsiz ve şaşırtıcı derecede sakin olabiliyordu?

Orada öylece durmuş, kara gözleri hiçbir şey belli etmeden ona bakıyordu. "Benedict adamlarının beni aramasını isteseydi, sahte isimlerle ve görünüşümle ilgili yanlış tasvirlerle posterlerin dolaşmasına izin vermezdi." Patronu ona daha önce verilen posteri çıkardı, her nasılsa o fark etmeden çantasından aldı.

Evie sırıtmamak için dudağını ısırdı. "Bilmiyorum, bu oldukça doğru bir benzerlik gibi görünüyor. Çerçeveletmeyi umuyordum."

Yüzü düzleşti ve hiç eğlenmedi. "Çok komik, Sage." Posteri buruşturdu ve bir kenara fırlattı. "Benedict oynadığı oyunların aramızda kalmasını istiyor. Bu yüzden ekmek kırıntılarını takip edeceğim, kazandığını düşünmesine yetecek kadar uzun süre aptalı oynayacağım." Gülümsemesi uğursuzdu. "Ve sonra onu sonsuza dek alaşağı edeceğim."

Başının üzerinde bir yerde, bir kuş cıvıldadı, hiçbir fikri yoktu

melodramı izliyordu. "Çok sevilen bir hükümdarı ortadan kaldırmak kulağa son derece kolaymış gibi geliyor efendim."

"Kral Benedict ile benim aramda çok belirgin bir fark var."

"O da ne?" Evie temkinli bir şekilde sordu.

"Sevilmek umurumda değil ve işleri doğru şekilde yapmak da umurumda değil. İşimi devam ettirmek ve düşmanlarımı alt etmek için ruhumun hangi parçalarını karartmam gerekiyorsa karartacağım." Arkasında uğursuz bulutlar mı beliriyordu yoksa Evie'nin hayal gücü müydü?

Tekrar ağaca yaslandı ve başını büktüğü dizlerinin arasına koyarak iç çekti. "Sadece anlamıyorum. On yıldır kötülük yapıyorsun. Krallığı sabote ediyor, neredeyse on yıldır ona karşı düşman olarak çalışıyorsun. Neden son zamanlarda seni alaşağı etmek için içeriden birini göndermeye karar verdi?"

"Belki de sonunda yeterince baş belası olmaya başladım ya da belki de tüm kıta benim gaddar, korkunç bir canavar olduğumu bildiği için, saygıdeğer kral sonunda işine geldiğinde halka kafamı bir tepside sunmanın onu bir kahraman yapacağını düşünüyor." Trystan onun yanına sertçe oturdu ve yumruğuyla bir parça ot kopardı.

Evie, "Ya da sana karşı gizli görev yapmaya istekli birini bulması on yılını aldı," diye tahmin etti. "Senin eninde sonunda onları ortaya çıkarma riskini göze alan biri."

Kötü Adam başıyla onayladı. "Bu her kimse, kralla bilgi paylaşımı konusunda son derece dikkatli bir yöntem izliyor. Muhafızlarımdan birkaçı bazı yarım kalmış işlere göz kulak oldu ama şu ana kadar kimse çizginin dışına çıkmadı."

Tabii bilgiyi paylaşmak için şifreli bir yol bulmadılarsa.

"Aranızdaki bu savaşa neden olacak ne yapmış olabilir?" diye sordu neredeyse kendi kendine. "Kraliyete sadakatim yok tabii ki. Bakın kimin için çalışıyorum." Devam etmeden önce onu işaret etti. "Ama Kral Benedict çok seviliyor, hatta bazıları tarafından seviliyor. Haber broşürlerinde okuduğum kadarıyla, günlerini konseyiyle birlikte büyü eğitimini krallığın geri kalanı için daha erişilebilir hale getirmek için tartışarak geçiriyor. Kadınların çalışmasına izin verilmesinin sebebi bile o. Şimdi de konseye kadınların iş hakları için dilekçe verdiğini duydum. Onu hedef almanızın yanlış olduğunu söylemiyorum, çünkü o da sizi hedef alıyor, ama bunu başlatan ne? Böyle bir öfkeyi hak edecek ne yapmış olabilir?"

"Bir keresinde ayağıma basmıştı. Bunu asla atlatamadım." Trystan
Deadpanned.

Evie güldü ve başını salladı.

Trystan bir kez daha ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. Onu hafifçe ayağa kaldırdı ve köye giden patikaya dönerek, "Şimdi köyünüzün demircisiyle görüşmek istiyorum ve beni nadir bulunan bir tür kılıçla ilgilenen işvereniniz olarak tanıtmanızı istiyorum," dedi.

Damarlarındaki kan dondu ve bacaklarını bir mengene gibi kilitledi. "Demirci mi?" Elleri öylesine titriyordu ki, onları eteğinin ceplerine soktu. "Neden onunla görüşmek istiyorsun?"

"Otto Warsen?" Kötü Adam ön cebinden bir kâğıt parçası çıkararak şöyle dedi. "Blade bu ismi ejderhanın yakasının alt köşesine kazınmış olarak buldu. Pek çok zanaatkâr bunu işlerini işaretlemenin bir yolu olarak yapar. Bir nevi reklam, böylece ona hayranlık duyan herkes nereden geldiğini bilir ve belki de kendine bir tane isteyebilir."

Evie büyük bir yumru yuttu, bacakları nihayet çalışıyordu

ve onu patikadan aşağıya doğru takip ederken, içini hastalıklı bir soğuğun kapladığını hissetti. "Tasmanın yapılmasını bizzat kim talep ettiyse, oymanın eklenmesi emrini de o vermiş olmalı." "Ya da en azından demirci, başka biri tarafından oyulması için rüşvet almıştır. Bu bizim hainimiz olabilir."

Başını salladı. "Sorgulama şeklimizde yaratıcı olmamız gerekecek. Adamın işinizle ilgili uygunsuz bir şeyden şüphelenmesini ve özel hayatınızda işleri sizin için zorlaştırmasını istemiyorum."

Evie'nin umutsuzca unutmak istediği bir an, yüzüne kapalı bir yumruk gibi inmek üzereyken bunun pek önemi yokmuş gibi görünüyordu. "Çok düşüncelisiniz, efendim."

"Sanırım Bay Warsen'ı tanıyorsunuz?"

Meydana yeniden girdiklerinde Evie tanıdık yüzler gördü ama yeni başlayan sokak gösterileri nedeniyle kimse onları durdurup konuşmadı.

"Aslında eskiden onun için çalışıyordum," diye sessizce itiraf etti. "Senin için çalışmaya başlamadan hemen önce."

Kadının sesinden bir şeyler anlamış olmalıydı, çünkü bakışları onunkilere döndü, kaşlarının arasında kısılmış bir ifade vardı. "Neden onun işinden ayrıldın?"

Evie hafifçe gülümseyerek, "Sadece bir fikir ayrılığıydı," dedi. Ellerini eteklerinin derin ceplerinde tutarak kasıla kasıla ilerledi, tüm bu duyguları geçmişte bırakmaya hevesliydi ve bu dünyayı yaratan tanrılara, ona aylar önce yapmayı dilediği şeyi yaptırmamaları ve eski patronunun kafasına bir balyozla vurmamaları için dua etti.

Özellikle de yeni patronunun önünde. Ama öfkesi hâlâ hamdı, acısı içinde kıvrılıp bükülüyordu.

O lanetlenmişti.

Bölüm 27

Evie

Bu gezi en hafif tabirle tedbirsizceydi. Demirci dükkânına yaklaştıkça Evie'nin boğazındaki görünmez kordon daha da sıkılaştı. Hayır demeliydi, herhangi bir mazeret yeterli olurdu. Genellikle en meraklıları bile caydırmak için yanıltıcı yorumlar bulmakta oldukça başarılıydı. Son birkaç aylık çalışma inanılmaz bir pratik olmuştu.

Ama uzuvlarına bir tür şok yerleşmişti ve şimdi olmak istediği son yere girmek üzereydi, bir daha görmek istediği son adamla yüzleşmek üzereydi. Ona kaçması için bağıran tüm bilinçli duygular kalın bir camın ardında boğulmuştu. O dinlemeyecekti.

Bunu yapabilirdi. Trystan için.

Sakin bir nefes alan ve nemli avuçlarını ceplerinden çıkaran Evie, ellerini eteğinin kenarlarına doğru kaydırdı. Ancak Otto Warsen'ın iri yarı halini gördüğünde keskin bir mide bulantısı dalgası içine doldu.

Yüzü demir ocağından çıkan siyah isle lekelenmişti. Bir elinde bir bez vardı, evinin dış köşkünde durmuş güzel görünümlü bir kılıcı parlatıyordu. Evie, Bay Warsen'in gözlerini görmekten ziyade hissetti; adam onun ve patronunun gelişini izliyordu.

Kötü adam.

Neredeyse hiç yalnız ya da güvensiz değildi.

insan kurbanı mı?

Demircinin bakışları sümüksüydü, onu aşağı yukarı süzerken teninin açıkta kalan her santimini kaplıyordu ve eve geri dönüp haşlama banyosuna girmemek için sahip olduğu tüm iradeyi kullanması gerekiyordu.

İşten ayrıldığından beri Bay Warsen'ı ilk kez görmüyordu. Ona yol arkadaşı olmasını teklif ettiği geceden beri, nefesi rom kokuyordu. İlgilenmediğini söyledikten sonra yüzünü kaplayan öfkeyi görmüştü ve kalkıp kaçması gerektiğini biliyordu, bunu yaparken bıçağın omzunu kestiğini zar zor hissediyordu. Ama durmadı; koşmaya devam etti, koştu ve koştu.

Kimseye söylememiş ve asla geri dönmemişti. Bay Warsen'i köyün etrafında her gördüğünde, dostça gülümseyip el sallıyordu ve o da safrasını yutup yoluna devam ediyordu.

Ama her zaman küçük bir pırıltı vardı, sanki ikisi bir sırrı paylaşıyormuş gibi ve Bay Warsen'ın bundan memnun olduğunu söyleyebilirdi. Onu boğmak istiyordu.

Dahası, Kötü Adam'ın girişte başını eğmesi durumunda nasıl hissedeceğini hayal etti.

İkisi yaklaşırken yüzündeki gülümseme aniden gerçek oldu. "Günaydın Bay Warsen," dedi Kötü Adam, sesi yumuşamış gibiydi. Demircinin elini sıkmak için elini uzattı, demirci elini deri eldivenlerden birinden hızla çekti.

Evie kımıldamadı.

"Memnun oldum, Bayım...?" Otto, kel kafası güneş ışığını yansıtırken sordu.

"Arthur," dedi Kötü Adam yumuşak bir sesle. "Sanırım çalışanlarımdan birini tanıyorsunuz, Bayan Sage?"

Otto bakışlarını temkinli bir şekilde daraltarak Evie'ye baktı.

"Bu

ne olursa olsun-"

O daha fazla konuşamadan Evie ağzından kaçırdı: "Patronumun nadir bıçak koleksiyonunu temizlerken ona harika işçiliğinizden bahsediyordum."

Demircinin yüzünde hâlâ temkinli bir ifade vardı ama bu ifadeye satış ihtimalinin yarattığı yeni bir ilgi de eklenmişti. "Tabii ki!" Kocaman sırıttı. "Evangelina yanımdayken kılıçtaki hünerlerime ilk elden tanık oldu."

Evie'nin tırnakları avuçlarını ısırdı. "Kesinlikle öyle." Sahte samimiyetinin üzerine bir nebze de olsa küçümseme eklenmişti ama iki adam birbirlerini ölçüp biçmekle meşgul oldukları için bunu fark edemediler.

"Ne yaptırmak istiyorsunuz Bay Arthur?" Otto bitmemiş birkaç parçayı işaret etti. "Eğer bir an önce istiyorsanız, korkarım bu size pahalıya patlayacak. Yerine getirmem gereken birçok sipariş var."

"Oh, ne gerekiyorsa ödemeye hazırım." Sözcükler tekrar hafiflemeden önce daha alçak, neredeyse öfkeliydi. "Özellikle de bu sizin için oldukça büyük bir proje olacağından, Bay Warsen. Umarım bu meydan okumaya hazırsınızdır."

Evie neredeyse altın paraların Otto'nun gözünde dans ettiğini görebiliyordu. "Meydan okumayı severim," diye cevap verirken boncuk bakışları onunkilere kaydı. Sonra döndü ve demirhanenin kapısını açtı, demirhaneden dışarıya bir sıcak hava fırladı. "Lütfen içeri gelin."

Kötü Adam onu kapılardan geçerken takip etti ve Evie onun arkasında kalmaya çalıştı ama Otto'nun kolunun onunkine dolandığını hissedince dondu kaldı. Otto eğildi ve alçak sesle fısıldadı, "Aramızda olanları kişisel bir mesele haline getirmediğinize sevindim, Bayan Sage. Sonuçta bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

Nabzı ensesinde atmaya başladı. "Yanlış anlama, evet. I

benden uzak durmanı söylemiştim..." Patronunun dikkati odanın diğer tarafında asılı duran bir dizi zincirle dağılmıştı. "Ve sen bunu 'bana saldır' olarak yanlış anladın."

Kolunu adamın elinden çekerek ona tatlı tatlı gülümsedi. "Kafa karışıklığını görebiliyorum."

Demirci onun bu sözleri karşısında paniklemiş gibi görünme nezaketini gösterdi. İyi, umarım bağırsakları dışarı dökülecekmiş gibi hissediyordur. Onunki kesinlikle öyleydi.

Öğle yemeğinizi birinin ayakkabısında kaybetmek için bir zaman varsa...

Omuzlarını geriye iterek zayıf adamın doğrudan gözlerinin içine baktı. "Ama ben işleri profesyonelce yürütebilirim. Umarım siz de aynı yeteneğe sahipsinizdir."

Kötü Adam tereddütlerini fark etmiş gibiydi ve kapının yanında duran çifte doğru döndü, siyah gözlerinde bir soru vardı.

"Neden Bay Warsen'a en son satın aldığınız şeyden bahsetmiyorsunuz Bay Arthur?" Evie patronunun yanına geldi, bakışları karanlık kâbuslarından bazılarına musallat olan çevre yerine Trystan'a odaklanmıştı.

Patronu başını eğdi ama ipucunu sorunsuzca aldı. "Elbette. Bay Warsen, vahşi yaratıkların işleri hakkında ne biliyorsunuz?"

"Çok değil lordum, itiraf etmeliyim." Otto mütevazı bir dükkân sahibi tavrı takınıyor gibiydi. Rolünü iyi oynadı. "Belli ki sizin kadar dünyevi bir adam değilim." Güldü, eski püskü kıyafetlerini ve kir içindeki yüzünü işaret etti.

Kötü Adam gülümsedi, yanağındaki gamze görünecek kadar genişti. İçinden kaynayan bir öfke yükseliyordu. Otto Warsen bu kadar değerli bir şeyi görmeye layık değildi.

Ancak patronu onun kızgınlığını hiç fark etmemiş olacak ki, "Son zamanlarda bir şef edinme konusunda çok şanslıyım," diye ekledi.

Odadaki sıcaklık, yılan gövdesi ve yarasa benzeri kanatları en az korkutucu olan ölümcül canavardan bahsedildiğinde emilmiş gibiydi. Kâbusları çağıran onların nefesleriydi. Ejderhalar ateş püskürtürdü ama guvreler etinizi kemiklerinizden ayırabilecek bir zehir püskürtürdü. Isırıkları biraz daha az ölümcüldü ama daha az korkunç değildi.

Bay Warsen endişeyle, "Nadir ve zor bulunan bir yaratık, lordum," dedi. "Eğitilmeleri neredeyse imkânsız sayılır."

"Evet, vahşi hayvanlar konusunda çok yetenekli bir terbiyeci tuttum. Hayvan bana teslim edildiğinde başarılı olacağından hiç şüphem yok."

Evie neredeyse homurdanıyordu.

İyi şanslar, Blade.

Patron köşeye itilmiş küçük bir masa ve tahta sandalyeyi görünce bir an duraksadı. "Eskiden burada mı çalışırdın, Sage?" Patron masaya doğru yürüdü ve elini masanın üzerinde gezdirdi; Sage'in yaklaşık bir yıl önce masaya kazıdığı küçük kalbi görünce dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru çekildi.

Onun sorusunu duymazdan geldi, geldikleri şeyi bitirmeye kararlıydı. Sonunda bir uçurumdan dik bir düşüşe yol açtığında hafıza şeridine gitmemeye kararlıydı.

"Patronum bu yaratık için bir tasma temin etmeyi umuyordu, Bay Warsen." İleri doğru bir adım attı ve sağ omzundaki yara izinde bir acı hissettiğinde neredeyse nefesi kesiliyordu. Hemen aklına adamın onu kestiği bıçaktaki büyü geldi, muhtemelen şimdi bile kıyafetlerinin altında derisi parlıyordu.

Evie yüzünü buruşturarak ve yarasını ovuşturarak Mr.

Warsen'in gözleri elini takip etti. Gülümsedi.

Ondan nefret ediyordu.

Tanıdık bir hançeri kaldırdı ve kutsal bir nesne gibi ellerinin arasında tuttu. Eşsiz beyaz renkli bıçağı güzelce parıldıyor ve ışıldıyordu ama ona bir tehdit gibi görünüyordu. "Sen gitmeden önce üzerinde çalıştığımız son proje, Evangelina." Hançer yaklaştıkça omzu daha çok zonklamaya başladı. Adam bunu biliyor olmalıydı, çünkü kızın tekrar irkildiğini görünce kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

Görünüşe göre evren ona küçük iyilikler yapıyordu, çünkü patronu eski masasının üzerindeki küçük gravürlere dalıp gitmiş, düşünceli görünüyordu.

"Hatırlıyorum," dedi düz bir sesle, titremeyi sesinden uzak tutarak. "Ona bu büyüklükte bir tasmanın sizin yapabileceğiniz bir şey olduğundan emin olmadığımı söyledim Bay Warsen, ama belki de yanılıyorumdur?"

Oltaya takılmış bir balık gibi yemi yuttu. "Tabii ki yapabilirim!" Adamın göğsü kabardı ve kollarını iki yana açtı. "Yarattıklarımdan birkaçına bir göz atın lordum!"

İkisi de odayı baştan sona gözden geçirdi, bıçaklar ve metaller duvarlardan kupa gibi sarkıyordu. "Çok etkileyici," dedi Kötü Adam, Evie'nin yanında durana kadar ikisine doğru geri yürüyerek. Adamın sıcak varlığı ve tarçın kokusu Evie'nin dudaklarından rahatlamış bir nefes çıkmasına neden oldu. "Yani bu iş için uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Seni zorlamak istemem, özellikle de böyle alışık olmadığın türden bir kısıtlamayla."

"Bu alışılmadık bir şey değil!" Otto sesini yükseltip fısıltıya dönüştürmeden önce itiraz etti. "Aramızda kalsın lordum, bir keresinde gerçek hayattaki bir ejderha için tasma tasarlamıştım." Evie, tahta bir döşeme tahtası kapıp Otto'nun kendini beğenmiş bakışlarını yüzünden söküp atma hayali kurmaya başladı.

"Öyle mi?" dedi patronu, ilgisini gizlemeye çalışarak.

"Kral Benedict'in Yiğit Muhafızlarından biri tarafından talep edilen gizli bir projeydi." Bay Warsen'ın sırıtışı üstündü, kendine duyduğu saygıyla o kadar doluydu ki patronunun onunla bir keman gibi oynadığını fark etmemişti.

Buna inanamıyordu ama içinden gülmek geliyordu. Evie, bu anı kolaylaştırdığı için Kötü Adam'ın yanağına bir öpücük kondurmak için ani bir dürtüye direndi. Ama onun bunu yapmak gibi bir alışkanlığı vardı, batacakmış gibi hissederken onu yüzdürüyordu.

"Özel bir ajan mı?" dedi hafifçe, şaşırmış gibi davranarak. "Kralın elinde bir ejderha olduğunu bilmiyordum."

Otto ona döndü ama bakışları tekrar Kötü Adam'a kaydı ve onun dikkatini çekmek istedi. "Hayır, saygıdeğer hükümdarımız böyle bir hayvanın herhangi bir parçasını asla istemez." Demirci başını patronuna doğru sallarken gözleri irileşti. "Nadir hayvanları barındırmanın yanlış bir tarafı yok lordum!"

"Kralımız Benedict gibi saygıdeğer ve yardımsever bir lider için pek de lezzetli bir hobi sayılmaz," dedi Kötü Adam, yüzünde bir hürmet ifadesiyle.

Harika bir oyuncuydu. Eğer Evie onun ifadelerindeki ince değişimleri bilmeseydi, gerçek düşmanı olan krallıklarının hükümdarına gösterdiği saygı ve hayranlığa gerçekten inanabilirdi.

Ama Evie patronunun yüzünü incelemek için gereğinden fazla zaman harcıyordu, bu yüzden çenesindeki hafif tiki ve sözlerinin ardındaki tehlikeli bir şeyin gürültüsünü yakaladı.

"Sizin gibi iradesi güçlü bir asilzade için mükemmel, lordum!" Otto, odanın uzak tarafında asılı duran bir bezi almak için döndü ve kirli alnındaki teri sildi.

Evie patronuna alçak sesle, "Belki de kıçını daha kolay öpebilmesi için eğilmelisin," diye fısıldadı.

Ses.

"Bu işleri biraz kolaylaştırırdı, değil mi?"

Kolunu sertçe kavradı. "Uyarı yapmadan şakalarımın üstüne şaka yapamazsın; şoktan bayılabilirim."

"Not edildi," dedi kuru bir sesle, gözlerini devirerek. "Bay Warsen!" Kötü Adam yüzünde bir gülümsemeyle adamı yanına çağırdı. "Bilmek zorundayım, Kral Benedict'in ejderhanın kendisini barındırmadan bir ejderhanın tasmasına ne ihtiyacı olabilir ki?"

Demirci duraklayıp hâlâ yalnız olduklarından emin olmak istercesine etrafına bakmadan önce, "Tuhaf bir istek gibi görünüyor," diye kabul etti. "Eğer biri tüm hikâyeyi bilmiyorsa tabii."

"Peki bir insanın tüm hikâyeyi öğrenmesi ne kadara mal olabilir?" Kötü Adam ön cebini karıştırdı ve altın parçalarıyla dolu ağır görünümlü bir kese çıkardı.

Otto'nun ağzından akan salya parıltısı mıydı o?

"Sanırım on altın karşılığında hikâyenin tamamını hatırlayabilirim." Jartiyerini çekti ve gözlerinde açgözlü bir parıltıyla Kötü Adam'ın cevabını bekledi.

"Beş," dedi Kötü Adam, adama yaklaşarak ve Otto'nun patronunun yüzüne bakabilmek için başını geriye eğmesine neden oldu. "Beş için bunu yapacaksın, değil mi?"

Demirciye bir soru sordu ama bu bir soru gibi gelmedi. Bir emir gibiydi, bir insanın reddetmeye cesaret edemeyeceği bir emir.

Öksürerek sesindeki korkuyu gideren Bay Warsen bir adım geri çekildi ve elini uzattı. "Elbette lordum. Çok cömertsiniz."

Parçalar adamın eline değdiğinde birbirine çarptı ve hemen cebine kondu. "Oturun lütfen lordum!" Demirci koltuğuna yerleşti.

çürük bir tabureye oturmuş, karşısındaki başka bir tabureyi işaret ediyor.

Kötü Adam tabureyi yumruğuyla kavradı ve kendilerine, Evie'ye doğru yaklaştırdı. "Buyur, Sage." Başka bir şey söylemeden taburenin diğer tarafına geçti ve kollarını kavuşturarak ahşap bir destek kirişine hafifçe yaslandı.

Evie ağırlığının altında taburenin ayağının sallandığını hissetti ve parmaklarını kucağında birbirine doladı. Otto ikisinin arasındaki boşluğa baktı ve hızlıca neşeli bir ifadeye geri dönmeden önce küçümseyen bir işaret verdi.

"Nereden başlayayım?" Kalın bir parmağını çenesine sürttü. "Hatırladığım kadarıyla yarım yıl önceydi."

"Beş altın için her şeyi doğru hatırladığınızı umuyorum."

Evie, Otto'nun Kötü Adam'ın kınaması karşısında kıvranmasını seyretmeye bayılıyordu. "Elbette lordum, evet, altı ay önceydi, neredeyse günümüze kadar! Çok çalışıyordum, bir kadınla arkadaşlık edebilmek için erken bitirmeyi umuyordum." Patronuna dostça göz kırptı ama Kötü Adam sadece kaşlarını kaldırarak piçin devam etmesini bekledi. "Geç olmuştu. Birkaç kadeh fazla içmiştim. Geceleri sizi sıcak tutmaya yardımcı olur."

"Gün içinde de üşüyor olmalısın," dedi Evie masumca. "Bu yöntemi sık sık kullanırdın."

Sözlerindeki acılık daha da belirginleşmiş olmalıydı, çünkü Kötü Adam'ın başını eğip ona baktığını hissetti, bakışları yanağını okşar gibiydi.

Otto neyse ki onu görmezden geldi, sanki sözleri bir böceğin rahatsız edici vızıltısı gibiydi.

"Hafta başıydı. Siparişler ve tamiratlarla dolup taşıyordum. Ama bir adam geldi ve çok özel bir sipariş istedi. Kral için çalıştığını söyledi."

Bir adam.

Elbette, tasma siparişini veren kişinin ofislerine sızan kişi olduğunun garantisi yoktu, ancak her kimse onlarla doğrudan bir bağlantıya sahipti.

"Adamın neye benzediğini gördün mü?" diye sordu patronu, hedefleri ve odak noktası sadece bu kafa karıştırıcı küçük gizemi çözmekti.

"Ben takmadım, o bir maske takıyordu. Üzerinde kralın sembolü vardı, aslanın üzerinden geçen iki kılıç."

"Ve kral için bir ejderha tasması mı istedi? Hem de hiç ihtiyacı yokken?" Kötü Adam parmaklarını belinde asılı duran kılıcın kabzasına vurmaya başladı. Şiddet için kaşınıyordu; Evie bunu anlayabiliyordu. "Bu son derece tuhaf, değil mi?"

"Görünüşe göre..." Demirci daha yakına eğildi, fazlasıyla komplocu gibi görünüyordu. "Bir çeşit gizli görev yapıyordu. Herkes Kral Benedict'in Kötü Adam'la başa çıkma konusunda çok pasif kaldığını düşünüyor."

Takma adını kullanması Trystan'ın hazırolda beklemesine neden oldu. "Öyle mi?" Ama Evie onun bu gelişmeden memnun olduğunu söyleyebilirdi.

"Oh evet. Tüm güçlü yanlarına rağmen Kral Benedict'in iyi bir kalbi var. Kötü Adam'ın bir zamanlar Kral'ın çırağı olduğuna dair bir söylenti var ve bu yüzden yaptığı tüm hainliklerin yanına kâr kalmasına bu kadar çabuk izin veriyor."

Patronu karanlık bir sesle, "Bu kendi liyakatiyle değil, kralın lütfuyla olur," dedi. "Kötü Adam onu alt edecek zekâya sahip değil."

Otto, Kötü Adam'ın muhtemelen başını kesmek için birkaç farklı yol hayal ettiği gerçeğinden habersiz, öfkeyle başını sallayarak onayladı. "Ama görünüşe göre iyi kralın

hepimizi kandırdı. Sanırım bunca zamandır Kötü Adam'la kendi başına iç ilişkiler kurmuş."

"Neden böyle düşündün ki?" Evie sordu.

"Çünkü buradaki adam tasmanın doğrudan Kötü Adam'ın Katliam Malikanesi'ndeki inine gideceğini söyledi. Kral, Kötü Adam'ın bir ejderha aldığını öğrendi ve tasma ona ince bir mesaj olacaktı. Onun ortalığı kasıp kavuracağı günler sayılıymış."

Ve işte oradaydı. Aradıkları düz gerçek önlerine serilmişti. Yine de hainin kimliğini ya da kralın nihai planını öğrenmeye yaklaşamamışlardı.

Evie'nin kalbi hızla çarptı. Bu odaya girdiğinde böylesine öfke ve dehşet hissetmiş olması gerçekten komikti ve tam olarak bilmek istedikleri şeyi bulmasına rağmen, buradan aynı şekilde, hatta daha kötü hissederek ayrılacaktı.

Ki bu da olmaz.

Ayağa kalktığında tabure yüksek sesle inledi. Omuzları geride ve çenesi yukarıda, Otto Warsen'ın doğrudan gözlerinin içine baktı. "Çok yardımcı oldunuz Bay Warsen, teşekkür ederim. Ne yazık ki patronumun artık sizin hizmetlerinize ihtiyacı olmayacak."

Demirci neredeyse tabureden düşecekti, "Sen- Ben- Sen ne cüretle üstlerin adına konuşursun, seni küstah velet!"

Evie bir an için adamın kulaklarından ve burnundan buhar çıktığını gördüğünü hayal etti ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bir kayma.

Otto'nun gözleri kızın dudaklarının hareketini yakaladığında, öfkeden patlamaya hazır bir hale geldi. Ancak Kötü Adam öne çıkıp elini kaldırarak Bay Warsen'a bakınca, yaklaşmakta olan çöküşü kesintiye uğradı.

bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi.

"Asistanımın söyledikleri doğru. Artık sizin hizmetlerinize ihtiyacım yok. Görünüşe göre, ihtiyacım olan şeyi bana sağlayabileceğinizi sanmıyorum, ancak zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." İşvereninin sesinde, fırtına başlamadan önceki rüzgârın durgunluğu gibi bir sakinlik vardı.

"Elbette. Size daha iyi hizmet edebilecek birini bulmanızda bol şans dilerim," diye alay etti demirci.

Kötü Adam Evie'ye döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

Evie başını salladı, bu alışverişten biraz şaşkındı. İkisi de kapıya yöneldi ama Evie, Bay Warsen'ın elinde o çok tanıdık hançerle Trystan'a doğru ilerlediğini gördü.

Ve çığlık atmaya başladı.

Bölüm 28

Evie

"Efendim-" Ama sözcükler boğazında düğümlenirken, yakıcı bir acıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Zaten fark etmezdi de. Evie daha tek kelime etmeden patronu demirciye doğru dönmüş ve bileğini avucunun içine almıştı. Otto çığlık atarak hançeri Kötü Adam'ın çizmesinin yanına yere düşürdü ve patronu da tekmeyle odanın öbür ucuna fırlattı.

"Lütfen lordum, en içten özürlerimi sunarım. Öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum. Sanki bir canavar beni ele geçiriyor."

Evie dizlerinin üzerinde durdu, sanki Kötü Adam'ın bu adamı parçalamak üzere olduğunu izlemek tapındığı kutsal bir sahneymiş gibi.

"Neyi komik bulduğumu biliyor musunuz Bay Warsen?" Ses tonunda hiç de neşeli bir şey yoktu. Fırtına gelmişti. "Eylemlerinize ve seçimlerinize kendinize ait değilmiş gibi davranmanız."

Demircinin bileğindeki kemiklerin Kötü Adam'ın tutuşu altında paramparça oluşunu büyük bir keyifle izledi. Warsen acı dolu bir çığlık attı. "Lütfen lordum! Benim geçim kaynağım ellerim. Onlar olmadan ben bir hiçim!"

"Bakın Bay Warsen," dedi Kötü Adam karanlık ve hipnotize edici bir sesle. "Bu... bu suçu bana atabilirsiniz, az önce bileğinizi kırdım. Bundan ben sorumluyum." Bir sıkma daha.

Otto dizlerinin bağı çözülüp yere düşerken hıçkırmaya başladı.

yere. "Sana yalvarıyorum."

Şimdi Kötü Adam'ı çevreleyen bir karanlık vardı, hıçkıran adama bakarken kara gözlerinde insanlık dışı bir parıltı vardı.

Bu alana girdiğinden beri Evie ilk kez hiç korkmuyordu.

"Suçlamak ilginç bir şeydir." Kötü Adam'ın sesi düz ve sakindi, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibiydi. "Sanki kusurlarımız bizi daha zayıf yapıyormuş gibi çoğu insan suçlamaktan kaçınır."

"Haklısınız lordum!" Otto'nun sesi çaresizdi. "Ben zayıfım. Çok zayıfım!"

"Korkulacak, utanılacak bir şeymiş gibi şeytanlarıyla yüzleşmekten kaçınıyorlar." Kötü Adam Otto'nun bileğini bir kez daha sıkarak onu yere doğru itti. "Ve bunun için korkaklar."

Otto daha sert hıçkırdı, yanağını yerdeki tahtaya bastırdı.

"İşte sizinle benim aramdaki fark bu Bay Warsen." Patronu dizlerini bükerek önündeki dağınık adama yaklaştı. Evie gördüğü manzara karşısında dehşete kapılacak bir şeyler aradı ama bulabildiği tek şey memnuniyet ve rahatlama karışımı bir duyguydu.

Ve tamamen büyüleyiciydi.

"Ben şeytanlarımdan kaçmıyorum. Onları hoş karşılıyorum. Güçlenene kadar beni kuşatmalarına izin veriyorum." Kötü Adam Otto'nun bileğini bıraktı, onu yere yığılmış ve titrer halde bıraktı ve odanın diğer tarafına fırlatılmış olan hançere doğru yürümeye başladı. Hançeri almak için yavaşça eğildi ve sonunda onunla yüzleşti.

O biliyordu.

"Zayıf bir adam suçu bir hastalık gibi kendinden uzaklaştırır, zehirlemek ve geri kalanına yaymak için

masum dünya."

Evie kendini ayağa kaldırırken sabit kalmaya çalıştı. "Dikkatli ol, o bıçağın çeliğinde büyü var," diye uyararak geriye doğru ince bir adım attı.

Ama numara yapmak için artık çok geçti, çünkü bıçağı birkaç santim daha yukarı kaldırdığı anda, ateş gibi keskin bir acı sinir uçlarını elektriklendirdi. "Agh!" Serbest kalan eli omzunun arkasını kavrarken odanın dönmeye başladığını hissetti.

Patronunun hançeri en uzaktaki duvara fırlatmasını ve bıçağın kabzasına kadar gömülmesini izledi. Acı bir anda onu terk ederken Evie'nin nefesi kesildi ve ön kolları patronunun ellerinde kavranmadan önce bir an için sendeledi.

"Neden?" diye sordu alçak sesle, ama gözlerinin köşelerini yumuşatan bir ışık vardı.

Burada geçmişinin ne olduğunu bilmek istiyordu ama kadın utancını itiraf edemiyordu. Ona itiraf edemedi. Bunun yerine en iyi yaptığı şeyi yaptı: saptırmak.

"Birinin bileğini meyve suyu çıkarmaya çalışır gibi sıktığında kemikleri kırılmaya meyillidir," dedi Evie, adamın başparmağı dirseğinin hemen altını okşarken hissettiği yeni his karşısında hafifçe kaskatı kesilerek.

"Sage."

İçini çekti ve Otto Warsen'ın hıçkırarak ağlayan bedenine doğru ilerledi, botunu yaralı bileğine bastırma arzusuyla dolup taştı. Ancak yaklaştıkça bunun bir anlamı olmadığını fark etti.

Adam bayılmıştı ve Evie eğer başka bir insana kasıtlı olarak acı çektirecekse, bunun için tamamen bilinçli olmasını istiyordu.

"Sage," diye tekrar seslendi. "Bunu gerçekten neden bıraktın?

pozisyonu?"

"Omuz ağrısı toleransım tesadüfen o hançerin yakınlığıyla bağlantılı olduğu için mi soruyorsun?" diye zayıf bir şaka yaptı.

"Omzunuzda ölümcül bir darbe var," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"I-"

"Bu demek oluyor ki, eğer o yara izine büyümle doğru açıdan vurursam, ölürsün." Sesi giderek sertleşiyordu; kızgındı.

Ama Evie'nin umurunda değildi, çünkü şu anda daha acil meseleler vardı. "Buraya gelip emri veren kişinin Katliam Malikânesi'nin içerideki adamı olduğuna bahse girerim. Şu anda odak noktamız o kişiyi bulup Kral Benedict hakkında bilgi almak için kullanmak ve onu köstebeğimiz yapmak olmalı."

Adamın gözlerinin ardında bir savaş olduğunu görebiliyordu ama hangi tarafın savaştığını ve hangisinin kazandığını söylemek imkânsızdı.

"Malcolm ve Bay Warsen'ın bize verdiği bilgilere dayanarak büyük ihtimalle bir adamla karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz." Evie elindeki hançerle duvardan biraz daha uzaklaşmaya başladı, sadece güvenlik için. "Ama diğer olasılıkları da tamamen göz ardı etmeyeceğiz."

"Rebecka Erring'i mi kastediyorsun?" Kötü Adam, şimdilik diğer sorusunun peşini bırakmış gibi görünerek şöyle dedi.

"Bu mümkün."

Hâlâ yerde hüzünlü bir yığın halinde yatan iri yarı adamdan gelen yumuşak bir inilti, etraflarını sarmaya başlayan sükûnet illüzyonunu bozdu.

"Aşağıda sessiz konuşmaya çalışıyoruz." Evie içini çekerek bir kez daha çürük tabureye oturdu. "Onun hakkında ne yapacağız?" Bütün vücudu kendini kötü hissetmeye başlamıştı.

Yüzlerce kilometre koşmuş gibi yorulmuştu, ki bu pek mümkün değildi.

-Koşmak ve o, yıldırım ve metal çubuk gibi birbirlerine yakışıyorlardı.

Sadece biri seni kovalıyorsa kaç.

"Onu öldürmek mi?"

"Her soruna bulduğunuz çözüm bu mu?" diye sordu kızgınlıkla.

"Hayır, sadece en etkilisi bu."

"Bu durumda değil." Ellerini beline sararak iç geçirdi. "Eğer onu öldürürsek, birkaç saat içinde tüm köyün haberi olur. Ve eğer biri bizi buraya girerken görürse, başım belaya girer."

"Pekala. O zaman şehri terk edecek."

"Bunu ona nasıl yaptıracağız?"

"Onu öldürün ve herkesin kasabayı terk ettiğini düşünmesini sağlayın." Trystan'ın gözlerindeki muziplik kendi kendine kıkırdamasına ve o devam ederken başını sallamasına neden oldu. "Muhafızlarımın gelip yaptığımız küçük pisliği temizlemelerini sağlayacağım."

"Biz mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Demirciye doğru yürüdü ve çizmesiyle onu dürttü. "Bu sefil adamı, mümkün olan en kibar şekilde, bu kasabayı ve demirhanesini geride bırakıp başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmaya ikna edecekler."

Sonra yumruğunu adamın kafasının sağ tarafına sertçe indirdi.

Evie'nin nefesi kesildi. "Bunu neden yaptın?"

"Bu, onlar gelene kadar onu aşağıda tutacaktır. Kapıyı kilitlemenin bir yolu var mı?" Evie'nin içini rahatlatacak şekilde ona döndü.

"Evet, bir de tabela var." Koşarak ön tarafa gitti, kapıyı hafifçe açarak asılı ahşap tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirdi, ardından sertçe çarptı ve

kilidi çevirmek.

Geri döndüğünde patronu adamı ayağa kaldırmış, ağzını kapatmış ve duvardaki zincirlerden birini kullanarak onu oraya sabitlemişti. "Yan taraftan çıkabiliriz ve muhafızları bir saat içinde geri göndereceğim. Ve siz sormadan söyleyeyim, sizi temin ederim, tedbirli olacaklar."

"Nereye geleceklerini nasıl bilecekler?" Sadece uyumak istiyordu; omzu ağrıyordu ve odanın diğer tarafındaki hançer onu herhangi bir kafesin yapabileceğinden daha fazla hapsedilmiş hissettiriyordu.

Kötü Adam cebinden küçük bir kristal levha çıkardı. "Onları buraya bir kristalle mi çağıracaksın?" dedi.

açık bir şüphecilikle.

Trystan kaşlarını kaldırdı. "Bu bir arayanın kristali, Sage."

Evie sırıttı. "Bunlardan birini nasıl aldın?" Ona doğru hızla ilerledi ve bakmak için elini onun elinin altına soktu. Arayıcı kristallerini bulmak zordu. Pürüzlü ve renkli nesneler sihirli bir şekilde yapılır, genellikle teker teker ama sonunda tam bir set elde edilirdi. Setin her bir kristali, bir işaret feneri gibi, içlerinden en büyüğünün bir parçasından yapılırdı. Evie bir keresinde, altı yaşındayken annesinin mücevher kutusundaki parlayan her mücevheri toplayıp, yeterince hayal kurarsa birinin gelip onu bulacağını umduğu bir hikaye duymuştu.

"Yüksek mevkilerde dostlarım var," dedi Trystan, mücevheri geri çekip gözlerini kapatarak. Mücevher bir an için parladı ve Evie'nin kaşları alçak perdeden bir melodinin geri seslenmesiyle havaya kalktı. "Muhafızlar birazdan burada olur."

Başını salladı, bir kez daha hançere doğru yürüdü ve acının keskin kenarını hissetmesine izin verdi.

"Hançer ile omzumdaki kapalı yara arasındaki bağlantıdan kurtulmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Başım dönüyor.

Birden çok yaklaştı, hafifçe omzunu geri çekip ondan uzaklaştırdı. "Tatianna ile konuşacağız, bakalım ne yapabilecek."

"Genelde böyle acımaz. Bıçağın yakınında olmanın bu tür bir tepkiye neden olacağını bile bilmiyordum. Üzgünüm-"

"Umarım sizi inciten biri için özür dilemek üzere değilsinizdir."

Gülümsedi, utangaçtı ve adamın umursamasından biraz da gururlanmıştı. "O kadar da kötü değilsin, değil mi?"

Alınmış görünüyordu. "Bu ne cüret."

"Bay Warsen'ın sizi alaşağı etmeye çalışan kişiye yardım etmesindeki rolü nedeniyle onu öldürmenin sizi tatmin edeceğini biliyorum." Başını salladı, Kötü Adam'ın yaptığı her şeyin bir amacı olduğunu çok iyi biliyordu. "Ama yine de, onun ölümü benim acı çekmeme neden olabileceği için, çok az da olsa umursadığınız için minnettarım."

Adam hareket etmedi ya da bir şey söylemedi, o da omuz silkti ve odanın arka köşesine doğru yürüdü. Duvar boyunca uzandı ve "Burada bizi arka tarafa götürecek sahte bir panel var. Hickory Ormanı'na çok yakın."

Duvar tek bir noktadan kırılıp bir parça güneş ışığı içeri girdiğinde sessiz bir zaferin tadını çıkardı. "Sanırım bugünlük eve döneceğim. Eğer başka bir şey yoksa, efendim."

Onu takip ederek dışarı çıktı, kapı panelinin arkalarında yerine oturduğundan emin olduktan sonra duvardan aldığı sihirli hançeri kemerine soktu ve onun hançerin yakınlığı karşısında irkildiğini görünce bir adım geri çekildi.

"Evet, tabii ki. Tatianna'nın bu konuda ne yapabileceğine bakacağım." Adamın koyu renk gözleri Tatianna'nınkileri buldu ve Tatianna sıkıştığını hissetti ama daha önce hissettiği gibi adamın gücünden değil. Bu bir bakıştı.

Bilgi, anlayış dolu bir bakış... Sanki tüm soğuk ve acı verici hisler bu sıcaklığa yer açmak için içinden sızıp gitmiş gibi hissetmesine neden oldu.

"Teşekkür ederim, efendim." Evie evine giden patikaya yöneldi, altında bu kadar kaos yaşanırken güneşin hâlâ parlıyor olmasına şaşırmıştı.

"Her ne yaptıysa, zarar görmene neden olan her ne olduysa, bunu benimle paylaşmak zorunda değilsin," diye seslendi ve arkasını döndüğünde, kıyafetleri çok darmış gibi rahatsız görünüyordu. "Ama seninle aynı dünyada var olmasını istemediğine karar verdiğin bir an olursa, onu yok etmekten zevk alacağımı bilmeni isterim."

"Belki anlatırım," dedi hafifçe. "Bir ara sana neler olduğunu anlatırım." Evine giden yolda bir kez daha ilerlemeye başlamadan önce ona göz kırptı ve bir omzunun üzerinden, "İğrenç derecede tatlı bir fincan kazan demlemesinin üzerine."

Kahkahasının yankısı onu evine taşıdı ve uzun zamandır hissetmediği bir şekilde güvende hissetmesini sağladı.

Ta ki omzu tekrar ağrımaya başlayana ve gerçekler tekrar yüzüne çarpana kadar.

Bölüm 29

Kötü Adam

Sonunda zamanı gelmişti.

Trystan, bir başka mor sis bataklığı hemen yanındaki büyük bir ağaç parçasını eritirken eğildi. Sisin sıcaklığı saçının bir köşesini yaktı. Koşarak birkaç metre uzaklaştı ve saç tellerinin zarar görüp görmediğini kontrol etmek için uzandı, Keeley'nin garip bir ifadeyle ona baktığını görünce elini hızla aşağı çekti.

Trystan çenesini kaldırdı ve hayvanın dikkatini dağıtmak için kollarını sallayarak guvre'nin etrafında eğilen Kötü Niyetli Muhafızlarının geri kalanına yeniden odaklandı. Doğa, Hickory Ormanı'nın batı kenarlarına bu kadar yakınken daha vahşi ve daha az engellenmişti, ancak aşırı büyümüş ağaçlar iğrenç sıcaktan kurtulmayı sağlıyordu. Hayvan bir haftadan uzun bir süredir, Trystan'ın onu yakalamak için izini sürmeye karar vermesinden bu yana en uzun süredir bu uçurumun kenarında uzanıyordu.

Uzun zaman önce bir şef görmüştü.

Gözlerini kırpıştırarak kendini geçmişe dönmeye zorladı ve orada yaşayan karanlığı bir an bile düşünmeyi reddetti. Yaratık o zamanlar gördüğü dişiden farklı görünüyordu. Yüz hatları daha güçlü, daha belirgin, kaba, yılan gibi derisi yumuşak bir kahverengiydi. Şu anda baktığı erkek ise etkilemek için yaratılmıştı.

Sırtının pürüzsüz derisi şok edici bir pigment dizisine sahipti, sanki güneş her seferinde farklı bir noktadan vuruyormuş gibi.

yeni renkler ortaya çıktı. Trystan yaratığın her hareketini taradı, patlayan ve parıldayan renklerden oluşan bir kaleydoskop.

Pırıltı mı? Sage ile çok fazla zaman geçiriyordu.

Ağacın arkasından çıkınca vücudunun geri kalanı renk renk ortaya çıktı. Hayvan şu anda arazisinde beleşe dolaşan ejderhadan daha büyük değildi ama ateş gibi hızlıydı. Hareket ettiğinde kanatları parlıyordu ve bu parlaklık bazı muhafızların durup şaşkınlıkla bakmasına neden oluyordu. Uzun vücudu dalgalanıyor ve kıvrılıyordu, kemiksizdi. Kafası bir yılana benziyordu ve tıpkı geri kalanı gibi ışıl ışıl parlıyordu.

"Arzunuz dünyadaki son anlarınızı onun içinde eriyerek geçirmek değilse, HAREKETE devam etmenizi öneririm!" Kötü Adam böğürdü. Kural olarak yapmayı umursamadığı bir şeydi ama onların dikkatsizliği bunu ondan talep ediyor gibiydi. "Keeley! Uyku ilacınız var mı?"

Kötü Niyetli Muhafızların başı başını salladı ve şişeyi ona fırlattı. "Bunu yapanın siz olmasını istediğinizden emin misiniz efendim?"

Çenesini sıktı, gözlerini canavara dikti. "Bu ben olmalıyım."

Bu onun savaşıydı. Bu yaratığı yakalamak için yıllardır bekliyordu ve bunu yaptığında tehlikede olan sadece kendi hayatı olacaktı.

Uyku ilacı yoğunlaştırılmıştı; bir damlası bir atı, iki damlası bir fili devirebilirdi. Bütün bir şişe mi? Şef uzun süre ayakta kalamazdı. Risk, işe yaraması için geçecek zamandaydı. Kurdele gibi kesilecekti ve daha öğleden sonra böreğini bile yememişti.

Ama eşini yakalayabilmesi için erkeğe ihtiyacı vardı. Kötü Adam büyüsünde tatmin edici bir kötü niyetin kıvrıldığını hissetti, gri sis parmak uçlarında belirdi. Henüz değil, o yatıştırdı. Çok yakında.

Ofis çevresinde şu konularda sorular sorulacağı kesindi

Trystan'ın neden bir şef istediğini ve eğer bu haber halka yayılırsa Kötü Adam'ın neden bunu isteyeceğini. Ama nedenleri, hayatının son on yılında yaptığı neredeyse her şeye dayanıyordu. Eğer Kral Benedict bir şey istiyorsa, Kötü Adam önce onu elde etmeliydi.

Kötü Adam valiliği ele geçirdiğinde, haberin tam da istediği şekilde, ofisindeki hain aracılığıyla Kral Benedict'e ulaşması uzun sürmeyecekti.

Kötü adam kendi kendine gülümsedi. Zafer yakında onun olacaktı.

Bu, muhafızlarını ve kendisini muhtemelen son zamanlarda karşılaştıkları en büyük tehlikeye atmak anlamına gelse bile. Sanki bir işaretmiş gibi yılan, muhafızlarını kıl payı ıskalayan bir başka zehir püskürterek tısladı; mor yapışkan madde ağaç kabuklarına çarptıkça ağaçlar eriyor, yapraklar toz gibi dağılıyordu.

Trystan iç çekerek uyku ilacı şişesini avucunda sıktı ve bir eliyle siyah pelerinini çıkarıp giysinin yere düşmesini izledi. En sevmediği görevler için ayırdığı kıyafetler içinde kalmıştı. Siyah deri bacaklarını sarıyor, her zamankinden daha hafif botlar ayaklarını ve kaval kemiklerini sarıyordu. Siyah gömleği rahat edebileceğinden daha dardı ama fazladan kumaşın yükünü taşımak istemiyordu.

Kötü Adam, öfkeyle el sallamaya ve şefin dikkatini dağıtmaya devam eden muhafızlarının etrafından dolandı. Yaratığın sırtına gittikçe yaklaşırken ayaklarının altındaki çimenler hiç ses çıkarmıyordu. Yaratık zehirli nefesini bir kez daha sallamadan önce onu canavarın ağzına sokmak için tek bir şansı vardı.

Düşündüğümde, bu benim en iyi düşünülmüş planım değildi.

Elbette, Blade yararlı bir çözüm olmazdı,

ya da. Birlikte çalıştığı büyülü yaratıklarla ilgili övgülerle dolu özgeçmişinin tamamen abartı olduğu açıktı.

Kötü Adam iç çekerek, ofisinin ve çalışanlarının kötü çizilmiş bir çizgi filme benzemeye başladığını fark etti. Ancak bu manik görüntünün onu ağırlaştırmasına izin verecek zamanı yoktu.

Koşarken bacaklarında bir sertlik vardı, kalçaları yanıyor, kalbi çarpıyordu. Muhafızlarından biri olan Andrea'nın etrafından dolandı ve onu şefin nefesinin patlamasıyla yolundan itti.

Yuvarlandı ve ustalıkla yere indi, sonra bir başka muhafızına, Dante'ye bağırdı. "Kollarını daha yukarı salla, seni aptal!"

Dante'nin kolları o kadar sert sallanıyordu ki, sarhoş bir balerine benziyordu. "Onları sallıyorum! Ölmemeye çalışıyorum, Andy!"

Trystan artık yaratığın sırtına sıçrayabilecek kadar yakındı ama yılanın başı çok yüksekte, çok uzaktaydı. Asıl planı yaratığa arkadan yaklaşıp ağzını açmasını beklemekti, böylece uyku ilacını içeri itebilecekti. Ama sadece tek bir şansı vardı, onu da harcayamazdı.

Bu bir intihardı ve Trystan'ın ölmesi çok muhtemeldi. Ama intikam peşinde koşarken ölmek her kötü adamın hayaliydi, bu yüzden bunu pek umursamadı.

"Hey!" Kötü Adam bağırdı. Gücü parmaklarından sızdı, yaratık öyle güçlü bir çığlık atarak döndü ki, saçları alnından geriye savruldu. Trystan zayıf noktalar aradı ama ölümcül bir darbe bir seçenek değildi; canavara canlı ihtiyacı vardı. Yaratığın gövdesinde sadece bir zayıf nokta görünüyordu

ayağı, sarı renkle vurgulanmış, ancak bir kağıt kesiği oluşturacak kadar.

Şef büyüsünü silkeledi ve hemen ardından Trystan'ın sahip olduğu her türlü tutunma gücü paramparça olana kadar çatırdadı. Bu büyüklükteki bir yaratığı birkaç saniyeden fazla tutabilecek kadar güçlü değildi ama o birkaç saniye de yeterliydi.

Şefin ağzı ardına kadar açıldı ve mor bir duman kümesi dışarı çıkmaya başladı. Dumanın sıcaklığı Trystan'ın alnının üst kısmına vurdu ve derisinin yandığını hissetti. Ama Kötü Adam acıya rağmen gülümsedi, çünkü yeterince beklemişti. Dişleriyle şişenin kapağını açarak içkiyi yaratığın koca boğazına doğru fırlattı. Derisini öyle hızlı yakan, artık saldırganlaşmış olan sıcak nefes dalgasının içinde kayboldu ki, orada bir saniye daha dursa kafatasının kemikleri güneş ışığını görecekti.

Cereyan beklendiği kadar uzun sürmedi ama az önce durduğu yerdeki çalılıkları eriten nefes bataklığının verdiği hasar da öyle. Hoşuna gitmek için biraz yakındı ama ölmemişti, bu da bir şeydi. Hayvan sola doğru yalpaladı, kafası sarsıldı ve sallandı, hala zehirli sisi püskürtüyordu.

"Çekilin!" Trystan bağırdı. "Yoldan çekilin!" Adamları dağıldı, eriyen toprak parçalarından taklalar atarak ve yuvarlanarak uzaklaştı, bir sis parçası Dante'nin bacağına değdiğinde çınlayan bir çığlık duyuldu.

"Siktir!" diye bağırdı, zıplayarak uzaklaştı ve giydiği kırmızı derinin arkasını kavradı. "Bu acıtıyor!" Dante boynunu eğerek pantolonunun yanmış kumaşına baktı ve kıçının bir parçasını ortaya çıkardı.

Şef sarhoş bir şekilde bir süre sallandı ve sonunda büyük bir gürültüyle yere yığıldı. Ama korumaları

Dante'nin avları tarafından soyulmasına gülmekle meşgul olduklarından fark etmemişlerdi bile.

Trystan içini çekti; çok yorgundu. Yüzünü buruşturup alnındaki yarayı hissetmek için uzandığında, düzenli hayatının artık var olmadığı gerçeğinin yanı sıra acı içinde olmayı da şikâyet listesine ekledi.

"Hepiniz ağzınızdan çıkan o rahatsız edici sesi kestiğinizde, işinizi yapmanızı ve hayvanı arabaya götürmenizi rica edebilir miyim?" Kötü Adam, özellikle bu amaç için yaptırdığı inanılmaz büyüklükteki arabalı kafesi işaret etti.

Cezası tamamlanır tamamlanmaz, muhafızları yaratığı muşambanın üzerine sürüklemeye ve Trystan'ın başarabildiği kadar insancıl bir şekilde onu santim santim hapishanedeki geleceğine doğru götürmeye başlamışlardı bile. Elden bir şey gelmezdi - ejderhanın tasmasını çıkarmak bir merhamet seviyesinin açılmasını sağlamıştı. Bu zaten bir engeldi ama dikkate alınması gerekiyordu.

Bunu yaptığına inanamıyordu. Benedict'in yıllardır başarmaya çalıştığı bir şeydi bu. Bu, Trystan'ın her şeyi mahveden, onu mahveden adama karşı kazandığı bir zaferdi ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Ormanda kalan çalılıklar arasında sarı bir çiçek gözüne çarptı ve zihninde Sage'in görüntüsü canlandı.

Mahvolmuş.

Yine de Evie ile mahvolmuş hissetmiyordu. Yeniden doğmuş gibi hissetti.

Tam bir felaket.

Bölüm 30

Evie

"Eğri büğrü," **diye** ısrar etti Becky.

Evie çerçeveyi duvarda daha yükseğe itti, zaten düşmeye çok yakın olduğu merdivenden neredeyse tökezliyordu.

"Yüzün de öyle," diye mırıldandı Evie nefesinin altından, ağır sanat eserinin kenarlarını tutturmaktan pazularının yandığını hissederek.

"O da neydi?" Becky yukarı seslendi. Kendisinden birkaç metre aşağıda olmasına rağmen, yine de Evie'ye burun kıvırarak bakmanın bir yolunu bulmuştu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Evie. Bunun için kendinden nefret ediyordu ama aralarındaki bitmek bilmez söz düellosunun normalliği ona tanıdık bir rahatlık veriyordu. Son birkaç haftanın tüm öngörülemez anormalliğinden sonra, güvenebileceği bir şeye sahip olmak güzeldi.

"Gerçekten mi? Yüzümün çarpık olmasıyla ilgili bir şey söylediğini sanmıştım." Evie odanın öbür ucundan bir stajyerin ellerinin içine öksürdüğünü duydu.

"Evie asla böyle bir şey söylemez." Tatianna'nın alaycı yüzü onun altında belirdi. "O çok ahlaklı biri."

"Değilim," dedi Evie kaşlarını çatarak. "Acımasız olabilirim." Ya da en azından onun acımasızlık versiyonu.

Kendini kanıtlamak için Becky'ye kötülük yapma düşüncesiyle dikkati dağılan Evie, ayağının merdivenin basamağına takıldığını hissetti ve

Bir basamak aşağı kay.

"Dikkat et!" Becky bağırdı. "Sakın düşürme."

"Ve tabii ki düşme," diye ekledi Tatianna hafifçe.

Evie'nin işten ayrıldıktan sonra işe dönmesinden bu yana Becky, kural takibini müstehcen bir seviyeye getirmeyi kendine görev edinmişti.

Daha geçen hafta Becky tüm çalışanların dakik, bakımlı ve üzerlerinde iğrenç ejderha kokusu olmaması gerektiğine dair bir genelge yayınlamıştı. Bu da elbette Blade'in her gün ofisine girmeden önce tuvalette birkaç dakika geçirmesi -ki bunu yapmıyordu- ya da ceza alma riskini göze alması -ki bunu yapıyordu- anlamına geliyordu.

Bu da yetmezmiş gibi Becky, iş verimliliğini artırmak için her boş anın değerlendirilmesi gerektiğine karar vermişti. Yarım saatlik öğle tatilinin on dakikasına ek olarak her vardiyada kendilerine verilen on beş dakikalık boş zamanı kesmiş ve yerine bir "ekstralar" görev listesi koymuştu. Listedeki her bir görev bir öncekinden daha kötüydü.

Ancak direnmek boşunaydı, çünkü direnen birkaç kişi hafta sonunda maaş çeklerini "yanlış yerde" buldu ve masaları aniden ofisin örümceklerle dolu gibi görünen kısmına taşındı.

Şaşırtıcı bir şekilde, ekstralar listesinin başında, ofis malzemeleri için mürekkep şişelerini yeniden doldurmak gibi korkunç derecede sıkıcı bir görev verilen Tatianna vardı. Şifacının itirazları üzerine, özellikle de önlükleri risk altında olduğu için, Becky ona bunun daha uygun iş kıyafetleri giymesi için iyi bir fırsat olduğunu söylemişti, çünkü gösterişli pembe elbiseleri saygın bir organizasyondan ziyade bir baloya daha uygundu. Tatianna kadına bir yastık fırlatmıştı. Pembe bir yastık.

"Köşeyi yukarı kaldır. Hâlâ eğri duruyor," diye öğüt verdi Becky, sanki Evie'nin kolları tutma çabasından titremiyormuş gibi

büyük sanat eserini kaldırın.

Alnında boncuk boncuk terler belirdi ve Evie, "Lütfen bana bir iyilik yap... ve çeneni kapa," diye karşılık verdi. Bu bir şekilde işe yaradı-Becky cevap vermedi.

Evie'nin avuç içi metale sürtündüğü yerde yandı ve derisini daha fazla kesmeden önce çerçevenin köşesini daha yukarı itti. Bunu ilk etapta yapıyor olması bile biraz saçmaydı, ama değerli bulgusunu ortaya çıkarmadan önce kumaşın altına bakacak başka kimseye güvenmiyordu.

"Umarım son portrenin yerine depodan seçtiğin şey ön duvara yakışır," dedi Becky ve Evie onun tek kaşını kaldırdığını duyabiliyordu.

Becky'nin son portreye olanlardan dolayı üzgün olduğu bir sır değildi. Görünüşe göre onu patrona hediye olarak vermişti. Becky'nin anlaşılması zor bir sanatçının soyut bir çalışması olduğunu söylediği çirkin bir sanat eseriydi ve ne zaman biri sanat eserine doğru nefes alsa bununla övünmeyi ihmal etmiyordu.

Avludan gelen ani kanat çırpma sesleri Becky'nin irkilmesine neden oldu ve Evie kendi kendine kıkırdadı ve basamaklardan aşağı inmeden önce çerçeveyi son bir kez düzeltmek için uzandı.

Blade ve ejderha birlikte ince ayarlı bir makine gibi çalışıyorlardı ama hâlâ düzeltmeleri gereken bazı pürüzler vardı. Yine de Evie bu kenarları sevmeye başlamıştı. Dün öğleden sonra kanatlarıyla serbestçe dolaşmaya alışmaya çalışan ejderha vitray pencerelerden birine çarpmıştı. Neyse ki Evie'nin mutfaktaki en sevdiği demleme arkadaşı değildi.

İyi de oldu; o ana kadar inanılmaz sıkıcı ve verimsiz bir hafta başlangıcı geçirmişlerdi.

Patron, Otto Warsen'in demirci dükkanından ayrıldıktan sonra, olayın ardından bir kesinlik ve kapanış duygusuyla, ona ihtiyacı yokmuş gibi görünen bir konuyla dikkat dağıtıcı bir şekilde meşgul olmaya başlamıştı.

Ama Evie, bu sanat sergisiyle yapacağı tehlikeli gösteriden alacağı tatlı keyifle yetindi.

Ejderha pencereden içeri dalıp iğrenç tabloyu da beraberinde götürdükten sonra Evie korkuyla irkilmiş, ardından tablonun alevler içindeki sonunu görmekten bir anlığına memnuniyet duymuştu. Soyut portre son altı ayın büyük bir bölümünde ruhunun derinliklerine bakıyordu.

"Depoda bulduğunuz şeyin daha önce burada asılı olanla boy ölçüşebileceğinden şüpheliyim." Evie, Becky'nin sesindeki inançsızlığa aldırmıyordu; aralarındaki irade savaşını kurnazca kazanıyordu. "Hiçbir şey o çirkinlikle boy ölçüşemez." Blade kıkırdadı,

Bir kez olsun vücudunun herhangi bir yerinden yara ya da kan gelmeden onlara katıldı. Kingsley onun omzunda rahatça oturuyordu.

Becky, Blade'i bir aşağı bir yukarı süzerek, "Evet," dedi. "Bugün uyandığında yıkanmanın isteğe bağlı olduğuna karar veren adamın tavsiyesini dinleyelim."

Blade, hakaretleri iltifatların en tatlısıymış gibi genişçe gülümsedi ve yaklaştı. Kingsley'nin gözleri etrafta geziniyor, ağız dalaşından kaçmak için bir yol arıyordu. Evie, Becky'nin kurbağadan geriye doğru neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir adım atarken sırtının her zamankinden daha dikleşmesini izledi.

Ama Blade gördü. Evie bunu onun gözlerindeki parıltıdan ve Kingsley'i yaklaştırmak yerine durmasından anlayabiliyordu. "Eğer yeni bir parfüme ihtiyacım olursa

Kuralların bu kadar çürümüşken bile bu kadar güzel kokmanı sağlayan kokunu sor Rebecka."

Evie, Becky'nin yanaklarında parlayan kırmızı bir parıltı yakaladı ve neredeyse Blade'e rahat durmasını söylemek için araya girecekti. Ama o bunu yapamadan Becky, "Şu muşambayı çek Evangelina. Yapacak işlerim var."

Evie hızlı bir gülümsemeyle kumaş örtünün bir köşesini tutup çekti ve son bir saatini çerçeveleyip asmakla geçirdiği tuvali ortaya çıkardı.

Şaşkın bir sessizlik oldu ve hemen ardından Tatianna'nın kahkahası yükseldi. Bir stajyer elinde bir tepsi kazan içkisiyle yanından geçerken, yeni ortaya çıkan portreyi gördü ve tökezleyerek en yakındaki masaya çarptı ve sıvı bardaklarını etrafa saçtı.

"Patron arıyor," dedi Blade, gözlerini kocaman açarak ve gülümsemesini engellemek için dudağını ısırarak.

Ama öyle değildi - ya da sadece halkın onun hakkındaki algısı öyleydi. Evie dün gece köy meydanında yürürken, Kötü Adam'ın iğrenç yorumunun büyük, elle boyanmış tuvallerini yarı fiyatına satan bir el arabası bulmuştu.

Evie'nin şimdiye kadar harcadığı en iyi paraydı.

"Korkunç bir şey!" Becky'nin ağzı açık kalmıştı, dehşet dolu bakışları Evie'nin, kendisini son planlarının dışında bıraktığı için patrondan intikam alma oyununu daha da tatlı hale getiriyordu.

Daha büyük boyutta daha kötü görünüyordu, adamın alevli saçlı tasviri daha netti ve alttaki kalın harfler mükemmel bir netlikle göze çarpıyordu.

KÖTÜ ADAM
CINAYET, VATANA IHANET VE GENEL KÖTÜLÜKTEN ARANIYOR

TEHLİKELİ. DİKKATLİ DAVRANIN.

"Suçlama listesine 'iğrenç' kelimesini de ekleyin." Evie ve Tatianna Blade'in yorumuna kıs kıs güldüler. Becky kollarını havaya kaldırarak üçüne de saf bir zehirle baktı.

"Hepiniz burada yaptığımız işle alay ediyorsunuz." Çenesini yukarı çekti, sonra Blade'in kahkahası karşısında hafifçe sıçradı. "Patron her birimize özel de olsa iyi bir iş teklif ediyor. Ve eğer her biriniz biraz mantıklı olsaydınız, bunun ne kadar nadir olduğunu göz önünde bulundurarak buna biraz daha saygı gösterirdiniz."

Blade tekrar konuşmadan önce tüm grup durakladı. "Özür dilerim," dedi sessizce, yüz hatlarını endişe kaplamıştı. Becky topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşınca panik hemen onu takip etti. "Rebecka! Bekle!" diye bağırdı ve Kingsley'i Tatianna'nın ellerine teslim ederek hızla uzaklaşan kadına yetişmek için acele etti.

Becky'ye karşı garip bir savunma duygusu hisseden Evie, onun buraya nasıl geldiği hakkında pek bir şey bilmediğini fark etti. Hiç sormamıştı bile. Belki de bunu değiştirmesinin zamanı gelmişti. Belki Becky'yi tanımak için zaman ayırırsa, üzerinde çalışabilecekleri ortak bir zemin bulabilirlerdi.

"Tati, patron döndüğünde Marvin'in bana haber vermesini sağlayabilir misin? İçeri girip yeni sanatı gördüğünde yüzünü görmek istiyorum."

"O zaman arkanı dön."

Evie dondu kaldı, yavaşça sesin geldiği yöne doğru ilerledi, orada kimin duracağını çok iyi biliyordu. Kingsley'nin gözleri arkasına kaymadan ve şimdi üzerinde SORUN yazan küçük tabelasını kaldırmadan bile.

"İyi günler, efendim."

Bölüm 31

Kötü Adam

Karikatür eğlenceliydi.

Ama asıl dikkatini çeken ve onu hafifçe ikiye katlamasına neden olan şey asistanının yüzündeki ifadeydi. Ağzında muzip bir eğim vardı, gözlerinde manyakça bir memnuniyet parlıyordu.

Sırf onun yüzündeki o ifadeyi görmeye devam edebilmek için, o iğrenç tasvirlerinden yüz tane daha yaptırıp odanın etrafına asmayı düşündü.

Sage'in nefesi kesildi, sonunda onun görünüşünü anladığında gözleri irileşti. "Ne oldu sana böyle?"

Ah evet, kanı temizlemeyi unutmuştu.

"Bir şefle ufak bir sürtüşme yaşadım," diye itiraf etti.

Alnındaki sızan yanığı silen Trystan kendi elinden ürkerek uzaklaştı. Bir şefi yakalamak kolay bir iş değildi ama yapılması gerekiyordu.

Şefi düşünmek ona demirciyi hatırlattı... ve Trystan'ın, Sage'in adamın huzurunda ne kadar rahatsız olduğunu nasıl dikkatsizce gözden kaçırdığını.

Demirci dükkânının her yerinde ondan küçük izler bulmak onu silahsızlandırmıştı. Eski masasının üzerindeki oymalar beceriksizce ama tatlıydı. Pencerelere yapıştırılmış kâğıttan kelebekler, Sage'in işe başladığı ilk gün kesip duvarlara yapıştırdıklarının aynısıydı. Onu çılgına çevirmişlerdi.

Ama kız onları indirdiğinde garip bir şekilde üzülmüştü.

Demirci dükkânının her yerinde onun küçük dokunuşlarını görmek, garip bir şekilde dikkatini dağıtan, gergin bir tür neşe veriyordu. Bu yüzden Trystan neredeyse çok geç olana kadar onun irkilmelerini fark etmemişti. Ve bunun için kendinden epeyce nefret ettiğini fark etti.

Bu bir problemdi.

Asistanının yanına koşup yarasına daha yakından bakma isteğiyle savaştığını görebiliyordu... ki buna gerek yoktu. "Seninle biraz konuşabilir miyim Tatianna?" dedi ve ofisin daha gizli bir yerine geçti. Asistanının ulaşamayacağı ve duyamayacağı bir yere.

Yüzünün önünde parlayan koyu kahverengi eller belirdi ama onları elinin tersiyle itti. "Teşekkür ederim Tatianna, ama yeterince çabuk iyileşecektir."

Öksürdü ve bakışları, tek kelimelik işaretlerin hızla yanıp sönmesi bir şey ifade ediyorsa, Kingsley ile çok uzun bir konuşma yapan asistanına kaydı. Tekrar Tatianna'ya döndü ve alçak sesle, "Ofisimde senin için bir hançer var," dedi.

Şifacı kaşlarını kaldırdı. "Kimi bıçaklıyorum ben?"

"Ne?" Ama onun kara gözlerindeki çocukluklarından kalma alaycı pırıltıyı hemen tanıdı. "Bu büyülü bir şey. Bunu Sage'e sor."

"Omzundaki büyü iziyle mi ilgili?" Tatianna fısıldadı, gözleri endişeyle kısılmıştı.

"Sana o mu söyledi?" Trystan tek kaşını kaldırarak sordu.

"Onu her iyileştirdiğimde bunu hissettim. Ama hiç sormadım, o da bana hiç söylemedi." Tatianna, Trystan'ın buradan seçemediği kurbağanın bir işaretine cevap olarak başparmağını kaldırmakta olan Sage'e baktı. Kingsley'nin onu ne yapmaya ikna ediyor olabileceğini hayal ederken ürperdi

Şimdi.

"Hançerin yanındayken ona daha çok acı veriyor," dedi Trystan, kendini tuhaf bir şekilde küçük hissederek, yardımcısı için bunu tek başına düzeltemeyeceğini söyledi. "Bir şey yapabilir misin?"

Tatianna'nın yüz ifadesini sakin bir şiddet aydınlattı. "Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Ne kadar önemsiz ya da saçma olursa olsun, Tatianna'nın Evie Sage'e dokunmasına izin vermeden önce tüm dünyayı karşısına alacakmış gibi görünmesi onu rahatlatıyordu.

"Teşekkür ederim." Pek sık söylemediği iki kelimeydi ama bunları hak eden biri varsa o da Tatianna'ydı.

Başını salladı, dostça ve ailevi bir tavırla omzunu sıvazladıktan sonra ofisine doğru yürüdü, elbisesine iliştirilmiş pembe tren arkasından süzülüyordu.

Trystan, başparmağını resimde ileri geri hareket ettirirken memnun görünen Sage'e doğru döndü, Kingsley de onun yanında kaburga kemiriyordu. Kendini tutmadan önce boğazının arkasından paslı bir kıkırdama çıkmak üzereydi. Bunun yerine eğildi ve başını onunkinin yanına, omzunun kıvrımının üzerine koydu. Onun nefesinin kesildiğini duymamış gibi yaptı, kendi nefesi yankılanmıyormuş gibi davrandı.

"Eğri, sol taraf," diye fısıldadı, tam cümleler kurmayı zorlaştıran vanilya kokusundan hızla geri çekilerek.

"Ah, Kingsley, haklıymışsın," dedi ve çerçeveyi ayarlamak için uzandı.

Trystan ona dokunma ihtiyacıyla avuçlarının kaşındığını hissetti ki bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Ofisine doğru döndü ve botlarının sürtünerek uzaklaşması asistanının koşarak yanına gelmesine neden oldu. "Özür dilerim. Neredeyse bütün hafta görevde değildin ve sonra bir anda

bir şefle oynadığınızı söyleyin!"

Ofisinin kapısını iterek açtığında, Tatianna'nın bıçağı çoktan alıp gitmiş olduğunu görünce sevindi. Masasına en yakın sandalyeyi kaptı ve hafifçe pencereye doğru çevirdi. Sadece böyle daha güzel göründüğü için; güneşin tam doğru açıyla vurması ve Sage'in uzun siyah saçlarında ışık kıvılcımlarının parlamasına neden olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sadece oradaki sandalyeyi sevdi.

"Onunla oynamıyordum, Sage." Masasının etrafından dolaşıp kendi sandalyesine geçme zahmetine katlanmadan diğer sandalyenin rahatlığına gömülürken yüzünü buruşturdu. Asistanı oturduğunda ve güneş yanaklarına düştüğünde derin bir iç çekmeye direndi.

Sandalye için iyi bir yerdi.

"Siz ikiniz yaratıkla vergi reformunu mu tartışıyordunuz?" diye mırıldandı kuru bir sesle, parmakları hiç yanından ayırmadığı not defterinin üzerinde hafifçe geziniyordu.

"Şefe ihtiyacım var çünkü Kral Benedict onu istiyor," diye itiraf etti. Böylesi daha basitti.

"O şeye ne ihtiyacı var ki?" Evie merakla sordu.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer kralın istediği bir şey varsa, onu almamasının şart olduğu."

"Ayağının üstüne basma olayı yüzünden mi?" Sage retorik bir tavırla sordu ve hokkadan tüy kalemi almak için masasının üzerine eğilerek, açıkta kalan köprücük kemiğindeki hafif çili mükemmel bir şekilde görmesini sağladı.

Kuruluğu bastırmak için su matarasından arta kalanları boğazından aşağı döktü.

"Gerçekten bir şef mi yakaladın?" Sage küçük defterine hararetle bir şeyler yazmaya başladı. "Birini nasıl koruyacağımı araştırmalı mıyım?"

"Vakit yok." Trystan son on yılını buna hazırlanmakla geçirmemiş olsaydı, elbette bu en akıllıca hareket olurdu.

Onu

yakalamışlardı.

Sonunda.

Gerçekten de onunla yüzleştiğinde yaratığın gözlerindeki bakış korkularını doğrulamıştı, bu çok nadir hissettiği bir duyguydu. Ama o büyüklükte bir yaratığın ruhuna bakması tüyler ürperticiydi. Yaratığı, rahatça hareket edebileceği kadar büyük bir hücreye kapatmış ve aralarında keskin bir anlayış oluşmuştu.

İkisinin de koruması gereken biri vardı, yaratık bunu anlıyordu.

Ya da yavaş yavaş aklını kaybediyordu ve uzak göklerden gelip Sage'in yüzünün etrafındaki ışığı karartan kara bulutlar, dokunduğu her şeyi nasıl kararttığının bir metaforuydu.

"Bu çok tuhaf," dedi Sage, pencereden yansıyan karanlığa başını eğerek ve ardından gök gürültüsü duvarları salladığında hafifçe sıçrayarak.

"Hayır, ne yazık ki bir şefi kendi iradesi dışında tuttuğunuzda bu beklenen bir şey." Burnunun kenarını sıktı ve diğer eliyle yumruğunu sıktı.

"Fırtına mı?"

"Onlara 'kaderin intikamcı yaratıkları' denmesinin bir nedeni var. Bir tanesine sahip olmanın her zaman bir tür doğal sonucu vardır ve bu sonuç onları elinizde tuttukça daha da kötüleşir."

"Yani bu şefi tutmanın doğal sonucu bir fırtına mı?" Tam bu sırada şimşekler gökyüzünü aydınlattı ve hemen ardından yankılanan bir gök gürültüsü patladı. Kadının küçük eli havaya kalktı ve adamın kolunu kavradı, gözleri endişe içinde açılmıştı.

Dokunuşu yaktı.

Kadının kolunu silkeleyerek ayağa kalktı ve duvara doğru yaklaşarak, doğru düzgün düşünebileceği bir mesafe yaratmaya çalıştı.

Onun ani geri çekilişi karşısında gözlerini kıstı.

"Öyle görünüyor, evet." Gökyüzü o anda yarıldı ve malikâneyi şiddetli bir yağmur altında bıraktı.

Sağanak yağmurun altında sesini duyurabilmek için sesini biraz yükseltmek zorunda kaldı. "Peki yaratığı gün sonuna kadar serbest bırakmayı planlıyor musunuz?"

"Hayır, yapamam." Ona en azından planının çarklarının dönmesine yetecek kadar ihtiyacı vardı. Hainin krala haber vermesi için.

Sage içini çekerek kapıya doğru ilerledi, yürüyüşünde bir amaç duygusu vardı. "O zaman stajyerleri çamaşırhaneden yatak örtüsü almaya göndereyim."

"Bunu neden yaptın ki?" Trystan sordu, içinde sinsi bir yırtıcı gibi dolaşmaya başlayan bir tedirginlik vardı.

"Çünkü fırtına böyle devam ederse, günün sonunda kimsenin buradan sağ salim ayrılmasına imkân yok." Bir başka şimşek çakması etraflarındaki odayı aydınlatırken bakışları ona yöneldi. Sanki bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmesi gerekiyormuş gibi durakladı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Midesinde kıyamet dalgaları dolaşmaya başlamıştı bile.

Sonunda, "Bu gece burada mahsur kaldık.
Birlikte."

Gökyüzünü bir kez daha aydınlatan şimşek, Sage'in köşeleri hafifçe kalkık dudaklarının üzerinde titreşiyordu. Kapı onun arkasından kapandığında masasına sertçe yaslandı.

Gözlerini sıkarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı.

Ama şimşekler bir kez daha çaktığında

İntikam planının ona umduğundan fazlasını verdiğinden endişeleniyordu.

Bölüm 32

Evie

"Bu çok büyük!" Evie'nin nefesi kesildi.

Blade ona döndü, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Her zaman için bir altınım olsaydı-"

Gürültülü bir şamar havada yankılandı ve Blade irkilerek başının arkasını tuttu.

Kötü Adam elini tekrar yanına götürürken Blade'e doğru bakmadı bile. "Ejderhadan daha küçük."

Herkes için uyku ayarlamaları yapmak üzere ofisinden ayrıldığından beri patronu çok sessizdi. Stajyerleri ve arta kalan işçileri avlunun karşısındaki misafir odalarına ağır koruma altında gönderdikten sonra, Evie'yi yaratığı kendi gözleriyle görmesi için mahzenin arka köşesine davet etmişti.

Ve şef dehşet vericiydi.

"Evet ama Fluffy öyle görünmüyor." Evie başını eğdi ve yılana benzeyen hayvan da onunla birlikte başını eğdi. "Şirin olmayı bırak, senin yaşayan bir kâbus olman gerekiyor."

En azından şu anda sergilediği uysal tavra rağmen öyle görünüyordu.

Gözleri iriydi ve burnu bir yılan gibi eğimli ve sivri olan kafasından dışarı fırlamıştı. Parmaklıklara bir adım daha yaklaştığında yarasa kanatları açıldı, derimsi zarları ejderhalarınkine benziyordu ama yine de kızın gözünü korkutacak kadar farklıydı.

"Bu dehşet gösterisini neden yine mahzenimizde tutuyoruz?" Evie, vahşi hayvana küçük bir el salladı ve başını tekrar ona doğru eğdiğinde yüz ifadesini yumuşatarak sordu. Cevap almak için döndüğünde patronunun onun hareketlerini dikkatle izlediğini gördü, gözlerinde hafif bir şey vardı ve dudakları hafifçe yukarı kalkmıştı, o kadar küçüktü ki neredeyse fark etmeyecekti.

"Efendim? Bir sorun mu var?" diye sordu merakla.

Başını salladı ve boğazını temizleyerek bakışlarını tekrar parmaklıklara çevirdi. Kadının sorusunu duymazdan gelerek, "Şefler çiftleşmeleriyle ünlü hayvanlardır," dedi.

"Ve sen de yaratığa kur yapma konusunda yardımcı olabileceğimizi mi düşündün?" Blade kuru bir sesle sordu, bir elini parmaklıkların arasından geçirip dilini şaklattı. Şaşırtıcı bir şekilde, şef yaklaştı ve başını Blade'in eline dayadı.

"Bunu nasıl yaptın?" Evie'nin gözleri büyüdü. Blade omuz silkti. "Hayvanlar beni sever."

"Evet, sen hep revirdesin; bazen unutuyorum." Evie sözlerinin bu kadar aşağılayıcı olmasını istememişti ama tabii ki bunu yüksek sesle söyledikten sonra fark etti.

Blade kıkırdayarak yeleğini düzeltti ve onu rahatlattı. "Emin olmak için işin daha az arzu edilen kısmı bu."

"Daha az arzu edilen kısmın yaratığın dışkısını temizlemek olduğunu düşünürdüm."

Blade ve Evie ağızları açık bir şekilde patronlarına baktılar. "Az önce şaka mı yaptı?" Blade abartılı bir fısıltıyla sordu.

O da aynı ses tonuyla cevap verdi. "Biliyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyor." "İlginç. Sence-"

"Yeter!" Patronları iki elini kalçalarına koymuş, karanlık ve heybetli görünüyordu. "Eğer ikiniz için de sakıncası yoksa

ne diyordum."

"Oh, hayır!" Evie sahte bir masumiyetle konuştu. "Bizim için sakıncası yok- devam edin."

Kaşlarını çatarak bir kez daha gülümsemek ister gibi görünen patronu başını salladı ve konuşmak için ağzını açtı. "Şefler genellikle çiftleşen hayvanlardır. Bu özel şefin eşi benim için çok değerli."

"O zaman neden sadece şefin eşini yakalamıyoruz? Neden bunu almak için zahmete girelim?" Blade parmaklıkların arasından et parçaları atmaya başladı ve yaratık onları çiğnemeden yuttu.

"Çünkü dişi bir şefi yakalamak neredeyse imkânsızdır; çok kurnaz, çok akıllıdırlar. Erkekleri yenmek çok daha kolay. Ayrıca, bu dişi guvre zaten esaret altında."

"Ne? O zaman onu nasıl yakalamayı düşünüyorsun?" Evie kuşkuyla sordu.

"Dişi şefler intikamcı yaratıklardır ve birini yakalamanın en iyi yolu onu eşiyle birlikte tuzağa düşürmektir."

"Bu, eğer bu kadın parmaklıklar ardında tutuluyorsa buraya nasıl gelmesini beklediğinizi açıklamıyor."

"Beni yanlış anlamayın. İntikamcı dediğimde, bunu kelimenin en uç anlamıyla söylüyorum. Eğer bir dişi guvre eşinin tehlikede olduğuna inanırsa, bu dünyada onu tutabilecek hiçbir parmaklık yoktur." Odanın üzerine bir ağırlık çökmüştü ve tek ses yanlarındaki yaratığın uğultusuydu.

Evie Blade'in üst kattaki ofise dönmesini bekledikten sonra kafese yaklaştı, suçlayıcı bir parmakla Kötü Adam'ı işaret etti ve fısıltıyla bağırdı, "Kral Benedict! Kadın şefi tutsak eden o!"

Trystan parmağına baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Çok zekice, Sage."

"Kral Benedict neden bir şef tutsun ki?"

Hücreden gelen bir yuvarlanma sesi ikisini de sakinleştirdi.

"Bu bir mırıltı mıydı?" Evie öne doğru eğildi ve Blade'in yaptığı gibi parmaklıklardan içeri uzandı. İki büyük el ortasına dolanıp onu geriye doğru çekerken ağzından küçük bir inilti çıktı.

"Bir elini kaybetmemeni tercih ederim, Sage." Çakıllı ses kulağındaydı ve omurgasından aşağı bir dizi hoş ürperti gönderiyordu. "Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi sevimli olabilir ama öfkeli biri."

"Hmm... Sanırım böyle birini tanıyorum." Evie ona dikkatle baktı ve patronu gözlerini devirdi.

"Kral Benedict eşini on yıldır elinde tutuyor."

"On yıl mı?" diye haykırdı. "Bu ne tür sonuçlar doğurmuş olmalı?"

Kötü Adam alaycı ve gizemli bir sırıtışla onu serbest bıraktı, sonra da hızla uzaklaştı. "Ne olursa olsun, bu gece bu değişecek."

Kötü Adam intikamından bahsederken hep mesafeli davranırdı, sanki intikamını almak için başka bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi. Her nasılsa Evie de onu bununla baş başa bırakmanın en iyisi olduğunu biliyordu. O kimdi ki bir adamla intikam ihtiyacı arasında duracaktı? Dürüst olmak gerekirse, eğer motivasyonlarını onunla paylaşırsa, ona neşeyle katılabilirdi bile.

"Uyku düzenlemelerine yardım etmek için geri dönmem gerekiyor efendim," dedi ve kendisini ofis alanına götürecek olan kiler merdivenlerine doğru ilerledi.

Neredeyse tepeye ulaşmıştı ki Kötü Adam'ın şok olmuş sesi ona ulaştı. "Sage... az önce bana sevimli mi dedin?"

Yüzünde bir sırıtışla kapıyı açtı.

Ancak arkasındaki ağır metal çınlarken, yaklaşmakta olan kıyamet duygusu iyi mizahını kovaladı. Çünkü

Bu gece, bu malikânenin duvarları arasında intikam peşinde koşan tek kişi Kötü Adam olmayacaktı.

Eğer her şey plana uygun giderse... korkutucu bir şef arkadaşı için geliyordu. Ve Kötü Adam bile onu durduramayacaktı.

Bölüm 33

Evie

İnsanın göz kapakları kurşunla ağırlaştırılmışken odaklanmak imkansızdı.

Evie, bedenine isteklerine uymasını emrederek elleriyle onları itti. "Uyumayacaksın," dedi kendi kendine. Son vanilyalı şekerini de daha yeni bitirmişti; bu bir trajediydi, çünkü şu anda şekerin sarsıntısını kullanabilirdi. Ofis alanı uğursuz bir şekilde boştu, tek ses dışarıdaki fırtınanın uğultusuydu. Babası muhtemelen endişeden kendini kaybetmişti ama umarım kuzgunlardan biriyle göndermeyi başardığı mektup gecikmeden ona ulaşmıştır.

Patronuna göre fırtına şu anda krallığın büyük bölümünü etkisi altına almıştı. Muhafızları ona fırtına geçene kadar herkesin evlerinde kalması gerektiğini söylemişti. Ama geçmeyecekti, şef serbest bırakılana kadar geçmeyecekti ve patronu istediğini elde edene kadar bu gerçekleşemezdi.

Başını kaldırıp önüne konmuş dumanı tüten kadehi gördüğünde, kazan deminin cennet gibi kokusu duyularını doldurdu. Evie başını kaldırmadan önce, "Sen benim en sevdiğim kişisin," dedi. "Her kimsen-"

Becky de aynı derecede iğrenmiş bir ifadeyle orada duruyordu.

Evie omuz silkti ve ılık sıvıdan bir yudum aldıktan sonra kadehi dudaklarından çekerek ona baktı. "Zehirli mi bu?"

"Zaten içtikten sonra bunu sormak biraz anlamsız değil mi?" Becky şaşkınlıkla sordu.

"Her halükarda kafeine ihtiyacım vardı; biraz zehir kimseyi öldürmez," dedi Evie, Becky acı çekecek kadar sinirli göründüğünde kupasına gülümseyerek.

"Kelimenin tam anlamıyla herkesi öldürür. Bunun için var, seni ahmak." Kadın da neredeyse patron kadar gerçekçiydi.

"Bana bira getiriyorsun ve sonra da beni aşağılıyorsun." Evie alaycı bir tavırla elini göğsüne götürdü, sözlerinin kafasında yer etmesi biraz zaman aldı. "Bekle. Bana neden bira getirdin?" diye sordu sağlıklı bir şüphe dozuyla.

"Gözleri olan herkes ayaklarının üzerinde duramadığını görebilirdi ve eğer diğer çalışanlar gibi misafir odasına gidip bu durumu beklememeye kararlıysan, ben çalışırken senin horlamanı dinlemek zorunda kalmamayı tercih ederim." Becky odanın karşısındaki masasına döndü ve Blade'in yanından geçerken el sallayarak selamlamasını tamamen görmezden geldi.

Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünen Blade, yağmurdan ıslanmış siyah saçlarıyla Evie'nin masasının önünde belirdi. "Saat akşamın altısı, hadi gidip patronun şarap mahzenine girelim ve geceyi orada geçirelim."

"Bunu yapmayacaksın!" Becky nefesini tutarak ayağa kalktı ve masasının kenarında sallanmakta olan kalem kutusunu yere döktü.

"Korkma Becky. Seni saçmalıklarımızın içine çekmeyeceğim. Seni herhangi bir izinsiz eğlenceye dahil etmekten daha iyisini biliyorum." Blade sırıttı ve Becky kalemlerden birini kafasına fırlattığında eğildi ve kalem silgi tarafıyla Evie'ye çarptı.

"Hey!" Evie dönüp Becky'ye baktı. "Geçen hafta patrona taş atma konusunda nutuk çekmedin mi, seni ikiyüzlü?" Tatianna'dan önce Becky başını ovuşturarak homurdandı.

iki şişe ve beş bardakla çıkageldi.

"Şarap getirdim, Blade! Hadi içelim. Sen de Rebecka, bunu duymak istemiyorum." Tatianna masasının üzerine bir bardak koydu ve ağzına kadar doldurdu.

"Yapamayız..." Becky bardağa sanki şarap yerine gerçek bir zehirle doluymuş gibi baktı.

"İçebiliriz. İş günü teknik olarak bitti ve bu şarap benim kişisel zulamdan," dedi Tatianna, pembe kurdeleyle bağlanmış saç örgülerinden birini arkasına atıp Evie ve Blade için birer kadeh doldurmadan önce.

Evie onunkini minnetle kabul etti ve canlandırıcı bir yudum aldı, sıcaklığın boğazına ve ağrıyan uzuvlarına yayıldığını hissetti.

"Benim kişisel zulamdan çalınmışsa buna 'benim kişisel zulam' diyebilir misiniz?" Patronları bir hayalet gibi ortaya çıkmıştı ve Blade nemliyken, Kötü Adam iliklerine kadar ıslanmıştı. Patronun omzunda yüksekte oturan Kingsley'in altın tacı da diğer her şeyi gibi damlıyor ve parlıyordu.

Kötü Adam'ın siyah gömleği gövdesindeki her kas kıvrımına yapışıyordu. Adam ona doğru yürürken Evie yutkundu, havayı yoğun bir yoğunluk kaplamıştı.

"Onlara içki içmemeleri gerektiğini söyledim, efendim," dedi Becky hızla, ayağa kalkma telaşıyla sandalyesini devirerek.

"Lütfen rahatlayın Bayan Erring. Gece boyunca burada bulunmanın hepinize verdiğim bir rahatsızlık olduğunun farkındayım. Buna göre davranabilirsiniz." Patronları Tatianna'ya ve son boş bardağa baktı. "O bardak benim için olduğu sürece."

"Ama tabii ki!" Tatianna neşeli bir tavırla şişeyi ağzına kadar doldurdu ve bir hamleyle ona uzattı.

"Kadın şeften iz yok mu?" Evie sordu, patronunun bardağını üç uzun yudumda bitirmesini izledikten sonra Tatianna'ya yeniden doldurması için uzattı.

"Yok." Vitray pencerelerden birine doğru yürüdü. Kingsley o geçerken omzundan atlayıp Evie'nin masasının üzerine sıçradı. "Ama şaşırmadım. Zaman alacak."

"Geldiğini nasıl anlayacağız?" Becky sordu.

Tam yüzünü aydınlatan bir şimşek çakarken gruba döndü. "Öğreneceğiz," dedi Kötü Adam uğursuzca.

"Bunu sen mi planladın?" Evie fırtınaya doğru başını sallayarak sordu.

Blade elinin içine doğru kıkırdadı ve patronları onlara gözlerini devirdi. "Siz ikiniz iflah olmazsınız."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Becky karanlık bir sesle ve elindeki şarap bardağına özlem dolu bir bakış gönderdi.

"Sadece iç, Rebecka." Tatianna ona doğru yürüdü ve dolu bardağı burnunun dibine koydu. "Patron sana kelimenin tam anlamıyla rahatlamanı söyledi. Nerede senin kurallara uyan ruhun?"

Evie için Tatianna'nın Becky'den nefret mi ettiğini yoksa ona derin bir saygı mı duyduğunu anlamak zordu. Aralarındaki etkileşim her zaman ikisinin ortasında bir yerde durmuştu.

Kadehinden belli belirsiz bir yudum alan Becky, ardından memnun bir iç çekerek sandalyesine daha da gömüldü.

"Aferin kızıma." Tatianna Becky'nin omzuna cesaret verici bir şaplak attı ve Becky içkisinden bir yudum daha alırken onu itti.

"Dikkatli ol, sevgili Rebecka." Blade kadeh kaldırmak üzereymiş gibi kadehini kaldırdı. "Keyfine bakabilirsin ve vücudun şoka girebilir."

Becky orta parmağını ona doğru kaldırıp bardağını boşaltırken sürekli göz teması kurduğunda Evie kıkırdadı. Evie, hareketi takip eden Blade'in boğazının titrediğini gördü.

Bir şimşek daha çaktı, çakan gök gürültüsü bir pencereyi kırdı ve her birinin

başlarını eğip elleriyle örtüyorlar.

Blade onunkinin altından dışarı baktı ve kaşlarını çatarak kırılmış cama baktı. "Bunu kim topluyor? Çünkü tüm stajyerler bu gece izinli ve parmaklarım çok hassas."

"Kadehlere mi?" Tatianna kuru bir sesle Evie ve biraz şaşkın görünen Becky için biraz daha şarap doldurdu.

"Ben temizlerim," dedi Evie. Sıcaklık yerleşmeye başlamıştı, kendini daha hafif hissetmesine neden oluyordu, göğsündeki ipler çözülüyordu. Bir faraş almak için dolaba doğru ilerledi ama elini kaldıran Tatianna tarafından durduruldu. Bileğinin bir hareketiyle cam kırıkları havaya kalktı ve çöp kutusuna düştü.

Blade sahte bir kaş çatmayla içini çekti. "Keşke ben de bunu yapabilsem."

Tatianna'nın güzel gülümsemesi genişledi. "Senin de kendine özgü yeteneklerin var, canım."

"Sinir bozucu olmak gibi," diye ekledi Becky. "Ya da yaralanmak gibi." Evie kıkırdadı.

"Peki ya kendini korumaktan tamamen yoksun olmasına ne demeli?" Tatianna içkisini yudumlarken kıkırdadı.

"Bu oyunu sevmiyorum," dedi Blade karanlık bir sesle, kadehini indirirken.

"Renk körlüğü de takdir edilecek bir şey."

Tüm başlar, sanki yaşayanların arasına karışmak istemiyormuş gibi, etkileşimi bir adım öteden izleyen patronlarına bakmak için döndü. Şarap kadehi boşalmıştı ve Tatianna kadehi doldurmak için bir şişe daha açmak üzere harekete geçti.

Blade, Kötü Adam'a ihanete uğramış bir öfkeyle baktı. "Siz de mi efendim?"

Patronları omuz silkti, yüzünde boş bir ifade vardı, bu da yorumunu ciddiyetinden dolayı daha da komik hale getiriyordu.

teslim ettim.

"Bir sonraki işimiz patronun yetenekleri olabilir mi?" Tatianna neşeli görünüyordu, şarap gözlerini daha parlak hale getirmiş, yüzünü parlatmıştı.

"Hayır, yapmayacaksın-" Ama patronun sesi Evie ve Tatianna'nın gıdaklamaları tarafından bastırıldı.

"Ölüm ya da işkenceyle ilgili olmayan hiçbir şeye gülümseyememesi." Tatianna kıkırdadı ve Evie de onunla birlikte güldü.

Karnını sıktı, gözyaşları gözlerinin kenarlarını yakıyordu. Durdurulması zor bir kahkahaydı bu ve ne kadar çok denerseniz, dürtü o kadar sarhoş edici hale geliyordu - en iyi türden, en sevdiği.

Evie gözlerini silerek, "Saçına olan takıntısı," diye ekledi.

"Peki ya cesetleri pencereden atma konusundaki yeteneği!" Blade ekledi.

Kingsley iki işaret kaldırdı: KÖTÜ ve ŞAKA.

"Stajyerlere uzun süre bakarak onları ağlatmak," diye ekledi Becky sessizce, temkinli bir şekilde.

Hepsi daha da yüksek sesle güldü, Tatianna kadehini sessiz bir kadeh kaldırışla kadına doğru eğdi. Becky etrafına bakındı, doğal olarak aşağı doğru kıvrılmış dudaklarında neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir gülümseme belirdi.

Evie'nin kahkahaları nihayet daha kontrol edilebilir bir seviyeye indiğinde, gözlerinde tuhaf bir ifadeyle hepsini ve kendisini izleyen patronuna doğru baktı. Rahat ve huzurluydu. Çenesindeki o ebedi kilit gevşemiş gibiydi ve "Saçıma takıntılı değilim," derken yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

İşte bu oldu. Hepsi ikinci, daha büyük bir neşe dalgasına dönüştü. İlaç gibiydi, tüm yaraları iyileştiriyordu.

Kırık parçalar ve onları yeni, farklı bir şeye dönüştürmek. Ait olmak Evie için çok yabancı bir kavramdı, sessizce özlemini çektiği ama nasıl başaracağını asla bulamadığı bir şeydi, ama işte buradaydı. Onun anı, onun insanları. Beklemeye değerdi-

Bir ışık parlaması ve gök gürültülü bir patlama duvarları sarsarak odadaki neşeyi bir sülük gibi emdi.

Kötü Adam'ın çenesi tekrar eski sertliğine döndü ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü.

"Efendim, sizi zorlamak istemem ama kadın şefin ne zaman geleceği hakkında bir fikriniz var mı?" Evie çekingen bir tavırla onun yanına yaklaşarak sordu.

Delici bir çığlık havayı yırttı. "Bu..."

"Evet." Kötü Adam başını salladı ve bakışlarını pencerenin dışındaki bir şeye dikti. "O burada."

Bölüm 34

Kötü Adam

"Oraya geri dön!" Kötü Adam avludaki korunaklı bir oyuktan gürledi, yardımcısı arkasında büyük bir ağla belirdiğinde geriye doğru savruldu. "Peki bu ölü topraklarda ne için?"

Yağmur şimdi daha da şiddetli yağıyor, yaratığın çığlıkları kulak zarlarını deliyordu. Ejderha ayaklarını sürüyerek karşı köşeye geçti ve açık avludaki büyük kale kemerlerinden birinin altına eğildi. Şef henüz gelmemişti ama çok yakındı. Sage, yağmurdan ıslanmış ve yumuşak kıvrımlarını sıkıca saran elbisesiyle yanında belirdi.

"Bu bir ağ!" diye bağırdı, ağı havaya kaldırdı ve ona aklını kaçırmış biri gibi baktı.

"Evet, bunu anladım!" Üzerlerine doğru gelen son derece tehlikeli bir yaratığın kükremesine rağmen bu konuşmanın başını ağrıtmaya başlaması şaşırtıcıydı.

"Başka nasıl yakalayacaksın?" dedi, kalın kaşlarını birbirine karıştırarak, orada sevimli bir kırışıklık belirdi.

Ve şimdi kesinlikle asistanımın gözlerinin üzerindeki büyüleyici kırışıklıkları fark etmenin zamanı değil.

"Biraz daha somut bir şey planlamıştım," dedi ve diğer taraftaki açık ızgarayı işaret ederek

Avlu. "Bu yol doğrudan mahzene çıkıyor, erkek şefin yanına."

"Kendi başına mı uçacak?" Sage sordu, bir yağmur damlası baştan çıkarıcı bir şekilde yanağından aşağı süzülüyordu. Parmakları onu fırçalayıp uzaklaştırmak için kaşınıyordu.

Başını salladı, başını tekrar gökyüzüne çevirip bekledi. "Hiçbir şey onu ondan uzak tutamaz, hatırladın mı?"

"O zaman neden hâlâ deliğe uçmadı?" Sage, şimdi öncekinden inanılmaz derecede daha şiddetli yağan yağmurun üzerinden bağırdı.

"O aptal değil!" diye kükredi, şefe bakmak için boynunu uzattığında onu saçağın altına geri getirmek için kolundan hafifçe çekti. "Bir tuzağın içine uçacağını biliyor. Ona ulaşmanın başka bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyor."

Görüş alanının köşesinde bir ışık parladı ve ardından camlar kırılmaya başladı. Sage onun kolunu bir mengene gibi kavradı ve ince gücünü kullanarak onu kendine doğru çekti. Tam o sırada kemerlerden biri tam durduğu yere çöktü ve bir enkaz bulutu üzerlerine geldi.

Trystan beklenmedik bir şekilde, Sage'in onu kendine çekmesinden sonra bir şekilde kalçalarının kıvrımında olan ellerinin farkına vardı. Ölümle burun buruna gelmesiyle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı ağır ağır nefes aldığını hissederek bakışlarını ellerinden onun dudaklarına kaldırdı.

O da ağır ağır nefes alıyordu, iki eli de adamın kollarını kavramıştı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda. Sesi utanç verici bir şekilde kısılmıştı.

Bir çığlık daha onu yüzüne olan büyüsünden kopardı. Garip bir şekilde ayrılırken, Sage'in bu değişimden etkilenmemiş göründüğünü fark etti. Bu da onu en ufak bir şekilde rahatsız etmemişti. Neden onun yanında olmak

onun üzerinde hiç etkisi var mı?

"Oh, sorun değil. Birkaç blok çimentonun altında ezilmen, ölmek için çok can sıkıcı bir yol olurdu."

"Nasıl öleceğimi çok düşündün mü?" diye takıldı, gergin havayı bir şakayla dağıtmayı umuyordu.

Ama her zamanki gibi ses tonu biraz bozuktu, çünkü Sage'in gözleri alınganlıkla irileşti. "Tabii ki hayır, efendim!"

İç çekerek ve burnunun kenarını sıkarak onu düzeltmeye çalıştı. "Sage, ben öyle demedim-"

Ama yaralı ifadesinin yerini muzip bir sırıtış aldığında onu şaşırttı. "Çok kolaysın." Güldü, burnunun ucuna bir yağmur damlası daha düştü.

Geniş ve özgürce gülümserken neşe göğsüne tırmandı ve orada bir yuva kurdu. "İlk defa böyle bir şeyle suçlanıyorum."

Ancak üzerlerindeki çatı çökmeye başlayınca bu an bozuldu. Kızın nemli elini kendi eliyle kavrayan Trystan, bir kez daha ezilmekten kıl payı kurtulana kadar onu kendine çekti.

Şimdi açıkta, tamamen korunmasızdı, bir an paniğe kapıldığını hissetti. "İçeri geri dön," diye emretti Sage'e.

"Sadece sen istersen," diye itiraz etti, sırılsıklam elbisesinin içinden vücudunun hatları açıkça görünüyordu. Gözlerini kulelerden birine dikti ve kendine onları orada tutmasını emretti.

"O içeri girdiğinde ızgarayı kapatmak için burada olmalıyım!" diye karşı çıktı.

"Neden bunu muhafızlarından birine yaptırmıyorsun?" Kadının sinirli olduğu anlaşılıyordu, çünkü elleri manik bir kelebek gibi uçuşuyordu.

"Bu kadar önemli bir görevi devretmeyeceğim." Erkeği yakalarken bunu yapmamıştı ve şimdi de yapmayacaktı. Onun

Planlar yeni yeni meyvelerini vermeye başlamıştı ve Trystan'ın üstünlüğü ele geçirmesiyle birlikte Kral Benedict'le birlikte ofisindeki hainin de telaşlandığına şüphe yoktu.

"Kontrol manyağı olmanın seni öldüreceğinin farkında mısın?" diye bağırdı yağmurun üzerine, dehşetle açılan gözlerini devirerek. "Eğil!"

Kahverengimsi gri bir karaltı üzerlerinden uçup başlarının yanından geçerek neredeyse boyunlarına çarpacakken ikisi de eğildi. Bu şef hatırladığı kadar korkunçtu.

Kadın iriydi, erkekten daha büyüktü. Eğer görünseydi, güneşi bile gölgede bırakabilirdi.

"Çok güzel," dedi Sage hayranlıkla.

"Korkunç," diye düzeltti.

Sage omuz silkti, gözleri şefin vücudunun her korkunç parçasını inceliyordu. "Çoğu zaman aynı şey oluyor."

Dizlerinin farkında olmadan büküldüğünü, sanki vücudunun eğilmeye çalıştığını hissetti. Her dalışında ızgaraya daha da yaklaşan yaratığın uçuş şekli netleşmeye başlamıştı. Şef yakında anlayacaktı, eşiyle birlikte olmanın tek yolu onunla birlikte içeride hapsolmasına izin vermekti.

İnsanın en çok sevdiği şey söz konusu olduğunda, diye düşündü Trystan, Sage'in çığlık çığlığa protesto seslerini arkasına alarak ızgaraya doğru koşmadan önce, özgür ve ayrı olmaktansa birlikte kapana kısılmak her zaman daha iyidir.

Bölüm 35

Evie

"Ne yapıyorsun sen?" Evie fırtınanın içinde çığlık attı ama Trystan'ın onu gürültüden duymasına imkân yoktu. Kötü Adam görüş alanına girdiğinde şef uludu. Evie onun yavaşça çömelip ızgara kapağının kenarını tutuşunu izledi, doğru anda kapatmaya hazırdı.

Damarlarındaki kanı çaresizlik hissi ele geçirdi, ölümcül hayvanın patronuna daha da yaklaşmasını izlerken midesi dibe vurdu. Guvre'nin pençeli ayakları açılmıştı ve avını yerden koparmaya hazırdı. Şef bir pençesini patronunun omzuna geçirdiğinde Evie çığlık attı, yağmurun bulanıklığına rağmen parlak bir kan püskürmesi görüldü.

Onu rahatlatan patronu doğruldu, biraz daha kambur bir duruş dışında yaradan etkilenmemiş görünüyordu. Kendi kendine, ölümcül olanın sadece nefeslerindeki zehir olduğunu hatırlattı. Patronu yaratığın ağzından uzak durursa, bir gün daha yaşayacaktı.

Ve sonra Evie onu ezecekti.

"Haydi!" diye bağırdığını duydu. "Seni bekliyor!" Yaratık kulelerden birinin tepesine inmişti, yavaşça oflayıp puflaması ve hareketsizliği ortalığa ürkütücü bir sakinlik yayıyordu. "Daha önce ona ulaşamayacak kadar güçsüzdün. Hâlâ öyle misin?" Sanki onu anlayabiliyormuş gibi canavara yem atıyordu.

Bilse de bilmese de kızgındı. Ve Evie'nin patronu fena halde yanlış hesap yapmıştı. Yaratık bir dalış daha yapmadan önce kanatlarını açıp ağzını kocaman açtığında yüzünde beliren panik ifadesinden bunu anlayabiliyordu. Niyeti açıktı.

Onu öldürecekti.

Evie o andan sonra pek düşünmedi ama bazı şeyleri fark etti elbette. Kalp atışları kulaklarında, botları kaldırıma vuruyordu. Ağır ve ıslak elbisesi adımlarını yavaşlatıyordu. Trystan'ın gözleri Evie'nin hızla yaklaşan formuna baktı, öfkeli bir şekilde elini kaldırdı. Yaratık yaklaştı ve Evie onun parmaklarının ağzına geldiğini hissetmek yerine gördü ve yüksek sesle ıslık çaldı.

Zihni okuldaki ilk yılına ve ıslık çalanlar arasında en çok ses çıkaran olduğu için bir yarışma kazandığı günlere gitti. Bir madalya almıştı ve şimdi muhtemelen alacağı tek şey aşırı büyümüş uçan bir yılan tarafından yüzünün kesilmesiydi.

Yetişkinlik yasadışı olmalı.

Yaratık şaha kalktı ve önceki gibi, hatta belki daha da öfkeli bir ifadeyle ona doğru yöneldi. Evie yavaşça geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

"Sage!" Trystan ona doğru bağırdı.

"Anladım, anladım!" Sertçe yutkunmadan önce bir adım daha attı.

"Kaçın!"

Ve yaptı da. Yıkık arka kemerden geçti ve sonra büyük açık kapılardan geçti. Girişin köşesini döndü, neredeyse merdivenlere varacaktı. Ama sonra üzerine karanlık bir gölge çöktü ve üstündeki basamakların gözlerinin önünde eridiğini, taşın sıvılaşarak karanlık bir yapışkana dönüştüğünü fark etti.

Donup kalan ve kendi etrafında dönen Evie, yaratığın kafasının bir metreden daha yakın olduğunu fark ettiğinde

yere düştü.

Onun zehirli nefesi havaya nüfuz ederek nefes almasını zorlaştırıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Bu kelimeyi bir dua gibi tekrarladı, bunun başına gelmesinin mümkün olamayacağına dair bir mantra gibi. Ellerini yüzüne götürdü, sadece sıcak, iğrenç nefesin dokunuşu avuçlarını sıyırdı.

Çığlık attı.

Asit gibi yanıyor, etini canlı canlı yiyordu. Bir an önce bayılması için dua etti, çünkü belki o zaman yaklaşan ölümü için bilincinin tamamen açık olması gerekmeyecekti.

Evie gözlerini kırarak açtı ve merdivenlerin altında küçük bir oyuk olduğunu fark etti. Oraya doğru yuvarlanırken, yere değdikleri anda ellerinde hissettiği ısrarlı sızıyı umutsuzca görmezden gelmeye çalıştı. Kendini olabildiğince küçük bir yere sıkıştırarak bacaklarını göğsüne doğru çekti ve çenesini aşağı indirdi.

Yaratık tekrar çığlık attı, ancak bu bir saldırı çığlığı değil, yaralı bir sesti. Bunu yüksek sesli, gıcırtılı bir gümbürtü izledi. Evie dikkatlice üstünü açtı ve şüphelerinin doğru olup olmadığını görmek için başını oyuğun dışına çıkardı. Ve öyleydi de.

Hissettiği acıya rağmen gülümseyen Evie, vücudunun geri kalanını boşluktan uzaklaştırdı. Dişi şef, pullu göz kapakları kapalı bir şekilde yan yattı.

"Bu biraz uzun sürdü. İçeri girerken ayağın mı kaydı?" diye sordu.

Patronu orada duruyordu, duvardaki ekrandan sökmüş olması gereken koçbaşı üzerinde kullandığı güçle göğsü hâlâ kabarıyordu. "Kurtarma operasyonumu mu eleştiriyorsun?" Alnından damlayan suyu sildi ve gömleğini silkeledi.

"Hayır, bu işi ne kadar sürede yaptığınızı eleştiriyorum.

Kurtarma," dedikten sonra gözlerini kısarak farkına vardı. "Ve bu senin kurtarman bile değildi, benim kurtarmamdı. Eğer onun dikkatini dağıtmasaydım, kötü bir krep olacaktın."

Becky'nin kalemini fırlatmak için harcadığı çabayla koçbaşını bir kenara fırlattı ve kadın şefin yanına gidip elini boynuna koydu. "O yaşıyor. Sadece savunmasız bir noktaya vurdum. Korumalarım ve benim onu mahzene götürmem için yeterince uzun süre baygın kalacak."

"Başı dertte olan kötü bir derebeyi olduğun için utandığın için mi konuyu değiştiriyoruz?" Evie onun yanına yürüdü ve bir an için düşmüş yaratığa acıdığını hissetti. "Bunda utanılacak bir şey yok. Hepimizin başına gelir."

"Utanmıyorum, sadece bu doğru değil." Evie'nin iğnelemelerine her zaman kulak asardı. Öyle ki, Evie onun bunu bilerek, sadece onu eğlendirmek için yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ama bu teoriyi bir kenara bıraktı, çünkü gerçekten, neden onun eğlenmesini umursasın ki?

"Zor durumdaki kötü bir derebeyi olamazsınız," diye devam etti, "eğer kahraman sizi kurtardıktan hemen sonra siz de onu kurtarırsanız."

"Sanırım birbirimizi kurtardık o zaman." Evie gülümsedi, bu cümlenin patronunun gözlerinde neden bir şeyleri kapattığından tamamen habersizdi.

"Ofise geri dönün." Yıkık merdivenlere doğru başıyla işaret etti. "Ben bununla ilgileneceğim."

"Efendim?" Evie sordu.

"Ne?" Kötü Adam kısa bir süre sonra gözleri erimiş sıvıyla kaplı yıkık merdiveni buldu. Gözlerini baygın hayvana çevirerek, "O-" diye mırıldandı.

"Evet, efendim."

"Lanet olsun."

"Eminim düzeltilebilir," dedi kolunu okşayarak. "Bu gece

Bu arada, bu kanatlı bayanı alt kattaki mahzene götürmenin bir yolunu bulmalısın. Ve bu arada başını belaya sokmamaya çalış; seni sürekli kurtaramam."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu, anı hafifletmek için, ama Kötü Adam'ın erimiş bakışları onunkilere indiğinde kesinlikle öyle hissettirmedi.

Bölüm 36

Evie

Ertesi sabah, tahmin ettiği gibi fırtına dindi.

Yaratığın intikamcı büyüsü kurumuştu; eşiyle yeniden bir araya gelmiş ve bulutlar gitmişti.

Evie aynaya baktı ve kendini Tatianna'nın ödünç aldığı elbisenin içinde gördü. Elbiseyi ilk giydiğinde biraz büyük gelmişti ama arkadaki düğmeler iliklenir iliklenmez, elbise ikinci bir deri gibi üzerine oturana kadar korsaj yavaşça sıkılaştı.

Evie, şifacının odasının diğer tarafındaki büyük aynada mavi kadifeyi incelerken, "Bu eğlenceli bir numara," dedi.

"Verdelana'da bir arkadaşımı ziyaret ederken büyülü bir terziden almıştım." Tatianna gülümseyerek yanına gitti ve bandajların altını incelemek için Evie'nin ellerini çevirdi. "En iyi büyüler güneyden gelir. Bir elbisenin sana uyması için giyilmesi gerektiğini söylerdi, tam tersi değil."

"Yani, ne olursa olsun...?"

"Her zaman bir eldiven gibi oturacak." Tatianna gözlerini kısarak Evie'nin gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. "Hiç uyudun mu?"

"Birazcık. İlave yatağınız rahattı." Öyleydi de. Evie'nin elleri, Tatianna üzerlerinde her türlü sihri yaptıktan sonra bile ağrıyordu. Yer yer yeniden deri çıkıyordu.

Tatianna bazı bölgelerin çok kötü hasar gördüğünü ve tamamen iyileşmeleri için birkaç büyü seansı gerekeceğini itiraf etmişti. Bu bölgeler için Tatianna bir merhem sürdü ama Evie, Kötü Adam'ın hasarı fark edip soru sorması ihtimaline karşı herhangi bir bandaj uygulamayı reddetti.

Onun kendisine zarar verilmesine verdiği tepkileri daha önce de görmüştü ve Evie'nin istediği ya da ihtiyaç duyduğu son şey, onun kendisinin aciz olduğunu düşünmeye başlamasıydı.

Yani neredeyse hiç uyumamıştı.

Elbette, şifacı tüm bunları Evie'den ödeme olarak tüm hikayeyi zorla aldıktan sonra yaptı. Yaralanma sırasında bir mucize eseri mahvolmuş ellerini patronundan sakladığı gerçeği de buna dahildi.

Cam şıngırtıları Evie'nin dikkatini yeniden Tatianna'ya çekti, Tatianna çoktan çalışma masasının başına geçmiş, yaprakları ve her türden komik görünümlü bitkiyi kavanozlara dolduruyordu. "Nasıl bir şey? Onunla yaşamak?"

Tatianna homurdandı ve çalışmaya devam etti, güneş ufuktan yeni doğmaya başlamıştı. "Onunla birlikte yaşadığımı söyleyemem. Trystan'ı sadece ofiste ya da yaralarıyla ilgilenilmesi gereken nadir durumlarda görüyorum. Eğer bir arkadaş istersem, en yakın bara gider ve kendime vakit geçirecek güzel bir kadın bulurum."

"Peki ya Clare?" Evie, Tatianna'nın ot kasesi üzerinden kendisine yönelttiği hançerleri görmezden gelerek sinsice konuştu. "Orada işler bitmemiş gibi görünüyordu."

"Oh, bitmişler," diye homurdandı, otları öncekinden daha sert ezerek. "Bundan emin oldu."

"Bence bu konuda konuşursan kendini daha iyi hissedersin," dedi Evie şarkı söyler gibi bir sesle ve Tatianna ona bir kaşık fırlattığında eğildi.

"Ben sırlarla uğraşırım, sevgilim. Onları bedavaya vermem." "Bir arkadaşına bile mi?" Evie biraz kırılganlıkla sordu

kayıyor.

Tatianna ofladı pufladı ama sonra yüzü yumuşadı. "Ah canım. Biz arkadaşız, değil mi? Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

"Çünkü ben karşı konulmazım." Evie kendi etrafında döndü, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve neredeyse dengesini kaybedecekken güldü.

"Evet, bu o olmalı." Tatianna gülümsedi.

"Eee?" Evie masanın üzerindeki küçük saate başını sallayarak ısrar etti. Patronun günün ilk kazan demini masasında beklemesine daha yirmi dakika vardı ve doğrusu, mahzendeki iki hayvanın ne durumda olduğunu duymak için sabırsızlanıyordu. "Zamanım var."

"Bu uzun bir hikaye." Tatianna sanki özel hayatından bahsetmek karakterine karşı bir suçmuş gibi homurdandı. "Kısacası, ben üç Maverine kardeşle aynı sokakta büyüdüm. Clare ve ben çocukluğumuzdan beri birbirimizden ayrılmazdık."

Evie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bu gelişme onu hem sevindirmiş hem de biraz şaşırtmıştı. "Yani... Kötü Adam'ı tanıyordun -yani Trystan'ı-" Nedenini bilmiyordu ama patronunun yetişkin olarak doğmaktan başka bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

"Evet. Trystan'ı küçüklüğümüzden beri tanırım." Tatianna kıpırdandı, kendi teninde alışılmadık derecede rahatsız görünüyordu. Sanki kendinden emin değilmiş gibiydi. "Bu seninle konuşmam gereken bir konu değil."

Evie iç çekerek bir sandalyeyi şifacının tam karşısına oturmak için yaklaştırdı ve "Sırlarımdan kaçını biliyorsun?" diye sordu.

"Çok inciniyorsun, çok... çok," dedi endişeyle.

"Yani," diye bastırdı Evie. "Bana en azından bir tane borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Arkadaş mı?" Son kelimeyi gözlerinde yaralı bir masumiyetle söyledi.

Tatianna tekrar inledi ve başını ellerinin arasına aldı. "Sen işbirlikçi küçük bir manipülatörsün." Başını kaldırıp Evie'ye inanmayan bir gülümsemeyle baktı. "Çok uzun zamandır buradasın."

"Oh lütfen, daha yeni iyi kısmına geliyorduk." Evie sırıtarak öne doğru eğildi ve Tatianna'ya devam etmesini işaret etti.

"Ne bilmek istiyorsun?" Şifacının yüzünde hınzır bir ifade belirdi ve ardından kaşları çatıldı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Evie'nin kalbinin hızla çarpmasının nedeni kesinlikle bu kadar doğrudan incelenmesinin onu rahatsız etmesiydi.

"Kim istemez ki?" Evie mantıklı düşündü. "O adamı o... uh... adamdan başka bir şey olarak hayal etmek zor." Burası neden birdenbire bu kadar sıcak oldu? Ayağa kalktı ve pencerelere doğru yürüdü, taze, serin hava sıcak yanaklarına değene kadar birini dışarı itti. "Yani, o her zaman böyle..." Sözlerini tarttıktan sonra, onun yerine sözlerini bitiren Tatianna'ya döndü.

"Düşünceli mi? Huysuz mu? Normal insani duyguları hissetme ve sergileme konusunda berbat mı?"

"Evet." Evie başını salladı.

"Hangisine?" Tatianna yüzünde şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Evet," diye tekrarladı Evie kesin bir ifadeyle.

Sandalyesinden kalkan Tatianna odasının kapısına doğru yürüdü. "İlla bir şey bilmek istiyorsan, o zamanlar bile anlaşılması zor biri olduğunu bil. Her zaman içine kapanıktı,

her zaman dikkatleri üzerinden uzak tutmak için elinden geleni yapar."

Şifacı devam ederken Evie gözlerini dikmiş, her kelimeyi değerli bir besin gibi içine çekiyordu. "Yine de sessiz bir nezaketi vardı." Tatianna sonra gülümsedi. "Clare'in yanına geldiğimde pek ortalıkta görünmezdi. Benden birkaç yaş büyüktü, bu yüzden hep iki sinir bozucu küçük kızın onu rahatsız etmesini istemediği için böyle davrandığını düşünürdüm."

"Ama?" Evie kelimeyi daha söylenmeden hissederek sordu. "Ama onuncu yaş günümde annem benim için bir parti verdi.

İyileştirme sihrim bir yıl önce, yoldan geçen bir araba tarafından neredeyse ezildiğimde ortaya çıkmıştı. Herkes çok heyecanlanmıştı; benim temel bir şifacı olabileceğimi düşünüyorlardı."

Evie bu saçmalığa inanamıyordu çünkü anladığı kadarıyla çekirdek şifacılar o kadar nadirdi ki neredeyse bir efsane gibiydiler. Acı veren bir şey yüzünden birinin büyüsünün ateşlenmesi normaldi ama o kişinin şifacı büyüsüne sahip olması çok nadirdi - çekirdek büyü bir yana. Ama çekirdek şifacılar böyleydi. Zihinleri, bedenleri iyileştirebilirlerdi; bazıları ruhunuzu özünüze kadar iyileştirebildiklerini söylerdi.

Bir efsane, diye düşündü.

Tatianna şöyle devam etti. "Clare ve Malcolm benim en yakın arkadaşlarımdı ama birdenbire herkesin oynamak istediği bir oyuncakmışım gibi hissettim.

"Annem partimi açık bir davet haline getirmişti, bu yüzden yüzlerce insan sihrimin doğuşuna tanıklık etmek için oradaydı. Korkunç bir şeydi. Tüm parti boyunca kolumdan sürüklendim, insanlar benden kesikleri, çürükleri, hatta korkunç hastalıkları iyileştirmemi istediler. Henüz bir uzmana görünmemiştim, bu yüzden ne yaptığım ya da maliyeti hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha on

yaşındaydım." Sözlerinin arasında bir an Tatianna hikayesindeki küçük kız gibi görünmeye başladı, kaybolmuş ve bunalmış.

"Bu korkunç, Tati." Evie arkadaşına sarılmak istedi ama Tati, Evie'nin sözleri hiç dikkate alınmamış gibi hikâyesine devam etti.

"İşte bu doğum günü bana gösterdi ki, o günden sonra hayatta ne başarırsam başarayım, her zaman tek bir yetenekle tanımlanacaktım. Hiç kimse beni göremeyecekti. Parti sona erdiğinde ağlamak istedim. Kendi pastamdan bir parça bile alamadım. Ama Clare ve Malcolm sadece benimle, benim için kutlama yapmak üzere geride kaldılar." Şifacının yüzündeki hüzün, ağzının bir köşesi yukarı doğru eğilirken yavaşça neşeye dönüştü. "Eğlendik ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar kalbimdeki ağırlığı yok edemediler."

O zaman Evie'ye baktı, olağanüstü kahverengi gözleri o kadar alçakgönüllü bir zarafetle parlıyordu ki, Evie sadece huşu içinde bakabildi.

"Ve sonra Trystan geldi."

Bu, Evie'yi neredeyse tapınma halinden kopardı. "O mu geldi? Doğum gününe mi?"

"Ben de en az senin kadar şaşırdım." Şifacı başını salladı ve kolunu ovuşturdu. "Diğer doğum günlerimin hiçbirine katılmamıştı. Ama herkes gittikten hemen sonra geldi. Bir pasta yaptı."

"Pişirdi mi?"

"Biliyorum. Ama o her zaman buna düşkündü. Edwin ona nasıl yapılacağını öğretirdi." Tatianna kıkırdadı.

"Bizim Edwin mi?" Evie, devin Kötü Adam'la olan geçmişinin bu kadar eskiye dayandığını fark etmemişti.

"Köyümüzün ilk Edwin'iydi, fırını o işletirdi. Genelde Trystan zamanının çoğunu onunla geçirirdi, ailenin geri kalanıyla birlikte olmaktan hoşlanmazdı." Tatianna başını salladı. "Onu neden burada tuttuğunu anlıyorum. Sadece Edwin-" Boğazını temizleyen Tatianna, kelimeleri hiç söylememiş gibi bıraktı ve onuncu sözüne devam etti

Doğum günü hikayesi.

"Her neyse, Trystan hep burada kaldı. Hatta doğum günü mumlarını yaktığımızda şarkı bile söyledi. Çok detone olduğunu da eklemeliyim."

"Bunu görmek için ruhumu satardım," dedi Evie donuk bir ifadeyle.

Şifacı güldü. "Bana 'başkalarının fikirlerinin sürekli değiştiğini' söyledi. Ve 'dünyanın senin hakkındaki algısını asla bu kadar önemseme' dedi."

Tatianna orada durmuş, her zamanki gibi görünüyordu. Güzel ve cesaretliydi, ama şimdi yüzünde az önce olmayan ince bir parıltı vardı. "Bu konuyu bir daha hiç açmadı. Birinin benim için yaptığı en nazik ve en düşünceli şeylerden biriydi ama ertesi gün yine o sessiz huysuzluğuna geri döndü. Sanki hiç olmamış gibi. Sanki yaptığı gerçek iyiliğin fark edilmesini istemiyormuş gibi."

Evie'ye göre bu pek değişmemişti. Patronunun övgüyü pençelerini derisine geçirmiş gibi ittiğini biliyordu.

"Ondan sonra ne oldu?"

Tatianna gülümsedi, kollarını iki yana açtı ve Evie'nin göğsüne bir sıcaklık yayıldı. "O doğum gününden sonra karar verdim ki, eğer biri benimle ilgili fark edeceği bir şey seçecekse, bunun ne olacağını ben seçecektim."

Evie iri gözlerle başını kaldırıp Tatianna'nın bileğindeki parlak pembe kurdeleyi fark ettiğinde yavaş yavaş farkına vardı. "Pembe."

Başını salladı ve yıpranmış kumaşı işaret etti. "Ertesi gün ilk pembe yayımı aldım ve o zamandan beri benim rahatım oldu."

Evie tereddütle, "Clare'e ne oldu?" diye sormadan önce, "Sana çok yakıştı, yani gayet iyi oldu," dedi.

Tatianna'nın gözleri kapandı. "Tek söyleyeceğim, Clare, Trystan'ı onu Kötü Adam'a dönüştüren olaylar için asla affetmedi ve ben de affettim. Başlangıçta bir sorun değildi, ama bir sorun haline geldi ve sonra da bitti."

"Özür dilerim," dedi Evie nazikçe.

Şifacı onun omzunu okşadı ve sıkıca gülümsedi. "Bırak da işe koyulayım dostum. Kötü Adam'ı bekletemeyiz."

Bölüm 37

Evie

"Haritacılık dolabındaki haritalardan biri kayıp." Evie'nin patronu koridorun sonundaki küçük oyuktaki masanın üzerine gelişigüzel serpiştirilmiş kendi haritalarından başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi.

"Elimde birkaç t a n e olduğu için olabilir mi?" d i y e sordu kuru bir sesle, hâlâ başını kaldırmadan.

Kaba.

"Hayır, ukala. Yiğit Muhafızlar'ın şehre düzenli giriş rotalarını gösteren haritalardan biri. Orada değil, biri almış." O sabah patronunun elinde bir avuç haritayla çıktığını gördüğünde aklına bir fikir gelmişti. Kötü Adam sevkiyatları aracılığıyla vuruluyordu, bu yüzden haritalardan herhangi biri hesaba katılmadıysa...

Ama değillerdi. Evie bütün sabahını dolabı didik didik ederek geçirmiş, tek bir kutu bile işaretlenmeden kalana kadar her birini kontrol etmişti.

Sonunda başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorum. O dolaba girmek için bir anahtara ihtiyacın var ve anahtarı olan tek kişi sen ve benim."

Evie ellerini kalçalarına koydu ve ters ters baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Sakin ol küçük kasırga, bu bir suçlama değildi. Sadece bir gözlemdi." Takma adı kullanması kadının kalkık omuzlarını rahatlattı. "Benim anahtarım burada. Seninki nerede?"

Evie onu eteğinin cebinden çıkardı ve parmaklarının arasında döndürerek havaya kaldırdı. "Ve kilit kırık değildi. Açılmış olabilir mi?"

Kötü Adam oturduğu sandalyeden kalkarak başını salladı. "O kilit açılamaz, büyü ile korunuyor. I-" Durakladı, yüzü bembeyaz oldu.

"Ne?" Evie neredeyse bağırıyordu.

"Üçüncü bir anahtar vardı," dedi gözlerini kapatıp burnunun kenarını sıkarak.

Evie onun devam etmesini bekledi, sanki derisinden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordu. Ama adam konuşmadı, öylece durdu, bir santim bile kıpırdamadı. Konuşmadan önce bir süre daha bekledi, çünkü gerçekten de bu bir melodram değildi. "Merhaba! Kim o?"

Başını iki yana salladı. "Önemli değil." Kadın tartışmaya başlayınca elini uzattı. "İnan bana, Sage. Bırak artık."

Çünkü bunu yapmakta çok iyiydi.

Ama yine de mecbur kaldı. Şimdilik. Merak etmekten çok yorulmuştu ve bu Evie'nin bir adım geri atmasına neden olacak kadar sarsıcıydı.

Öğleden sonraya yaklaşıyordu ve eve gitmesi gerekiyordu. Ailesine iyi olduğunu bildirmesi ve babalarının son birkaç aydır ne kadar iyi durumda olmasına rağmen Lyssa'ya hâlâ bakıldığından emin olması gerekiyordu.

Başını sallayarak teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Efendim, çok yorgunum. Eve gitmem gerekiyor. Hâlâ ayakta olduğundan emin olduktan sonra biraz kestirmeliyim, tercihen şöminede yanan sıcacık bir ateş ve çatıma vuran yağmur pıtırtıları eşliğinde."

Yüzündeki şaşkınlık, neredeyse endişe gibi görünen bir ifadeye dönüştü. Ama her tepki her zaman o kadar ince bir duygu değişimiydi ki, bazılarını yorumlamak neredeyse imkansızdı.

günler.

"Evet. Sanırım buna yarından sonraki gün devam edebiliriz." Sesinden kızgın ya da üzgün olduğunu anlamak mümkün değildi. Sesi çok dengeliydi, neredeyse alıştırılmış bir kararlılıktaydı. "Kapanış saatinde herkesin yarın izinli olduğunu duyuracaktım."

Evie gözlerini kırpıştırdı. "Ama bugün hafta ortası. Neden?"

"Sırlarımızı ifşa eden kişiyi bulana kadar
Burada kimse müdahale etmeden ofisin resmi olarak aranmasını istiyorum. Eğer casus bir ipucu kırıntısı bile bıraktıysa, onlar ondan kurtulma şansı bulmadan önce onu bulmak istiyorum."

Başını salladı ve adamın yüzündeki stres çizgilerini taradı. Muhtemelen onun da biraz kestirmeye ihtiyacı vardı ama bu onu pek ilgilendirmiyordu.

"Yarından sonraki gün görüşürüz sanırım."

"Aslında Sage, şimdi düşündüm de, bugün izinli değilsin. Aramada yardımına ihtiyacım var."

Evie kaşlarını çatarak, "Neden biri seni havaya uçurmaya çalıştığı için cezalandırılıyorum?" dedi. Kötü Adam cevap vermeye hazır bir şekilde kaşlarını kaldırdı ama başı yana kaydı. Koridordan fısıltıyla kıkırdama sesleri geldi ve hem Evie hem de Kötü Adam iki gezgini selamlayabilmek için bir an beklediler. Ta ki iki sesin yankısı onlara ulaşana kadar - büyük olasılıkla bir erkek diğeri de bir kadın.

"Acaba patron köstebek hakkında bilgi sahibi olanlara ödül verecek mi?" Evie ses tonundan bunun en sevmediği stajyerlerden biri olduğunu anlayabiliyordu.

"O olabilir..." Ama Evie gerisini duymadı çünkü panik içinde, gizli odalardan birinin önündeki duvarın bir panelini açmış ve patronunu fırlatmıştı; patronu Evie'nin kendisine dokunmasına o kadar şaşırmıştı ki

itiraz etmeden onunla birlikte içeri girdi.

Bu alan iki kişi için yapılmamıştı, hatta bir kişi için bile zor sığıyordu. Evie'nin tüm vücudu patronununkine sıkıca bastırılmıştı, patronunun alçak sesi kulağında tıslıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye homurdandı nefesinin altından. "Küçük kasırga."

"Hey," diye uyardı, yüzlerinin birbirine ne kadar yakın olduğunu görmezden gelerek. "Bu sefer 'küçük kasırga' bir hakaret gibi geldi."

"Ne zaman bunun bir iltifat olduğu yanılsamasına kapıldın?" diye fısıldadı kuşkuyla.

Onu susturmak için bir elini kaldırdı ve duvara doğru başını salladı.

Boğuk bir sesle konuşuluyordu ama Evie tam olarak çıkaramıyordu. Kulağını soğuk taş panele dayadığında, başının hafifçe bastırılmasıyla duvar biraz gevşediğinde ciyakladı. İçine düşüp kendini tam anlamıyla rezil etmeden önce, güçlü eller belini sararak onu tekrar kendisine doğru çekti.

Duvarın hareket etmesi durdu ve devam eden konuşma çatlaktan geçerek neyse ki onun dikkatini kendi bedenine bastıran iri erkek bedeninden uzaklaştırdı.

"Kötü Adam'a kim kazık atıyorsa, takvim günlerini sayıyor olsa iyi olur."

"O sakar kendini neredeyse öldürttükten sonra Bayan Sage'i nasıl içeri taşıdığını gördünüz mü? Kötü Adam'ın dikkatini çekmenin tek yolunun hayırseverlik olduğunu bilseydim, başvuru mektubumda çok daha iyi bir acıklı hikaye uydururdum."

Bu sözleri zalim bir kahkaha izledi ve Evie üzerine bir uyuşukluk çöktüğünü hissetti. Bir bakıma özgürleştiriciydi, bu gibi sözler onu e s k i s i gibi yakıp yıkmıyordu. Birçok kez şüpheye düşmesine rağmen Evie biliyordu ki

kim olduğunu. İşleri her zaman doğru yapmazdı ama çok çalışırdı ve başarısız olduğunda bile denemeye devam ederdi.

Bunlar olmak için iyi şeylerdi, etrafta olmak için iyi şeylerdi.

Ve eğer Evie bir nefes daha boğulmayı başarabilirse, belki de bunun doğru olduğuna inanmaya başlayacaktı.

"Bilge," diye fısıldadı Kötü Adam.

"Şşşt!" diye sesini yükseltti, ona doğru döndü ve parmağıyla kapıyı işaret etti. Dinle, diye mırıldandı ona.

"Şirkette daha yüksek mevkide biri olmalı," dedi adam.

"Oh, kesinlikle. Eminim patron kim olduğunu zaten biliyordur. Sadece onları ortadan kaldırmak için mükemmel bir plan yaparken aptala terlemesi için zaman tanıyor."

Evie onun ellerinin belinde hafifçe gerildiğini hissetti. Adamın kendisini atlatmak için kibar bir yol bulmaya çalışıp çalışmadığını merak etti ama takımından bahsedince yumruğu sıkılaştı. Adam sinirlenmeye başlamıştı. Yüzünü göremiyordu ama havada hissedilir bir enerji vardı.

"Evangelina olduğunu düşünebiliyor musunuz?" dedi erkek sesi ve ikisi de buna kıkırdadı.

Evie yumruklarını o kadar sert sıktı ki kemiklerinin kırılabileceğini düşündü.

"Sanki bu kadın herhangi bir aldatmaca yapabilecekmiş gibi. Kendi evinde kaybolacakmış gibi görünüyor."

Şu anda kendisine kimin baskı yaptığını ve patronunun şimdi personelin asistanı hakkında gerçekte ne düşündüğünü nasıl duyduğunu hatırladığında utanç verici bir sıcaklık yanaklarını doldurdu.

Birçok insanın onun yerinde olmak isteyeceği aklına geldi. Kelimeleri duymak

Sen kendini savunmak için etrafta yokken insanlar senin hakkında konuşuyordu. Ama ortaya çıktığı gibi, korkunçtu. Kesinlikle korkunç.

Ne harika bir gün geçiriyorum.

"Ben gidiyorum-"

Evie, omzunun dar alanda Kötü Adam'ın göğsünü sıyırmasına neden olacak şekilde etrafında döndü ve patronu başka bir kelime söyleyemeden küçük elini onun ağzına kapattı.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye fısıldadı. "Şimdi sus, yoksa önemli bir şeyi kaçırabiliriz." Her aşağılayıcı kelimeyi duymak tam anlamıyla bir işkenceydi ama Trystan'ın hayatını kurtaracaksa burada durup dinleyeceklerdi.

Evie bunu açıklayamıyordu ama önemli bir şey olmak üzereymiş gibi güçlü bir his vardı içinde, sanki büyük bir cisim tepesinde asılı duruyor ve düşmeyi bekliyordu. Sadece düştüğünde altında durmadıklarını umuyordu.

"Diğer stajyerlerin ne dediğini duydun mu?" Kadının sesi kibirliydi.

"Hayır, ne?"

"Üzerinde Kral Benedict'in amblemi olan bir maske buldular. Patlamanın olduğu gün merdiven boşluğunun bir köşesinde."

"Ne?" dedi erkek sesi şaşkınlıkla. "Neden kimse bunu patrona rapor etmedi?"

"Tahminimce bunu ona vermek istemediler ve sonra da ilk etapta bununla karşılaştıkları için şüpheli olarak görülmek istemediler."

"Mantıklı." Erkek sesi kıkırdadı. "Adamın kendisine karşı yapılan hakaretlerle nasıl başa çıktığını gördün mü? Joshua Lightenston'a ne yaptığına bir bakın."

"Oh, hayır." Kadının sesi işbirlikçi bir fısıltıya dönüştü. "Joshua'nın Bayan Sage hakkında söyledikleri yüzünden böyle bir şey yaptığını duydum."

Evie gözlerini, elinin altında kaskatı kesilmiş, siyah gözleri kendisinden başka her yere bakan Kötü Adam'a dikti.

"Buna bir son versek iyi olur, Saline. Tabii sıradaki biz olmak istemiyorsak." "Aziz Bayan Sage'e selam olsun." Saline kıkırdarken

ayak sesleri uzaklarda kayboldu.

Evie elinin hâlâ Kötü Adam'ın ağzının üzerinde olduğunu fark etti, yumuşak dudakları parmaklarını gıdıklayan kirli sakalla yatıştırıcı bir tezat oluşturuyordu.

Elini tekrar yanına bırakan Evie beceriksizce özür diledi. "Özür dilerim efendim."

Sonra gizli kapıyı hızla iterek açtı ve tökezleyerek ışığa çıktı, teninde bir yanma hissi vardı.

"Elin mi kanıyor?" Zaten alçak olan sesi bir oktav daha alçalmış gibiydi. Evie onun sorusuna cevap vermek için arkasını döndüğünde, ağır duvar panelini iterek kapatan adamın sırt kaslarının gömleğini gerdiğini görmek hoşuna gitti.

"Um," diye mırıldandı, tırnaklarının avucunda hâlâ duran kabarcıklardan birini kazımış olduğunu görmek için aşağı baktı. "Oh, şuna bak. Sanırım öyle."

"Dün geceki yanıklardan mı?" Bunu o kadar rahat söylemişti ki, Evie neredeyse cümlenin imasını kaçıracaktı. Sertçe nefes verdi ve ona daha iyi bakabilmek için geriye doğru bir adım attı. "Bunu nereden biliyorsun? Tatianna ispiyonladı mı?

beni dışarı çıkarır mısın?"

Kötü Adam gözlerini devirdi ve haritalarının bulunduğu masaya geri döndü. Oturdu ve kara kalemini eline aldı. "Pek sayılmaz. Tatianna bir kasa dairesi. Dün gece ellerinizden haberim vardı."

Evie'nin kafası karışmıştı, yorgundu ve hala biraz yaralıydı.

Şu anda ona saygı duyması gereken insanlar tarafından yerden yere vuruluyordu. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü belli ki bunu saklamaya çalışıyordunuz. Senin isteğin dışında dikkat çekmeye gerek görmedim." Yere bakmaya devam etti, sesi bir tuğla kadar duygusuzdu.

Evie ikisine de yetecek kadar duyguya sahip görünüyordu. "Şey, yanıklardan değil. Tam olarak değil," diye homurdandı. "Avuç içlerimi çok sıktım, bazen stresli hissettiğimde böyle olur."

Bu da başını kaldırıp doğrudan ona bakmasına neden oldu. "O ahmakların söyledikleri yüzünden mi?" Yürüdükleri yöne, ofis alanına doğru baktı.

Evie düşünceli bir ifadeyle, "Ben 'aptallar' kelimesini tercih ederim," dedi. "Neden?" Kötü Adam başını ona doğru eğdi.

"Çünkü kulağa daha komik geliyor."

Yorgunmuş gibi iç çekti. "Buna verecek bir cevabım yok."

"Mükemmel." Başını salladı, adamın meraklı bakışları içinde bir delik açmadan önce gitmek için can atıyordu. Ama aklına gelen bir şey ona cesaret verdi ve doğrudan ona bakarak, "Joshua Lightenston benim hakkımda ne dedi?" diye sordu.

Adamın gözleri onunkilerden uzaklaşıp masanın yanındaki pencereden ilginç bir şey bulduğunda Evie irkilmemeye çalıştı. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?" Evie kuşkuyla baktı. "Geçen gün bir sayım sırasında geçen yıl bir şövalyeye sadece yedi ok attığını hatırlayan sen, birkaç hafta önce bir stajyerin ne dediğini hatırlayamıyor musun?"

Kötü Adam'ın çenesini sıkmasını izledi ve birden yerin yarılıp onu yutmasını istedi. Çünkü,

Onun hakkında ne söylenmiş olursa olsun, Trystan gibi kötü kalpli biri bile bunu tekrarlamaya dayanamadığına göre, inanılmaz derecede kötü olmalı.

"Boş ver," dedi Evie hızla, midesi bulanıyordu. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

İç çekti. "Joshua Lightenston küstahça davrandı. Bu konuyu kapatalım, Sage."

"Pekâlâ." Evie yutkundu ve ellerini birbirine kenetledi.

"Hepsi bu kadar mı?" Adam ona şüpheyle baktı ve İnatçılığıyla nam salmış olduğu bilgisi, içinde tanıdık bir rahatlama hissi uyandırdı.

"İşte bu kadar." Evie ikna edici olduğunu umduğu bir gülümseme takındı. Bu, birinin onun hakkında kötü bir şey söylediği ilk sefer değildi. Kesinlikle son da olmayacaktı. "Yoruldum efendim. Sanırım eve gideceğim."

Birdenbire, son birkaç günün yorgunluğu neredeyse dizlerini büküyordu. Şef, yaraları, dedikodular. Hepsi ona çok fazla geliyordu ve eve gitmek istiyordu. Uyumak için. Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine, avucuyla kapatmak için acele ederken ağzından büyük bir esneme çıktı.

"Seni eve bırakayım," dedi omuzlarını gererek. "Buna gerek yok efendim," dedi Evie, kendini sallanırken hissederek. yorgunluktan.

Onu sabitlemek için bir elini koluna koydu. "Evet. Öyle."

Adam haritalarını toplayıp ona yol gösterirken, Evie onu en başta neden aradığını hatırlamaktan kendini alamadı. Birisi bir harita çalmıştı.

Ve Trystan onun kim olduğunu biliyordu.

Bölüm 38

Evie

At arabası yolculuğu sessizdi.

Evie'nin ağzından çıkanları durdurabilecek tek şey derin bir yorgunluk gibi görünüyordu ve patronu endişeli görünüyordu. Başını kıpırdatmamaya dikkat ederek çaktırmadan ona bakmaya devam etti ama Evie bunu yine de gördü.

"Beni evden Lyssa'nın seni görmeyeceği kadar uzakta bırakmalısın, yoksa gitmene asla izin vermez." Sesi sessizdi, nadir görülen bir şeydi.

Çevresel görüşünde onun başını salladığını gördü. "Ama Trystan ve Kayıp Prenses'in bir sonraki bölümü için nasıl daha fazla malzeme bulacak?"

"Sanırım yaratıcı olması gerekecek." Evie şakacı bir şekilde bacağını onunkine vurdu, onun da kendi bacağına vurmasını umuyordu. Bir süre hareketsiz kaldı ama sonunda kalçası onunkine doğru hareket etti ve hafifçe dokundu.

Evie gülümsedi ve minderli koltuğa yerleşti, midesi bulanmamaya çalışarak yanından geçen ağaçlara baktı. Yavaş bir tempoda ilerliyorlardı, araba toprak yolda ağır ağır ilerliyordu, ikisinin de acelesi yok gibiydi.

Başını arkaya yasladı ama kalbini yerinden çıkaran bir şey görünce hemen ayağa kalktı.

Uzaklarda. Ağaçların arasında yalnız bir figür yürüyordu,

patikadan çok uzaktaydı. Yüzlerini seçemediğinde gözlerini kıstı, ancak yüzlerini görmenin mümkün olmadığını fark etti, çünkü maske takıyorlardı. Üzerinde Kral Benedict'in amblemi olan maske.

"Aman-" Eteklerini yukarı kaldırarak arabanın içinde durdu ve patronunun sorgulayan bakışlarını görmezden geldi.

"Sage?"

Ama ona cevap vermedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve dışarı fırladı, bir an için tökezledi ama sonra inişe geçti. Ve sonra koşmaya başladı.

"Sage!"

Evie eteklerini tutarak ormandaki figüre doğru koştu. Arkasındaki Kötü Adam'ın öfkeli bağırışlarını duydu ve onları duymazdan geldi. Casus kaçacaktı - kaçacağını biliyordu, çünkü maskeli figür onu daha arabadan çıkmadan fark etmiş ve o da kaçmaya başlamıştı.

Ama kaçmalarına izin vermeyecekti, veremezdi. Hızını artırdı, topuklu botlarını daha sert tekmeledi. Koşan figüre yaklaştıkça yaklaştı, ta ki havaya sıçrayıp casusa çarpana ve ikisi de yere yuvarlanana kadar.

Her ikisi de üstünlük sağlamaya çalışarak yuvarlandılar. Maskeli figür bir yumruk savurdu ve Evie küçük yumruktan kurtuldu, bakışları saldırganının çok tanıdık gözlerine kilitlenirken altındaki figürle boğuştu.

Altındakinin kim olduğunu anladığında dudakları aralandı, hemen ardından da dehşete kapıldı. Kötü Adam'ın hızla arkalarından yaklaştığını duyabiliyordu ama Evie o gelmeden önce uzanıp maskeyi figürün kafasından çekip aldı.

Nefes nefese kaldı ve midesindekileri orada boşaltacağından korkarak ayağa fırladı.

"Becky?"

Düşmanı ona baktı, gözlükleri yoktu ve kahverengi gözleri kısılmıştı. "Evangelina?"

"Casus sen misin?" Evie koşudan dolayı hâlâ zor nefes alıyordu ama sesindeki titreklik tamamen ihanetti.

Kafasını kaldırdığında, Kötü Adam orada durmuş, ikisine de bakıyor ve biraz kaybolmuş görünüyordu.

"Ne?" Becky ayağa fırlarken yüzünü aydınlatan bir farkındalıkla "Ne?" dedi. "Hayır! Tabii ki hayır!"

Evie atılmış maskeyi kaldırdı ve Becky cebinden gözlüklerini çıkarıp büyük yuvarlak çerçeveleri kalkık burnuna yerleştirdi.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?" Evie sordu. "Burada ne işin var senin?"

Becky iç geçirdi ve takla atarken incinmiş olması gereken dirseğini ovuşturdu. "Bu seni ilgilendirmez."

Evie patronuyla yüzleşti; patronu duruma onun kadar şaşırmış görünmüyordu. "Neden kızgın değilsin? Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır," dedi duygusuzca. "Ben yapmadım. Ama sanırım onunla ne yaptığını biliyorum." Becky'ye baktı ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Sana dedikodulara prim verme demiştim."

"Nasıl denemedim ki? Stajyerlerden biri maskeyi kucağıma düşürdü ve ben de düşündüm ki eğer beni muhafızlardan biri sanırlarsa-"

"Maske taktığın için sana Mistik Hastalığın tedavisini vereceklerini mi düşündün?" Kötü Adam kuşkuyla sordu.

"En azından onunla Işıltılı Saray'a gizlice girebileceğimi düşünmüştüm," dedi Becky, Evie'nin onun ifade ettiğini hiç görmediği bir duygusallıkla. Onun kendi birincil

Şu anki duygu, umutla birlikte kafa karışıklığıydı.

"Tedavi mi? Öyle bir şey yok," dedi Evie, babasını düşünerek, iyi olsaydı hayatın ne kadar kolaylaşacağını.

"Haklısın," dedi Kötü Adam öfkeyle.

Becky ağlamaklı bir sesle, "Ama sen bunu bilmiyorsun," diye ısrar etti. Bu, Evie'nin tanıdığı düşmanının versiyonu değildi. Sesi çaresiz ve biraz da üzgün geliyordu ve Evie bir sempati, neredeyse bir şefkat hissetti.

"Bakalım anlamış mıyım?" dedi Evie, nihayet nefes alış verişini yeniden kontrol altına alırken kollarını kavuşturarak. "Stajyerlerden birinden maskeyi aldın ve Pırıltılı Şehir'e girip var olan ya da olmayan bir tedaviyi çalacağını mı düşündün?" Evie inanamadığını hissederek başını salladı. "Buna inanıyor musun?" diye sordu, her kelimesine inanıyormuş gibi görünen Kötü Adam'a.

"Safça da olsa doğru söylüyor," dedi başını sallayarak.

Şokun son kırıntıları da nihayet kaybolduğunda, Becky'nin tüm savunması nihayet kayda geçti. "Mistik Hastalığı olan birini tanıyor musun?"

Gözlüklü kadın sertçe başını salladı, bakışları uzaktaki bir şeye kilitlenmişti ama çenesi yukarıda duruyordu. "Stajyerlerden biri maskeyi geçen hafta masamın üzerine bırakmış. Patrona vermekten korkmuşlar. Onu hemen size teslim etmeyi planlamıştım efendim!"

Evie hâlâ temkinliydi ama başlangıçtaki adrenalin azalmıştı ve yorgunluk tekrar yerleşiyor gibiydi. "Yalan söylemediğini nereden bileceğiz?"

Becky'nin Evie'ye bakmak için döndüğünde yüzünde beliren ifade hayatının sonuna kadar hafızasında kalacaktı. O kadar acı vericiydi ki, Evie en başta onu sorguladığı için kendini gülünç hissetmeye başlamıştı.

Becky konuşmaya başladı.

"Benim hakkımda bir şey biliyor olsaydınız, ki bilmiyorsunuz, Işıltılı Saray'a adımımı atmaktansa ofisimin girişinde kendi kafamı asmayı tercih edeceğimi bilirdiniz. Mecbur kalmadıkça."

İçinden bir ses Evie'nin kendisi hakkında bunları öğrenemeyeceğini söylüyordu, en azından bugün. Ama Kötü Adam biliyordu; bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Becky maskeyi patronlarına fırlattı, o da yakalayıp cebine soktu. "Özür dilerim," dedi yenilgiyle. "Aptalcaydı."

Kötü Adam başını sallayarak terk edilmiş arabaya ve ürkmüş atlara doğru baktı. "Onlarla ilgilenmem gerekiyor." Becky'ye biraz saygı biraz da nezaketle bakarak, "Eğer kralın bir tedavi barındırdığına dair somut bir kanıt elde edersek, onu geri alacağım," dedi. Evie'ye de baktı. "İkiniz için de."

Tedirginlik içinde toynaklarını sürüyen atlara doğru geri döndü ve Evie, Becky'nin baykuş gözlerinin kendisini gördüğünü hissetti. "Hastalığa yakalanmış biri mi var?" Becky sordu.

Evie elleriyle bir şeyler yapabilmek için eteklerini düzeltti. "Babam."

Becky'nin yüz ifadesi şok ve anlayış karışımıydı. "Büyükannem."

İkisi de orada durmuş, sessizce birbirlerini değerlendiriyorlardı. Bu çok garipti. "Gerçekten de başkente kadar yürüyecek miydin?" Evie sordu.

"Haritacılık dolabından her zamanki rotalarının haritasını aldım. Onlardan biri gibi davranıp otostop çekerek Işıltılı Saray'a gitmeyi düşündüm." Üçüncü anahtar-şimdi mantıklı geldi.

Evie ıslık çaldı. "Korkunç bir plan."

Becky omuzlarını devirerek, "Sanki daha iyi bir şey düşünebilirmişsin gibi," diye alay etti.

"Yapabileceğimi hiç söylemedim. Sadece planının berbat olduğunu söyledim." Evie omuz silkti ve kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

"Sana katlanamıyorum," dedi Becky ama sözlerinde hiç sıcaklık yoktu.

"Sen de öyle." Evie topuklarının üzerinde sallandı.

Patronun onları arabaya binmeleri için çağırdığını duyana kadar ikisi de yine sessizdi. Evie'yi eve götürmek ve Becky'yi malikâneye geri getirmek için.

İkisi de kıpırdamadan önce Evie sessizce, "Büyükannen için üzgünüm," dedi.

"Baban için üzgünüm," dedi Becky aynı yumuşak sesle.

İkisi de yürümeye başladı, aralarında hâlâ sağlıklı bir sessizlik vardı.

Arabaya varmadan önce Evie sözünü kesti. "Ortak bir noktamız olmasından hoşlanmıyorum."

"Ben de." Becky ürperdi. "Bu konuyu bir daha asla konuşmayalım."

"Anlaştık."

Bölüm 39

Evie

"Nerelerdeydin?" Evie kapıdan içeri girdiğinde kız kardeşinin çığlığı evlerinin havadar alanını doldurdu.

Minik kolları Evie'nin ortasına dolanmış, hafifçe titriyordu. Kollarını kardeşine dolamak için diz çöktüğünde Evie'nin göğsünden bir sızı geçti. Kötü Adam, istediği gibi Evie'yi evinden epey uzakta bırakmıştı, Rebecka arka koltukta kaşlarını çatmıştı. Evie o gün ikinci kez arabadan atlayıp evine doğru koşmadan önce kadına parmaklarını sallamıştı.

Ailesine.

"Fırtına yüzünden işte mahsur kaldım. Kuzgun dün gece buraya gelmedi mi?" Evie kız kardeşinin saç örgüsünün arkasını düzeltti ve sakinleşmesini istedi.

"Öyleydi ama babam dün yataktan kalkamadı ve ben de kapıyı kilitleyemedim." Lyssa burnunu kolunun arkasına silerek geri çekildi. "Bütün gece kilitli değildi ve bir haydut gelip beni çalacak ve hazineyle takas edecek diye korktum."

Evie, küçük kız kardeşinin umutsuzca kapıyı ittiğini hayal etmenin zihinsel saldırısına gülümseyerek Lyssa'nın yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. "Ah, seni aptal kaz. Bir haydut seni asla hazine için satmaz." Evie dramatik bir şekilde durakladı. "Seni dev bir arı gibi daha eğlenceli bir şeyle takas edecekleri neredeyse kesin."

İstediği gibi, kız kardeşinin yüzündeki hüzün kayboldu ve kaşları havaya kalktı, ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Biri arı sahibi olabilir mi?"

"Hayır, ama sanırım onları kiralayabilirsiniz." Evie de Lyssa gibi gülmeye başladı.

İkisi de yerde iki büklüm oldu ve yan yana sırt üstü yuvarlandılar. Evie bir elini uzatıp Lyssa'nın daha küçük olan elinin üzerine koydu. "Burada olamadığım için özür dilerim."

"Sorun değil. İşinizin önemli olduğunu biliyorum ve sonuçta yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Lyssa!" Evie nefes nefese kalarak güldü. "Bu şaka yapmak için korkunç bir şey."

Küçük kız kardeşi memnun görünerek başını salladı. "İşte bu yüzden söyledim."

Evie gururunu yüzünden uzak tutmaya çalışarak başını tekrar yere koydu. "Sen benim kardeşimsin."

"Evie?" diye seslendi babasının zayıf sesi yatak odasından. "Sen misin?"

Ayağa fırladı ve babasının odasına koştu.

Griffin Sage, Evie'nin derisinin altında korku uyandıran bir durgunlukla yatağında solgun bir şekilde yatıyordu. "Baba?" Sage'in omzunu salladı ve göğsünün hareket ettiğini görünce derin bir iç çekti.

Bir gün öncesine göre çok daha yaşlı görünen adam zayıfça gülümsedi. "Evangelina? Eve sağ salim döndün."

"Shhhh. Dinlenmen gerek."

İç çekerek yastıklarına daha da gömülen babası elini onunkine uzattı. Onu gördüğü için çok memnun görünüyordu, o da elini sıktı ve ekledi, "Özür dilerim baba. Hasta olduğunu bilseydim, ne pahasına olursa olsun eve gitmeye çalışırdım."

"Benim tatlı kızım. Bu senin hatan değildi." Babası sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bir an gerildi ama sonra tekrar rahatladı. "Sanırım haklısın. Uyumam gerekiyor. Evde olmana sevindim, Evangelina."

Evie ilacını vermek için başını nazikçe kaldırdı, sonra onu tekrar yastığa yatırdı ve nemli bir bezle alnındaki yapışkan teri temizledi. Onun uykuya dalmasını izledi, göğsünün sürekli inip kalkması vicdan azabını biraz olsun hafifletiyordu.

Kapıya doğru sürünen Evie, kendi yatak odasına geri döndü ve yatağına uzandı.

Neredeyse batmak üzere olan güneş, penceresinin camından son bir kez daha ışıldadı ve masasının üzerinde duran altın rengi bir şeye takıldı. Kaslarının ağrısına rağmen ayağa kalkarak masaya doğru yürüdü ve üzerinde folyo harflerle yazılmış zarfı aldı:

Evangelina
Bunun ilginizi çekeceğini
düşündüm X Kim olduğumu
biliyorsun.

Evie, notu oraya koyan her kimse karanlık bir köşede durmasını ya da yatağının altında gizlenmesini bekleyerek kafasını odanın içinde dolaştırırken neredeyse notu düşürüyordu.

"Lyssa!"

"Ne?" Kız kardeşi sinirli bir ifadeyle başını odadan içeri uzattı.

"Bunu masama sen mi koydun?" Evie zarfı havaya kaldırdı, penceresinin kilidinin açık olduğunu ve çerçeve ile cam arasında hafif bir boşluk olduğunu görünce donakaldı.

"Hayır. Odanızı kontrol ettiğimde bu yoktu.

Sabah. Ne oldu? Görebilir miyim?" Lyssa zıplayarak kapıdan içeri girdi ve Evie sinirlerinin bir türlü yatışmayan bir şekilde titrediğini hissetti.

"Şimdi olmaz, Lyssa. Bu iş için; daha sonra bakabilirsin," dedi Evie nazikçe. Kız kardeşi gözlerini devirdi ve kapıyı kapattı. Lyssa daha tık sesini duymadan zarf yırtılmıştı.

Parmakları parşömeni yırttı, kalın harfler zarfa kazınmıştı Ön tarafa.

Evangelina Sage'e
Bir tedavi mi
arıyorsunuz?
Briar's Peak Bu
Gece
Çekirdek şifacı tarafından düzenlenen resmi bir kutlama için giyinin
Bu davetiye sadece bir kişiye ve sadece bir kişiye izin verir

Evie davetiyeyi masasına bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirerek saç tellerini çekiştirdi. Birisi ona yardımcı olacak bir şey vermek için odasına girmişti. Ailesine yardım etmek için mi? Bunu yapan casus olmalıydı, yoksa neden bu kadar ketum olsunlardı ki? Ve bu konuda... çok ürkütücü.

Peki ya çekirdek şifacı? Bu bir efsane miydi? Yoksa bir tuzak mı?

Şansınız varsa, muhtemelen ikisi de.

Ailesiyle aynı evde, geceleri başını koyduğu yere bu kadar yakın duran tehlikeli bir yabancıyı düşündükçe aklı karışıyor, midesi bulanıyordu. Koridorun karşısında babası acı içinde inliyordu.

Lanet olsun.

Yatağına doğru koşan Evie eğildi ve büyük bir kutu çıkardı.

Altından çıkarıp yatağın üzerine fırlattı ve kapağını yırttı. Kumaşı öfkeli yumruklarıyla kavradı, elbiseyi satın aldığında duyduğu memnuniyetten hiçbir şey kaybetmeden yukarı ve dışarı çekti.

Evie bunu bir kasaba ötedeki terzinin vitrininde görmüş ve kendine bu hoşgörüyü tanımıştı. O noktada ailesini geçindirmeye yetecek kadar kazanıyordu, bu yüzden kendine biraz lüks tanımamak için hiçbir neden yoktu. O sırada bunu nerede giyeceğine dair hiçbir fikri yoktu ama şimdi tam zamanıydı.

Kumaş beyaz görünüyordu ama ışık vurduğunda, yürüyen bir gökkuşağı gibi her renkte parlıyordu. Parıldıyor, bedeni sarıyor ve ince kolları baştan çıkarıcı bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Manevralar yaptı, bir şekilde düşmeden ya da bileğini kırmadan tokaları tutturmayı başardı. Saçlarını annesinin kelebek iğneleriyle tutturduktan sonra aynada kendine baktı.

Bir kez döndü ve kendini ciddi bir ifadeye büründürmeden önce güldü. Bu kadar güzel bir elbiseyi her gün giymiyordu.

Masasının köşesinde duran küçük allık kutusuna bakarak içini çekti. Bu annesinin en sevdiği dudak rengiydi. Gitmeden önceki son doğum gününde Evie'ye vermişti ama Evie o zamandan beri ona dokunmaya cesaret edememişti.

Derin bir nefes alarak elindeki küçük kabı kavradı, bir parmağını kırmızıya batırdı ve yavaşça dudaklarına sürdü. Dudakları parlak ve canlı görünüyordu ve Evie aynadaki bu kişinin her zaman olması gereken kişi olduğuna dair garip bir hisse kapıldı.

Gülümsedi.

Ama sonra gülümsemesi bozuldu, kaşları birbirine kenetlendi.

Bu gece dikkatli olmazsa bu elbisenin içine gömülebileceğini fark etti.

İç çekti. En azından ışıltılıydı.

Bölüm 40

Evie

Evie casusun onu nasıl ve neden hedef aldığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama babasını kurtarmak için bir umut varsa, bunu mutlaka değerlendirmeliydi.

Lyssa'yı aile dostlarının gözetiminde yatağında bıraktıktan sonra Evie beyaz pelerinini omuzlarına bağladı ve saçının farklı bölümlerini geriye çeken kelebek iğnelerle oynamamaya çalıştı. Briar's Peak kasabanın diğer ucundaydı, köydeki iyi insanların uzak durmaya çalıştığı uçta. Rennedawn'a bakan güzel manzarasına rağmen Hickory Ormanı'na çok yakındı.

Ama Evie'nin Kötü Adam'dan korkacak bir şeyi olmadığından, kasabanın ormana yakın eteklerinde endişelenmeden Briar's Peak'e doğru yürüdü. Bir ağacın yanından geçip meydanın köşesindeki bir fenerin altında duran Evie, gözlerinin etrafına sürdüğü makyajı bulaştırmamaya dikkat ederek şakaklarını ovuşturdu.

"Pervasız. Sen pervasızsın, Evie Sage." Ağaç kabuğuna yaslanırken içini çekti, bakışları karanlıkta herhangi bir şekil seçmeye çalışırken kalbi hızla çarpıyordu. Bu gece bu maceraya atıldığından beri ilk kez Kötü Adam'la iletişime geçip geçmemesi gerektiğini düşündü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, birkaç gün önce kendisini sönük ve biraz da yenilmiş hissettiğinde yaptığı gibi, patronunun yine de ortaya çıkmasını bekliyordu. Ayrıca, eğer o

Ona ulaşmak istese de, bu saatte bir posta güvercini gönderemezdi; ofisleri gün batımından önce kapanırdı.

En küçük parmağının etrafındaki altın kordona baktı. "Seni işe alan kişiyle konuşamadıktan sonra iş anlaşmasının ne anlamı var?" Parmağına sertçe baktı, işaretin itaat etmesini istiyordu.

"Evie?"

Tanıdık ses Evie'yi gülümsetti. Yüzünü Blade Gushiken'e döndü, fener onun bronz tenini aydınlatıyordu ve açık mavi saten yeleği bir kez olsun beyaz bir gömlek kumaşına oturmuştu.

Ona doğru yürüdü ve koluna hafifçe vurdu. "Bu gece neden karanlıkta gizleniyorsun?" Evie onun etrafındaki boşluğa dikkat etti. "Fluffy'yi getirmedin, değil mi?"

Blade kıkırdadı ve yeleğini düzeltti. "Hayır, Fluffy'yi getirmedim. Tanrılar zavallı yaratığın yardımcısı olsun. Gerçi bu isim ona yakışmış gibi görünüyor, 'kafana darbe almışsın' gibi gülünç bir şekilde."

En sevdiği yol.

"Sende de bunlardan bir tane var, ha?" Altın yaldızlı bir zarf çıkarırken kırışık bir ses duyuldu; kâğıt, deniz halkları tarafından yapılmış bir parşömenin işçiliğine sahipti.

Casus tarafından dışlanan tek kişinin kendisi olmaması içini rahatlattı. Hissettiğiniz acının ya da rahatsızlığın bir başkasında da olmasını dilemek asla iyi bir şey değildi ama bununla yalnız kalmamak her zaman çok güzeldi.

Evie, rüzgâr bir bukleyi savurduğunda saçındaki iğnelerden birini düzeltti ve kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Kollarını birleştirmeden önce genişçe gülümsedi ve birlikte yola devam ettiler. "Sence hiç kimse

başka bir davetiye aldınız mı?"

"Hayır, çünkü dünya belli ki ikinizin etrafında dönüyor." Alaycı ses, duyguların en kafa karıştırıcı çatışmasında sert ve rahatlatıcıydı.

"Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" Becky ışığa doğru adım atarken Evie gökyüzüne sordu. Kahverengi saçları her zamanki sımsıkı saç modelinden ayrılmış, omuzlarının hemen yanından hafifçe kıvrılmıştı. Etek uçlarında güller açan yumuşak pembe bir elbise, açık kahverengi tenine nazikçe oturuyordu. Blade'in bariz değerlendirmesini gördüğünde yanaklarında aynı pembeden narin bir kızarıklık belirdi.

"Ben de size aynı şeyi sormak üzereydim," dedi Becky, gözlüğünü burnunun üzerinde ayarlarken, parmaklarının arasında bir başka yaldızlı zarf duruyordu. "Sanırım ikiniz de bunlardan birer tane aldınız?"

"Yaptık." Evie kaşlarını çattı ve Becky'nin davetiyesinin üstündeki yazıyı fark etti. "Ne yazıyor orada?"

Becky isteksizce ona uzattı.

Rebecka Erring'e
Bir tedavi mi
arıyorsunuz?
Briar's Peak Bu
Gece
Çekirdek şifacı tarafından düzenlenen resmi bir kutlama için giyinin
Bu davetiye sadece bir kişiye ve sadece bir kişiye izin verir

Becky'ye geri uzattı ve gözlerini kaçırmadan önce birbirlerine bilmiş ifadelerle baktılar.

Blade, "Görünüşe göre bunları bize kim bıraktıysa, bizi bireysel olarak zorlayıcı nedenlerle cezbetmeye çalışmış," dedi.

ve sonra her ikisinin de görmesi için davetiyesini uzattı.

Evie ve Becky başlarını yaklaştırarak Blade'in elindeki davetiyeye baktılar.

Bu Gece Gushiken
Briar'ın Zirvesini
Bıçaklamak İçin
Çekirdek şifacı tarafından düzenlenen resmi bir kutlama için giyinin
Bu davetiye sadece bir kişiye ve sadece bir kişiye izin verir

"Bu kadar mı?" Evie davetiyeyi yaklaştırdı ve emin olmak için bir kez daha okudu. "Seninkinin benimki ve Becky'ninki gibi bir nedeni yok. O zaman neden geldin ki?"

Blade omuz silkti, mahcup görünüyordu. "Üzerinde 'kutlama' yazıyordu, ben de bedava yemek olacağını düşündüm."

Becky ona başını salladı. "Sen bir günahkârsın." Davetiyesini dikkatle düzeltti. "Bu belli ki hepimizi buraya getirmek için yapılmış bir oyun. Derhal gidip patrona haber verelim derim."

Evie ikisini de çakıllı yolun kenarına, meraklı gözlerden saklanmaya çağırdı. "Neredeyse vardık - bu her neyse gidip birlikte araştıralım ve bulduklarımızı patrona rapor edelim."

Becky elbisesinin kollarını rahatsız edici bir şekilde çekiştirerek, "Hoşuma gitmiyor," diye homurdandı.

"Şok edici." Blade gülümseyerek her kadına bir kolunu uzattı. Evie elini Blade'in üst koluna doladı ve Becky ikisinin de gözlerine bakmayı reddederek yanlarına doğru ilerledi.

"Çok bariz bir tuzağa doğru gidiyoruz," diye homurdandı, pelerininin kapüşonunu başının üzerine doğru iterek.

"Doğru, ama en azından içeri girerken bunu biliyoruz," dedi Blade, sonra Becky'ye bir kaşını kaldırarak. "Bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyorsan neden buradasın? Neden bunu doğrudan patrona söylemedin?"

Rebecka bir an için köşeye sıkışmış bir hayvan gibi baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Çünkü... öyle olmama ihtimali vardı. Ve bunu bilmem gerekiyordu."

Evie sempatik bir şekilde gülümseyerek Becky'ye davetiyesini gösterdi. "Ben de."

Becky sertçe başını salladı. "Sence ofisten başka biri de bir tane almış mıdır?"

"Öğrenmek üzereyiz," dedi Blade, ağaçlık patikanın ilerisinden gelen ışık ve gürültü parıltısını işaret ederek. "Görünüşe göre şenlikler çoktan başlamış."

Evie "şenlik" kelimesini bir tehdit olarak ilk kez duyuyordu. Aslında kulağa biraz ölüm gibi geliyordu.

Bölüm 41

Evie

Her yerde ışıklar vardı.

Briar's Peak, Hickory Ormanı'nın uçurum kenarına oturtulmuştu. Bu tarafta dik bir açıklık vardı ve ormanın bir tarafını diğerine bağlayan çürük tahta bir köprüye ihtiyaç duyulacak kadar uzak bir düşüş vardı. Köprüde -bunun için cömert bir kelime- o kadar çok tahta eksikti ki, birbirine bağlanmış iki kalın ipten ibaret de olabilirdi. Ama bu çürük şey pek de odak noktası değildi.

Evie'nin gözlerinin önüne serilen çökmekte olan zenginlik tüm dikkatini çekerken olmazdı.

Zirveyi çevreleyen ağaçlar yüzen mumlarla süslenmiş, etraflarındaki yaprakları ve dalları yakmalarını önlemek için ışıkla kaplanmıştı. Müzik ve kahkahalar havaya konfeti gibi serpilmişti ve pelerinini çıkaran Evie'nin çıplak omuzlarına sıcaklık dokunuyordu.

Blade alçak sesle ıslık çaldı. "İyi temizlenmişsin, dostum." Gülümsemesi, Becky'nin müzisyenlerin akor sesleriyle sallanan insanların arasına karışmadan önce Blade'e dik dik baktığı hançerlerin aksine sıcaktı.

Evie, Blade'i hafifçe iterek ona baktı. "Becky'nin görünüşü hakkında neden bir şey söylemedin? O ortaya çıktığında ağzın bir dakika boyunca açık kaldı."

Blade içini çekti ve bir elini gür siyah saçlarında gezdirdi. "Çünkü onu gördüğümde düşündüğüm şeyler

"O elbise karma bir topluluk için uygun değildi."

Evie, Blade'in bahsettiği yasadışı şeylerden bazılarını yapmak istediklerine şüphe olmayan sarhoş bir çiftin yanından tökezleyerek uzaklaştı. "Dürüst olmak gerekirse, bu ihtiyacım olandan daha fazla bilgiydi."

"Sen sordun." Müstehzi bir şekilde gülümsedi.

"Kesinlikle doğru olan şeylere işaret etmen ne kadar kaba." Evie ondan uzaklaştı ve Becky'nin bir kez daha kalabalığın içinde kaybolmadan önceki görüntüsünü yakaladı. "Umarım ne yaptığını biliyordur, çünkü ben bilmiyorum."

Tanıdık olmayan yemeklerle dolu uzun bir masanın yanından geçtiler, yiyeceklerin şekilleri ve renkleri neredeyse başka bir dünyadan gelmiş gibiydi. Şarap bile daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen kalın bir gümüş rengindeydi.

"Sihrin bazı avantajları var, değil mi?" Blade gülümseyerek her biri için bir bardak aldı.

"Bunu içmeli miyiz?" Evie sıvıdan bir nefes çekti ve sadece kokusundan bile sarhoş olduğunu hissederek şaşırdı. "Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz - ya bunlar zehirliyse?"

Blade büyük bir yudum aldı ve Evie itiraz ederek sıçradı. "Seni aptal!"

Kalabalığın geri kalanına doğru başını salladı. "Herkes içiyor, yani hepsi sarhoş bir şekilde dans etmek ve herkesin içinde bariz sevgi gösterilerinde bulunmak için zehirlenmediyse, sanırım güvendeyiz."

Evie dikkatli bir yudum aldı ve tat tomurcuklarını kaplayan öforik lezzetten inlemeye karşı koydu. "Bir şeyin tadı nasıl bu kadar güzel olabilir?" Bir yudum daha almak için hamle yaptı ama Blade onu durdurdu.

"Dikkatli ol. Zehirli değil ama güçlü. Şimdi, bulmak için

çekirdek şifacı." Blade gözlerini sertçe kısarak kalabalığı taradı. Evie onun olduğu yöne baktı ve yakışıklı sarışın bir adamın Becky'nin elini öptüğünü ve onun vücuduna takdirle baktığını görünce bilerek gülümsedi.

"Hemen döneceğim," diye hırladı ikisine doğru yürümeye başlamadan önce.

"Ama-"

Artık çok geçti. Blade kaçmış, neredeyse kendini Becky ile yabancının arasına atacak, eğilip Becky'ye öfkeyle fısıldayacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, sözünün kesilmesi Becky'nin de gözlerini cinayete çevirmişti.

"İyi, kendim yaparım," diye mırıldandı Evie, tanıdık yüzler var mı diye kalabalığı bir kez daha gözden geçirirken. Burada insanlardan perilere kadar her türden yaratık vardı. Bembeyaz tek boynuzlu atlar ağaçlara bağlı duruyor, orman perileri etraflarında dans ediyordu. Evie'nin aldığı her nefes sihirliydi, havada yaşıyor ve onu sıcak bir mutlulukla dolduruyordu.

Sessizce Tatianna'yı ihtişamın arasında görmeyi ummuş, kendi davetiyesiyle uçarak gelmişti. Evie, Kötü Adam'a hainlik edebilecek çalışanların listesini yazmayı hafife almıştı ama patronunun gözden geçirmesi için özenle kataloglad ığı her isim midesine öyle derin bir çukur kazmıştı ki, haftalar sonra bile hâlâ hissedebiliyordu. Önemsediğini iddia ettiği insanları parçalara ayırmak için ne kadar masum bir yol. Sertçe nefes verdi ve korseli gövdesinin kemiklerini itti.

Bu şeyler yüksek düzeyde anksiyetesi olan insanlar için yapılmamıştı ama en azından güzel görünüyordu.

Omzuna hafifçe vurulunca sıçradı ve yumruklarını havaya kaldırarak döndü. Omuz hizasındaki kızıl saçları yüzüne dökülen yaşlı bir adam orada duruyordu. Elini uzattı, koyu renk cübbesi vücudunu kaplıyordu. "Davetiyenizi görebilir miyim, genç bayan?"

Evie şüpheyle gözlerini kıstı ve ayakkabısının tekinin burnunu bileğindeki kılıfa soktuğu bıçağa vurarak hâlâ orada olduğundan emin oldu. "Elbette." Blade ve Becky'nin yakında döneceğini umarak zarfı uzattı.

Ama yaşlı adam zarfı okuduktan sonra gülümsemekle yetindi, içinden davetiyeyi çıkarmaya zahmet etmedi, sonra da hiç sorun çıkarmadan ona geri verdi. "Harika. Geldiğine sevindim canım."

"Sizi tanıyor muyum?" Evie adamın yüzünü seçmeye çalışarak şüpheyle sordu.

"Hayır, senden bunu beklemezdim." Güldü, sesi sıvı şeker gibi sıcak ve yumuşaktı. Nasırlı ve kabarmış elini tekrar uzattı. "Benim adım Arthur Maverine. Sanırım oğlum Trystan için çalışıyorsun. Ben çekirdek şifacıyım."

Evie vücudunun şoka girdiğinden emindi, çünkü donup kaldı, iletişim kurmak için nasıl kelimeler kullanacağını hatırlayamadı ve bunun yerine ağzını açık tutup gözlerini karşısındaki adama dikti. "Sen- Ben- Um, merhaba?"

Arthur kıkırdadı ve onun elinin hareket edemeyecek kadar ağır olduğunu fark edince elini tekrar yanına bıraktı. "Söylemeliyim ki, bu geceki şenliklere ısrarla davet edilmesini isteyen biri için burada olmanıza şaşırmış görünüyorsunuz."

Evie başını iki yana salladı ve sesini bularak geri çekildi. "Affedersiniz? Ben bir şey talep etmedim. Bu davetiye uğursuz bir notla birlikte yatak odama bırakıldı."

Arthur kaşlarını çattı ve kalabalığın uzağındaki iki tahta sandalyeyi işaret etti. İsteksizce onu takip etti ve elini her an hançerini kapmaya hazır bir şekilde dışarıda tuttu.

Kötü Adam'la tanıştığı günkü kadar keskin değildi.

Şu anda yanında sakladığı şey ise

Hafta sonu tüccar pazarından değerinden çok daha fazlasına satın alınmıştı. Özellikle de bıçağın korkunç matlığı düşünüldüğünde, ama konuyu dağıttı.

Birini bıçaklayabilecek kadar keskindi - durum gerektirdiğinde ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Sizi temin ederim ki Bayan Sage, beni bu geceki kutlamalara davet eden sizdiniz." Yaşlı adam onun bakışlarını tuttu. "Bu sabah bir mektup göndermişsiniz."

Evie kafasını salladı ve bir şaşkınlık dalgasıyla savaştı. "Size hiç mektup göndermedim Bay Maverine. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Arthur ayağa kalktı ve cüppesinin kıvrımlarından birinden bir parça parşömen çıkardı. Yerine otururken açıp okumaya başladı.

"'Sevgili Arthur Maverine, beni tanımadığınızın farkındayım. Ama oğlunuzu tanıyorum. Onunla çok yakın çalışıyorum. Aramızdaki bağlantıyı göz önünde bulundurarak, şanlı kutlamalarınızdan birine beni de davet edebilirseniz gerçekten çok minnettar olurum. Bu sadece benim için değil oğlunuz için de çok önemli olacaktır. İmza, Evangelina Sage." Okumayı bitirdiğinde, beklentiyle ona baktı.

Evie öfkeyle başını salladı. "Hayır, hayır. O mektubu size ben göndermedim, efendim. Kimin gönderdiğinden emin değilim ama ben göndermedim." Evie kalabalığın içinde Blade ve Becky'yi aradı ama ikisi de ortadan kaybolmuştu.

Arthur'un yüzü endişeyle kısılmıştı. Babacan bir tavırdı ve Evie neredeyse ondan sarılmasını isteyecekti -neredeyse.

"Seni temin ederim, Evie." Doğru anladığından emin olmak istercesine ismi test etti. "Bu mektubu aldığımda ilgimi çekti. Katılmaktan ve sizi aramaktan başka seçeneğim olmadığını hissettim."

İşte o anda, bu yeteneğe sahip olmayı diledi.

gerçeği aldatmacadan ayırmak için. Naifliği ortaya çıkmak için en rastgele zamanları seçti ve onu kıçından ısırana kadar bunun geldiğini asla göremedi.

Ama çok samimi görünüyordu.

"Sen-? Haberin var mı-?" Arthur'un oğlunun seçtiği mesleği bilip bilmediğini nazikçe sormaya çalıştı.

"Benim oğlum kim?" Adam ellerini kavuşturdu ve acı dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, Trystan'ın kendisi için nasıl bir hayat seçtiğinin farkındayım."

"Ah," dedi Evie uysalca. Bu iş gerçekten de planladığı gibi gitmiyordu. Cevaplarını bulmaya hiç de yakın hissetmiyordu. Hatta daha da uzakta hissediyordu. Sanki uzun bir koridorda, asla ulaşamayacağı bir kapıya doğru koşuyordu. "Sanırım bu iyi bir şey."

"Onunla yakın mı çalışıyorsun?" Arthur sordu, yüz ifadesinde nazik bir meraktan başka bir şey yoktu.

"Evet." Evie başını salladı. "O harika bir patron."

Boğazını temizledi ve çenesinin altında duran düğmeleri ayarladı. "Onu önemseyen biri olduğu için mutluyum."

Evie onun daha yakın bir ilişkiyi ima ettiğini hissetti ve durumu açıklığa kavuşturmak için sözcükleri karıştırdı. Gelecek nesiller için. "Ben onun asistanıyım, bu yüzden elbette onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmeliyim... iş ihtiyaçlarıyla. Bilirsiniz, iş asistanının her zaman yapması gerektiği gibi."

"Aynı fikirdeyim."

Derin ve yankılanan ses ikisinin de oturdukları yerde sarsılmasına neden olurken, Arthur'un gözlerinin açıldığını ve yüzünün şoktan bembeyaz kesildiğini gördü.

Evie, Arthur'un iki elini de uzatarak yavaşça ayağa kalkmasını izledi. "Trystan," diye nefes aldı.

"Merhaba, Arthur."

Evie arkasını döndü ve Kötü Adam'ın siyah giysili halini gördü.

Koyu renk gözleri Sage'in gözlerini buldu, orada hissedilir bir öfke vardı. "Merhaba, Sage."

Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak, "Tanrılar adına, efendim! Eğer arkamdan böyle sinsice yaklaşmaya devam ederseniz, sizi zil takmaya zorlayacağım." Dürüst olmak gerekirse, bu biraz saçma olmaya başladı.

Ancak, neden olduğu belayı fark ettiğinde omurgasından aşağıya doğru hızla inen bir ürperti ile iyi mizahı çabucak azaldı. Patronun davetini ilk etapta kabul etmediği için, şimdi babasıyla herkesin önünde bir araya geliyordu. Neredeyse emin olduğu bir buluşmaydı bu. En azından şimdi, onun önünde.

Bakışları tıka basa dolu topluluğun etrafında gezinirken, en kolay kaçış yolunu bulmaya başladı. Bu felaketten kaçmak için.

Bölüm 42

Kötü Adam

Öfkenizi sakin tutun.

Trystan'ın kafasında o kadar sık tekrarlanan bir cümleydi ki, kafatasının içine damgalandığını, varlığının kalıcı bir parçası olduğunu düşündü.

Ama kafasının içindeki basınç çığlık atmaya hazır bir çaydanlık gibi yükselirken sakin olmak zordu. Bir kere, bir daha asla gözlerinin içine bakmayacağına yemin ettiği babası gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Korumalarından biri ona en yakın çalışanlarından birkaçının şüpheli bir toplantı yaptığını haber vermişti ve Trystan, Sage'in adı Dante'nin dudaklarından çıkmadan kapıdan çıkmıştı.

Müziği duyduğu ve fenerleri gördüğü anda bunun Arthur'un toplantılarından biri olduğunu anlamıştı. Gösterişli süslemeler çocukluğundan hatırladığı her şeydi ve bundan nefret ediyordu.

Arthur isteyen herkesin kalbini iyileştirmek için cephaneliğinde ne kadar büyü varsa kullanırken sabaha kadar dans etmekten bahsetmiyorum bile. Arthur'un bu küçük partileri bıraktığını düşünmüştü ama içindeki bir sıkıntı, hayatında zaten ters giden pek çok şey varken bunun tesadüf olmadığını söylüyordu.

Bu planlanmıştı; bu ihanetti. Soru şuydu...

kime.

Sage'in gevezeliklerinin parıldayan sesi zihnini tüm dikkat dağınıklığından arındırdı ve sonunda ona bakmasına izin verdi. Ona verdiği tepki... şaşırtıcıydı. Elbisesi normalde giydiği diğer parlak ve gösterişli renklerden çok farklı değildi ama onu giyme şekli sanki parlıyormuş gibiydi. Saçındaki iğnelerden gözlerinin etrafındaki siyah çizgiye... ve dudaklarına kadar. Kan gibi kırmızıya boyanmışlardı.

Boğazını temizleyen Trystan, soğukkanlılığının bir kısmını kaybettiği için kendine lanet ederek sırtını dikleştirdi ve asistanıyla ilgili aklından geçen düşünceleri saklamaya çalıştı.

Acı. Bu ıstırap.

"Efendim?" Sage elini yüzünün önünde salladı. Ateş ışığı saçlarındaki mücevherli kelebeklere vuruyor, koyu renk saç telleri yıldız ışığıyla süslenmiş gibi görünüyordu.

"Arthur, bize izin verir misin? Asistanım ve benim bir konuşma yapmamız gerekiyor," dedi, ses tonundaki ince öfke sınırını koruyamayarak. Sage'in nefesini yutarken narin boynunun gerilmesini izledi.

"Şimdi, şimdi-" Arthur söze başladı ama Trystan'ın zamanı yoktu. Asistanının gözlerindeki genişlikten, "Kötü Adam "ın bu pervasızlığı yüzünden onu kovduğunda neler yapabileceğini hayal ettiğini anlayabiliyordu.

"Eminim misafirleriniz ilginizden memnun kalacaktır." Etraflarında dolaşan insanlara el salladı, çaresizlik gözlerini aydınlatıyordu.

Arthur yavaşça ayağa kalktı, yüzündeki tanıdık çizgiler göğsünün gerilmesine neden oldu. "Gitmeden önce benimle oturacağına söz verir misin, Trystan?" Babasının omzuna koyduğu el neredeyse hırlamasına neden olacaktı ama kendini tuttu.

ve sadece sertçe başını salladı.

Kötü Adam, Evie'yi duymaz duymaz ona doğru döndü ama onu yavaşça diğer yöne doğru sürünürken buldu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Oh, ben de tam..." Ve onu şaşırtacak şekilde, sertçe döndü ve kalabalığın arasından koşmaya başladı.

"Buraya gel, Sage!" Trystan, ava çıkmış bir tilki gibi onun peşinden giderken kendini gülünç hissederek bağırdı. Tutkulu bir kucaklaşmaya sarılmış bir çifte çarptı ve onların öfke dolu protestolarına gözlerini devirdi. "Evangelina!" Adam kızın eline atladı ama kız onun elinden kurtuldu ve cılız köprüye, karanlığın içine doğru koşmaya başladı.

Bunu onun için kolaylaştıramazdı - elbette kaçacaktı. Trystan bir zamanlar insanların kendisine bu şekilde karşılık vermesinden hoşlanırdı ama şu anda bundan nefret ediyordu.

Kalbinde onu korkutmuş olabileceğine dair ağır bir his olmasına rağmen kararlı bir şekilde arkasından takip etti. Onu orada, babasına bu kadar yakın gördüğü için kendi kıçına tekmeyi basmak istiyordu. Korku Trystan'ın hissetmeye alışık olduğu bir duygu değildi ve belli ki Sage ona bunu sık sık yaşatmaya kararlıydı.

Köprü ağırlığının altında inleyip sallanıyordu ve ötesindeki karanlık onu yutmakla tehdit ediyordu ama ay bir kez daha Sage'in saçlarındaki taşlara takıldı. Trystan bakışlarını orada tuttu, nereye giderse gitsin o ışığı takip edeceğini biliyordu.

Hiç bu kadar duygusal olmamıştı ve hepsi onun suçuydu.

Köprünün diğer tarafına ulaştığında, ağaçlar gecenin serin havasında kırbaçlanıyordu ve ısıtacak ateş olmadığı için hava buz gibiydi. Muhtemelen üşümüştü.

"Sage, dışarı çık. Ölümü yakalayacaksın ve sonra senin yerine Rebecka'yı işe almak zorunda kalacağım."

Çalıların arasından tökezleyerek çıktı, saçlarına dallar yapışmıştı. "Bu çok kötüydü." Ters ters baktı.

Kaşlarını kaldırarak alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Mesele de bu zaten."

Ona doğru yaklaştı ve parmaklarının arasındaki bir kıvrımı endişeyle çekti. "Pekâlâ, devam et. Bağır bana."

"Oh? Bağırmam mı gerekiyor?"

"Arthur'la ilgili bir şey yüzünden kızgın olduğunu biliyorum-" diye başladı.

"Kızgın değilim," diye araya girdi, alnındaki bir damla teri iterek. Kız ona meydan okurcasına tek kaşını kaldırdığında, "Evet, çok kızgınım ama şu anda Arthur yüzünden değil," diye itiraf etti.

Gözleri büyüdü. "Oh, yani bana kızgınsın... toplantıya gitmeden önce sana gelmediğim için mi? Ama yemin ederim toplantıya senin, şey... babanın ev sahipliği yapacağını ve seni üzeceğimi bilmiyordum." Son kelimeyi yüzünü buruşturarak söyledi ve adam kahkahasını yutmak zorunda kaldı, bu yakın zamana kadar yaşadığı bir sorun değildi.

"Üzgün değilim, Sage," dedi, hızla atan nabzıyla birlikte düşüncelerini de toparlayarak.

Ona dikkatle baktı ve diğer eliyle kılıcının kabzasını tutmasını işaret etti.

Belki de hayatında ilk kez biraz utangaç hissederek hemen bıraktı. "Bu bir alışkanlık," diye homurdandı.

"Doğru." Uçurumun kenarına oturmak için onun etrafından dolanırken başını salladı ve suratını asmayı abarttı. Ateşin parıltısı uzaktan bile elmacık kemiklerinin düzlemlerini aydınlatıyordu.

"Sana kızgın değilim," dedi, garip bir şekilde yanına oturmak için eğilerek. "Çalışanlarımın burada olduğu muhafızlarım tarafından bana bildirildi. Bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum ama

Sana güvenmemem gerektiğini düşündüğüm tek bir an bile olmadı." Kötü Adam bunu bilmesinin neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi ama öyleydi.

Ona inanmış görünüyordu, serçe parmağının etrafındaki altın banda bakıyordu. Suçlu hissederek gözlerini kaçırdı.

"Bana güvenmene sevindim," dedi açıkça.

"Ah evet. Kulağa öyle geliyor," diye cevap verdi, sözlerinden alaycılık damlıyordu.

Trystan etraflarındaki ağaçları süsleyen mumlara baktı, belki de köprünün diğer tarafına ilk geldikleri zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyorlardı. Hafifçe çalan müzik hoş bir sahne oluşturuyordu. Kötü Adam hoşnutluğun nasıl bir his olduğunu bilmiyordu; dünyada o kadar uzun süre rahatsız bir şekilde yaşamıştı ki, bu duyguya bel bağlamaya başlamış ve asla rahatlamasına izin vermemişti.

Ama şu anda, belki de yapabileceğini düşündü. Oldukça kolay bir şekilde.

"Babam için şunu söyleyebilirim: onun partilerinde her zaman iyi müzik vardır."

Sage'in bakışları ona döndü ve yüzü, mumların gözlerindeki yansımalarını görebileceği kadar yakındı. "Böyle şeyleri çok sık yapar mı?"

"Bilmiyorum." Trystan orta ve işaret parmağını burnunun kenarına bastırarak iç çekti. "Onunla yıllardır konuşmadım."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Trystan hayatının büyük bir bölümünü Arthur'la konuşmadan geçirmişti. Bunun tek sebebi Arthur'un Trystan'ın çocukluğunun çoğunu farklı yerlere seyahat ederek ve ihtiyaç duyulan yerlerde temel şifacı yeteneklerini kullanarak geçirmiş olması değildi. Trystan'ın annesi Amara, Trystan ve kardeşlerine o kadar çok insan varken Arthur'u yanlarında tutmalarının bencillik olduğunu söylemişti.

yardımına ihtiyacı olan. Şimdi Trystan'a komik geliyordu, bu ihtiyaç Arthur'un çocuklarından geliyorsa hiç fark etmiyordu.

Clare doğduğunda Arthur yavaşlamaya başlamış, sahil kasabasındaki evlerinde daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Trystan daha büyüktü, bu yüzden Arthur'un ilgisinin çoğu Trystan'ın küçük kardeşlerine harcanıyordu. Amara Maverine soğuk bir kadın değildi ama sevecen biri de değildi. Dünya bundan çok daha acımasızken sarılmanın ya da teselli etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Bu Trystan'ın minnettar olduğu bir şeydi; onu reddedilme duygusundan kurtarmıştı.

Arthur döndükten sonra Clare ve Malcolm'a karşı daha yumuşak bir yaklaşım benimsemişti ama Trystan için artık çok geç olduğunu düşünmüş olmalıydı. Başlangıçta, Trystan'ın Arthur'la bağ kurmaya çalışıp da ilgisizlikle karşılaşması canını yakmıştı. Ama Trystan, neredeyse kendini korumak için, yetiştirildiği kalıplara hızla geri dönmüştü. Sevgiye ihtiyacı yoktu; insanların onu sevdiklerini göstermelerine ihtiyacı yoktu; bu zaman kaybıydı. Onun için boşa harcanmıştı.

Sonunda bunun bir önemi kalmamıştı. Arthur Trystan'la bir ilişki kurmak için geçici adımlar atmış olsa da artık çok geçti. Ama bu Arthur'u yıllar boyunca mektup göndermeye, buluşmaya çalışmaktan alıkoymamıştı. Trystan her birini görmezden gelmişti.

En azından kardeşlerinin onun için kurtuluş umudu sonunda ölmüştü ve etrafta olmak için çok daha katlanılabilirlerdi. Annesinin umutlarının da öldüğünü biliyordu, ama bu kendine uygulayacağı bambaşka bir işkenceydi; belki daha sonra. Hayır, şu anda kendine bu küçük mutluluk kırıntısına izin verecekti, eğer göğsünden süzülen sıcaklık böyle hissettiriyorsa.

Aslında, bu anın tadını çıkarabileceği her zerresini çıkaracaktı.

Hızla ayağa kalkan Trystan, Sage'in yüzünün kendisine doğru döndüğünü ve kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını gördü. "Ne yapıyorsun sen?" Adamın elini onunkine uzattığını görünce gözleri büyüdü.

"Dans etmek ister misin?"

Gözleri daha da büyüdü ama dudaklarının kırmızı kıvrımını küçük bir gülümseme süsledi.

"Kiminle?" Teatral bir şekilde etrafına bakındı.

Trystan sırıttı, çünkü gerçekte o çok komikti. "Benimle birlikte."

Sage onun elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Onu içine almak için boynunu eğdiğinde, tüm gücüyle kendisine yönelen neşesiyle nefessiz kaldı. Birinin onun varlığında, hatta onun varlığı nedeniyle bu kadar mutlu olması o kadar yabancıydı ki, neredeyse bir adımını kaçıracaktı.

"Başka biriyle nasıl dans edeceğimden pek emin değilim." Burnunu kaşıdı ve onların kenetlenmiş ellerine baktı. "Genelde başım dönene kadar daireler çizerim."

"Şey-" Yanlış hesaplamıştı. Canlı ve neşeli bir melodi olan müzik, daha yavaş, daha samimi bir şeye dönüşmüştü. Bu işte geçirdiği on yıl boyunca pek çok adama işkence etmişti. Bilgi için, onu kızdırdıkları için, onu öldürmeye çalıştıkları için ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordu... ama bir keresinde bir adamın bir ördeğe zalimce davrandığını gördüğü için bile yapmıştı.

Adamın emekli bir Valiant Muhafızı olduğunu öğrenmek bir bonus olmuştu ama bu ne burada ne de oradaydı.

Bu farklı bir işkenceydi, daha önce hiç yaşamadığı bir işkence. Alabileceğinin üstünde bir şey istememe konusunda çok iyi olmuştu ama bu kadın

bir mülk değil. Çok takdir ettiği ve saygı duyduğu bir kişiydi. Düşündüğünden çok daha fazla güvendiği biriydi.

Bunların hiçbirini asla kabul etmeyeceği biri.

Kendine bu mutlu anı yaşayabileceğini hatırlattı.

Trystan hiç tereddüt etmeden diğer elini kadının sırtına koydu ve onu kucaklamasına yönlendirdi. Kızın nefesi kesildi ve Trystan elbisesinin ipeksi kumaşından teninin sıcaklığını hissedebildi. Boğazını temizleyerek, kenetlenmiş ellerini yukarı kaldırdı ve yavaş adımlarla kaydırmaya başladı.

"Demek dans ediyorsun?" Sage yüzünü onunkine doğru eğerek sordu. Düşündüğünden daha yakındı ve aşağı baktığında nedenini gördü: kız ayak parmaklarının ucunda dans ediyordu.

"Yıllar önce çalıştığım zaman öğrendim-" Cümlesini bitirmek istemediği için değil, tam o sırada Trystan köprünün karşısındaki kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördüğü için yarıda kesti.

"Kız kardeşimin burada ne işi var?" Kötü Adam şaşkınlıkla sordu.

"Clare burada mı?" Sage başını onun baktığı yöne çevirdi ama ikisi de sallanmayı ya da birbirlerine bağlı kalmayı bırakmadı. Beyninin çarkları dakikada bir mil hızla dönüyordu; gözlerindeki ifadeden bunu anlayabiliyordu. "Hainin..." olabileceğini düşünmüyorsun değil mi?

Kız daha düşüncesini söyleyemeden araya girdi. "Bomba olayından beri korumalarım iki kardeşimi de takip ediyor. İkisi de hainin her fırsatta karşısına çıktı. Benden nefret ettikleri kesin ama ikisi de beni alaşağı etmeye çalışmıyor."

"Senden nefret ettiklerini sanmıyorum," dedi Evie sessizce, onları hafif bir dönüşe geçirirken.

"Bunu bilemezsin." Trystan ona bakmadı. Bunun yerine arkalarındaki ışıklardan birini buldu ve bakışlarını oraya sabitledi.

"Ama ben biliyorum." Adam ona bakana kadar bir ayakkabısının ucunu onunkinin üzerine bastırdı. "Kardeşler arasındaki sevgiyi bilirim. Sana karşı sevgi besliyorlar; bu çok açık."

"Lyssa ile yaşadığın gibi değil," dedi ve onu başka bir dönüşe sürükledi.

Kollarına geri dönmeden önce derin bir kahkaha attı. "İlişkimiz biraz farklı, evet, ama temelleri aynı. Çocukken kardeşimi durmadan kızdırırdım, çoğu zaman da bilerek. Ama günün sonunda birbirimiz için her şeyi yapardık."

"Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Trystan yumuşak bir sesle, Sage'in ailesinin tek geçimini sağlayan kişi olduğunun farkındaydı.

"O öldü." Sage'in sesinde onu ürküten bir cansızlık vardı.

"Bu senin için çok zor olmuş olmalı." Dansları yavaşlamıştı ama hâlâ hareket ediyor, hâlâ dönüyorlardı.

"Daha çok aniden oldu." Ona bakmaya devam etti ama gözleri boştu. "Bu bir kazaydı... annemin büyüsüyle. Ondan sonra hayat hiç durmadan değişti. Gideon gitti, sonra annem. Lyssa'ya bakmak için okulu bıraktım ve babam hastalandıktan sonra çalışmaya başlamak için eğitimimi yarıda bırakmak zorunda kaldım. Sanki hayatımı ben yaşamaktan ziyade, hayat benim başıma geliyormuş gibi hissediyorum."

Üzücü bir hikâyeydi; Trystan bunlardan çok duymuştu. Onu etkileyen bu değildi. Sözlerini söyleme şekliydi, doğrudan ona bakıyordu. Bakışları açık ve dürüsttü, zayıflıklarını ortaya dökmüştü, sanki bunlar Trystan'ın tüm dikkatini çekmeye değerdi.

Her şey ondaydı, hepsi.

"Ben de böyle hissetmiştim." Durakladı. "Hayat sanki benim başıma geliyormuş gibi. Birçok kez."

Bu açıklama üzerine kadının yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve neredeyse durmasına neden olacaktı ama durmadı.

"Bu akşam babamı görmeye hazır değildim."

"Bu benim hatamdı. Ben çok, çok-" Ama adam ona alaycı bir bakış attığında durdu. O lanet olası kelimeyi onun sözlüğünden söküp atmak istiyordu.

"Onun etrafında olmak benim için zor. Bana çocukluğumu hatırlatıyor. O... o çok sık orada değildi. Bir çekirdek şifacı olmak seyahat etmeyi gerektiriyordu, hem de çok. Her zaman ona daha çok ihtiyacı olan birileri vardı ve bu bana kendimi... önemsiz hissettiriyordu."

Şimdilik verebileceği tek şey buydu. Ama Sage'in ona, beklediğini bilmediği bir yakınlıkla bakması yeterliydi. "Anlıyorum," dedi hafifçe gülümseyerek, çünkü onu anlıyordu; bunu şimdi görebiliyordu. "Hayat bazen... yorucu olabiliyor."

Biraz şaşkın olsa da sessizliğini korudu.

O konuşmayınca Sage'in gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. "Senin için çalışmak yorucu olduğundan değil... Daha çok..."

"Ömründen yıllar mı çalıyor?" diye yardımcı oldu.

"Bunu söylemeyecektim." Ona kaşlarını çattı. "Yüksek sesle."

Boğazından paslı bir kahkaha kaçtı. "Eğer iş yeterince yorucu değilse, seni stajyerlerle birlikte Scatter Day'e katabilirim?" Adımlarını genişletti ve onu uzun bir dönüşe sürükledi.

"Onları kovalayan kişi olarak mı?" diye sordu, yüz ifadesinde korkutucu bir şey vardı.

"Ben o kadar kötü değilim." Adam kaşlarını kaldırdı ve kızın gözlerinde bir parıltı görünce dondu kaldı. "Şu anda

neden gülümsüyorsun,

Sage?"

"I oldu sadece düşünmek o Biz vardır değerli . a sahne performansı."

"Sanki kimse seninle benim tartışmamızı izlemek istermiş gibi." Kötü Adam alay etti.

"Bilmiyorum..." Evie gözlerinde bir parıltıyla söyledi.

Başını salladı ve onları bir kez daha döndürdü.

Neredeyse mükemmel bir andı. Ve sonra çığlıklar başladı.

Bölüm 43

Evie

"Ölü topraklarda ne var?" Kötü Adam mırıldandı, karanlık başını gece gökyüzüne, neredeyse Evie'nin kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek sesle çığlık atan şeye doğru çevirdi.

"Kımıldayın!" diye bağırdı, gökyüzündeki delici çığlığı ve onlara doğru gelen duman bulutunun mor rengini fark etti.

Patronu ikisini de iterek yoldan uzaklaştırdı ve yere düştüklerinde sert bir nefes verdi, ikisini de başka bir zehirli nefes bulutundan uzağa yuvarlamadan önce gözleri farkına vararak genişledi-

"Kaçmışlar mı?" Evie onun omzunun üzerinden gökyüzünde asılı duran karanlık guvre şeklindeki figüre baktı. Çünkü bu gecenin, zamanın başlangıcından bu yana gerçekleşen en garip aile buluşmasını bozan son derece tehlikeli bir canavardan başka neye ihtiyacı vardı ki?

Ve hayatının en büyülü dansı.

Ayaklarını bile oynatmamıştı; sadece süzülüyordu.

Bir çığlık daha havayı doldurdu ve dağılan kalabalığın çığlıklarına eşlik etti. Doğru. Muhtemelen düşünmek için iyi bir zaman değil, Evie.

Patronu onu ayağa kaldırırken toprak topuklarına dolandı, köprünün diğer tarafına baktığında hızlı ve öfkeli bir şekilde küfretti. Briar's Peak'in yarısı gitmiş, erimişti.

Şefin nefesinin zehri altında. Gözleri hâlâ hayatta olan ve acı içinde çığlık atan bir adamın hızla çürüyen bedenini bulduğunda irkildi, boğazında safra yükseldi. Derisi kemiklerinden ayrılıyordu.

"Oh, bu çok mide bulandırıcı." Evie eliyle ağzını kapattı.

"Benim yanımda çalıştığın süre boyunca çok daha grotesk şeyler gördüğün kesin," dedi Kötü Adam, gözlerini şeften ayırmadan, fazlasıyla gerçekçi bir şekilde.

Evie başını sallamadan önce kuşkuyla, "Bu onu daha az grotesk yapmaz," dedi. Derisi boyunca korkunç bir his karıncalandı. "Şef, efendim. Biz-"

"Evet! Belli ki!" dedi Kötü Adam, bir anlık dikkat dağınıklığından dolayı şaşırmış ve sinirlenmiş görünüyordu. Kadını kolundan tutup önüne iterek hareket etmesi için bağırdı. "Git!"

"Pekâlâ!" Evie kızgınlıkla gözlerini devirerek bağırdı. Kamuoyuna rağmen kendini yönetebiliyordu. "Biri nasıl dışarı çıktı?" diye seslendi. Canavarın rengini yakalamaya çalıştı ama karanlıkta bunun hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı.

Ya ikisi de kaçtıysa?

Kötü Adam'ın onu yakından takip ettiğini ve daha hızlı hareket etmesi için bağırdığını hissedebiliyordu. Eski tahtaların gıcırtısını duyduğu anda nedenini anladı. Şef'in nefesi arkalarındaki köprüyü kalas kalas yiyip bitiriyordu. Ta ki her şey gıcırdayana kadar ve sonra düşmeye başladılar.

Tahtayı bir merdiven gibi kavrayan Evie, düşerken kavrayışının altında kıymıkların koptuğunu hissetti, sonra uçurumun kenarından geriye kalanlara çarptı, uçlarındaki ipler can havliyle tutundu. Evie aşağıya baktı ve rahatlayarak nefes verdi.

Patronunun daha uzakta ama hâlâ orada bir tahtaya tutunduğunu gördü. "İyi misin?" diye bağırdı, bu sırada irkilmemeye çalışıyordu.

Ellerindeki yeni iyileşmiş yaraların birkaç yerde yeniden açıldığını hissetti.

"Harika. Sanırım buradayken piknik yapacağım," diye seslendi her zamanki kuruluğuyla.

Evet, iyiydi.

Evie başını salladı ve yolun geri kalanını tırmanmak için döndü. Tepeye ulaştığında, çürüyen etin kokusu havaya yayılırken gülümsemesi kayboldu.

Bu bir katliamdı.

Cesetler etrafa saçılmıştı, kemiğe kadar çürümüş cesetler. Hâlâ hayatta olan birkaçı, derileri etlerinden damlarken çığlık atıyordu. Evie kendini bakmaya zorladı, yüzlerden birinin Blade olmaması için yalvardı ya da... İyi, onlardan birinin Rebecka Erring olmamasını tercih ederdi.

"Bu erkek," dedi Kötü Adam omzundan, sessiz bir öfkeyle gökyüzüne bakarken, büyük bir şey yere çarpınca gözleri kısıldı. Düşen gümüş eşyaya doğru ilerledi. Bu, şefin ayak bileği kelepçesiydi; zincirdeki kırılmanın temiz çizgileri, kırılmaktan ziyade kesilerek serbest bırakıldığının açık bir göstergesiydi. "Biri onu serbest bırakmış."

"Bizi buraya getiren kişi." Evie iç çekti. "Bu

bir tuzaktı." Kötü Adam alay etti.

Ama önce yakalamaları gereken bir yaratık varken bunu kimin yaptığını düşünecek zamanları yoktu. "Erkek neden dişiyle birlikte kalmıyor?" Evie, bir ucu başka bir ağacın dallarına takılmış, belli bir açıyla uzanan dev bir ağacın altına sığınarak sordu.

Patronu da hemen ona katıldı. "Dişiler daha akıllı, daha stratejik. Erkekler genellikle içgüdüleriyle hareket eder. Şu anda tek bildiği kafese kapatıldığı. İşler yoluna girecek.

Eşi hâlâ kafesteyse daha da kötü olur." Bu ifadeyi daha iyi düşünmüş gibi görünüyordu çünkü ekledi, "Daha kötüsü görecelidir. İki şef de öfkeye yenik düşmüş bir erkek kadar kötüdür."

"Yani yıkım onun çözümü mü?" Evie gözlerini devirdi ve gevşemiş saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Erkekler," diye alay etti.

"Evet, cinsiyetimin bariz zayıflıklarını daha sonra tartışabiliriz." Kötü Adam'ın gözleri parlıyordu. Siyah gömleğinin omuzları yırtılmıştı ve Evie'nin midesinin bulanmasına neden olan çapkınca bir dekolte veriyordu.

Hem de çok uygunsuz bir zamanda.

"Gushiken!" diye öyle derin bir komutla bağırdı ki, Evie sırtının dikleştiğini, başının neredeyse altında saklandıkları ağaç gövdesine çarpacağını hissetti.

Blade karanlığın içinden çıktı ve onlarla birlikte ağacın altına girdi, kolundan kan akıyordu, kehribar rengi gözlerinde panik vardı. "Merhaba patron. Buraya ne zaman geldin?" diye sordu, rahat ses tonu etraflarını saran kaosla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Gevezeliği bir kenara bırakabilir misiniz? Onu nasıl tekrar yakalayabileceğimize dair bir fikriniz var mı?"

"İlk seferinde ne kadar yardımcı olabildim?" Blade açık açık sordu.

Başka bir çığlık ve çığlık telaşı hepsinin sıçramasına neden oldu. "Yok," diye homurdandı Kötü Adam.

"O halde cevabınızı aldığınıza inanıyorum, efendim." Blade'in kendini beğenmiş rahatlığı, bakışları Evie'nin göz ucuyla yakaladığı bir harekete kaydığında dalgalandı.

"Sana saklanmanı söylemiştim!" Blade, sesinde alışılmadık bir çelik olduğunu söyledi.

Rebecka Erring ağacın altında Evie'nin yanında belirdi,

O kadar hızlı irkildi ki, patronunun göğsüne çarparak geri döndü. "Tanrım, ses çıkar!" Evie elini göğsüne götürdü, kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi ve patron tehlikeli bir şekilde üzerlerinde gezinirken yavaşlamayacağını hemen fark etti.

"Beni bıraktığın ağaçların arkasında daha güvende değildim," diye mırıldandı Becky, Kötü Adam'a kibarca başını salladıktan sonra Blade'e ters ters baktı.

Ama Kötü Adam, bakışlarını çığlık atan parti misafirlerinin etrafında dolaştırırken bunu fark etmedi. "Kız kardeşim. Kız kardeşim buradaydı. O saldırmadan önce." Ve sonra koşmaya başladı.

-Saklandıkları yerden çıkıyorlar.

"Efendim!" Evie çığlık atarak onu takip etmek için hamle yaptı ama Becky'nin omuzlarını sertçe kavramasıyla geri çekildi.

"Otur, seni aptal. Onu ararken senin kendini öldürmen konusunda endişelenmesine gerek yok. Sadece burada kal ve yoluna çıkma."

Bu sözler şefin nefesinin çıplak bedene değmesi gibi yakıcıydı ama Evie bunların doğru olduğunu biliyordu. Kendini bir kaynak haline getirmenin bir yolunu bulamazsa, hızla bir baş belasına dönüşecekti. Belki de zaten öyleydi.

Artık kendini bu kadar küçümseyemezdi. Nihayet eve vardığında, umarım tek parça halinde, Lyssa'yı kontrol edecek, onu bir kez daha yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissedecek ve sonra neredeyse cansız bir şekilde yatağa düşecekti. Ancak o zaman beyninin ona yanlış ya da kötü yaptığını söylemekten hoşlandığı her şeyi derinlemesine incelemesine izin verecekti.

"Şefi yakalamalıyız," dedi Blade kesinlikle, cebinden ipli bir deri ip çıkararak. "Bunu düşmüş birkaç fenerin arasından geçirilmiş olarak buldum, sanırım işe yarayacaktır!"

"İlk seferinde onu nasıl yakaladı?" Evie

diye sordu, Blade ucuna büyük bir ilmek düğümlerken şüpheci bir kaş kaldırarak. "Bu, ışıkları asmak için kullanılırdı. Dev bir vahşi hayvanı taşıyacağını mı sanıyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Blade muzipçe gülümseyerek sordu. "Patron, Tati'ye bir uyku ilacı hazırlatmadan önce muhafızlarına günlerce erkeği takip ettirmiş. Zorlanmışlar ama Keeley'nin bana anlattığına göre, ilacı o şeyin ağzına dökmeyi başardıktan hemen sonra onu uyutmuşlar."

"O zaman elbette!" Bir başka çığlık havayı yararak yanlarındaki ağacı yavaşça erittikten sonra Evie çılgınca gökyüzünü işaret etti. Yaratığın kanatları tepelerinde çırpındı ve diğer yöne doğru yükselirken bir rüzgâr hepsini geriye savurdu, durup soluklanmalarına yetecek kadar uzağa.

"Şu anda uyku taslağım yok!" Blade bağırdı, bir grup insan çığlıklar atarak yanlarından geçerken üçü de geri çekildi, çoğu kanlar içinde ya da yaralıydı. Evie, elbisesinin arkasındaki bir şeye takıldığını hissedene kadar geri geri gitmişti. Hızla döndüğünde, ağaca yaslanmış, kapüşonu yüzüne çekilmiş bir beden gördü.

Blade şaşkın görünüyordu. "Bu adam... kestiriyor mu?"

"Ya da o öldü!" Becky, Blade'in koluna bir tokat attı. "Onu dürtün ve hareket edip etmediğine bakın."

Blade kaşlarını çatarak eğildi, bir dal aldı ve sarkmış figüre doğru uzandı.

Çömeldi ve başını kişinin omzuna doğru hareket ettirdi. Ardından, figür sopa onu dürtmeden önce hareket ettiğinde üç metre havaya sıçradı, yüzünü gizleyen karanlık gölgelerden paslı bir kahkaha geliyordu.

"Ölmedim, sadece biraz daha az canlıyım." Ses Evie'nin duyduğu anda tanıdık gelmişti. Bu yüzden figür kapüşonunu çekip

Arthur'un kanlı yüzü ortaya çıktı, sakalları kırmızıya boyanmıştı. "Ben iyi olacağım. Trystan nerede?"

"Kim o?" Blade rahatsız görünerek sordu. "Sen de kimsin?"

"Partinin ev sahibi o." Evie gözlerini devirdi.

Blade sempatik bir şekilde kaşlarını çattı. "Eriyen insanlar dışında bence her şey çok iyi gidiyor."

"Blade," dedi Evie, Arthur'un yanına çömelip parlak eteğinden bir parça kopardı ve kumaşı başının etrafına sardı. "Kapa çeneni, olur mu?"

Blade arkalarından sessizce, "Tabii, tabii," dedi. "Ben gidip... Şey, bilirsin işte," dedi ve onlardan uzaklaşıp çatışmanın içine dalmadan önce.

Arthur hafifçe öksürdü, dudaklarının kenarından bir damla kan geldi. Bu manzara karşısında Evie paniğe kapıldı; bir zamanlar Trystan'a değer vermiş ve görünüşe bakılırsa hâlâ değer veren bu adam için endişeleniyordu. Ve Trystan bilse de bilmese de patronu için önemliydi.

Elbisesinden temiz bir kumaş parçası daha koparan Evie, onu Arthur'un ağzının kenarına hafifçe tuttu ve Arthur'u rahatsız eden şeyin iyileşmesi için dua etti.

"Çok cesursun." Arthur ona hafifçe gülümsedi, yanaklarındaki kana toprak karışmıştı.

Evie homurdandı. "Pek sayılmaz." En iyi günlerinde bile fevri ve inatçıydı ama cesur muydu? Kendisi hakkında sahip olduğu vizyon için çok ağır bir kelime gibi görünüyordu.

"Senin için çalışıyor olmalı-" Durakladı, gözleri Becky'nin arkasından bakıyordu. Aklında farklı bir yolla Evie'ye dönmeden önce bir şeyi dikkatle tartıyor gibiydi. "Kötü Adam için çalışmak."

Arthur son iki kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu, sanki oğluna uğursuz bir şey demek diğerlerinden daha acı vericiydi.

Acı çektiği yaralar.

"O kadar da korkutucu değil." Evie gülümsedi, Trystan'ın daha yumuşak anlarını zihninde canlandırdığında içinde küçük bir parıltı hissetti.

"Ama öyle." Arthur yine yüzünü buruşturdu ama gülümsedi. Acısında mizah buluyordu.

"Hayatımda hiç kimseden bu kadar korkmamıştım."

Ama Evie onun sözlerinin ardındaki duyguları duyabiliyordu. Korkusu Trystan'dan değil, seçtiği hayatın onu nereye götüreceğinden kaynaklanıyordu.

Onun için korkuyordu ve Evie o kadar etkilenmişti ki, ne yapmak zorunda olursa olsun bu adamı hayatta tutacağına yemin etti.

Tam o sırada Becky'nin nefesi kesildi ve Evie dönüp baktı- Dondu kaldı.

Etrafları, kılıçlarını acımasız bir kararlılıkla çekmiş olan Yiğit Muhafızlar tarafından sarılmıştı.

Ve hiç de kahraman gibi görünmüyorlardı.

Bölüm 44

Kötü Adam

Partinin yıkıntıları arasında çılgınca bir koşuşturmanın ardından, bazıları hâlâ inleyen tanınmaz haldeki cesetlerin üzerinden geçen Trystan, Clare'i fark etti. Kız kardeşini kolundan sertçe çekiştiren Trystan, tek bir hamleyle ikisini de gölgelerin içine soktu.

Titriyordu, elbisesi yırtılmıştı ve sol omzunun askısı yoktu. Bu ona Clare'in umursamaz olduğu ve Trystan'ın başına gelebileceklerden dolayı göğsünün sıkıştığını hissettiği çocukluklarını düşündürdü.

Ama artık büyümüşlerdi. Kardeşlerinin hiçbirinin onun endişesine ya da kaygısına ihtiyacı olmadığını çabuk öğrenmişti.

"Tryst?" Clare'in sesi titriyordu, sanki kardeşinin gerçekten onu kurtarmak için burada olduğundan emin değildi. Ama sonra kendini toplar gibi oldu ve bağırdı, "Baba. Babamı bulmalıyız!"

"Burada ne işin var Clare?" Çok fazla şey hissediyordu, çok fazla. Duygular Trystan'ın zihninin karanlık sınırlarında hiçbir zaman kolayca işlenememişti.

Evie için endişeleniyordu, kız kardeşi için endişeleniyordu, bu karmaşaya kim sebep olduysa çileden çıkmıştı ve Kral Benedict'e duyduğu öfkeyi tarif edecek kelime yoktu.

"Babam beni davet etti!" Clare bağırdı, her zamanki öfkesi alevlendi ve içinde gördüğünü sandığı korku izlerini eritti.

bakışları. "Burada ne işin var senin?" Gözleri dehşet dolu birer tabağa dönüştü. "Bunu sen mi yaptın?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı ve Blade'in koşarak yanından geçtiğini görünce donakaldı. "Gushiken!"

Ejderha terbiyecisi olduğu yerde durdu, ilmekli bir ipi sallıyordu, yüzünden terler boşanıyordu. "Onu neredeyse yakalamıştım, sadece biraz daha yüksekliğe ihtiyacım vardı." Blade, Clare'e baktı ve sanki brunch'ta tanışıyorlarmış gibi gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kız kardeşim." Trystan akıllıca olmasa da onu sahiplendi. Tatianna ve şimdi de Sage dışında ofisteki hiç kimse onun ailevi bağlantılarını bilmiyordu. Hatta kimliğini bile.

"Ah." Ejderha eğitmeninin gözleri aydınlandı. "Merhaba." Adam belli ki bilmemesi gereken bir şey biliyordu, çünkü oynayacak fare bulmuş bir kediye benziyordu.

Trystan'ın her zamanki gibi sabrı tükenmişti. "Clare. Arthur'u bulacağım, sen yolumdan çekil."

"Senden emir almıyorum." Gözlerini devirdi ve Blade'e döndü. "O şeyi alt etmek için uyku ilacına ihtiyacın var, değil mi?"

"I-" Blade Trystan'a baktı, kardeşlerin kavgasına karışmaktan rahatsız olmuştu. "Bu iyi olurdu. Bir tane yapabilir misin?"

Clare eğitmene karşı dudaklarının bir tarafını kıvırdı. "Evet, yapabilirim. Yakınlarda kullanabileceğim bazı bitkiler var, bana beş dakika verin."

İkisi de çalıların olduğu yöne döndü ama tanıdık bir çığlık havayı yırttı ve korkunç, boş bir his kalbini bıçakladı.

Sage.

"Yapmak zorundayım-" Ama sonra keskin bir acı onu delip geçti.

Başını. Dizlerinin üzerine çöktüğünde karanlık noktalar gördü ve son görüntüsü Sage'in gelip onu kurtarmasını beklediğiydi, ama ona asla zamanında ulaşamayacaktı.

Bölüm 45

Evie

"Onları da diğerlerinin yanına koyun," diye seslendi bir Yiğit Muhafız, Evie'yi taşıyan muhafıza, asıl parti yerinden çok da uzak olmayan bir açıklıkta toplanmış, bazıları birbirine sarılmış ve hıçkıra hıçkıra ağlayan bir avuç insana doğru. Arthur onun arkasında tökezleyip inledi ve Evie hemen ona yardım etmek için döndü.

"Sırada kalın!"

"O yaralı!" diye bağırdı ve iri şövalye onu omzundan sertçe kavradığında acı içinde inledi.

"Dayton!" diye seslendi diğerlerinden biri. "Öfkeni dizginle; bu insanlar masum." Ses nazikti ve taktığı kaska rağmen Evie kendini daha sakin hissetti.

Ama sonra başka bir grup insanı ve yanlarında yatan baygın adamı gördü. Yırtık siyah gömleğine ve hareketsiz yüzüne bakan Evie, adamın öldüğünü düşünerek bir çığlık attı. Ama sonra adamın alnından süzülen kanı gördü ve rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Ölmemişti, sadece baygındı.

Evie, bir şövalyenin kendisine söyledikleri yerde kalması için yaptığı çağrıları duymazdan gelerek insan kalabalığının arasından ilerledi. Trystan'ın yanına çöktü ve patronunun alnındaki kana bulanmış bir kilidi fırçaladı. "Efendim?" diye fısıldadı. "İyi misiniz?"

Onun dokunuşu altında hafifçe inledi, göz kapakları bir kez daha hareketsiz kalmadan önce çırpındı.

Becky'nin ortaya çıkması ilk kez hoş bir manzaraydı. "O iyi mi?" Gözleri kocaman açılmıştı ve nefes alış verişi ağırlaşmıştı. "Blade nerede?" diye sordu, başını çevirip onlarla birlikte duran birkaç kişiye daha bakarak. Görünürde yoktu.

"Bundan nasıl kurtulacağız?" Bir şövalye çığlık atan başka bir kadını grubun içine fırlattığında Evie irkildi. "Bunların burada ne işi var?"

"Bu bir tuzak olmalı," diye tısladı Becky. "Tesadüfen burada olmalarına imkân yok. Kral Benedict her kim için çalışıyorsa, hepimizi bunun için burada istemiş olmalı."

"O zaman neden bizi götürmüyorlar?" Evie etrafındaki gruba bakarak sordu. Omuzlarında ve göğüslerinde boyalı gümüş zırhlar taşıyorlardı. Yüzlerinin çoğu, her birinin üzerinde Kral Benedict'in amblemi bulunan boyalı miğferlerin ardında gizliydi. Ama aralarında bir kafa karışıklığı vardı. Onları burada organize eden her kimse, görünüşe göre onları terk etmişti ve guvre yakınlarda gezinirken, şövalyelerin her biri gergin bir şekilde yer değiştirdi.

Evie gergin adamlarla çalışabilirdi; genellikle düzinelerce gelirlerdi.

Arthur topallayarak yanına gitti, çömeldi ve Kötü Adam'ın yüzündeki bir saç telini fırçaladı. "Kötü Adam'ın neye benzediğini bilmiyorlar ve bunu yapan kişi de hiçbir yerde bulunamıyor," diye fısıldadı Arthur. "Birini iyileştirmek için çok zayıfım ama-" Trystan'ın bileğindeki nabzı hisseden Arthur, sıcak gözlerini Evie'ye çevirdi. "O iyi olacak. Yaşam çizgisi hâlâ güçlü. Bir planın var mı?"

Becky de ona bakıyordu. Etraflarında hâlâ bilinçli olan diğer insanlar endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüyor, muhafızlar kadar onlara da dikkat etmiyorlardı. Evie kendini paniğe kapılmış buldu - emirleri veren kişi

Bilinçsiz. Evie'nin işi talimatları takip etmek ve iyi takip etmekti. Acımasız patronu baygınken bir asistan ne yapabilirdi ki?

Çok açıktı, gerçekten. Bu durum ne kadar acımasızlık gerektiriyorsa artık. Evie'nin kendisinin de bir kötü adam olması gerekecekti çünkü burada ölmeyeceklerdi. Bugün ölmeyeceklerdi.

Evie ayağa fırladı ve dudaklarından dramatik bir çığlık döküldü. "Lütfen," diye hıçkırdı. "Bana yardım edin."

Yiğit Muhafızlardan biri bir anda onun yanında belirdi ve ön kolunu eline aldı. Yeşil gözlerini miğferinin aralığından görebiliyordu; rahatsız görünüyorlardı.

"Neyiniz var hanımefendi? Bizden korkmanızı gerektirecek bir şey yok." "Oh, biliyorum." Evie sulu bir gülümsemeyle eliyle

Kötü Adam, babasının ellerinde hâlâ baygındı. "Ama benim kocam." Kelimeyi zoraki söylemişti, sanki paramparça olmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Şövalyenin gözlerindeki rahatsızlık on kat arttı.

Bir kadının gözyaşlarından korkan bir adam mı? Asla tahmin edemezdim.

"O yaralı. Hayatından endişe ediyorum; onu hemen bir şifacıya götürmeliyim." Yanağındaki bir damla yaşı sildi ve sonra şövalyenin zırhını yumruklarıyla kavradı. "Yalvarırım gitmemize izin verin."

Şövalye yavaşça Evie'nin elini zırhından çekti ve sanki Evie'nin histerileri bulaşıcıymış gibi yavaşça bir adım uzaklaştı. "Şövalyelerime buradaki her sivili zarar görmeden geri getirmeleri talimatı verildi. Kocanızı çoktan baygın halde bulduk leydim."

Evie ona şüpheci bir bakış fırlatmak istedi ama kendini tuttu. Şövalyelerin patronunu kafasının arkasında küçük bir çukurla bulduğuna inanması gerekiyorsa, onun oldukça saf olduğunu düşündüğü çok açıktı - eğer

Şef bunu yapmış olsaydı, onun artık bir kafası olmayacağından emindi.

"Tabii ki." Burnunu çekti. "Hepiniz yiğit ve cesursunuz. Daha iyi bilmeliydim. Görüyorsunuz, benim aylık döngüm var."

Şövalyelerden biri boğuldu ve bir diğerinin kılıcını ayağına düşürdüğünden oldukça emindi.

Kadınların gözyaşları erkekleri korkuturdu ama kadın bedeninin işlevleri onları apoplektik nöbetlere sürüklerdi. Gülmemek için kendini zor tutarak devam etti. "Kocam ve ben bir bebek sahibi olmaya çalışıyoruz." Kötü Adam arkasından homurdandı ama Evie bunu duymazdan geldi ve gözlerini ileriye dikti. "Bu yüzden çekirdek şifacıyı görmeye geldik. Ve sonra kocam Kötü Adam'ın Çekirdek'in iyi işlerini bozmak için geldiğini duydu."

Birdenbire yakınındaki tüm şövalyeler alarma geçti, bakışları yakalananların üzerinde gezinmeye başladı, belli ki Kötü Adam'ın şu anda aralarında olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

"Oh, o alçak şeytan burada değil, nazik beyler," diye ısrar etti, askere göz kırparak. "Gök yılanının ilk saldırısından sonra bir korkak gibi kaçıp gitti."

Şövalyeler gergin bir şekilde kıkırdadı ve yönlendirmek için konuştuğu kişiye döndü.

"Lütfen, efendim, benim için gerekli malzemelere sahip değilim.

aylık kurslar... ve benim elbisem beyaz."

Kulak misafiri olan her adam irkildi. Önündeki muhafız bir kez başını salladı, karar verilmişti. "Pekâlâ. Sanırım hepiniz-"

Yüksek sesli bir inilti havaya nüfuz ederek etraflarındaki herkesi ve her şeyi dondurdu. Evie başını yavaşça iniltiye doğru çevirdi, dehşet kızgın bir güneş gibi doğuyordu.

Kötü Adam uyanıyordu ve etraflarındaki şövalyeleri gördüğünde tepkisi her şeyi mahvetmek olacaktı.

Yıkımdan kastı kesinlikle kendilerini esir alanları öldürmeye başlamalarıydı. Serbest bırakılmak ve yalnız bırakılmak yerine, sayıca üstün olacaklar ve muhafızlar Kötü Adam'ı yakalayacaklardı.

Ya da daha kötüsü, onu öldüreceklerdi. Bir şeyler yapmak zorundaydı...

Titreyen bacakları üzerinde kocasına doğru ilerlerken kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, gücü neredeyse onu devirecekti. Göz kapakları kırpışarak açıldığında koyu renk gözleri belirdi, doğrulmaya başladığında kaşları acı ve şaşkınlıkla birbirine çarpıyordu.

Bakışları önündeki gruba sadece bir anlığına, Evie'nin bakışlarındaki ölümcül öfkenin kök salmaya başladığını fark etmesine yetecek kadar uzun bir süre için yerleşti ve kendini onun önüne atarak yakasını yumruklarıyla kavradı. Adamın gözleri açılmadan önce iki kez göz kırpışını izledi.

Dudaklarını onun dudaklarına yerleştirmeden önce gördüğü son şey buydu.

Bölüm 46

Kötü Adam

Trystan rüya görüyordu.

Bu onu şaşırtmıştı, çünkü on yıl önce rüya görme yeteneğini kaybettiğini sanıyordu. Ama işte buradaydı, bir rüya görüyordu ve bu hoş bir rüyaydı.

Evie'nin yüzünü sadece bir an görebildi, sonra yumuşak dudakların kendisine dokunduğunu hissetti. Hayal gücüne göre kadının tadı vanilya gibiydi. Muhtemelen kadının gün boyunca yediği gülünç miktardaki vanilyalı şekerlemeler yüzünden.

Daha önce içten içe kıkırdadığı bir özelliğin şimdi onu inanamayacağı kadar tahrik ediyor olması ona komik geliyordu. Öyle ki gözleri kapandı ve korkunç, dehşet verici şeyler aklından uçup gitti.

Eğer bu sadece bir rüyaysa.

Hızla ayağa kalktı, kollarını ona doladı, parmakları saçlarının yumuşak buklelerini hafifçe çekti. Yavaşça çekiştirdi, dudaklarından bir nefes kaçtığında neredeyse inliyordu ve başını eğerek onu tamamen tadabildi.

Dudaklarını yaladı, ellerinden biri beline doğru indi ve onu umutsuzca daha da yaklaştırmaya çalışarak sıktı. Boğazının arkasından çıkardığı küçük sesler neredeyse onu çözüyordu. Hiçbir zaman hayal gücü kuvvetli bir adam olduğunu düşünmemişti ama kızın ona tutunma şekli, tatlı ama şiddetli ve öpücüklerinin ardındaki tutku... Bu onu mahvetti.

Onu öpmenin gerçekliği, kendi hayal gücünün yarattığı şey karşısında damarlarında dolaşan coşkuyu nasıl aşabilirdi?

Yıkıcı bir anda, Rüya Evie fısıldamadan sadece bir santim önce dudakları onunkilerden çekildi, "Efendim, düşünüyorlar-"

"Şşşt," diye fısıldadı, dudaklarına bir kez daha yavaşça dokunması için onu kendine çekti. Kadın bir süre direndikten sonra bir kez daha adamın ağzına yerleşti ve yanaklarını elleriyle kavradı.

Birinin öksürdüğünü duyduğunu sandı, ki bu bilinçaltının kabalığıydı, ama yine de geri çekildi ve dudaklarının yaklaşmasını izledi, onu kendisine geri getirmek istiyordu.

"Ne diyecektin aşkım?" diye fısıldadı, elini kızın yumuşak yanağında gezdirirken çarpık bir şekilde gülümsedi.

Gözleri umut gibi bir şeyle genişledi. Umut kaybolmadan ve yerini farkındalık almadan önce. "Oh," diye fısıldadı. "Evli olduğumuz konusunda şövalyelere söylediğim yalanı duydun mu? Bu yüzden-"

"Ne?" Başını eğdi, rüya artık bir anlam ifade etmiyordu. İstemiyordu ama Evie'nin ötesine, etraflarını saran kalabalığa baktı. Yiğit Muhafızlar hazırolda durmuş, lazer odaklarıyla onları izliyorlardı. Siviller etrafta toplanmıştı ve Arthur bir köşede kanlar içinde yatıyordu.

Her şey öyle-

Deadlands, bu gerçek.

Düşünmeye fırsat bulamadan ayağa kalktı ve Sage'i de yanına alarak arkasından itti. Gücü derisinin altında kaynıyordu, yok etmek, içini boşaltmak istiyordu. Ama o saldıramadan şövalyelerden biri öne çıktı.

"Size ve eşinize zarar vermek istemiyoruz. O açıkladı

her şeyi." Karım mı? Sage'e doğru baktı ve onun gözlerinin ardındaki sessiz iletişimi okudu.

"Onlara hamile kalmakla ilgili sorunlarımızı anlattım, canım."

Kötü Adam, Sage'den hamile kalmaya çalışmış olsaydı bunu hatırlayacağından neredeyse emindi. Canlı bir şekilde.

"Evet. Anlıyorum."

Sage elini onun elinin içine koyarken rahatlamış görünüyordu. Bundan zevk almayı reddetti.

"Herkes gidebilir." Nazik sesli şövalye kalabalığın arasından çıktı. "Sizi daha fazla korkuttuğumuz için özür dileriz. Ve hepinizi temin ederim ki, şefi yakalamak ve Kötü Adam'ı ele geçirmek için elimizden geleni yapıyoruz."

Kalabalık da Trystan gibi bu güzel konuşmayı hafifçe alkışladı. Denemelerini izlemek hoşuna gidecekti.

Kalabalık dağılırken, Trystan uyandığından beri ilk kez şefin seslerini artık duymadığını fark etti. Ya Blade ve kız kardeşi başarmıştı ya da Kral Benedict aralarındaki savaşın bir raundunu daha kazanmıştı.

Bunu öğrenmeye kararlıydı ama daha kısa boylu bir Yiğit Muhafız'ın Arthur'u omuzlarından tutup kaldırmasıyla hazırlıksız yakalandı. "Mümkün olduğunca çabuk bir şifacıya görünmelisiniz lordum. Lütfen beni bu taraftan takip edin."

Rebecka da Arthur'un yanında, elinde Evie'nin elbisesinden alınmış gibi görünen bir kumaş parçasıyla onu takip etti. Rebecka ve Arthur ağaçların karanlığında hızla gözden kayboldular ve Trystan, krala hesap veren herkese karşı güvensizlik duyarak onu takip etmek için bir adım öne çıktı.

Ama kalabalığı dağıtmış olan şövalye tarafından sözü kesildi. Evie ile konuşuyordu. "Adınız ne demiştiniz leydim?"

Trystan hızla ona doğru bir adım attı ve kollarını omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti. "O alındı," dedi açıkça.

Şövalye kıkırdadı ve miğferini kaldırmaya başladı ama diğer iki şövalye yanına gelince durdu.

Yeni gelenlerden biri eski miğferini çıkardı ve kızıl saçları ortaya çıktı. "Başınıza bakması için sizi diğer şifacıya da götürebilirim lordum."

"İhtiyacım yok-"

"Israr ediyorum," dedi kızıl saçlı yumuşak bir sesle. "Sana ve karına yolu göstereceğim." Arthur'dan farklı bir yöne, ormanın karanlığına doğru döndü. Trystan şifacıya yaklaşana kadar bekleyecek, sonra da bu adamı ortadan kaldıracaktı.

İsteksizce de olsa, Sage'i kendine yakın tutarak onu takip etti, hâlâ dudaklarının onunkilere değdiğindeki karıncalanmayı hissediyordu. Duygularını bastırmak için onlara dokunmak istedi ama bu çok fazla şeyi açığa çıkaracaktı ve zaten duygularının böylesine aleni bir şekilde sergilenmesinden dehşete düşmüştü.

Zirveyi terk eden insanların vızıltısı gecenin içinde kayboldu ve Sage'in bakışları köşeye sıkışmış bir hayvan gibi etrafta dolaşmaya devam etti, herhangi bir kaçış yolu arıyordu. Karanlığın içinden onlara doğru yürüyen başka bir şövalye belirdi.

Miğferi de çıkarılmıştı ve saçlarına serpiştirilmiş grilerin eşlik ettiği yıpranmış bir yüzü vardı. "İşte buradasın," dedi adam gülümseyerek. "Şifacı bu tarafta lordum. Size yardım edeyim." Trystan buna izin vermeyecekti ama adamın kolu Trystan'ın koluna dolandı ve ardından sert bir şey sırtına çarparak onu yere düşürdü.

"Hayır!" Sage çığlık attı. Trystan sese şiddetle tepki verdi, donmadan önce dönüp ayakta durmak için hareket etti

Kızıl saçlı şövalyenin kılıcının ucuna karşı. Kötü Adam, diğer şövalyenin Sage'i arkadan yakaladığını ve bir eliyle ağzını kapattığını gördüğünde neredeyse yerinden kıpırdayacaktı.

"Onu serbest bırakın," dedi Trystan karanlık bir sesle, gücünün artmaya başladığını hissederek.

Kızıl saçlı bıçağın ucunu Trystan'ın göğsünün üst kısmındaki deriye bastırarak bir damla kan akıttı. "Erix!" diye seslendi diğer şövalyeye. "Bayana karşı nazik ol." Ama bunu söylerken sırıtıyordu.

Erix'in Sage'in kulağına doğru eğilip, "Evet, çok nazikçe, elbette," diye fısıldadığını görünce Trystan'ın nefesi kesildi. Sage'in yanağına doğru bir büzüşme sesi çıkardı ve Trystan dişlerini o kadar sert sıktı ki neredeyse kırılacaklardı. Ama Sage bu sözler karşısında ne soldu ne de ağladı; çılgınca çırpınmaya başladı. Kapalı ağzından boğuk öfke çığlıkları geliyordu.

Erix tutuşunu sıkılaştırdı, kolları onu tutmak için mücadele ediyordu. "Sakin ol, hizmetçi kız! Fredrick ve ben sadece ikinize de bazı sorular sormak istiyoruz."

"Peki senin iğrenç elin ağzına dolanmışken bunu yapmasını nasıl bekliyorsun?" Trystan bu küçük maskaralıktan bıkmıştı; gücü beklemekten bıkmıştı. Bu aptalları katletme vakti gelmişti ama Fredrick Trystan'ın kanını donduran bir şey söyleyince durdu.

"Çekirdek şifacısını gözaltına aldılar. Onu bulduğumuzda şuradaki küçük karın da yanındaydı. Biz sadece sizin suç ortağı olmadığınızdan emin olmaya çalışıyoruz."

"Ona yöneltilen suçlamalar neler?" Trystan sordu, gözleri bir an olsun çırpınmayı ve kurtulmaya çalışmayı bırakmayan Sage'e döndü. Fredrick'in tuttuğu bıçak hâlâ derisine saplıydı ama Kötü Adam buna izin verecek, şövalyelerin avantajlı olduklarını düşünmelerine izin verecekti.

Fredrick dudak büktü ve kılıcını Trystan'ın derisinin daha da derinlerine bastırdı. "Bu seni ilgilendirmez-" Erix arkasında çığlık atmaya başlayınca durdu.

"Orospu! Beni ısırdı!" Şövalye elini sallıyordu, derisinde belli belirsiz diş izleri vardı. Bütün başlar Sage'e döndü, o da özgürlüğünü kullanarak çizmeli ayağını Erix'in bacaklarının arasına sertçe soktu. Adam çığlık attı ve devrildi.

Diğer muhafız başını yavaşça çevirip Trystan'a baktı, Trystan'ı tutmak için hâlâ kılıcını kullanıyordu.

Kötü Adam adama gülümsedi ve Kötü Adam'ın eli bıçağı kavrayıp sıkarken şövalyenin bocalamasını izlemekten zevk aldı. Avucundaki keskin kesik hiçbir şey değildi.

Kılıcı diğer yöne itmek için tüm gücünü kullanırken Trystan'ın elinden kan damlıyordu. Sürprizin lütfu ve diğer adamın zayıflığı sayesinde Trystan kılıcı tamamen bir kenara atmayı başardı ve ayağa fırlayarak kanlı yumruğunu şövalyenin suratına indirdi. Şövalye bir gümbürtüyle yere düştü ve Trystan onun üzerine atıldı.

İnsanların neden öfke yüzünden görüşlerinin kırmızıya döndüğünü söylediklerini hiç anlamamıştı. Güçlü bir öfke nöbeti geçirdiğinde görüşü genellikle en net ve en renkli olanıydı.

Yumruğuyla vurdu ve Fredrick'in kafasını mide bulandırıcı bir gümbürtüyle geriye attı, adamın burnundan ve ağzından tatmin edici bir kırmızı renkte kan fışkırdı. Şövalye geriye doğru düştü, yere çarpmadan önce bayılmıştı.

Kötü Adam boynunu bir o yana bir bu yana uzattı ve kılıcını çekerek Sage'e ve hâlâ elleri ve dizleri üzerinde duran diğer şövalyeye baktı.

Erix başını kaldırıp önce arkadaşının kanlı yüzüne baktı.

ve sonra aralarında. "Bize Kötü Adam'ı yakaladığımız söylendi. Çekirdek şifacı! Biz sadece emirleri uyguluyorduk lordum!" Adam her kelimeyi kekeleyerek söylüyor, Trystan yaklaştıkça titriyordu. "Hayır! Hayır, lordum. Biz sadece bir ödül istedik!" Adam hıçkıra hıçkıra ağladı. "Kötü adamı yakaladığımız için."

Trystan kılıcının ucunu adamın gergin göğsüne götürürken kıkırdadı. "Ama korkarım Kötü Adam'ı yakalayamadınız."

Sonraki kelimeleri o kadar sessiz fısıldadı ki Sage bile duyamadı. "Kötü adam seni yakaladı."

Erix'in gözleri büyüdü ve yalvardı, "Hayır, hayır, efendim, size zarar vermek istemedik. Lütfen, lütfen gitmemize izin verin."

"Ona zarar vermek istedin," diye ısırdı Trystan, gücü etrafına yayılmıştı. "Ve bu benim için yeterli."

Sonra bıçağı adamın göğsüne sapladı, kalbini deldi ve onu anında öldürdü.

Trystan adamın cansız bedeninin yere yığılmasını izledi. Göğsü kabaran Kötü Adam, gücünün derisinin altında sızladığını hissetti, kullanılmak istiyordu, adrenalinin acelesi ona doğru pompalanıyordu.

Ama sonunda başını kaldırdığında Sage, Trystan'ın üzerinde durduğu cesetle birkaç metre ötedeki baygın cesedin arasına bakıyordu. Birden kıyafetlerini kaplayan kanın ve bir zamanlar tertemiz olan elbisesine sıçrayan spreyin farkına vararak yana doğru adım attı.

Orada bir yerde bir metafor vardı ve onu bulmaya hiç niyeti yoktu.

"Evie..." Kızın adı, niyetlendiği gibi yumuşak değil, dudaklarında sert ve garip bir şekilde tınlıyordu. Son dileği onu daha fazla korkutmaktı.

Ama kollarını ona doladığında onu şaşırttı.

ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı omzuna doğru, kolları sertçe iki yanında dururken. Ne yapacağından emin değildi. En son ne zaman biri ona sarılmıştı - dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birinin ona sarıldığını hatırlamıyordu.

Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuştu. "Hımm," diye mırıldandı Kötü Adam beceriksizce. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum." Karşı karşıya oldukları tehlikeyi kastetmişti ama onun yerine ellerini hafifçe kucakladı. Yanlış anlamasıyla onu tamamen etkisiz hale getirmeyi asistanına bıraktı.

"Sadece kollarını bana dola," diye talimat verdi, ellerini boynuna götürerek. "Zor değil." Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Elbisemi mahvettin."

"Sana bir tane daha ısmarlayacağım," dedi, kollarını yavaşça daha da yukarı kaldırarak onun sıcaklığını çevreledi, bu jestin sertliği karşısında hayal kırıklığına uğramış ve biraz da utanmış hissediyordu. Zeki bir insandı; şefkatli dokunuşların mekaniğini çözmek bu kadar zor olmamalıydı.

"Güzel." Nefesini onun boynuna doğru verdi, şüphesiz kendi gömleğinden damlayan kırmızı elbisesini daha da ıslatmıştı. Sage geri çekilerek onun kıyafetine baktı ve burnunu kıvırarak hafifçe gülümsedi. "Sanırım sizin de yeni bir gömleğe ihtiyacınız olacak, efendim."

Etraflarını saran dehşetten hiç etkilenmemiş bir halde ona baktı. Sanki onun önünde bir adamı öldürmek yerine bir iş anlaşması yapmış gibi davranıyordu.

Ve ona gülümsüyordu.

Kötü Adam o anda, zihninin kelimeleri reddetmeye çalıştığı tamamen trajik bir farkındalığa vardı. Ama kelimeler oradaydı, o kadar açıktı ki neredeyse komikti.

Ona aşıktı.

Yaptığı onca aptalca, korkunç şeyden sonra,

Hiç hak etmediği bir kadına aşık olmak listesinin en başında yer alıyordu.

Ama onu seviyordu. Bu bir soru ya da ani bir farkındalık değildi. Biliyordu, değil mi? Ona güzel dediği andan beri biliyordu. Sanki aralarında bir bağ vardı, doğrudan kalbinin etrafına sarılmıştı, istediği zaman itme ve çekme gücüne sahipti.

Evangelina Celia Sage onun varlığına işlemişti; gözlerinin kırpışında, gülümsemesinin kırışmasında, paslı ve kullanılmamış kahkahalarında o vardı. Onunla tanıştığı andan itibaren, onu güneş gibi düşündü. Parlak ve canlı, dokunulmaz.

Ama yanılıyordu.

O ışık değildi; renkti. Her biri, onun değersiz gözlerinin üzerinde uhrevi ve parlak bir şekilde dans ediyordu. Etrafındaki dünyanın canlı parıltılarının ve ışıltılarının patlamasıydı, sürekli bir gökkuşağı gibi, yağmurdan sonra değil, yağmur sırasında parlıyordu.

O, asla hak etmediği ama yine de özlemini çektiği her şeydi.

Giysilerindeki kanı, onu daha önce inciten işvereni, kendisine yapılan haksız muameleyi hatırladı ve meşhur tabuttaki son çivi, yankılanan, acı veren o kelimeydi.

Mahvolmuştu.

Ama yine de onu seviyordu.

Ona verdiği tepkiden onun da aynı şeyi hissedebileceğini biliyordu ama bunu teşvik edemezdi, ona herhangi bir gelecekleri olduğu fikrini veremezdi. En azından birlikte değillerdi. Geleceği, büyük olasılıkla, eninde sonunda toprağın altı metre altında olacaktı ve Sage'i de kendisiyle birlikte oraya sürüklemeyi reddediyordu.

Ama şimdilik.

Trystan bir yemin etmeden önce başını onun boynunun kıvrımına doğru eğmek için kendine bir an izin verdi.

Ona asla söylemeyeceğini.

Bölüm 47

Evie

Trystan kollarını indirip bir adım geri çekildi ve ikisi de birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydi. Her ikisi de topallıyordu, yıpranmıştı ve kan içindeydi.

"Oh, iğrenç." Evie burnunu kıvırarak başını elbisesine bulaşan kandan uzaklaştırdı. "Bu kadar... etkili bir şekilde öldürebildiğinin farkında değildim." Çenesine vurdu. "Malikanenin fuayesindeki küçük kafa koleksiyonun gibi daha dramatik bir yetenek tercih edeceğini düşünmüştüm."

Sırıtarak başını sallayan Kötü Adam, gözlerinde şeytani bir parıltıyla ona doğru döndü. "Kötülük bir sanat biçimidir."

Kötü Adam daha sonra dönüp partinin açıklığının kenarına doğru yürüdü, parıldayan büyülü ışıklardan birini kaptı ve düşmüş bir dalın ucuna yapıştırarak derme çatma bir meşale yarattı. "Gidelim mi?" diye sordu.

Evie kolunu onun kolunun arasından geçirdi ve kavradı. "Evet. Babanı bulmak zorundayız." Adamın pazuları kadının dokunuşuyla esnedi ve kendini toparlayıp ileriye doğru yürümeden önce adımlarını bir anlığına durdurdu.

Evie'nin iletişim kurma biçimi her zaman çok fiziksel olmuştu. Sarılmak, elini tutmak ya da omzuna nazikçe vurmak dünyada en çok sevdiği şeydi. Evie zihninin kıvrımlarında her zaman insanlardan çok farklı hissetmişti ama dokunmak onu asla yanıltmazdı. Sarılmak birini önemsediğiniz anlamına gelirdi, el ele tutuşmak

onları yakın istediğin anlamına geliyordu ve-

Patronuyla neredeyse bunların hepsini yapmıştı... öpüşmek de dahil.

Kötü Adam böylesine utanç verici bir oyuna gelmek zorunda kaldığı için dehşete düşmüş olmalıydı. Kendini onun üzerine attığı için hissettiği suçluluk duygusu, ona verdiği rahatsızlık midesini bulandırıyordu.

Ama Evie dehşete rağmen itiraf etmek zorundaydı, sadece bir anlığına hatırlamak için kendine izin verdi... Kötü Adam rol yapmakta çok iyiydi. Bir saniyeliğine gariplikten uzaklaşıp sadece öpücüğün kendisine odaklandığında, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılmaya başladı.

İyi öpüşüyordu, ama tabii ki öyleydi. Çekici katiller her zaman iyi öpüşürdü; bu deyimi daha önce duyduğundan emindi. Ya da belki de bunun gerçekleştiğini hayal ettiği birçok gündüz rüyasından birinde uydurmuştu.

Patronunu öpmeyi hayal etme, Evie!

Ayrıca, onun o iğrenç şövalyeleri yok edişini izlerken neredeyse bir masal kızı gibi kendinden geçtiğini, hatta bundan biraz zevk aldığını düşünmeyeceğine söz verdi.

Evie yaklaşık altı aydır Trystan için çalışıyordu ama onun yapabildiği ve çok iyi kontrol edebildiği şiddetin sadece küçük bir kısmını görebilmişti.

Ancak, kelimenin tam anlamıyla üzerine püskürtüldükten sonra bile, iğrenç bir kelime oyunu kastedilerek, ona karşı farklı hissetmedi.

Belki de yapmalıydı ama yapmadı. Ve sırf yapmanız gerektiğini düşündüğünüz için bir şey yapmak çok saçmaydı. Bu yüzden onun koluna sıkıca yapıştı, kendisini silkelemesini bekledi ve umutsuzca diğer şövalyelerin nerede olduğunu aradı.

Arnold'u almıştı.

Ağaçların arasından ilerlemeye devam ettiler ama o kolunu hiç çekmedi.

"Kaybolduk."

"Kaybolmadık."

Evie sesini kalınlaştırdı ve kendini daha uzun göstermek için omuzlarını geriye itti. "Ben bir erkeğim. Yol soramam."

Kötü Adam kaşlarını çattı, kafasının içinde bir şeylerin çözülmesinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Haklısın, küçük kasırga. Gecenin köründe Hickory Ormanı'ndaki en yakın kişiyi bulmalı ve 'Selamlar! Asistanım ve ben ayrı yaşadığımız babamı arıyoruz çünkü kendisi Valiant Muhafızları tarafından gözaltına alındı. Gördüğünüz gibi, onun Kötü Adam olduğunu düşünüyorlar. Oysa Kötü Adam aslında... benim."

Evie sert bir yanıt vermek için ağzını açtı ama o devam etti.

"'Oh, ve guvre olarak bilinen nadir, ölümcül derecede tehlikeli bir canavar gördünüz mü? Bir tanesini kaybettik.'"

Evie gülerek onun kolunu sıktı ve Kötü Adam aniden yürümeyi bıraktı. Adam dönüp ona baktı, elindeki fener yüzünü aydınlatıyordu ve Evie'nin midesi bulandı. Adam bir şeyler söylemeye başladı -göz teması kurmadığından Evie kelimelerin ortak öpüşmeleriyle ilgili olduğunu biliyordu- ama henüz pişman olduğunu duymaya hazır değildi.

O da hemen söze girdi: "Ailen seni çocukken tiyatroya götürdü mü? İstediğin zaman oldukça teatral oluyorsun."

Evie dilini şaklatıp yoluna devam ederken şaşkın şaşkın bakıyordu. "Atınız kaçmış olmalı, onu şimdiye kadar bulmuş olmalıydık."

"Bensiz gitmez."

"Bu bir at. Yemek ve su isterler." Evie ayaklarının altındaki zeminde bir düzensizlik hissetti ve Kötü Adam'ın elindeki feneri hızla aldı. "Toynak izleri." Bir sürü, yani birden fazla atın ayak izleri. İnsan ayak izleri de vardı.

"Lanet olası atımı aldılar." Kötü Adam burun kemiğini sıktı.

"Sorun yok, efendim." Bunu söyledi çünkü bunun gerçekten atla ilgili olmadığını biliyordu, en azından tamamen değil. Onun eğilip Arnold'ın bornozundan bir parça almasını izledi. "Onu geri alacağız ve bunu onlara ödeteceğiz."

"Sanırım Bayan Erring için de endişelenmeliyiz, çünkü o da onlarla birlikteydi."

Evie elini umursamazca salladı. "Oh, ona bir şey olmaz. Kötülük asla ölmez."

Kötü Adam homurdandı ve ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettiler. "Senin ağzından tanrıların kulaklarına, Bilge."

Ötedeki çalılıklardan gelen bir hışırtı onları durdurdu. Kötü Adam kılıcını çekti ve savunma pozisyonunda havaya kaldırdı. "Geri çekilin."

"Muhtemelen bir kemirgen ya da onun gibi bir şeydir," diye fısıldadı Evie.

Birden, dallar Becky'yi ortaya çıkarmak için ayrıldı, darmadağınıktı ve gözlerinde vahşi, çılgın bir bakışla tökezleyerek ilerliyordu.

"Oh, şuna bak. Haklıymışım," diye söylendi Evie ama sonra kadının durumunu görünce nefesi kesildi. Hemen Becky'nin yanına koştu ve titreyen omuzlarına dikkatli bir kol yerleştirdi. "Ne oldu böyle? İyi misin?"

Becky, Evie'nin ellerinden birini tutarak onu daha da korkuttu. Ona ne yapmışlardı? Ve neden birinin Becky'ye zarar vereceği düşüncesi onda bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyordu?

Ne garip bir gün.

"Onlar-" Sertçe yutkundu. "Şefin sesini duydular ve çekirdek şifacıyla birlikte atlardan ikisine binip gittiler. Beni bindirdikleri at yeterince hızlı hareket etmiyordu, bu yüzden beni tutan şövalye beni üzerinden attı."

Evie, Becky'nin elbisesindeki kir ve gözyaşlarının yanı sıra yüzündeki morlukları görünce gözleri büyüdü. "Hareket halindeyken mi?" diye bağırdı.

Eğilip bileğindeki kılıftan bıçağı aldı ve Becky'nin çıktığı yöne doğru tepindi. Evie üç adım atmıştı ki patronunun kollarından biri beline dolandı ve onu geriye doğru çekti.

"İyi eğitimli birkaç kraliyet muhafızına karşı bir asistanın biraz adaletsiz bir dövüş olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Kendimi gayet iyi idare edebilirim." Adam onu yüzüne doğru döndürürken Evie gözlerini kıstı.

Trystan'ın bakışlarının karanlık derinliklerinde bir pırıltı parladı. "Senin için endişelenmiyordum."

Evie homurdandı ama onun bakışlarını tutarken ağzının bir tarafının yukarı kalkmasını engellemek imkânsızdı. Becky öksürdü ve Evie bir tür düşmanı olan Becky'nin patronuna ay gözüyle baktığını fark etti.

Becky'yle yüz yüze geldiklerinde Evie'nin yanaklarında sıcaklık kabarmış, yüzünde şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifade belirmişti. "İkinizin arasında neler oluyor-" Nefes nefese kalırken kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Tanrılar bana yardım etsin. Bunların hepsi o küçük öpücük yüzünden mi?"

Evie ve Kötü Adam'ın her ikisi de kekeleyerek, tökezleyerek iddiayı reddettiler.

"Kesinlikle olmaz!" Evie ağzından kaçırdı.

"Bunların hepsi devam eden ve parlak bir stratejik planın parçasıydı." İkisi de kollarını sallarken birbirlerine çarptılar.

Becky topallayarak gelip bir ağaca yaslanırken yüz ifadesi değişmedi. "Sanırım ikinizden de yeterince çektim."

Kötü Adam tek bir buyurgan kaşını kaldırdı. "Affedersiniz, Bayan Erring?"

Becky yere çökerken iç çekti, başı ellerinin üzerine düştü. "Çekirdek şifacıyla birlikte gittiler. Binekleri hızlıydı, yani şimdiye çoktan gitmişlerdir. Tahminime göre muhtemelen çoktan Işıldayan Saray'a dönmüşlerdir."

"Bugün iyi haberlerle dolusun," dedi Evie ısırmadan, Becky'nin çıplak kollarını ısıtacak bir şeyler arıyordu. "Seni Tatianna'ya götürmemiz ve Blade'i bulmamız gerekiyor."

Çalıların arasından gelen bir başka hışırtıyla hepsi doğruldu ve aynı derecede tanıdık koyu renk gözleri olan esmer bir kafa belirdi. Clare. Korkmuş ve diğerleri gibi umutsuzca dağılmış görünüyordu. "Evet, onu yakaladık."

Kötü Adam ona bön bön baktı. "Nasıl olur da-"

"Bize fazla güvenmeyin," dedi Clare, sesi bitkin geliyordu. "Kendini bir ağaca doladı, bu yüzden onu kolayca vurabildik. Bulduğum yaprakları büyümle birleştirdiğimde çok daha güçlü oluyorlar." Uzun, sıska parmaklarını esnetti ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı.

Cebinden arayanın kristalini çıkardı ve konuşmadan önce elinde parlamasını bekledi. "Arabayı getirin ve çabuk olun!"

"Blade nerede?" Becky sordu.

"Şurada şefi izliyor." Clare yan tarafı işaret etti. Geri döndüğünde üçüne de şaşkın bir ifadeyle baktı. "Babamın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Trystan'ın yüzü, çenesindeki kaslar dışında bomboştu.

hafifçe sıkıyor.

"Nerede o, Tryst?" Clare panikle sözcükleri diken diken ederek konuştu.

Patronu nihayet, "O alındı, Kötü Adam olarak... varsayıldı," demeden önce birkaç kalp kırıcı vuruş geçti.

"Seni piç!" Clare bağırarak ona doğru koştu ve yumruklarını onun göğsüne vurdu. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin! Babamız öldürülebilir ve bu tamamen senin suçun olur!"

Evie'nin kalbi kırıldı, onun sertleşmesini ve kız kardeşinin yumruklarının her vuruşunu göğsünde hissetmesini izledi. Clare'in yavaşlamasını beklerken kolları iki yanında bağlı kaldı. Başı göğsüne düşene kadar yumrukları giderek daha yumuşak bir hal aldı. "Ya ölürse, Trystan?" Clare'in sesi kesildi. "Ya ölürse?"

"Yapmayacak." Bu bir güvence değildi; bir yemindi.

Clare geri çekildi, dudakları hâlâ büküktü ve gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Clare sessiz kaldığında, Kötü Adam hepsine başıyla selam verdi ama hiçbirinin gözlerine bakmadı. "Biraz at bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum. Kötü Niyetli Muhafızlar gelene kadar Blade ile kalacağım."

Kötü Adam on dakika sonra iki atla yeniden ortaya çıktı. "Hepiniz geceyi malikânede geçireceksiniz," dedi. Evie, Clare'in tartışmaya bile kalkışmadığını, sadece robot gibi bir ata bindiğini ve Kötü Adam'ın kız kardeşinin yanına kaldırdığı Becky için ellerini uzattığını fark etti.

"İyi olacak mı?" Evie her halükârda endişelenmemiş gibi görünmeye çalışarak sordu.

"O iyi olacak, Sage," dedi içtenlikle.

Evie başını salladı, keşke onlarla birlikte malikâneye gidebilseydim, babasını nasıl kurtaracağını düşünürken Trystan'ın yanında kalabilseydim diye düşündü. Bu dilekleri hemen ardından göğsünü parçalayan bir suçluluk duygusu takip etti. Kendi ailesinin ona daha çok ihtiyacı vardı.

"Eve gitmem gerekiyor." Evie iç çekti.

Patronu bir an için kaşlarını çattı. "Nasıl istersen öyle yap, Sage. Sadece

-" Sertçe yutkundu, sonra uzandı ve onu ikinci atın sırtına kaldırdı. "Sadece dikkatli ol."

Evie başını salladı, birden elleriyle ne yapacağından emin olamadı. Endişeyle aşağı uzandı ve dizginlerle oynadı. "Yapacağım. Ve endişelenmeyin, efendim. Babanızı kurtaracağız."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sage, kötü adamlar insanları kurtarmakta pek becerikli değildir."

"Beni kurtardın," diye fısıldadı ama adam gitmişti, çoktan geceye doğru adım atmaya başlamıştı, sanki onu evinde karşılıyorlarmış gibi gölgelerin arasına karışmıştı. Göğsü sıkıştı ve kendi kendine mırıldandı, "Sanırım benimle bir atı paylaşma fikrinden hoşlanmadı."

Evie atını eve doğru yola çıkarırken Becky'nin nefesinin altından, "Aptallar. Hepiniz aptalsınız."

Kadın dürüst değilse hiçbir şey değildi.

Eve, ailesinin yanına dönerken Trystan'a doğru bir çekim hissetti ve iki dünyası arasındaki bu çekimin sonunda onu parçalayan şey olup olmayacağını merak etti.

Bölüm 48

Evie

Evie'nin yastığı başının altında değildi.

Pencereden gelen kuş cıvıltıları sabahın geldiğini işaret ediyordu ama o kendi yatağında değildi. Dün geceki olaylar, ailesinin rahat oturma alanındaki küçük kanepede, küçük bir battaniye ve gecenin bir noktasında artık başının altında olmak istemediğine karar veren bir yastıkla sızdığı gerçeğiyle birlikte hızla geri geldi.

İnleyerek ona doğru uzandı ve bir insan kafası hissettiğinde neredeyse bağırıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Evie, kız kardeşinin yanında durduğunu gördü, aralarında dumanı tüten bir fincan sıvı vardı. "Sana çay yaptım," dedi gururla, Evie'nin kalbi kırıldı.

Yavaşça doğruldu, vücudu protesto çığlıkları atıyordu. Kısa eve dönüş yolculuğundan dolayı uyluk kasları ağrıyordu, ata binme hareketlerine alışık değildi. Geri döndüğünde kulübe sessizdi, komşusu kanepede örgü örüyordu. Evie yaşlı kadını minnettar bir teşekkür ve Evie'nin bir önceki haftadan kalan maaşının dörtte biriyle evine gönderdikten sonra, yatağına gidecek enerjiyi kendinde bulamamıştı.

Kanepeye yığılmıştı, üzerinde hâlâ önceki geceden kalma elbisesi vardı, yırtılmış ve kurumuş kanla kaplanmıştı. Bunu fark ettiğinde Evie'nin yüzü kızardı ve battaniyeyi kendine doğru çekti ama artık çok geçti. Battaniye Lyssa'nın sıçramasına neden olacak kadar aşağıya kaymıştı, koyu renk bukleli başı da onunla birlikte zıplıyordu.

"Elbisene ne oldu Evie?" Kız kardeşinin gözleri dehşetle açılmıştı.

"Dün gece başım biraz belaya girdi ama ben iyiyim, önemli olan herkes de öyle," dedi ve bunun yeterli olduğunu umdu.

Lyssa hâlâ endişeli görünüyordu, bu da Evie'nin irkilmesine neden oldu ama başını salladı ve Evie'ye dumanı tüten kupayı uzattı.

"Bu iyi mi?" Evie korkuyla sordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kız kardeşinin tek ebeveyni olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve bunun başlangıçta çok iyi bir iş olduğundan emin değildi. Babasının çabaladığını biliyordu ama hastalanmadan önce Lyssa'nın yetiştirilmesiyle çok az ilgilenmişti ve şimdi sadece onu eğlendirmek için girip çıkan bir figür gibi görünüyordu.

"Evet, öyle," dedi Lyssa, gözleri açık bir şekilde.

Evie çayı yudumlarken gülümsedi ve hemen tükürdü. "Lyssa, bu berbat." Dilindeki acı sirke tadını keserek öksürdü.

"Oh! Dün çaydanlığı temizledim. O yüzden olabilir mi?" dedi kız kardeşi sahte bir masumiyetle.

"Sirke mi kullandın?" Evie gözlerini kısarak ellerini saldıracakmış gibi havaya kaldırdı ve Lyssa kıkırdamaya başladı.

Evie onu gıdıklamak için eğildiğinde "Hayır!" diye çığlık attı. İkisi de ağlayana kadar güldüler ve üstünlüğü ele geçirmek için yerde yuvarlandılar. Evie daha iriydi ama Lyssa'da her şeyi başarabileceğine inanan bir çocuğun amansız kararlılığı vardı; bu Evie'nin pes etmesi için yeterliydi.

"Teslim oluyorum! Sen kazandın!" Sesi sevinçten boğuklaşmıştı ve Lyssa'nın bir kez daha elbisesindeki kana baktığını görünce gülümsemesi kayboldu.

"Kimsenin yaralanmadığına söz veriyor musun?" Lyssa kuşkuyla sordu.

"Önemsediğin hiç kimse." Gerçeğe çok yakındı.

kabul edebilirdi, çünkü dün gece pek çok insan ölmüştü ama bunu Lyssa'ya söylemek anlamsızdı; Evie kız kardeşinin böyle bir tehlikeye yaklaşmasına asla izin vermezdi. Hainin notu onun için evlerinde, yatak odasında bıraktığını düşündü ve ürperdi.

Lyssa bu ince hareketi gördü ve kaşlarını çatarak "Sorun ne?" diye sordu.

Evie doğru kelimeleri bulmaya çalışarak dudağını ısırdı. "Çalıştığım malikanede başıboş bir fare var ve korkunç bir şey. Yemekleri yiyor, eşyaları kırıyor, kediyi kızdırıyor ve ne yaparsam yapayım onu yakalayamıyorum."

Lyssa parmağının ucuyla çenesine dokundu. "Doğru yerlere mi bakıyordun?"

"Olabilecekleri her yerde," dedi Evie başını sallayarak. "Peki ya olamayacakları her yerde?"

Kelimeler çan gibi çaldı.

Lyssa haklı mıydı? Evie en belirgin yerlere bakmaya çok mu odaklanmıştı? Kendi gözlerinin önündekine gerçekten bakamayacak kadar liste yapmaya mı odaklanmıştı?

"Bence okula gitmeyi bırakmalısın. Bu seni çok zeki yapıyor. Bundan hoşlanmıyorum." Evie omzunu Lyssa'nın omzuna çarptı. "Bu sabah babama baktın mı?"

Lyssa kirli sıvı dolu bardağı aldı ve Evie de onu mutfağa kadar takip ederek bardağı pencereden dışarı attı. "Yaklaşık on dakika önce yürüyüşe çıktı. Kendini zinde hissettiğini söyledi...ya da belki de tazelenmişti? Her neyse, seni uyandırmak istemedi."

Evie'nin kalbi bu haberle biraz daha hafifledi. "Buna sevindim." Başını çevirdi ve saate bir kez daha baktı. "Saat on mu yazıyor!" Evie bağırdı, ofisin geri kalanının bugün izinli olduğunu hatırlarken

Kötü Adam haini arıyordu ama Evie kesinlikle aramamıştı.

"İşe geç kaldım!" diye bağırarak üstünü değiştirmek için odasına doğru fırladı. Evie kapıyı yarılamıştı ki dönüp kız kardeşine baktı. "Sen de okula geç kaldın," dedi şarkı söyler gibi bir sesle ve Lyssa'nın inlemesine neden oldu.

Gülümsedi. Belki de yedek ebeveyn olarak iyi bir iş çıkarıyordu.

Ancak kirli ve hasarlı elbisesini omuzlarından çekip kolunun üst kısmındaki büyük bir çürüğü ortaya çıkarınca gülümsemesi sekteye uğradı. Dün gece Şef'in zehri altında ezilenleri hatırlayınca ürperdi; etleri sadece morarmakla kalmamış, kemiklerinden de ayrılmıştı.

Giyinmek için acele ederken midesi bulanıyordu, hainin onları yenmeye devam etmesinden rahatsızdı ve bir sonraki adımda ne tür bir zarar verecekleri belli değildi.

Bölüm 49

Evie

Evie saçı başı dağılmış bir halde ofise girdiğinde Becky çoktan masasına oturmuş, hararetle bir şeyler karalıyor ve muhtemelen bir yavru köpeğin ölüm fermanını imzalıyordu. Kadın dirseğini öne doğru hareket ettirdi ve karnını tutarak yüzünü buruşturdu ve Evie hızlı bir sempati duydu.

Becky'nin masasına doğru yürüdü ve gözlüklü kadın başını kaldırana kadar parmaklarını sıktı.

"Ne?" Becky sordu.

"Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Becky, maaş bordrosu için imzalamakta olduğu çek yığınına dönüp bakarak. "Tatianna tamir etti."

"Genelde öyle yapar," dedi Evie, kendini sarsılmış hissederek.

"Her zaman." Tatianna'nın sıcak sesi içeri süzülüp kolunu Evie'ye doladığında duyuldu. Şifacı bir şekerleme gibi görünüyordu; açık pembe elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve belinin altında kabarık fırfırlar oluşturuyordu. Saç örgüleri Evie'nin o güne kadar gördüğü en büyük pembe fiyonkla arkadan bağlanmıştı.

"Görünüyorsun-" diye başladı Evie ama Becky bitirdi. "Pembe."

Tatianna kaşlarını çattı. "Ben hep pembe giyerim."

"Ve çok güzel," diye ekledi Evie destekleyici bir gülümsemeyle.

"Ve çok pembe," dedi Becky, Tatianna'nın elbisesine sanki diğer kıyafetlerine de bulaşacak bir hastalıkmış gibi bakarak.

"Bir kız bu kadar şüpheci olmadan güzel görünemez mi?"

Bir kızın

Clare patronun ofisinden çıktığında şifacı kaşlarını çattı ve kaskatı kesildi.

Hem Evie hem de Becky Tatianna'nın gözlerini çelimsiz kadına dikti. "Ohhhh," dedi Evie kelimeyi uzatarak ve Tatianna'nın kıyafetini tekrar taradı. "Şimdi anlaşılıyor."

Şifacı gözlerini ikisine de dikti. "O kadın buradayken hiçbir şeyin anlamı yok. Onun gitmesini istiyorum."

Clare onlara doğru bakınca Tatianna hızlı ve düşüncesizce mırıldandı: "Yayım düz mü?"

Evie güldü ve Becky gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Şifacı ne söylediğini fark ettiğinde ikisine de öfkeyle baktı. "Hiçbir şey söylemeyin."

Clare onlara doğru süzüldü, koyu renk gözlerini ve saçlarını tamamlayan açık mavi elbisesiyle ruhani görünüyordu. Önlerinde durdu, Tatianna'ya bir göz attıktan sonra ilgisizmiş gibi başka tarafa baktı. Ama Evie, Clare'in yanaklarındaki kırmızı rengi gözden kaçırmadı.

"Merhaba," dedi Clare, sesi yumuşaktı. "İkinizle konuşmayı umuyordum." Solgun eliyle Evie ve Tatianna'yı işaret etti. "Belki de odanızda, Tati?" Clare sert ve kararlı bir ifadeyle ona baktı.

Tatianna'nın gözleri bir şeyin farkına varmış gibi açıldı ve "Ah evet! Gidelim, Evie."

Havada birdenbire Evie'yi huzursuz eden gergin bir enerji belirdi, sanki bu ikilinin işleri yalnız halletmeleri gerekiyormuş gibi... "Beni istediğine emin misin-"

Tatianna Evie'nin kolunu kavradı, gözleri açıkça, "Eğer gemi batıyorsa, sen de benimle birlikte batıyorsun," diyordu.

Evie gözlerini kırpıştırdı. Aptal tekneler. Sonra yüksek sesle, "Tamam... Gidelim." dedi.

Şifacının odasına giden koridora doğru ilerlerken Tatianna kolunu Evie'nin koluna doladı.

Clare odaya ikisinden önce, sanki o odanın sahibiymiş gibi girdi. Tatianna'nın buna tepkisi tam da Evie'nin beklediği gibi oldu: kabaran bir öfke. Gözlerini deviren şifacı, Clare'in yanından geçerek odanın köşesindeki küçük dikdörtgen kutuya doğru ilerledi.

Evie kafası karışmış bir halde ikisine de baktı. "Ne... Orada ne var?"

Tatianna ona gülümsedi ama bu gülümseme acımasız bir gülümsemeydi. "Korkarım bu canını yakacak, canım."

Ve sonra oldu.

Bölüm 50

Kötü Adam

Ofiste yapılan arama işe yaramamıştı ama artık sorun bu değildi. Trystan üzeri çizilmiş isimlere baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Bu yanlış olmalıydı.

Geçen ay boyunca, tüm çalışan listesinden periyodik olarak isimleri çıkarıyordu. Önce Kötü Niyetli Muhafızlardan birini, sonra Sage'i, sonra Blade'i ve hemen ardından Rebecka'yı eledi. Başından beri onun olamayacağını biliyordu ama kimseye kolayca güvenmeye eğilimli bir adam değildi. Sage hariç.

Kötü Adam siyah masasının üzerinde öne doğru eğilirken sandalyesinin derisi inledi.

Listenin kısa bir "tanıdıklar ve düşman olmayanlar" bölümünde yer alan kardeşlerinin de üzeri çizilmişti. Patlamadan bu yana birkaç muhafızı onları dikkatle izlemişti ve ikisi de şüpheli bir davranışta bulunmamıştı. Görünüşe göre Malcolm o geceden beri, midesini boşaltmak için çalılıklara gitmek dışında meyhanesinden çıkmamıştı. Gizli bir sevkiyat açığa çıktığında liste daha da daralmıştı. Bunu bilen on kişinin biri hariç hepsi yakalanmıştı. Ve şef kaçtığında, listedeki herkes hesaba katılmıştı. Aynı isim hariç hepsi.

Tatianna.

Hayır, o değil. Geçmişini hatırlatan birkaç kişiden biri değil.

yakınlarda olmasının bir sakıncası yoktu.

Çok fazla sır biliyordu ama bu sırların kaç tanesi ona aitti?

Trystan burada oturup bunun üzerine düşünmezdi. Tatianna'yı tanıyordu. Gidip ona şefin kaçışı sırasında nerede olduğunu soracaktı, gecenin büyük bölümünde kız kardeşini teselli ediyor olmasaydı yapacağı şey de buydu.

Ofisinin kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı, Trystan şüphelerinden kurtulmaya çalışırken botları koridorda yankılanıyordu. Bu Tatianna'ydı, hain olmasının imkânı yoktu.

Kapıya yaklaştığında derin bir nefes aldı ve endişelenecek bir şey olmadığından emin oldu.

Tanıdık bir çığlık havayı kirletti ve nefesinin göğsünde sıcak bir acıyla sıkışmasına neden oldu.

Evie.

Trystan son birkaç adımda Tatianna'nın odasının kapısına geldi, kolu zorladı ama yerinden kıpırdamadı. Kilitli kapıya öyle sert vurmaya başladı ki kapı sarsıldı.

Sage'in acısı sanki onu görebiliyormuş gibi etrafını sarıyordu. Derisine batıyor, onu öyle derinden yakıyordu ki bayılacak gibi oluyordu. Trystan omzunu kapının sert tahtasına çarptı ama kapı bir türlü açılmıyordu. "Kapıyı aç, Tatianna!"

Bir çığlık daha.

Çılgınca. Çılgınca hissediyordu. Sanki onun acısını gözlerinin önünde görebiliyordu, yere yığılmıştı. Onun ıstırabını.

"KAPIYI AÇ!" Odunlar yumruklarının altında parçalanıyor, küçük, keskin parçalar acıyla derisinin altına kayıyordu. Ama umurunda değildi.

Büyüsü titreşiyordu ama bir şey onun gücünü engelliyordu - bir koruma. Clare kapıya bir koruma çizmişti. Trystan şimdi binlerce kişinin öfkesiyle tahtaya vuruyordu.

Fırtınalar, korku göğsündeki nefesi kesiyordu.

Zayıf bir ses seslendi, Sage'in sesi: "Trystan."

O anda öfkeden, panikten ve Evie'nin başına gelebilecek binlerce şeyden gözü dönmüştü... Menteşelerin uçup gitmesi ve kapının yere çarpması için bir darbe daha alması gerekti.

Kötü Adam eşiği yavaşça geçti, göğsü kabarmış, yumrukları sıkılmıştı. Gücünün gri sisi odanın içinde süzülerek, dehşet ve korku içinde bakan Clare ve Tatianna'nın üzerine indi. Ağır ağır nefes alarak sahnenin geri kalanını inceledi.

Oda her zamanki gibi görünüyordu, hiçbir şey yerli yerindeydi. Kız kardeşi ve Clare birbirlerinin yanında duruyordu, Tatianna küçük bir kutuyu Sage'e doğru tutuyordu...

Onu gördüğünde gözleri yumuşadı, tek parça olduğu için rahatladı. Ama yerde yan yatmış yatıyordu, tatlı gözleri ona bakıyor, yalvarıyordu.

Ağzından yeni bir çığlık dalgası çıktığında, omuzlarını dikleştirdi ve ona zarar verenleri bulmak için gücünü göndererek etlerini kemiklerinden ayırmaya hazırlandı.

Büyüsünün gri sisi titreşti ama Tatianna ve Clare'in etrafında dönmek yerine Sage'in etrafında döndü. Şimdi gözleri kapalıydı, narin elleri yere sıkıca bastırılmıştı ve tüm vücudu renkli bir acıyla yanıyordu. Trystan tereddüt etmedi. Ona doğru koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve başını kollarının arasına aldı. Yumrukları havaya kalktı, gömleğini kavradı, gözlerinden yaşlar döküldü.

"Tatianna, ona her ne yapıyorsan. DUR." Sesinin çakıllı gürültüsü onu telaşlandırdı ve elindeki kutuyu çarparak kapattı, hızla kilitledi ve bir kenara koydu.

Bir anda Sage onun kollarında gevşedi, tutuşu yumuşadı ve dudaklarından bir iç çekiş döküldü.

"Küçük kasırga mı?" diye sordu, sesindeki endişeyi umutsuzca saklamaya çalışarak.

"Şimdiki zaman," diye mırıldandı göğsüne doğru ve göğsünün daralmasına neden oldu. O iyiydi. Onu kollarında nazikçe kaldırarak muayene masasına götürdü ve odanın diğer tarafındaki suçlu görünümlü kadınlara doğru döndü.

"Gırtlağınızı parçalamadan önce kendinizi açıklamanız için ikinize de on saniye nezaket göstereceğim," dedi Kötü Adam, her kelimesinde saf öfke vardı.

"Yapma lütfen," diye mırıldandı Evie güçsüzce onun yanında. "Zaten midem bulanıyor."

Kötü Adam sözlerini yeniden ifade etmeden önce kısa, sessiz bir duraklama oldu. "Pekâlâ. İkinizin de şimdi açıklamak için on saniyeniz var, sonra boğazlarınızı keseceğim."

"Hemen sonuca varma, Tryst." Clare'in sesi sinirlenmiş gibi çıkmıştı ve Trystan onun boynunu sıkmak istedi. "Ona yardım ediyorduk."

"Ona işkence ederek mi?" dedi karanlık bir sesle, nefes alış verişi sığlaşan Sage'e bakarak. Normalde canlı olan teni solgundu, alnında boncuk boncuk ter vardı ve yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

Ama Sage'in küçük sesi havadaki uçucu gerilimi yarıp geçti. "Doğruyu söylüyorlar." Yavaşça doğrulduğunda hepsi dönüp ona baktı. Trystan ona destek olmak için elini uzattı ve o da minnetle ona gülümsedi. Adamın yüzü kızardı.

"Hançer kutunun içinde." Masanın üzerindeki kutuya doğru başıyla işaret etti. Basit bir ahşaptan yapılmıştı, ön kolundan daha uzun değildi.

"Anlamıyorum." Başını iki yana salladı.

"Sonuçlara atlayarak neredeyse boynunu kırmaktan vazgeçersen sana söyleyebilirim." Clare gözlerini devirdi ve kalçasını eğdi. "Hançer nadir bulunan bir tür bağlama büyüsüyle dolu. Onu kestiğinde kanını emmiş. Bu yüzden ne zaman yanına yaklaşsa acıyor."

"Ve?" Trystan nabzının yeniden yükseldiğini hissederek sordu.

"Clare bu bağdan kurtulmanın tek yolunun artık acımayana kadar kendimi acıya maruz bırakmak olduğunu söyledi," dedi Sage, sesi hâlâ zayıf çıkıyordu. Kendini hasta hissediyordu.

"Yani, sen... bunu yapmalarını sen mi istedin?" Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Sage ellerini sıktıktan sonra esnetti. "Ondan, acıdan kurtulmak istedim."

Ona bakarken dudakları aralandı, bakışlarındaki korkuyu engelleyemiyordu. "Bu çok cesurca," dedi kısık sesle.

Clare ve Tatianna ikisine de baktı ama bakışları birbirlerine yöneldiğinde ikisi de hızla gözlerini kaçırdı. İkisi de her zamanki gibi inatçıydı.

Clare boğazını temizleyerek tekrar konuştu. "Tatianna bu sabah kılıca bakmama izin verdi çünkü çelik benimkine çok benzeyen bir mürekkeple yapılmıştı," dedi Clare, Tatianna'ya hiç bakmadan. "Bıçak bu yüzden neredeyse bilinçli ve kanını yaladığında özünün bir kısmını çalıyor."

Trystan başını salladı; bunu daha önce de duymuştu. "Bu alışılmadık bir şey değil. Savaştaki savaşçılar, varlıklarının bir uzantısı gibi kendilerine bağlı bir kılıca sahip olmaktan büyük fayda sağlayabilir." Kendi kendine gülümsedi.

"Savaşçı" önündeki küçük kadın için uygun bir tanım gibi görünüyordu, zaten ayağa kalkmak için hareket ediyordu.

"Devam etmek istiyorum," dedi Sage, yanaklarına yeniden renk gelirken. "Clare bu sihirle ilgili bir şey olduğunu söylüyor-

tehlikeli ve öngörülemez bir şey. Omzuma gömülmüş, beni saatli bir bomba gibi dışarı çıkarmayı bekleyen vahşi bir büyü olmamasını tercih ederim." Durakladı ve ekledi, "Bunlardan yeterince yaşadım."

Trystan ona hayır demek, devam etmemesi için ısrar etmek istedi. Ama ya kız kardeşi haklıysa? Ya yaranın büyüsü ona hiçbir uyarıda bulunmadan zarar verebilirse? "Eğer dileğin buysa, eminim Tatianna ve kız kardeşim sana yardım etmek için birlikte çalışmaktan çekinmezler."

İkisine de dikkatle baktı ve her biri diğerine bakıp sonunda başını salladı.

"Elbette," dedi Tatianna.

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Clare ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

Liste.

"Tatianna, şefin kaçtığı gece neredeydin?" Şifacı bir adım geri çekilmeden önce gözlerini araladı,

ona baktı ve kahkahalarla ulumaya başladı. "Ben olduğumu mu sandınız? Casus!"

Clare de kıkırdadı ve Evie elini ağzına götürdü. Bu kadınlar onun hayatından yıllar götürüyordu. "Gülüyorsun,

ama şüpheli olarak eleyemediğim son kişi sensin." "Eğer hain ben olsaydım, çoktan ölmüş olurdun, Tryst." Tatianna onun yanaklarını sıkmak için uzandı, ama o elini geri itti. "Şefin kaçtığı gece, ben de

Evergreen Tavernası. Barmene sorabilirsiniz."

Başı, hain hayatını ilk kez zorlaştırmaya başladığında oraya yerleşmiş olan o derin ağrıyla çarpıyordu.

"O zaman seçeneklerim tükendi," dedi yenilmiş bir halde.

Açık kapının olduğu yönden başka bir ses yükseldi. "Ne, uh... Kapıya ne oldu?" Blade kulaktan kulağa sırıtarak içeri girdi.

"Ne istiyorsun, Gushiken?" Bu gün gittikçe kötüleşiyordu.

"Şefler bir şey yapıyor," dedi Blade, Kötü Adam'a sert bir bakış atarak. "Biraz mahremiyete ihtiyaçları varmış gibi görünüyor."

"Ne tür bir şey?" Clare sordu.

Blade elini küçük bir daire şeklinde sallayarak, "Birbirleriyle yeniden tanışıyorlar," dedi.

"Oh," dedi Sage kesin bir ifadeyle. "Zina yapıyorlar."

Trystan'ın ağzından boğuk bir ses çıkarken bakışlarını Evie'ye çevirdi, kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyordu. Dudakları yumuşak, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı...

Bunu bir düşün. Ve öl, diye tehdit etti zihni.

"Harika," dedi Trystan alaycı bir ifadeyle, gözlerini Sage'den kaçırarak. "Ve bunun için bana ihtiyacın var... neden?"

"Ofisin dağılmasını önlemek için sihrini kullanabileceğini düşündüm. Onlar çok... um... hevesliler."

Gözleri sıkıca kapandı. "Hemen geliyorum."

Blade üçüne de başıyla selam verdi ve yıkık kapının arkasında kaybolmadan önce tekrar sırıttı.

Trystan takip etmeye başladı ama kısa bir süre durdu. Arkasını dönmeden, "Döndüğümde asistanım hâlâ ayakta olacak mı?" diye sordu.

"Bizimle güvende," diye güvence verdi Tatianna.

Başını salladı ve ilerlemeye devam etti. Ama Sage'in çığlıkları yeniden başladığında, o durana kadar gücünü birinin içini boşaltmaktan alıkoyabileceğinden tam olarak emin değildi. Sadece bunun bir şef olmamasını umuyordu. Ya da Blade.

Ejderha eğitmeni o anı Trystan'a cesaret verici bir başparmak işareti vermek için seçti ve bunu Sage'in bir başka çığlığı izledi.

Aslında Blade olmasını umuyordu.

Bölüm 51

Evie

"Artık yok."

"Sadece bir kez daha dene," diye yalvardı Evie. Saatlerdir bunu yapıyorlarmış gibi geliyordu ama hançer ona birkaç santim yakındayken ayakta durabilmeye giderek yaklaşıyordu. Bu egzersize ilk başladığında, neredeyse kendi dilini yutarak yerde cenin topundan başka bir şey olmadığı düşünüldüğünde, büyük bir gelişme.

"Yarın tekrar deneyebiliriz. Dinlenmeye ihtiyacın var," diye ısrar etti Tatianna. Gün ışığı azalmaya başlamıştı ve patron hâlâ dönmemişti.

"Evet, sanırım." Evie hüzünle gülümsedi. "Eve gitsem iyi olacak. Kız kardeşimin yemeğe ihtiyacı olacak ve ben de babamı kontrol etmek istiyorum."

"Oh! Aklıma geldi!" Tatianna hemen harekete geçti ve küçük dolap gözlerinden kavanozları ve tonikleri çıkardı. "Eski kitaplarımdan birinde onun için yeni bir tür ağrı iksiri buldum! Gitmeden önce senin için hazırlayacağım. Şimdi otur ve biraz dinlen."

Tatianna bir düğmeyi çevirdi ve köşede tuttuğu küçük ocağı yaktı, şifalı bitkilerin kokusu dar alanı dolduruyordu.

Ve Evie hafifçe gülümseyerek elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Artık hançeri amacına uygun, bir silah olarak kullanabilecek kadar acının üstesinden gelmeye yaklaşmıştı.

Clare yanına oturduğunda, Evie boynundaki bir kasılmaya masaj yaparak gülümsedi. Kadın bir yandan ellerini hafifçe sıkıyor, bir yandan da ayağıyla yere vuruyordu.

"Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Evie içtenlikle. "Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelir."

Clare başını salladı ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Ben çok inatçıyımdır."

"Görünüşe göre geçişlerde de pek iyi değiller," diye espri yaptı Evie.

Clare başını salladı ve gülümsedi. "Kesinlikle." Gülüşü, Evie'nin küçükken perilerin çıkardığını hayal ettiği küçük çan seslerine benziyordu. "Ayrıca ilk tanıştığımızda pek samimi olmadıysam özür dilerim. Yeni insanlarla aram pek iyi değildir."

"Oh." Çok güzel konuştun, Evie.

"Çok utanmıştım. Farkında olmadan Kral Benedict'e yardım ettiğim için." Clare başını kaldırıp dikkatle işine odaklanmış olan Tatianna'ya baktı. "Trystan'ın işlerini yürütme şeklini ya da küçük kan davasını onaylamıyorum. Ama kraldan nefret ediyorum."

Bu sözler Evie'nin kadınla bir tür yakınlık hissetmesine neden oldu. Karmaşık aile dinamiklerini herkesten daha iyi anlıyordu. "Nasıl bilebilirdiniz ki?"

"Satın alma kaydımı imzalayana kadar adamın bir Valiant Guard olduğunu fark etmemiştim. Bu konuda iki kez düşünmedim. O gün dikkatim dağınıktı." Clare gözlerini ovuşturdu. "Müdavimlerimden biri -çok tatlı bir adam- karısı onu terk etti. Mavi onun en sevdiğiydi, bu yüzden onu almak için her zaman yolundan çekilirdi. Her zamanki siparişi için geldiğinde kendini kaybetmişti ve hemen ardından şövalye geldi."

"Neredeyse bitti," diye seslendi Tatianna tam bir şeyler yanmaya başlarken. "Kahretsin. Tamam, henüz değil."

Clare, Tatianna'nın arkası dönükken gülümsedi, gözlerinin etrafındaki kırışıklık Kötü Adam'ınkiyle aynıydı.

"Mavi mürekkebin ne tür özellikleri var ki? Neden birisi özellikle bunu istesin ki?" Evie sordu.

Clare omuz silkerek, "Dürüst olmak gerekirse olağanüstü bir şey değil," dedi. "Onu tercih eden müdavimlerim çoğunlukla başkalarının onunla yazdıklarını okumak için kullandılar."

"Bu nasıl oluyor?" Evie başını eğdi.

"Aynı şişeden mürekkep kullandığınızda, bir damla ile, o hokka ile yazılmış herhangi bir kelimenin önünüzdeki sayfada görünmesini sağlayabilirsiniz."

"Haber var mı?" Birden Evie'nin kalbi sanki yavaşça bir uçurumun kenarından yuvarlanıyormuş gibi çarpmaya başladı.

"Onunla yazılmış herhangi bir kelime, evet. Mürekkebi büyülediğimde, bir beden gibi oluyor. Damlalar birbirinden ayrılsa bile, sözcükler sayesinde tekrar birbirlerine bağlanabiliyorlar. Bunu parmaklarınızdan biri kesilmiş ama hala hareket ettirebiliyormuşsunuz gibi düşünün. Çünkü o bir zamanlar sizin bir parçanızdı."

"Yani mürekkep her zaman gerçeği
ortaya çıkaracak mı?" "Bitene kadar."
Evie başını salladı, zihni hızla çalışıyordu.

Clare homurdanarak odanın etrafına bakındı. "Aslında en çok ofis ortamlarında işe yarar. Bu mürekkeple yazdığınızda, yazdıklarınızı kopyalamak için sadece bir damlası yeterli oluyor."

"Bunu perilere söyleme. İşsiz kalırlar." Evie gülümsedi ve bir parmağını şakağına bastırarak yavaşça nefes verdi. "Sihirli mürekkep, sihirli yara izi, sihirli hançer. Gerçekten de her şeyin bir parçası, değil mi?"

"Özür dilerim." Clare gülümsedi. "Sihre sahip olmak bir şeydir, ama tam olarak anlamadan onun etrafında olmanın

kafa karıştırıcı, hatta sinir bozucu olabileceğini biliyorum."

"Seninkini ne zaman aldın?" Evie sessizce sordu.

"Trystan Kötü Adam olduğunda," dedi Clare, gözlerinin güzel derinliklerinde perili, uzak bir bakışla. "Zor bir gündü."

Evie başını salladı, ne söyleyeceğinden emin değildi, ki bu da başlı başına bir endişe sebebiydi. Kelimeler onu nadiren hayal kırıklığına uğratırdı; bunu yapan genellikle ağzından çıkanlar olurdu.

"Anladım!" Tatianna yanlarına doğru yürüdü, sanki hoş bir kesinti olduğunu biliyormuş gibi aralarına baktı. "Buyurun. Zavallı adamın nasıl sevdiğini bana haber ver, her zaman diğer karışıma geri dönebilirim."

Evie ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve şifacının yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, dostum." Clare'e gülümsemek için döndü. "Ben de sana teşekkür ederim."

Kötü Adam'ın kız kardeşi elindeki şişeye sempatik bir ifadeyle baktı. "Babanda Mistik Hastalık mı var?"

Evie başıyla onayladı ve pelerinini almak için masaya doğru ilerlemeden önce ilacı eteğinin cebine yerleştirdi. Son birkaç saat acı ve rahatlamanın o kadar bulanık bir karışımı olmuştu ki, masasının yanındaki kancadan buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu.

"Evangelina, gitmeden önce!" Clare seslendi ve Evie dönüp onunla göz göze geldi. "Bu öğleden sonra farklı mürekkeplerden bir parti daha yapıyorum. Biraz ister misin?"

Evie omuz silkti ve hafifçe sırıttı. "Neden olmasın? Eminim maviyi kullanacak bir şey bulabilirim."

"Harika!" Clare aradı. "Doğu Marigold için bir sipariş daha hazırlıyordum zaten."

Dondu kaldı, kanı dondu. Tatianna homurdandı. "Harika bir isim. Müşteriniz bir çiçek mi?"

Dönüp odadan çıkarken Evie'nin gülümsemesi yüzünden bir an olsun eksilmedi, içinde yenilenmiş bir amaç duygusu vardı

adımları ve cebinde birden fazla şişe vardı.

Kapının yanındaki raflarda duran süslü şişeler arasında... Evet, Evie bunu çok iyi kullanmıştı.

Bölüm 52

Evie

Evie o gece nihayet eve vardığında saat geç olmuştu. Lyssa'nın odasının ışığı çoktan sönmüştü ama mutfağa girdiğinde babası bir tencerenin başında durmuş kendi kendine mırıldanıyordu. Asla karıştırılmaması gerektiği belli olan iki baharatın keskin kokusu havayı dolduruyordu.

Kalbini sakin tutmaya, nefes alış verişini düzene sokmaya, normal davranmaya çalıştı. Boğazındaki yumruyu yutarak yüzünü gülümsemeye zorladı.

"İyi akşamlar baba. Ne yapıyorsun?" diye sordu Evie. "Bu neden bu kadar zor?" diye yanıtladı babası sessizce

Bunun yerine, sesi sıkışmış ve sinirli geliyordu. Evie onun iyi niyetli olduğunu biliyordu ve akşam yemeğini ve Lyssa'yı yatırmayı kaçırmış olmanın suçluluğuyla karnında acı verici bir sancı hissetti. Tatianna'dan aldığı şişeyi cebinden çıkardı ve ellerinin titrediğini görmemesini umarak babasına uzattı.

"Lütfen en azından bu iksiri deneyin, baba," dedi Evie. "Şifacı arkadaşım bunun yeni bir tür ağrı kesici olduğunu ve çok etkili olduğunun görüldüğünü söyledi."

Büyük bir elini Evie'nin yanağına koydu. "Her zaman benimle ilgileniyorsun." Göğsündeki sızı bir kratere dönüştü. "Tıpkı annen gibi."

Mükemmeldi. Şu anda, zihinsel bir kırılmanın eşiğindeyken, aynı zamanda

en büyük korkusunu hatırlattı.

"Doğru," dedi Evie sert bir sesle. "Ama ben hâlâ buradayım."

Babası elini kızının yanağından çekti ve odaya ani bir soğukluk çöktü. "Evet." Öksürdü. "Tabii ki." Elleriyle bir şeyler yapmak ister gibi görünen babası şişenin kapağını açtı ve bir yudumda içti. Evie en azından bu sayede biraz rahatlamış hissetti.

"Lyssa bu gece erken yatacak," diye gözlemledi Evie, şu anda kız kardeşi için endişelenmek zorunda olmadığı için mutlu olduğundan bahsetmeden.

"Komşu kızlarla kendini yıprattı. Bugün iş nasıldı?" İkisi de masaya oturdu, Evie avuçlarını tanıdık tahtaya hafifçe bastırdıktan sonra gergin bir şekilde önünde katladı.

"Üretkendi..." dedi, daha iyi bir kelime bulamamıştı. "Her işin olması gerektiği gibi." Babası ona gülümsedi. "Bu iyi meşgul olmalısın. Boş eller beladan başka bir şey getirmez." Diğer elinin boynundaki madalyona uzanışından yine annesini düşündüğünü anladı.

"Baba... Annemin yıllar önce sihriyle ne kadar zor zamanlar geçirdiğini biliyor muydun? Nasıl mücadele ettiğini anladın mı? Yoksa sonunda hepsi bir şok muydu?" diye sordu, neden cevabı bilmesi gerektiğinden emin değildi. Neden önemli olduğunu.

Soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu ama hakkını yemeyelim, ona cevap verdi ve kadın bunun doğru olduğundan emindi. "Çok geç olduğunda anladım."

Onu "yemek pişirme" işiyle baş başa bırakan Evie yatak odasına doğru ilerledi. Yatağında huzur içinde uyuyan Lyssa'yı kontrol etti. Sonra babasının ofisinin önünden geçerken kapının altından sızan ışığı gördü. Mutfak felaketinden çoktan vazgeçmiş miydi?

Yine de kapıyı tamamen itip açtığında oda boştu.

Yavaşça girdi, kendini yanlış hissediyordu. Bu oda ona çocukken yasaklanmıştı ve yetişkinliğe adım atmasına rağmen izinsiz girmek hâlâ bir kuralı çiğnemek gibi geliyordu.

Ateşin çıtırtısı azalıyor, odaya kalan ışığın cılız uçlarını sunuyordu. Duvara yaslanmış küçük bir kitaplık vardı, içinde birkaç kalın cilt ve daha ince birkaç kitap vardı; Evie'nin çocukken sevdiği çocuk kitapları olduğu belliydi.

Koridoru görebilmek için boynunu hafifçe bükerek kapıya bakan Evie, yavaşça etrafta dolaşıp değerlendirme yaparak boşluğa doğru ilerledi.

Bir mum titredi ve balmumu, yana doğru eğilmiş bir parşömen parçasının üzerine damladı. Buruşturulup top haline getirilmiş ve tekrar düzleştirilmeden önce on kez buruşturulup açılmış gibi görünen bir parşömen.

Evie saçından bir toka çıkardı ve düşebileceği kadar masaya yaklaştırdı. "Tüh," diye mırıldandı kendi kendine sessizce. Hafifçe koşup iğneyi almak için eğildikten sonra Evie kâğıdın üzerindeki sözcüklere bakabilecek kadar doğruldu. Mürekkebin bir kısmı bulanıktı ama en altta kazınmış olan şey açıkça görülebiliyordu ve derin bir dehşet ürpertisine neden oldu.

Bir mektuptu, uzun bir mektup.

Altında "sevgilerimle" yazıyordu... en son beklediği kişiden.

Nura Sage. Annesi.

Bölüm 53

Kötü Adam

"Sanırım işleri bitti," diye fısıldadı Gushiken, işkence odalarının hemen bir kat yukarısında, alt kattaki mahzenin damlayan sessizliğinin üzerine. Günün bu saatinde mahkûmların acı dolu inlemeleri son derece yüksek sesle duyuluyordu.

Trystan, şeflerin gürültü arasında nasıl bu kadar mışıl mışıl uyuduklarından emin değildi. Sanki başkalarının ıstırabıyla uyuşmuş gibiydiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendisi de çoğu zaman öyleydi.

"Memnun oldukları sürece büyüleri onları kontrol altında tutmaya yetecek kadar hafif kalacaktır," dedi Trystan. Düşünceleri kelimeleri kadar odaklanmış değildi. Son birkaç hafta içinde meydana gelen tüm olayları ve yarattıkları kaosu gözden geçiren karmakarışık bir kargaşaydı.

Ama en azından iki şef de tekrar onun elindeydi. Blade'in deri ipleri şaşırtıcı derecede işe yaramıştı... adamın kendisi yaramasa bile.

Bu adamın sertifikalı bir hayvan eğitmeni olduğunu nasıl düşünebilmişti ki? İleride işe almadan önce özgeçmişleri gerçekten kontrol etmesi gerekiyordu.

"Bu yüzden mi oradaki duvarı kaldırmamı istedin?" Blade çenesine vurarak ve kafese doğru başını sallayarak sordu.

"Neden başka?" Trystan sertçe sordu.

"Bilmiyorum." Ejderha eğitmeni yeleğini düzeltti. "Belki de onlara acıdığınızı düşünmüştüm."

"Ben acıma hissetmem. Asla," dedi, otoriter görünmeye çalışıyordu ama bunun ne kadar çocukça olduğunu biliyordu.

Erkek guvre dişinin yanına kıvrıldı ve birlikte sessizce iç çektiler.

"Ben sadece-" Trystan durakladı.

Dün gece erkeğin tiz bir çığlık attığını duymuş ve pençeli ayağını kaldırıp onu eşinden ayıran duvara hafifçe sürtmesini izlemişti. Sanki ona ulaşmak için yapacağı herhangi bir girişimin boşa çıkacağını biliyordu ama yine de denememek için kendini zor tutuyordu.

Kötü Adam hâlâ bir kalbi olduğunu inkâr ediyordu ama eğer varsa... çatlamış olabilirdi. Sadece birazcık.

"Bayan Erring nasıl?" Trystan konuyu değiştirip ofis alanına çıkan merdivenlere doğru yürürken sordu.

"O iyi. En iyileriyle birlikte ateş püskürtmeye geri döndü."

"Bu bir şaka mıydı?" Trystan elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Başkalarının mizahına karşı çıkmak yerine onu takdir edin.

"Evet, efendim." Blade sırıtarak merdivenleri onun yanında çıktı. "Çok iyi."

"Teşekkürler mi?" Blade tereddütle sordu.

Trystan tamamen temizlenmiş olan ofise girdi. Sage'in masası boştu, pelerini ve çantası yoktu.

Güneş ağaçların arkasından batmıştı ve ışığın son huzmeleri pencereden içeri süzülerek odayı sıcak bir parıltıyla boyuyordu. Orada oturmadığı zaman pek doğru gelmiyordu.

Tatianna köşede belirdi, kız kardeşi de hemen arkasından onu takip ediyordu ve aniden her şey geri geldi.

Kapının dışında, Sage'in çığlığını duyuyordu. Bu, kâbuslarının, tüm korkularının bir araya gelerek onu vahşileştirmesinin sesiydi.

Ve sorun da burada yatıyordu. O kötü adamdı. Hiçbir şeyden korkmayı göze alamazdı. En azından biri için korkmayı. Evie'ye olan hisleri de çoğu şey gibi zamanla azalacaktı. Kalbi hızlanmaya başladı, sanki ona bunun ne kadar yalan olduğunu söylüyordu.

"Eve gitti," dedi Tatianna. "Dinlenmeye ihtiyacı vardı."

Korkusu bir kez daha hızlı bir çıban gibi alevlendi. "O iyi miydi?

Ne yaptı-"

"O iyiydi. Çok az ilerleme kaydetti ama cesareti kırılmış gibi görünmüyordu. Onu hançerle birlikte eve gönderdim."

"Ne?" diye kükredi.

"Kutusunda!" Clare gözlerini devirerek ekledi. "Bu anne-tavuk olayıyla çocukluğumuzdan bile daha kötüsün."

"Ben... ana tavuk değilim," diye homurdandı.

Blade'in kulakları dikilmiş gibi görünüyordu ama Bayan Erring ortaya çıkıp masasına doğru ilerlediğinde dikkati dağıldı, sert topuzu yüz hatlarını sıkılaştırıyordu.

"Evie iyiydi." Clare elini Trystan'ın koluna koydu. Çocukluklarından gelen sıcaklık bu hareketle derisini ve kemiklerini aşıp doğruca ruhuna ulaştı.

Olduğu gibi lekelendi.

Tanrım, tam bir ahmağa dönüşüyordu.

Clare sessizce, "Ona altın işaretin ne olduğunu söylemelisin, Trystan," diye mırıldandı.

Gerçekten de lekelenmiş.

"Ne olduğunu anlamadan böyle bir şeyi kabul etmesi doğru değil."

"Bu onu hiç etkilemez," diye karşı çıktı, yıllardır yaptığı ilk iyi şeyin korkunç bir aşırılık olmasından korkuyordu.

Ona içtenlikle iş vermek istemişti.

Eğer güven bağlarını koparırsa, vücuduna bir zehir gibi sızacak olan pazarlık. O zamanlar onu sadece bir gündür tanıyordu, bu yüzden başka bir yola sapmak için hiçbir neden yoktu... ama sonra gözleri vardı.

Çok dürüst, çok açıktılar. Onu korkutmuşlardı. Başına pek çok şey gelebilirdi, güvenebileceği pek çok insan dönüp onu yok edebilirdi. O zamanlar bunun önemli olmasından nefret etmiş, gür sesli ve bol enerjili bu kadının neden bu kadar güçlü bir koruyuculuk uyandırabildiğini anlayamamıştı.

Bu yüzden istihdam pazarlıklarında kullanılan yeşil mürekkep yerine altın kullanmıştı, çünkü halk tarafından bilinmese de asıl amacı korunmaktı. En güçlü kötülüklere karşı korurdu ve onlarla karşılaştığında bunu bilirdi. Aynı altın yüzüğü pazılarının çevresine de taktırmıştı, böylece gerçek bir ölüm tehdidiyle karşı karşıya kaldığında bu yüzük ona bir şekilde haber verecekti. Altın mürekkep kararsız bir büyü türüydü; kendi ritmine göre hareket ediyor, ona ihtiyacı olduğunda farklı şekillerde haber veriyordu. Bu öngörülemezlik rahatsız ediciydi ama hiç yoktan iyiydi.

Altın yüzüğü, kızın hançere maruz kaldığı her iki seferde de onu yakmıştı, şef tarafından tehdit edildiklerinde ve bombanın patladığı korkuluktayken, gerçi oradaki etki gecikmişti -koğuştaki büyü, kendisininkinin çoğunu kullandıktan sonra daha güvenilmez hale gelmişti. Koruma büyüsü onunkini pek sevmiyordu. Popüler bir görüş. Evie'nin tehlikeye girdiği her an kolunda öyle büyük bir yanma hissine neden oluyordu ki Evie'nin acısını onunla birlikte hissediyordu.

Kendi kendine, asistanının başının ne zaman belada olduğunu bilmenin çok önemli olduğunu söyleyerek pratikliği haklı çıkardı.

Ve elinden gelse o inkârın içinde yaşayacaktı.

"Hayır, onu olumsuz etkilemiyor ama vücudunda kalıcı olarak duruyor." Clare kaşlarını kaldırarak Trystan'ın onun ne demek istediğini anlamasını bekledi.

Ama zaten biliyordu ve bir piç olduğunu biliyordu.

"Bu bir yana." Tatianna daha yakına eğildi. "Burada sizi kimin sattığını belirlemeye yaklaştınız mı?"

Kendini her zamankinden daha kaybolmuş ve hüsrana uğramış hissederek, "Malikânede kimse yok," dedi.

En iyi sadakat türüne sahip olan muhafızları -zorla- yüz iki çalışanı arasında bir gram bile suçluluk duygusu bulamamıştı. Diğer sonuca varmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu: Birileri burnunun dibinde malikâneye girip çıkıyordu. Ve bunu yapan kişinin, onları hissetmek, bulmak, içlerini boşaltmak için orada olmadığı zamanlarda her zaman sert bir şekilde saldırdığı gözünden kaçmadı.

Çok fazla değişken vardı ve cevaplara yaklaşamıyorlardı.

"Kral Benedict'i öldüreceğim ve artık bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak." Trystan'ın son zamanlarda kronik bir baş ağrısı varmış gibi görünüyordu ve bu semptomu hafifletmeye yardımcı olan tek kişi bugünlük evine gitmişti.

Tatianna alaycı bir tavırla, "Bana uyar," dedi ve Clare ona ters ters bakınca gözlerini devirdi.

"Birini öldürmek asla çözüm değildir." Clare kaşlarını çattı.

"Ahlaklı yüreğine hayranım küçük kardeşim," dedi. "Ama öldürmek genellikle benim en sevdiğim cevaptır."

Clare bir an sessiz kaldı ve tanıdık gözlerle onu değerlendirdi. "Çalışanlarınıza ne kadar değer verdiğinizi görünce şaşırdım." Çoğul bir kelime kullanmıştı ama ikisi de tek bir kişiden bahsettiğini biliyordu. "İlk başta Malcolm'un abarttığını düşünmüştüm."

"Değildi." Trystan'ın yalan söyleyecek hali yoktu. "Aslında, eminim bunu hafife almıştır."

Clare başını salladı. "Şey, umarım-" Durdu.

"Efendim!" Marvin-Trystan'ın en sevdiği, eğer sevdikleri olsaydı, ki tabii ki yoktu; o bir şeytandı- en sevmediği muhafız kapıdan içeri daldı, merdivenleri koşarak çıkmaktan alnından terler akıyordu. "Bir mektup geldi! Keeley bunu acilen size vermemi söyledi!" Marvin mektubu vermek için uzandı ama nefes almak için dizlerinin üzerine çöktü.

"Biliyorum." Blade yaklaştı ve Marvin'in sırtına bir tokat attı. "O merdivenler başlı başına bir işkence."

"Komik," dedi Kötü Adam kuru bir sesle, mesajı almak için elini uzattı, sonra zarfı hızla kaydırarak açtı ve sayfayı taradı. Oraya kazınmış kelimeler vücudundaki tüm kasları dondurdu.

"Ne?" Clare bastırdı. "Ne buldular?"

"Clare..." Kafa karışıklığı onu uyuşturdu. "Mavi mürekkebi satın alan şövalye, Malcolm'dan saati satın alan..."

"Evet?" Clare gergin bir ses tonuyla konuştu. Marvin de dahil olmak üzere odanın geri kalanı hazırolda durdu.

"O öldü."

"Ne?" Clare sendeledi, bir elini kısa, koyu renk buklelerinin arasından geçirdi, hatta belki de bir parçasını çekip çıkardı. "Yani biri ona önce mi ulaştı?"

"Hayır, anlamıyorsunuz," dedi Kötü Adam. "Şövalye Lark Moray, senin mürekkebini satın aldıktan bir gün sonra öldü. Saati Malcolm'dan alan kişi o olamazdı. O sırada çoktan gitmişti."

Zihni bunun ne anlama geldiğini düşünürken Trystan sanki bedeninin dışındaymış, kendinden ayrılmış gibi hissetti. "Bunca zamandır yanlış izi takip ediyorduk.

zaman."

"O zaman bombayı koyan o değildi," dedi Clare kuşkuyla. "Ama sonra-" Clare şok içinde ellerini ağzına götürdü. "Doğu Marigold."

"Kim?" Kötü Adam bastırdı.

"Her zaman benim hakkımda, ailem hakkında bir sürü soru sorardı. Yine de çok nazikti, hiç düşünmemiştim." Clare'in gözleri yaşardı.

"Anlamıyorum," diye araya girdi Blade. "Yani farklı bir adam mı? Bu kadar büyütecek ne var?"

"Dahası da var, değil mi?" Kötü Adam daha da bastırdı, bir felaketin tam üzerlerinde belirdiğini hissediyordu.

"Evet." Clare dudağını sertleştirdi, ürkmüş görünüyordu. "Beni görmeye gelen adam sahte bir isim kullanıyor. Yani, hepimiz Doğu Marigold'un takma bir isim olduğunu biliyorduk. Bu çok saçma. Ama geçen gece sarhoş geldi ve yanlışlıkla bana gerçek adını verdi. O gittikten sonra, bir tür suçlu olmadığından emin olmak için kasaba kayıtlarına baktım ve oradaydı."

Oda o kadar sessizdi ki, kafasından bir tutam saç düşse taşa sürtündüğünü duyabilirlerdi. "Ve..." Trystan onun sesini tanıyamadı; mümkün olduğunu düşündüğünden daha tizdi.

"BEN... BEN." Clare ona baktı, titrememek için kendini zor tutuyordu. "Önemli olduğunu düşünmemiştim, yemin ederim!"

"Çıkar ağzındaki baklayı Clare!" Tatianna bıkkın bir ifadeyle konuştu. "Adı Griffin Sage'di," dedi sonunda.

Sage.

Hayır.

Ama Kingsley ayaklarının dibindeydi ve elinde bir işaret vardı: BABA.

Ve aniden bir dalga gibi içinden geçti. Dehşet.

Tatianna onun yerine düşüncesini tamamladı. "Bu...

Tanrılar, bu Evie'nin babası."

"Aman-" Rebecka'nın başı masasından fırladı. "Defteri." Ayağa kalktı ve Evie'nin masasına doğru yürüdü. "Nerede o?" Eğilip çekmecelerini karıştırmaya başladı.

"Defterini her zaman eve götürür," dedi Tatianna, kafası karışmış bir halde.

Becky kararlı bir vuruşla bir mürekkep şişesi çıkardı ve neredeyse paramparça ediyordu. "Evie ve ben dostça sohbetlerimizden birini yapıyorduk. Onun kalitesiz ofis malzemeleri sipariş etmesiyle ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim, o da babasının ona bu özel mürekkebi hediye etmesiyle övündü."

Şişe canlı bir mor renkteydi, neredeyse yapay olarak öyle.

"Ne zamandı o, Rebecka?" Kötü Adam sinsice yaklaştı, şişeyi onun elinden aldı ve Clare'e uzattı.

"Burada çalışmaya başladıktan yaklaşık bir hafta sonra, efendim."

"Mürekkep satın alındığında," diye onayladı Clare, eli bir kez daha ağzına dolanmıştı, gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. Şişeyi ters çevirdi ve gözleri yaşararak başını salladı. "Bu mürekkep boyanmış. Birisi mor görünmesi için buraya birkaç damla kırmızı mürekkep karıştırmış ama aslında mavi ve tüm büyülü özellikleri içeriyor."

Becky başını salladı ve Trystan'a baktı. Ela gözleri ciddi ve teslimiyetçiydi. "Evie defterine ne yazdıysa, babası onu görebiliyordu. Planlarımızı, güvenli evlerimizi, hatta malikâneye fark edilmeden nasıl girip çıkacağımızı bile. Her zaman her şeyi yazıyordu."

"Babası onu kandırdı," dedi Trystan, sesinde hiçbir canlılık yoktu ama yine de kalbinde Evie'nin babasının entrikalarından habersiz olduğuna dair küçük bir umut ışığı belirmeye başlamıştı. "Başından beri burada çalıştığını biliyordu ve onu kullandı." O zamandan beri Bu Kötü Adam vardı met Evie, o vardı keçe kendisi

yeni şekillerde, hatta belki de daha iyi şekillerde değişiyordu. Ama şimdi kendini daha iyi hissetmiyordu. Yıkıcı hissediyordu.

"Sakin olalım," dedi Clare, bir elini onun gergin koluna koyarak. "O onun babası, Trystan. Belki de başka bir açıklaması vardır."

"Masama bomba koydu." Kelimelerini düz tutmaya çalıştı ama son üçü bir kükreme halinde çıktı. "Neredeyse onu öldürüyordu- Onu öldürebilirdi."

Ve şimdi oradaydı, onunla yalnızdı.

"Kahretsin," diye homurdandı Kötü Adam, tam dışarıda gök gürültüsü canlanırken merdivenlere doğru koşmaya başladı. Bir an için durdu ve yağmurun pencereye vuruşunu dinledi. "Biriniz gidip bunun bir şefin kendini bir kez daha kafesinin dışında bulmasından kaynaklanmadığından emin olsun. Tatianna, sen benimlesin."

Tatianna arkasından, "Peki sen ne yapacaksın?" diye seslenirken hızla çıkışa doğru ilerledi.

Kötü Adam kapıyı kavradı ve derin, acılı bir nefes aldı. "Henüz bilmiyorum." Kapıyı yırtarak açtı ve dışarı çıktı, nefesinin altında sertçe fısıldadı, "Ama kimi öldürmek istediğimi biliyorum."

Bölüm 54

Evie

Evie parşömenin üzerinde donup kalmış, sözcüklere gözlerini kırpıştırıyordu. Ama gözlerini kaç kez kapatıp açarsa açsın, annesinin adı öylece kalmıştı. Nura Sage.

Parşömeni titreyen parmaklarıyla aldı, kâğıt avucunun altında kırışıyordu. Mürekkep bulanıktı, bu yüzden seçebildiği çok az kelime vardı, ama görebildikleri yıkıcıydı.

Özür dilerim. Lütfen. Onları özledim.

Gideon'un adını gördüğünde, daha fazla dayanamayarak kâğıdı yere fırlattı. Babasının hokkasını devirerek içindekileri masasının üzerine döktü.

Evie dökülen iki mürekkebi toplarken nefesinin altından küfretti, biri kırmızı diğeri

Mavi mi?

"Burada ne yapıyorsun, Evangelina?" Babasının yumuşak sesi kapının dışından içeri doldu.

Dondu kaldı, başı masanın üzerinde asılı kaldı, parmakları mürekkep lekesi içindeydi. Kelimenin tam anlamıyla suçüstü yakalanmıştı. "Nedir bu?" Evie sessizce fısıldayarak mektubu ve neredeyse boşalmış hokkayı aldı.

"Mektuplarım için mürekkep," dedi açıkça. "Burada olmamalısın."

Ses tonunda bir şeyler değişmişti ve iri cüssesi ofise girdiğinde, hayatında ilk kez

Evie babasının yanında kendini gergin hissediyordu.

"Ama bu mavi mürekkep," diye bastırdı Evie, odanın bir anda dönmeye başladığını hissederek. "İnanılmaz derecede nadir bulunur; neden bunu isteyesin ki?"

"Belgeleri okumak için kullanışlıdır." Sözlerinde bir soğukluk vardı ve ağzı her zamanki dostça gülümsemesiyle yukarı kalkmış olsa da, Evie onun mavi gözlerinde kanını donduran düz, cansız bir parıltı gördü. "Ne söylemeye çalışıyorsun, canım?"

"Bu masaya bakarsam," dedi Evie, elini çekmeceye doğru götürerek, "ne bulurum?" Bunu sorarken bile zihninde başka bir açıklama arıyordu. Bu onun babasıydı. Bir açıklaması olmalıydı.

"Evie." Griffin Sage güldü ama bu daha önce ondan hiç duymadığı bir sesti. Mizah içermeyen bir kahkaha.

"Ne. Bulacak mıyım? Bulacak mıyım?" diye sordu.

İkisinin de gözleri üst çekmecedeki eline kaydı. Evie hızla hareket etti.

Griffin ona doğru hızla gelirken çekmeceyi yırtıp açtı ve bu sırada mobilyalara çarptı. Evie kâğıtları çıkarmak için uzanırken büyük sandalyeyi ona doğru itti. Kapıya doğru koştu ama ancak yarısına kadar gelebildi.

Babası saçlarının arkasından çekiştirdi, kız bağırdıkça kafa derisini yakan bir acı duydu. "Bırak onları," diye tısladı kulaklarına. "Seni incitmeme izin verme, çocuğum."

"Bunu zaten yapıyorsun," diye haykırdı Evie, acısı içinden akan ihanetin yanında hiçbir şeydi. Evie botunun topuğunu adamın kaval kemiğine olabildiğince sert bir şekilde geçirdi, küçük stiletto kemiğe çarptı ve tatmin edici bir çatırtı çıkardı. Adam yere yığılırken acı dolu bir feryatla onu bıraktı ve Evie bir kez daha kapıya doğru sıçradı. Kapıyı arkasından fırlatarak kapattı ve bir sandalyeyle engellemeyi başardı.

Babasının yumrukları altında sallanmaya başlaması için tam zamanında giriş kapısını açtı.

"Çıkarın beni. Hemen!" diye emretti.

"Şşşt," diye seslendi Evie, öfkesi sert ve hızlıydı. "Lyssa'yı uyandıracaksın. Ve biliyorum ki sen asla çocuklarından birine zarar vermek istemezsin, değil mi baba?" İçindeki acıyı, ihaneti bastırdı ve gözlerini elindeki kâğıtlara çevirdi.

Ama bunlar onun kağıtlarıydı, onun el yazısı, onun defterinden.

"Beni gözetlemek için mürekkebi kullanıyordun," dedi, her bir lanetleyici kanıta bakarken gözleri yaşarıyordu. Çok dikkatli bir şekilde yazılmış sözlerinin yer aldığı sayfaları karıştırdı. Babasının her kelimeyi okuduğu gerçeğinden o kadar masumca habersizdi ki.

Ama karışımın içinde başka bir mektup bulunca yine dondu kaldı. Bu kez tanımadığı bir elden çıkmıştı ama isim- ah, isim, biliyordu.

"Kral Benedict," diye fısıldadı Evie, kalbi ayaklarına düştü, yüzü ısındı ve görüşünde siyah noktalar belirdi. "Kral için mi çalışıyordun?" Bu onu boğacaktı. Gerçeklerin bu en korkunç olanı, onu acımasızca boğacak kadar güçlü bir akıntıyla umutsuzluk denizine gömecekti.

Babası, "Kapıyı aç Evangelina, sana açıklayacağım," demeden önce kapının diğer tarafı bir an sessiz kaldı.

Evie bir an tereddüt etti ama onu güvende tutacağına ve koruyacağına her şeyden çok güvendiği kişi olan babası, ona kendisini lanetlediğini söylediğinde yüzünü incelemesi gerekiyordu.

Sandalyeyi hareket ettirdikten sonra tek bir şey söyledi

Kapıyı dikkatlice açarak. "Bombayı sen mi yerleştirdin?"

Sorusu karşısında afallamış görünüyordu, sonra yavaşça ofisine girdi, kenara itilmiş sandalyeyi buldu ve oturdu.

Evie onun ardından içeri girdi ve kapıya en yakın köşede durmaya başladı. "Tekrar soracağım. Belki beni duymamışsındır diye," dedi soğuk bir sesle. "Neredeyse beni öldürecek olan bombayı sen mi yerleştirdin?"

Sözleri keskindi, öldürmeye uygundu ve babası bunu biliyordu. Sanki onu tanımıyormuş gibi baktı - bu da iki kişi olduklarını gösteriyordu.

Ellerini şakaklarına bastırmadan önce derin bir iç çekti. "Evet. Yaptım."

"Nasıl-"

"Lanetli günlüğe giriş noktalarını yazmıştın. Gerektiğinde nereye saldıracağını Kral Benedict'e bildirdim, böylece... işvereninin... müdahale etmemesini sağladım."

"Beni öldürerek!" diye bağırdı.

"Sus!" diye tısladı artık tanımamaya başladığı adam ayağa kalkmaya başlarken, ama kızın gözlerindeki korku parıltısını görünce durdu. "Kız kardeşini uyandıracaksın."

"Nasıl bir canavara dönüştüğünü göreceğinden mi korkuyorsun?" Evie her kelimesinden küçümseme damlayan bir sesle sordu.

Babası titremeye başladı. Sanki bütün duygular öyle bir hızla üzerine geliyordu ki, bedeni bunları kontrol edemiyordu. "Ben... canavar mı?" Fısıltıya dönmüştü ama kelimeleri şaşkınlıkla söylemişti ki yüzüne bir alay ifadesi geldi. "Kendini birlikte rezil ettiğin o aşağılık insan, canavar olan o, ben değilim."

"Evimizde kalabilmemizin sebebi o 'canavar'! Muhtemelen hala hayatta olmanızın sebebi, teşekkürler

onun iksirleri." Evie kelimelerini düz tutmaya çalıştı ama yine de onları babasına bıçak gibi saplayabildiğini fark etti. "Ve onun... yaptığı şey için nedenleri var. Benim de öyle. Ben yapmam gerekeni yaptım. Bu aile için." Başını salladı, omuzlarını geriye itti ve dik durdu. "Utanmıyorum."

"Bay Warsen'in teklifini kabul etseydin bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmazdın!" Babasının omuzları inip kalktı, gözleri buğulandı ve görmez oldu.

Ama Evie babasının söyledikleri ve itiraf ettikleri karşısında kendi gözlerinin de açıldığını hissetti. Karanlığın esneyen uçurumuna düşüyordu ve hiçbir şey onu yakalayamayacaktı.

"Biliyordun." Sesi çatallaştı ve bundan nefret etti. "Bay Warsen'ın bana saldıracağını biliyor muydunuz?"

"O kadar da dramatik değildi, Evangelina." Babası tiksintiyle elini salladı. "Bana geldi ve haftada birkaç gece sana eşlik etmem karşılığında bana biraz ekstra para vermeyi teklif etti."

"Kendi sesini bile duyuyor musun?" Gözyaşları artık serbestçe akıyordu ve birini eliyle silerken Evie parmaklarının uyuştuğunu fark etti. "O adamın neredeyse bana saldıracak olması umurunda bile mı?"

"Bunu hep yapıyorsun."

Hayatında Evie'nin kendisine tepeden bakıldığını, düşünceleri ve duygularıyla çocukça, aptalca ya da anlamsız hissettirildiğini hissettiği pek çok zaman olmuştu. Öyle ki, söylemek istediklerinde kendini tamamen güçlü ve geçerli hissetse bile, görmezden geliniyor, duyulmuyordu.

Geçersiz.

"Herkesi kötü adam yapmak için kafanda bir şeyler patlatıyorsun." Babası hâlâ yanmakta olan ateşe tükürdü. "Annen de aynıydı."

"Onun hakkında konuşma," dedi Evie, onu zar zor duyabiliyordu.

kendi sesi.

"Oh, yani şimdi annen bir aziz mi oldu?" Griffin Sage güldü, bir an durakladı ve sonra bir kez daha güldü. "O senin kardeşini öldürdü."

Evie irkildi.

"Seni ve Lyssa'yı terk etti." Onun sırıtışını izledi, haklılığını kanıtlamaktan memnundu.

"Gittiğinden beri sana gönderdiği ilk mektup bu muydu?" Evie gözlerini onunkilere dikerek sordu.

Babası dondu kaldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ardından gelen hüzünlü gülümsemeye rağmen bu Evie'yi güldürdü. "Ve şimdi sadece karınızı değil, büyük kızınızı da kendinizden uzaklaştırdınız." Evie yavaşça alkışladı. "Tebrikler." Pencere camına doğru yürüdü, akşam yağmurunun pıt pıt sesini dinledi ve kendine bir anlık sevimli bir sessizlik tanıdı. Ya da daha çok, babasının kafasını boynundan koparmak istediği için, sevimsiz bir sessizliğe.

Ama bunun Lyssa'yı üzeceğinden emindi, bu yüzden küçük kız kardeşine şimdiye kadar biriktirdiğinden daha fazla travma yaşatmamaya karar verdi.

"Niyetim bu değildi."

"Gerçekten mi?" Evie omuz silkti. "Biri benim rızam olmadan beni cinsel iyilikler karşılığında takas etmek istiyorsa ve ayrıca beni öldürebileceğini bile bile işyerime bir bomba yerleştiriyorsa... Bunların en saf niyetler olduğunu sanmıyorum, sence?"

Babası ona yaklaştı ve o da buna izin verdi. Gölgeleri yüzüne vururken, kendisininkine çok benzeyen açık renk gözleri ona dik dik baktı. "Kendini o adamla kirlettiğin anda seni kaybettim. Şimdi sana ne olacağı, her ne kadar yıkıcı olsa da, benim elimde değil."

Evie burnunu çekti ve tekrar güldü. "Bana ihanet etmekle kalmadın, bir şekilde bunun için beni suçlamanın bir yolunu buldun. Yaptığım şeylerin tek nedeni sana yardım etmekti, çünkü sen hastaydın!" diye patladı.

"Ben hiç hasta olmadım!" diye bağırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Evie dondu kaldı. Kelimeler yavaşça beynine sızarken onları içine çekti. Acı gibi geliyordu. Zehir gibiydiler.

"Ne demek istiyorsun... hiç hasta olmadın mı?" Evie ona doğru bir adım daha atarken ateşin çıtırtısı bastırıyor gibiydi, babasının yıpranmış yüzünde bir anlığına da olsa bir utanç ifadesi fark etti.

"Mistik Hastalığı hiç yaşamadım. Yalan söyledim."

Göğsünde bir pençe hissi vardı, sanki bir alev derisini yakmaya çalışıyordu. Dumanı ciğerlerine girmiş, nefesini zorlaştırıyordu. Onu doğru duymuş olamazdı.

"Nasıl yapabildin-? Seni hasta gördüm. Şifacı geldi ve seni değerlendirdi." Evie'nin ruhu, belki de geriye kalanları korumak için bedeninden ayrılmaya başlamıştı. Çünkü eğer bu onun yeni gerçekliğiyse, babasının krallıktaki tüm aileleri mahveden ve son üç yıldır ailelerini harap eden bir hastalık numarası yapmış olması...

"Şifacıya sana ve köyün geri kalanına hastalığımı söylemesi için para ödendi, böylece bir mazeretim olacaktı." Ellerini arkasında birleştirdi ve Evie bir adım uzaklaştı. "Kasap dükkânının paravan olması gerekiyordu ama gerçek mesleğime engel olmaya başlamıştı."

"Peki bu nedir?" Evie'nin sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Griffin masasının arkasına geçene kadar ondan uzaklaştı. Altındaki bir bölmeye uzandı ve sahte bir tahtayı yerinden çıkardı. Tekrar ayağa kalktığında elinde bir miğfer vardı. Bir şövalye miğferi.

Bir tanesi gümüş gibi
parlıyordu. "Bu mu-"

"Kral Benedict'in Yiğit Muhafızlarından biriydim ve hâlâ öyleyim." Bunu gururla söyledi, miğferi dünyanın en değerli eşyasıymış gibi tutuyordu. Onun dünyasında.

"Nasıl yapabildin?" Konuşurken sesinde bir çatlak vardı, dökülmemiş gözyaşlarının bulanıklığı arasından babasına bakıyordu. "Lyssa ve bana acı çektiğini düşündürdün. Evimizin tüm mali yükünü benim sırtıma yükledin."

"Para için hiç acı çekmedik. Çok param vardı." Babası hiç pişmanlık göstermedi.

"Kendin için sakladığın!" Evie gözyaşlarının yanaklarından sıcak bir şekilde döküldüğünü hissetti, kelimeler dökülürken acı göğsünü çatlattı. "Bunu neden yaptın? Neden beni Otto Warsen'a teklif etmeye çalıştın? Neden?"

"Kral Benedict için yaptığım özel çalışmalar her zaman gizli kapaklı olmuştur. Bu yüzden emekliliğim hakkında yalan söylemek zorunda kaldım. Kimse benim bir Yiğit Muhafız olduğumu bilmemeliydi. Dünyada anonim kalmam ama yine de gerektiğinde ortadan kaybolabilmem gerekiyordu. Beni uzun süreler boyunca hapsedebilecek, kimsenin şüphelenmeyeceği bir şey. Komşularımızdan birinin hastalığa yakalandığını gördüğümde ilham geldi."

"İğrençsin," diye tersledi Evie.

Babası başını kaldırdı ve ona baktı. "Diline dikkat et."

"Hayır."

Griffin'in gözleri kadının sesindeki karanlıkla irileşti, sonra da kısıldı. "Benden af dilemelisin. Otto Warsen seninle evlenmek istedi ve sen onu reddettin."

Evie kuru, esprisiz bir kahkaha attı. "Sanırım ne istediğimi sormayı hiç düşünmedin?"

"Sanırım kendin için bu tür seçimler yapmaya uygun olmadığını kanıtladın." Babası alay etti. "Tıpkı annen gibi."

"Ona ne yaptın?" Çok fazla yalan, çok fazla. Kumları eleyip tek bir gerçek tanesi bulmaya çalışmak gibiydi.

"Gücü geldiğinde kral için çalışması gerekiyordu. Bunu kendi başına mahvetti." Evie'ye bir aşağı bir yukarı baktı. "Ve şimdi sen de onunla birlikte mahvolmuş durumdasın."

"Bana bir şey söylemiyorsun." Ateşin çıtırtısı dikkatini çekti ve bir korun kıvılcımlanıp yere düştükten sonra sönüp yok oluşunu izledi.

Babası kaskı dikkatle masanın üzerine yerleştirirken kask tıngırdadı. "Otto'yla evlenmen gerekiyordu, böylece endişelenmem gereken bir çocuk daha azalacaktı. Sonunda hepiniz ellerimden kurtulacaktınız ve ben de herkese mucizevi bir şekilde iyileştiğimi söyledikten sonra emekli olabilecektim."

"Tedavisi yok." Nefes verdi.

Babası durakladı ve gülümsedi. "Henüz değil."

"Peki ya Kötü Adam?" Evie'nin söylediği bu isim, tüm bu yıkımın onun yüzünden gerçekleşmiş olmasından duyduğu dehşeti tazeliyordu. Babasıydı ama Evie onu doğruca patronunun odasına götürmüştü. "Onun için çalıştığımı ne zaman öğrendin?" Evie inanılmaz derecede dikkatliydi, hatta başlangıçta daha da dikkatliydi.

"İlk başta yapmadım. Kral için başka bir şey üzerinde çalışıyordum, bir tür proje." Şömine şöminesini kavramak için döndü, yüzü dans eden alevler tarafından aydınlatıldı. "Ama Lyssa okuldayken ve sen de oradayken, Kral Benedict diğer muhafızlarından bazılarının gözlemlediği bir olayı detaylandıran bir mektup gönderdi. Kaybolmadan önce Kötü Adam'la birlikte ormanda dolaşan genç bir kızdan bahsediyordu. Büyük kızım olarak tanımladıkları bir kız."

Hayal kırıklığı yersizdi ama hissediliyordu ve görmezden gelinmesi imkânsızdı.

"O gün krala rapor vermeye başladım ve siz Kötü Adam'ın düşüşünün anahtarı oldunuz."

Evie kendini hasta hissetti.

"Hayır." Atılmak üzere olan bir vazo gibi çatırdıyordu.

"Evet." Babasının nazik gülümsemelerinin anıları, şimdi ağzını çekiştiren ve ne anlama geldiği bilinmeyen bir gülümsemeyle sonsuza dek lekelenecekti. "Ve şimdi sen de kral için çiftleşmiş şefleri geri almama yardım edeceksin."

"Onlara ne için ihtiyacı var?" Evie gözlerini kıstı, babasının yüzünün solgunlaştığını, alnında ter damlalarının biriktiğini fark etti.

"Daha büyük iyilik."

Küçük bir kararlılık gülümsemesiyle Evie son gücüyle içinin derinliklerine daldı. "İyi olmak istemiyorum." Son kelime Evie'nin sahip olduğundan emin olmadığı bir kötü niyetle söylenmişti. Ama şimdi duymak hoş bir histi.

Dahası, doğru hissettirdi.

Griffin Sage ona doğru topallayarak yürüdü, omuzlarını tutuyordu, acı veriyordu, morarmıştı. Ama Evie kıpırdamadı; orada öylece durdu, bir zamanlar güvendiği, inandığı adama baktı. Her zaman kendisine inandığını düşündüğü adama. Bu yeni gerçekliğe alışıp alışamayacağını merak ediyordu. Ona Doğu Marigold adında uydurma kahramanların hikayelerini anlatan, yatağının altında canavar olup olmadığını kontrol eden adamın, sevgisini ve sadakatini bir çöp gibi fırlatıp attığı bir gerçekliğe.

"Hayatını mahvetmiş olman umurunda bile değil." Sesi çatallaştı ve babasının gerçekten yıkılmış göründüğünü fark etti.

"Hayır, yapmadım," diye fısıldadı Evie, bu kırık dökük adama acıyarak.

adam. "Eğer biri bir şeyi mahvederse" - ona doğru eğildi -"Bu sen olabilirsin."

Omuzlarındaki tutuşu gevşedi, gözleri odaklanamadı. "Yanılmış olmak istedim." Adamın yüzünde bir yumru oluşunca

onu serbest bıraktı ve eşyaları yere vurarak masasına doğru tökezledi. "Ama o ismi duyduğum anda öyle olmadığımı biliyordum."

Göğsü hızla inip kalkmaya başladı ve ağzını açıyor ama boğazını tutuyordu. Sanki kelimeleri sıkışmış gibiydi.

"Ne mürekkebi, ne odamdaki çekirdek şifacıyı görme davetini, ne de ilk haftamda bana hediye ettiğin defteri fark ettim." Sesi çatallaştı ve gözlerini silmek için arkasını döndü. "Ama Clare'in müşterilerinden biri olarak uydurduğun hikâyenin adını duyduğumda, sen olduğunu anladım."

O sırada babası yere yığıldı, gözleri şoktan donuklaşmış bir halde tavana bakıyordu. Yanına diz çöktü ve babasının gevşek elini kendi eline aldı. "Sana daha önce verdiğim ağrı kesici ilaç, Tatianna'nın yaptığı. Yeni yaptığı için tadı farklı değildi, yavaş etkili bir yatıştırıcı olduğu için tadı farklıydı." Sesi bal gibiydi, damlayan, hastalıklı bir tatlılık.

Babası tek bir kelime geveledi. "Sen."

"Evet, biliyordum. Daha kapıdan içeri girmeden önce biliyordum." Başını iki yana salladı. "Yanılmış olmayı umuyordum."

Babası ona çaresiz bir el uzattığında Evie titredi.

"Ama değildim baba." Yanağındaki istenmeyen gözyaşını sildi, yüzü hiç kıpırdamadı. "Beni senin gibi inciten birine benim dünyamda yer yok. Benim yürüdüğüm topraklarda yürümeye ya da soluduğum havayı solumaya ait değilsin. Hayatına devam edemezsin ya da kurtarılamazsın. Senin

hikaye bitti. Artık sana ne olacağı beni ilgilendirmiyor."

Babasının ağzını son bir kez açmasını izlerken sesi hissettiğinden daha güçlüydü. "O... bir... canavar," diye mırıldandı.

Kimi kastettiğini biliyordu.

Evie onun elini bıraktı ve kendi elini onun yanağına koydu. "Sonunda hepimiz canavarız. En azından benimki ışıkta yaşıyor."

Ve sonra babası, hain, gözlerini kapattı.

Bölüm 55

Kötü Adam

Trystan iliklerine kadar ıslanmıştı.

Sağanak yağmurun altında zar zor görebildiği derelerden ve kayalardan atlayarak ormanda öfkeyle ilerledi. Tanıdık yol ayrımı göründü ve her köşesinden usulca ışık gelen kulübeyi görünce rahatladı. Bu kadar davetkâr görünen bir evde kötü bir şey olması mümkün değildi.

Tanrılar aşkına, onu öldürecek mi?

Yapmazdı, yapamazdı. Ama adam onu kolayca yok edebileceğini bildiği için kelimenin tam anlamıyla bir bomba yerleştirmişti. Bu düşünce aklına kazınmışken, Kötü Adam atından atladı, onu hızla yolun altındaki köşkün altına soktu ve sonra ön kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Evie!" diye seslendi, bu evde herhangi bir sır kaldıysa, onları santim santim ortaya çıkarmak üzere olduğunu fark etti. Ama cevap gelmedi, sadece salondan küçük bir hıçkırık sesi geldi. Trystan o yöne doğru koştu, orada kimin oturduğunu görünce sertçe durdu.

Lyssa Sage kısaydı ve saçları her yöne doğru uzanıyordu. Dünyada daha az ortak noktası olan kimse olmadığından emindi ama "Bay Maverine, sanırım babam kız kardeşime zarar veriyor" diye ağladığında ona güveniyormuş gibi bakıyordu.

Onu korkutmamak için eğilerek hızlıca diz çöktü. A

Özellikle de cevap almaya çalışırken amacının bu olması garip bir şeydi. "Neredeler, Lyssa?" Kötü Adam sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden uzaklaştırarak sordu.

"Onun ofisi." Sağ tarafta kapalı ve sessiz bir kapıyı işaret etti. "Bağrışmalar duydum, sonra Evie ağlıyordu ve sanki biri düşmüş gibiydi."

Paniğini belli etmemeye çalışarak boğazını temizledi. "Eminim sadece bir anlaşmazlıktı." Önce pelerinindeki, sonra da saç örgülerindeki yağmuru silkeleyerek arkasından gelen Tatianna'ya döndü.

"Leydi Lyssa'yı malikâneye geri götür," dedi ve küçük kıza elini uzattı, o da hemen kabul etti. Bilge kadınlar cesareti bol miktarda bulunduruyor gibiydiler.

"Peki ya-" Tatianna yüzlerce farklı şey söyleyebilirdi. Peki ya Evie? Peki ya çocuk kaçırma? Bir çocuğu hırsızlık, cinayet ve işkenceyle uğraşan bir yere geri götürmeye ne demeli? Ölümcül yaratıklar ve müstehcen arkadaşlardan bahsetmiyorum bile... girişte kesik kafalar vardı.

"Onu arka girişten götürün. Sadece yağmurdan korunduğundan emin olun," dedi.

Tatianna kendi su tutmayan pelerinini Lyssa'nın etrafına sardı, Lyssa da içgüdüsel olarak onun yanına sokuldu.

"Ben kız kardeşinin bir arkadaşıyım. Bir süre bizimle kalacaksın," dedi Tatianna nazikçe ve onu kapıdan çıkarıp şimşek ve yağmurun içine götürdü.

"Evie orada hizmetçi değil, değil mi?" Küçük kızın sesi, inanılmaz bir şekilde, yüzüne küçük bir gülümseme getirdi, tıpkı kız kardeşinin sık sık yaptığı gibi. Ama bu gülümseme sadece bir saniye sürdü, sonra görevini hatırladı ve ofisin kapısına yaklaştı.

Kulağını dayadı ama ses gelmedi. O zaman

sessizlik kalbinin çarpmasına neden oldu.

Trystan elini kapı tokmağına dayadı ve yavaşça çevirerek iniltili bir gıcırtıyla kapıyı açtı. Manzaranın tamamını inceleyebildiğinde durdu ve ağzı açık kaldı.

Oradaydı, yaşıyordu. Gerisini görmeden önce içini ürperten bir rahatlama iç çekişi yaptı. Trystan'ın babası olduğunu tahmin ettiği bir adamın cesedi yerde yüzüstü yatıyordu.

Evie'nin gözleri üzgün ve gözyaşlarından kan çanağına dönmüştü. Elleri titriyordu. "Bir yolunu buldum."

Tüm vücudu saf rahatlamadan dolayı sarkmış gibiydi.

Sert bir nefes çekti. "O ölmedi. Ama ona sakinleştirici verdim, bu yüzden bir süre baygın kalması gerekiyor- Bilmiyorum, sakinleştiriciler ne kadar sürer? Belki de onu ben öldürdüm." Sesi robotikti, sanki her şeyi ona değil de kendine anlatıyormuş gibiydi.

Adam ona doğru yürümeye başladı ama kadın ayağa kalkarak ona doğru ilerledi ve adam konuşamadan elini uzattı. Sage derin bir nefes aldıktan sonra hızla, "Hainin o olduğunu biliyorum. Yani, bu geceden önce bilmiyordum-"

"Yapmadığını biliyorum," diye araya girdi. "Şşşt," diye azarladı onu.

Adam, kadının bakışları altında sırtının daha da dikleştiğini hissederek itaat etti.

"Bilmiyordum ama daha önce ayrıldığımda biliyordum ve onu gözaltına almak, bilgi almak için işkence etmek isteyeceğinizi biliyordum. Ama aynı zamanda çelişkiye düşeceğini de biliyordum çünkü o benim babam."

Şimdi buna gerçekten itiraz etmesi gerekiyordu. "Sage, beni içine soktuğun ahlaki açıdan gri balonu patlatmak istemem. Ama bu adam sevkiyatları ve intikamımı sabote etti, üstelik birçok muhafızımın ölmesinin sebebi de o. Böyle bir adama zarar vermekten hiç çekinmezdim."

"Yine de bunu yapmazdın." Sesi o kadar kesin geliyordu ki, adam kendisinden de şüphe etmeye başladı. "Bana seçim şansı verirdiniz."

Ve o zaman onun haklı olduğunu anladı. Onu yakalamamak, öldürmemek ıstırap verici olabilirdi ama bunu ona bırakacaktı. Bu ihanet artık sadece ona ait değildi; bu ihaneti paylaşıyorlardı, yükü artık onları birbirine bağlıyordu ve onun isteklerine boyun eğecekti. Çünkü onun ne istediği onun için önemliydi.

"Çok fazla seçeneğimiz olmazdı," diye homurdandı.

Dudakları yukarı kalktı - tam bir gülümseme değildi ama gözlerindeki o küçük pırıltı hâlâ oradaydı.

Bunun için var olan herkese teşekkür ederim.

"Sakinleştiricinin etkisini göstermesinin ne kadar süreceğinden emin değildim, sanırım şansım yaver gitti." Sage içini çekti, açık ofis kapısına doğru ilerledi ve mutfağa doğru yürüdü. Bir şişe şarabın mantarını çıkardı ve büyük bir yudum aldı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

"Sana akla gelebilecek her şekilde ihanet eden babanı sakinleştirdikten sonra ne yapman gerekiyor? Protokol nedir?" Burnunu sevimli bir şekilde kaşıdı ve Sage'in herhangi bir şeyi sevimli bulmasından nefret etti. Özellikle de Sage kendinden bu kadar uzakta göründüğünde.

"Bilmiyorum. O zevki hiç tatmadım," dedi kuru bir sesle. "Sanırım bu sefer doğaçlama yapman gerekecek."

Başının yanlarını tutuşunu izledi ve hâlâ açık olan ön kapıdan içeri giren üniformalı en iyi iki korumasına başıyla selam verdi. Ofise doğru eliyle işaret etti. "Mümkünse Bay Sage'i pencereden dışarı çıkarın. Onu ikinci kez görmek zorunda kalmamalı. Kilere. Temiz bir tane lütfen."

"Temiz olmasına gerek yok," dedi Sage, büyük bir yudum daha alarak. "Bay Warsen bana saldırdıktan sonra haftalarca kendimi kirli hissettim. Bazen hâlâ öyle hissediyorum." Gözleri ulaşamayacağı bir yere gitti ve bu onu korkuttu.

"Bay Warsen?" Alkol oranını merak ederek başını şişeye doğru eğdi.

"Babam beni ona 'teklif etti'." Kadın gülmeye başladı ve sözcükler içine işledikçe, adam yavaş yavaş ne anlama geldiklerini anladı.

Dikkatli bir şekilde konuştu. "Bay Warsen'ın size zarar vermesinin nedeninin babanız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Otto Warsen'in onu istediğini ve onun da onu istemediğini nasıl açıkça belirttiğini yavaş dalgalar halinde dudaklarından döküldü. Yine de ona nasıl saldırdığını ve kaçmaya çalışırken kolunu yırttığını, sonra da hançeri sırtına sapladığını. Eve gittiğinde üstünü örtmek için çamaşır ipinden nasıl bir pelerin çaldığını hatırladı.

Burnunu çekti ve sessizce yukarı çıkıp kanı nasıl yıkadığını anlattı.

O konuşurken Trystan öfkesini kontrol altında tutarak, onu korkutmak istemeyerek dinledi. Bu onunla ilgili değildi.

Sonunda ona baktı, güzel gözleri acı ve alaycılıkla parlıyordu. "Kaçtığımdan beri yapmayı planladığı şeyde başarılı olamadı. Ama hâlâ küçük korku anları hissediyorum."

Babasının onu kandırmak için kullandığı kâğıtları ve hokkayı, Kral Benedict'in babasını ve onu nasıl piyon olarak kullandığını, ne kadar çaresiz olduğunu gösteren mektupları çıkardı. Trystan tüm bunları başıyla onayladı ve bu bilgileri, sahip olduğunu bile bilmediği sakin bir nezaketle kabul etti.

"Ve şimdi onu hapsettim. Kendi babamı." O

mutfağa doğru geri döndü, şarabından bir yudum daha alırken gözlerinde manik bir bakış vardı. "Bu artık kötü olduğum anlamına mı geliyor?"

Trystan devam edemeyerek başını salladı ama Sage devam etti. "Ah benim- Babam bir canavar ve annem beni terk etti. Tabii ki artık kötüyüm! Bu, her kötü adamın başlangıç hikâyesi, değil mi?"

Sadece onu rahatlatmak için başını salladı. "Sen kötü değilsin, Sage," dedi kesin bir ifadeyle. "Zor bir seçim yaptın."

Bir yudum daha.

"Ee," diye araya girdi. "Onu almalı mıyım-"

"Biraz ister misin?" Yüzündeki hüzün biraz dağılmıştı, hatta gözleri daha parlak görünüyordu... ama yine de muhtemelen denemeliydi-

"Evie!" dedi, Evie şişenin yarısını devirmiş gibi göründüğü için şaşkındı.

Durdu, onun adını kullanması karşısında şaşkınlık ya da inanmazlık içinde donakaldı.

"Sage." Trystan rahatsız bir şekilde boğazını temizledi, yakasını gevşeterek vücuduna daha fazla hava girmesini sağlamaya çalıştı. "Bu durumun stresli olduğunun farkındayım."

Ona üç kafası varmış gibi baktı, neden bakmasındı ki? Az önce babasını yere sermesinden ve onun ihanetinden ağır bir evrak günü gibi ya da belki de Trystan'ın kötü bir saç kesiminden sonra nasıl hissettiğinden bahsetmişti.

"Stresten de öte," diye atıldı. "Yaşadığınız şey yıkıcı ve kafa karıştırıcı olmalı ve..." Tanrım, rahatlatıcı olma konusunda berbattı ve kadın da bunu biliyordu, ondaki bu temel zayıflığı hissetmişti.

Ama kadın gülümsedi ve adam, o kadar da kötü olamam, diye düşündü.

Ama sonra gülümsemesi kayboldu ve yüzüne suçlayıcı bir ifade yerleşti. "Ona sordum, ama kabul etmedi.

söyle bana. Biliyor musun?"

"Neyi biliyor musun?" diye sordu, o anda yüzündeki gülümsemeyi geri getirmesi için ona her şeyi verebileceğini, her şeyi itiraf edebileceğini hissetti.

"Kral çiftleşmiş şeflerden ne istiyor?"

Sikeyim.

Bölüm 56

Evie

İkisi de yıpranmış kanepeye oturdular, Evie ellerini oynatıyor, sıkıyor, sonra bırakıyor, sıkıyor, sonra bırakıyordu.

Sessizlik havaya nüfuz etmişti, tek gürültü eski temelin gıcırtısıydı.

Kalbinin neden bu kadar hızlı attığından emin değildi ama büyük bir şey olacakmış gibi hissediyordu.

Patronu büyük bir acı içindeymiş gibi görünüyordu, ağzının sıkışmış görüntüsü göğsünü acıtıyordu. Kollarını kavuşturdu, sonra çözdü ve sonunda uyluklarının üzerine yerleştirdi. Evie'nin ellerinin de orada olması sorun olmazdı.

Odaklan, seni aptal.

Ama konuşmak yerine dondu kaldı, bir anda döndü ve Evie'nin omzunun üzerinden bir şey kaptı. Evie onun yakınlığı, sıcaklığı ve kokusu karşısında nefesini tuttu ama adamın bedeni hızla onunkini terk etti ve elinde bir şeyle kanepenin kendi tarafına döndü.

"Kingsley?" Küçük kurbağanın da geldiğinden haberi yoktu.

Hayvanın tek tepkisi, her ikisine de boş bir ifadeyle bakarken hırlamak oldu.

"Küçük kaçak yolcu," diye homurdandı Kötü Adam. "Ben bakmıyorken heybeme girmiş olmalı. Kendini öldürtebilirdin, seni aptal."

Evie eğildi ve tacını düzeltti.

Mucize kurbağanın aklından hiç çıkmıyor gibiydi. "Bizim için endişeleniyordu, seni küçük sevgilim." Kingsley'e yaltaklandı ve patronunun gözleri seğirdi.

Kötü Adam kurbağayı küçük masanın üzerine koyduktan sonra, "Bir kez olsun olduğun yerde kal," dedi. Kingsley'in işaretleri yanında değil gibiydi, çünkü tek yaptığı başını sallamaktı. Patronu konuşmaya başladığında yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle ona doğru döndü.

"Guvres'i neredeyse on yıl önce Kral Benedict'in yanında stajyer olarak çalışmaya başladığımda öğrendim."

Evie'nin nutku tutulmuştu. Kelimenin tam anlamıyla söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu, daha önce başına gelmemiş bir şey... Yani, daha önce hiç başına gelmemiş bir şey. Adam ona baktı ama Evie bakışlarını ileriye doğru çevirdi.

Bunu ona daha önce söylemediği için kızmalı mıydı? Kızgın hissetmiyordu ama o gün zaten çok şey yaşamıştı, belki de beyni kendini korumak için duygularını kapatmıştı.

Ondan bilerek sakladığı bir şeymiş gibi gelmiyordu ama belli ki onun için acı vericiydi. İlk cümleyi söylerken bile ağzından metal çiviler çıkarmış gibi görünüyordu.

"Eğer istemiyorsan-" Evie başladı. Eğer mecbur olduğunu hissediyorsa bunu ondan istemiyordu. Ama adam onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Ben sadece... Olay olduğundan beri yüksek sesle konuşmadım ama bunu paylaşacağım biri varsa o da sensin."

"Tamam," dedi Evie nazikçe, dikkatli bir elini onun omzuna koyarak. "Ama bana sadece istiyorsan söyle. Seni boğazına bıçak dayamışım gibi hissetmeni istemiyorum." Sempatik olmaya çalışıyordu ama sonra kelimeler ağzından döküldü

ve Evie seslerinin ne kadar açık olduğunu çok geç fark etti.

Kara kaşları birbirine çatıldı ve dudakları sıkıştı.

"Seni sıkıştırmayacağım için demek istemiştim- Biliyor musun?" Ağzının köşesini hayali bir anahtarla sahte bir şekilde kilitledi ve patronunun elini açarak anahtarı avucunun içine yerleştirdi.

Adamın eli neredeyse kızın parmaklarına dolanacaktı, gözleri birbirlerininkine dikildi ama sonra hemen koltuktaki eski yerlerine döndüler.

"Kral Benedict ile on dokuz yaşındayken tanıştım." Çenesi gerildi ve parmaklarını kanepeye bastırdı. "Şehrin yakınındaki üniversiteye gitmeyi düşünüyordum ve ziyaretlerimden birinde bir büyü uzmanının dikkatini çektim. Büyülerim henüz uyanmamıştı ama o bende bir şeyler hissetti."

Evie bir uzmanın henüz uyanmamış bir büyüyü nasıl hissedebildiğini sormak istedi ama onun sözünü bitirmesine izin vermesi gerektiğini bildiğinden çenesini kapalı tuttu.

Yine de gözlerindeki soruyu hissederek ona baktı. "Büyüm çok belirgin, bu da tespit edilmesini kolaylaştırıyor. Uzman daha sonra beni, yeteneklerimi tam potansiyeline 'ulaştırabileceğini' düşündüğü birine yönlendirdi."

Bir sessizlik daha oldu ve Evie, adamın ona en kötüsünü, ofiste erkekleri saçlarından sürüklemesinin nedenini, işe giderken sık sık kesik kafalarla karşılaşmasının nedenini, herhangi bir sevgi belirtisinden neden rahatsız olduğunu anlatmak için kendini topladığını biliyordu.

Patronunun Kötü Adam olmasının sebebi.

"Kral ertesi gün benimle görüştü." Evie onun gücünü göremiyordu ama odadaki havanın değiştiğini hissedebiliyordu.

derisinin altında titriyordu.

"Bana yazlık evinde kişisel çırağı olarak yanında çalışmamı teklif etti." Trystan içini çekti, gözlerini bir kez daha kapattı ve çenesinin etrafındaki kirli sakalı kaşıdı. "Çok çabuk kabul ettim, çok çabuk. Ama kral hangi kelimeyi söyleyeceğini çok iyi biliyordu; kelimeleri ağ gibiydi ve yakalandığımı anladığımda artık çok geçti. Bana potansiyelim olduğunu, büyük şeyler yapabileceğimi söyledi."

Şöminenin çıtırtısına bakan Trystan'ın kara gözlerinde bir parıltı vardı. "Bunu bana daha önce kimse söylememişti." Kıkırdadı. "O zamandan beri de kimse söylemedi."

Bu Evie'yi çileden çıkarmış, genç ve savunmasız Trystan'ın övgü kırıntıları aradığını, çünkü buna alışık olmadığını hayal etmişti.

"İlk birkaç hafta... inanılmazdı. Annem ve babam gitmeme izin vermekte tereddüt ediyorlardı ama ben yılmadım. Kralı memnun etmeyi, onu mutlu etmeyi takıntı haline getirmiştim. Benden istediği her şeyi yaptım. Her şeyi."

Evie bu duyguyu çok iyi bildiği için onun sözleriyle kendini aşmış buldu. Başkalarını mutlu etmek için çaresiz olmak, dünyadaki yerini başkalarının standartlarına göre kazandığını hissetmek.

Birbirlerine baktılar ve Evie onun yüzünün her parçasında bulduğu rahatlığı fark etti. Gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar; nadiren gülümsediği zamanlar; dikkatini çok sık çeken kurnazca ifade eden ağzı.

Ve söyledikleri iyice kafasına dank ettiğinde, her şeyle tam olarak neyi kastettiğini anladı. "Şef mi?"

Başını salladı, yağmurdan sonra nihayet kuruyan saçları alnına doğru kıvrılmıştı. İç çekerek, "Şefi yakalamasına yardım ettim. Bir bebeğin zehrinin onu öldürdüğüne dair teoriler vardı.

Şef bir çeşit her derde deva gibi davrandı. Bana sürekli amacın aracı haklı çıkardığını söylüyordu. O zamanlar ne demek istediğini bilmiyordum ve hiçbir zaman da öğrenme şansım olmadı." Evie ayağa kalktı, kanepeden uzaklaşırken etekleri ayak bileklerine dolanıyordu. "Neden? Sonra ne oldu?"

Kötü Adam bir süre kıpırdamadan durduktan sonra, "Bir sonraki bölüm için... oturabilir misiniz?" dedi. Adam kaskatı kesilmişti ama Evie'yi susturan bir kırılganlık vardı. Kadın geri dönüp yavaşça yanına oturdu ve adam sert bir nefes verdi.

"Kral, onunla birlikte olduğum bir ay boyunca beni bir büyü uzmanıyla çalıştırdı ve her seansta uzman giderek daha da çekingenleşti. Onu yanımda rahat ettirmek için elimden geleni yaptım, ama bir şeyler onu tedirgin ediyordu ve bir başka garip seanstan sonra nihayet canıma tak etti."

Evie'nin elleri yumruk oldu. "Ne oldu?"

"Krala, yazlık evindeki her hizmetkârın neden benden çekinir gibi göründüğünü, Yiğit Muhafızların koridordan geçerken beni gördüklerinde neden başka yöne yürüdüklerini sordum. Neyi yanlış yaptığımı."

"Ve?" diye bastırdı.

"Bana sihrimin tehlikeli olduğunu söyledi." Sonra ayağa kalktı, Evie'yi ürküttü ve ateşe doğru yürüdü, demir çubukla karıştırdı. "O adamla haftalar geçirdim; beni o kadar yüceltti ki hiçbir şeyin bana dokunamayacağını hissettim. Bana içimde uyuyan şeyin insanlara zarar verebileceğini söylediğinde, bu beni paramparça etti."

"Ama senin büyün henüz uyanmamıştı - Kral Benedict bunu neden yapsın ki?" Evie hikâyenin düğümlerinin çözülmeye başladığını görerek sordu.

"Beni oraya çok geç olmadan sorunun çözülüp çözülemeyeceğini görmek için getirdiğini iddia etti. Ama beni dikkatle inceledikten sonra hiç umut olmadığını anladım. Kral bana, serbest kalmama izin verirse kendim ve sevdiğim herkes için tehlikeli olacağımı söyledi. "Hayır. Kalbi, sadece ait olmak isteyen bu yenik genç adam için kırılmıştı.

"Bana önceliğinin krallığın geri kalanı olması gerektiğini ve bunun kişisel olmadığını söyledi. Bu benim iyiliğim içindi."

"Neydi o?" Evie dikkatle sordu.

"Valiant Muhafızları beni o anda gözaltına aldılar." Kötü adam ona doğru dönerken sesinde çelik gibi bir ton vardı. "Krala yalvardım, daha iyi olmaya çalışacağımı söyledim ama beni dinlemedi. Beni aşağıdaki mahzenlere götürdüler ve karanlığa kilitlediler. Ne pencere ne de meşale vardı. Karanlıkla birlikte kapana kısılmıştım ve o da benimle birlikte kapana kısılmıştı."

Evie elbisesini elleriyle sıkıca kavrıyordu. "Seni orada ne kadar tuttular?"

"Bir ay."

Bir ay. Sonu için hiçbir umut olmayan, hiçbir çıkış yolu bulunmayan karanlık bir ay. "Seni bırakmaları bir ay mı sürdü?"

"Yapmadılar." Dudakları biraz yukarı kalktı. "Kendimi dışarı attım."

Bölüm 57

Kötü Adam

Sage'in yüzünde alışık olmadığı bir ifade vardı. Bu ne acıma ne de korku ifadesiydi ama her neyse, en kötü kâbusunu yeniden yaşadığını düşünürsek, bu ona kendini iyi hissettirmişti. Trystan ona doğru yürüdü ve bir kez daha kanepeye oturdu.

"Kaçtın mı?" dedi kuşkuyla. Başını ileri geri salladı ve saçlarının ipeksi telleri koluna değerek onu ürpertti.

"Kral, halkı koruma çabalarının beni onların üzerine salacağını tahmin etmemişti." Sonra gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi ve Sage de gülümsedi. "Bir gün muhafızlar benden bıkmaya başladı. Serbest bırakılmak için utanç verici bir süre yalvarmıştım ve sanırım artık canlarına tak etmişti."

"Sana ne yaptılar?" diye sordu tereddütle, sanki onun vermek istediğinden fazlasını istemek istemiyormuş gibi. Adamın sahip olduğu her şeyin zaten ona ait olduğunu fark etmemişti.

Kuru dudaklarını yalayarak devam etti. "Mahzendeki karanlığı görmenin bir yolu vardı. Beni ne zaman döveceklerini asla bilemezdim. Sadece yumruklarını vücudumda hissederdim, acıyı."

Sage keskin bir nefes aldı, yüzü açık ve dürüsttü. Bir santim bile hareket etmedi ama yine de onun fiziksel varlığını derin bir sıcaklık gibi hissetti. "Umarım onlara acı çektirmişsindir."

Kalbindeki iyilikle birleşen hınzır bir mizaç vardı ve bu çılgınca sarhoş ediciydi.

Kadının dudaklarını çekiştiren, hoş bir kötü niyetle damlayan çarpık sırıtış karşısında gözlerinin açıldığını hissetti. Tanrılar adına, onu öldürebilirdi. "O zaman büyüm uyandı. Derimin altında titreştiğini hissettim ve tüm odayı aydınlattı, beni iyileştirdi. Hücrenin kapısını, muhafızlardan gelen ışığı görebiliyordum... Ve hepsini katlettim."

Dudağını ısırdı ve ellerini birbirine kenetledi. "Güzel."

"Beni haftalardır gördüğüm ilk ışık damlasına, yani güneşin doğuşuna götüren bir tünelden kaçtım," dedi Trystan karanlık bir sesle. "O zaman yemin ettim ki, eğer kral benim bir cani olduğuma inanırsa... tam olarak öyle olacağım."

Güneş tepenin üzerinde yükselirken ışığın renklerine baktığını hatırlıyordu, sanki gözlerinin önünde amacını aydınlatıyordu.

"İyi taktığın bir şapka," dedi Sage, kibarca ve üzüntüyle. "Ama Kral Benedict senin bu kadar tehlikeli olduğuna gerçekten inanıyorsa, neden seni öldürmek için bu kadar bekledi?"

"Olmadığını kim söylüyor?"

Evie ani bir farkındalıkla sarsıldı. "Aman- Zindandaki adamlar. İşkence ettikleriniz. En az üç düzineden fazla olmalılar."

"Hepsi de iyiliksever kralımız tarafından beni yakalamak ya da hayatıma son vermek için gönderildi. Baban aracılığıyla bana ulaşmak için neden bu kadar çaba sarf ettiği bir muamma," dedi Trystan, yorumunun ne kadar düşüncesizce olduğunu çok geç fark ederek.

Çünkü o adamdan söz edilince Evie'nin bir zamanlar sakin olan yüzü bembeyaz kesildi ve gözleri karardı. "Bunu neden yapsın ki?" Ayağa kalktı, şarabından bir yudum daha alarak mutfağa doğru yürüdü ve Evie de çaresizce onun peşinden gitti.

"Sage, özür dilerim. Bahsetmemeliydim-"

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi eğildi. "Aman Tanrım," diye boğuldu. "Sen bana travmanı anlatmaya çalışıyorsun ve ben bencil bir eşek gibi nefes nefese kalıyorum." Bir elini kaldırarak başını aşağıda tuttu. "Bana bir dakika ver. Hemen geliyorum."

"Bu uzun zaman önceydi, Sage. Babanın kelimenin tam anlamıyla bir saat önce gerçekleşen ihanetinden dolayı üzgün olmaya hakkın olduğuna inanıyorum."

"Çok fazla şey oluyor. Beynim işlem yapamıyor." Başını yukarı kaldırarak inledi. Saçları dalgalıydı, sanki az önce-

Bu cümleyi bitirmek istemedi. "Ne

yapabilirim?" diye sordu içtenlikle.

Sage kendi kendine başını salladı, bir elini koyu renk buklelerinin arasından geçirerek onları bir omzunun üzerinden attı. "Sanırım... Sanırım sarılmaya ihtiyacım var... lütfen."

Sonunda söylediği, diğer sözlerinden daha hafif olan o söz, adamdan geriye kalmış olabilecek her şeyi yerle bir etti. "Bilge, sarılma konusunda pek iyi değilimdir. Ormanda beni gafil avladın - 'sarılmayı' düzenli bir olay haline getirmiyorum ve getiremem de."

"Ama daha önce çok iyi yapmıştın." Küçük kasırganın gözleri şaşkınlıkla kıvrıldı ve adam, kızın sarılmalarından o kadar hoşlandığını ve bir başkasının iyi bir tavsiye olduğunu düşündüğünü hissetmekten kendini alamadı.

"Pekâlâ. Tamam. Bir kucaklaşma." Başka bir çare göremeyince kaşlarını kaldırdı. Pelerininin hâlâ nemli olan önünü düzeltti. "Böyle mi?"

Adam ona yaklaştı ve kadının fırtınalı gözleri büyüdü. Ona doğru bir adım attı, sanki kendi başına nasıl hareket edeceğinden şüphe duymaya başlamış gibiydi. O da biliyordu ki

doğru değildi; onun ofisteki herkese merhaba der gibi sarıldığını görmüştü. O sarılmalardan birine maruz kalmayı hiç istememişti ama... Pekâlâ, o bir yalancıydı.

Aralarında hiç mesafe kalmamıştı ve eğer içlerinden biri hemen harekete geçmezse, Trystan yıllar boyunca biriktirdiği tüm otokontrolünün buharlaşıp gideceğinden ve gerçekten affedilemez bir şey yapacağından emindi.

Bu küçük kadın parçasının yıllarca kendi etrafında inşa ettiği koruma sütunlarını yıkmış olması hem dehşet verici derecede korkunç hem de yıkıcı derecede harikaydı. Kendisini ondan uzak tutan tüm duvarları yıkacaktı.

Onun kasırgası, onun- Kollarını yukarı kaldırıp boynuna doladığında keskin bir nefes çekti, aralarındaki boy farkı yüzünden hafifçe gerildi. Her zaman uzun ve iri olmanın kendi lehine bir durum olduğunu düşünmüştü ama bunun onu onun kucağından ne kadar uzak tutacağını hiç düşünmemişti.

Parmaklarının saçlarına dokunduğunu hissetti ve kendini ilgi bekleyen bir ev kedisinden farksız hissederek ona doğru eğildi. Ama en kötüsü henüz gelmemişti. Çünkü kızın vücudunu kendi vücuduna bastırdığını hissettiğinde, sonunda gerçek işkenceyi anladığını düşündü. Odasındaki adamlara uyguladığı türden değil, gerçek, insanın özüne işleyen, hayatını değiştiren bir işkence. Daha önce hiçbir şeyi, hızla tepki veren vücudunun her kıvrımını hissetmek kadar keskin ve keskin bir şekilde hissetmemişti.

Ruhu ne kadar kırık ve karanlık olursa olsun, Trystan hiçbir zaman kendisinde bir şeylerin eksik olduğunu hissetmemişti. Şu ana kadar hissetmemişti.

Vücudu, gücü onun varlığına yerleşti. Oradaydı ve hâlâ ölümcüldü ama ona kucak açmıştı. Aslında, o emindi

Kaçınılmaz olarak ayrıldıklarında arkaya dönecek ve alevlenecekti. Bu düşünce ona kollarını kaldırıp dikkatlice kadının sırtına dolama cesareti verdi.

Çenesini onun omzuna yasladı ve kendini tamamen ona bıraktı. Vücudu öyle derin, öyle memnun bir iç çekiş çıkardı ki, neredeyse bir hırıltı gibiydi. Sanki onu bekliyordu ve şimdi o burada olduğuna göre, sonsuza dek yeniden bir bütün olmayı bekleyerek eskisinin sadece yarısı kadar yaşayabilecekti.

Sikeyim.

Artık şeflerin nasıl hissettiğini biliyordu.

Boynuna doğru konuştu ve adamın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "İyi sarılıyorsun." Teninde ıslaklık hissetti ve onun ağladığını fark etti ve kollarını onun etrafında sıktı, eğer biri bu anda ona yaklaşmaya cesaret ederse, onu ikiye bölmekten alıkoyabilecek hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını düşündü.

"İtiraf etmeliyim ki pratik yapmıyorum, bunu duyduğuma sevindim." Sesi normal miydi? İçinde titreşen özlemle onu korkutmak istemiyordu. Kendini kontrol edememesinin yükünü ona yüklemesine gerek yoktu.

"Bana Scatter Day'den sonra stajyerlere sarılmadığını mı söylüyorsun?" Parmaklarının ensesindeki saç tutamlarıyla oynamasının yarattığı etkinin farkında mıydı? Hayır, yapamazdı, yoksa ondan uzaklaşır ve onu tokatlardı. Kendini tokatlamasına ramak kalmıştı.

"Ayda bire indirdim."

"Sarılmak mı?" Kadın ona gülümsedi; adam göremiyordu ama biliyordu.

"Scatter Day," dedi kesin bir ifadeyle.

Kadın kıs kıs güldü ve adam dayanamayıp başını kadının boynuna daha da gömdü, neredeyse acı verecekmiş gibi gözlerini kıstı ve bir bakıma öyleydi de. Ama şimdilik bundan zevk alıyordu ve

Kaçınılmaz korkunç ölüm gününe kadar bu anıyı kalbinde tutmaya çalışacaktı, ama ona sarılabildiği için bunun bir önemi olmayacaktı.

"Bunu biraz daha uzun süre yapabilir miyiz?" Evie, dudakları neredeyse tekrar onun boynuna değecek şekilde sordu.

Sonsuza kadar, diye düşündü. Ama bunun yerine rahatsız bir şekilde öksürdü ve "Eğer istediğin buysa. Eminim buna biraz daha dayanabilirim."

Kingsley, Sage'in omzunun üzerinden göründü, kapı aralığında çok küçük görünüyordu ama taçlı başını hafifçe sallayarak Trystan'a bağırıyor da olabilirdi.

Yavaşça uzaklaşırlarken, Trystan yüzünün Evie'nin yüzüne ne kadar yakın olduğunu görünce nefessiz kaldı. Açık renk gözlerinin genişlemesiyle Evie de öyle görünüyordu. Ama daha fazla geri çekilmedi, Trystan da öyle. Geçirdiği üzücü geceden sonra, nefesindeki vanilyalı şeker kokusuyla hâlâ iç sızlatacak kadar güzeldi.

Yüzü yaklaştıkça keskin bir nefes aldı, sanki elinde değilmiş gibi, sanki birbirlerine çekilmişler gibi. Başını aşağı eğdi, elbisesinin arkasını kavradı ve onu hafifçe yanına çağırdı. Dudakları o kadar yakın duruyordu ki neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Bir gümbürtü onları ayırdı, ikisi de nefes nefese sesin kaynağına doğru baktılar. Kingsley mutfak masasına çarpmış ve bir tabağı yere düşürmüştü.

O kurbağayı öldüreceğim.

Ama öfkesi yerini minnettarlığa bıraktı, çünkü Sage'i bir daha öperse bunun geri dönüşü olmayacaktı.

"Ben... gidip Lyssa'nın ve benim bazı eşyalarımı alacağım" diye mırıldanmadan önce, Lyssa'nın ona baktığı gibi o da kıza baktı. Hızla döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı,

Trystan ve Kingsley'i yalnız bırakarak.

Kötü Adam kurbağaya farklı bir gözle baktı ve on yıldır ilk kez Kingsley'nin bir zamanlar olduğu gibi nazik ve asil bir insan prens değil de bir kurbağa olarak kalmasından dolayı rahatladı. Çünkü Kingsley bir kez daha prens olsaydı, Kötü Adam eski dostunun yardımsever şövalyeliği karşısında kendi yetersizliklerinin ne kadar keskin hissedeceğini biliyordu.

Trystan sadece onunla o anın tadını çıkarmak istemişti, iyi olduğunu, onun olduğunu iddia edebileceği bir an. Onun sıcaklığını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu ve sahip olmasına izin verilen tek şeyin bu olduğunu bilerek anın tadını çıkardı. Çünkü Evie Sage gibi kadınların sonu Kötü Adam'la bitmezdi.

Elinde iki büyük çantayla beliren kadın onu düşüncelerinden uyandırdı. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu tereddütle.

"Hazır," dedi dudaklarını hafifçe yukarı kaldırarak. Önce kapıya yöneldi, yürürken Kingsley'i de kucağına aldı. Kötü Adam da onu takip etti ve anısını geride bıraktı.

Ait olduğu yere.

Bölüm 58

Evie

Yarım saat sonra Evie attan iniyordu, Kötü Adam onu aşağı çekerken elleriyle kalçalarını kavrıyordu. Yol boyunca ona bastırılmış olmak yeterince kötüydü, ama şimdi vücudundan aşağı kayarken onunla göz göze geliyordu.

Onu öpmeliydi. Öpmek istemişti. Ona dokunduğu anda, sanki derisinin altında yavaş yavaş yanan bir alev tutuşmuş, nefes almasını, düşünmesini zorlaştırmış gibi hissetti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada birlikte durmuşlardı ama yine de yeterince uzun değildi.

Kız kardeşinin en sevdiği oyuncakları, boyama parşömenlerini ve hatta yatağındaki yastıklardan birini bile yanına almayı ihmal etmedi. Belki de Evie Lyssa'ya gerçeği, tüm gerçeği söylediğinde bu darbeyi bir nebze olsun yumuşatabilirdi. Evie'ye hiç verilmemiş bir şey.

Yine de hiç pişmanlık duymuyordu. Belki de bu onu bir canavar yapmıştı ama bir canavarı canavarlaştırmanın, canavarca bir eylemden daha fazlasını gerektirdiğini çabucak öğreniyordu. Artık ahlak çizgisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendini elinden geldiğince koruyacaktı.

Babası görevini yaptığını düşünüyordu ve bu onu bir canavar yapmıyordu. Ama bunu nasıl yaptığı, kendisi için onu nasıl feda ettiği... Başını salladı, Lyssa'nın asla böyle bir şeye maruz kalmayacağı için mutluydu.

Bu tür bir zalimlik.

Trystan'ı malikânenin içinde takip etti ve sanki oraya aitmiş gibi elini uzatıp kendi elinin içine almak için duyduğu saçma dürtüyü bir kenara itti.

İçeride yolu yarılamışlardı ki, belindeki çanta hançerle birlikte ağırlaştı: "Olamaz," dedi çantanın etrafını yoklayarak.

"Ne oldu?" Trystan ona döndü. Sabahın ilk ışıklarını görmek için henüz çok erkendi ama gece bu saatte o kadar karanlık değildi; gökyüzü daha aydınlık görünüyordu. Ama daha sonra, artık orada yaşayacağı için onu her gece gecenin her saatinde göreceği gerçeği hakkında panik yapmak için bolca zamanı vardı.

Asıl dehşet daha yeni başlıyordu.

"Not defterim. Babamın ofisinde bırakmıştım."

"Senin için bir tane daha alacağım ve hayır demeden önce bunu tedarik bütçenin bir parçası olarak düşün." Nazik davranıyordu.

"Buna ihtiyacım var. İçinde önemli şeyler var." Çizdiği kalpleri hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. "Duygusal şeyler."

"Pekâlâ. Bu duygusal defterinizi almak için geri döneceğiz." Kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Marv, bunları malikânenin batı tarafına götür." Çantaları muhafızının bekleyen ellerine bıraktı ve Kingsley'i binek çantasından çıkarmak için döndü. "Ve bunun ofisimde kalmasını sağla." Kingsley bir öfke çığlığı attı ama muhafızla birlikte kendi isteğiyle gitti.

"Batı yakasında mı kalıyoruz?" Evie'nin çenesi neredeyse düşecekti. "Senin yaşadığın tarafta mı?"

Atını almadan açık kapılara doğru yürümeye başlamıştı bile. "Yürüyelim mi?"

Trystan uzun bir adım atarak parlak ışıklar saçan

Evie de hızla onun peşinden gitti. "Hayır, hayır, bekle. Nerede yaşadığını göreceğim. Aman Tanrım. Boş zamanlarında ne yapıyorsun ki? Hobilerin var mı?"

"Küçük kasırga," diye homurdandı sesini normal seviyesine getirmeden önce. "Beni buna pişman etme, Sage."

"Masa oyunları oynayabilir miyiz? Lyssa masa oyunlarına bayılır." Onun yanında bilgece başını salladı. "Belki bir çay partisi. Lyssa onları da sever."

"Çay için neden bir partiye ihtiyaç duyulur ki? Sadece içmiyor musunuz? Parti ne için?" Adamın şaşkınlığı dudaklarından bir kahkaha baloncuğunun çıkmasına neden oldu.

"Özür dilerim. Bu hiç komik değil." Kadın homurdandı ve adamın ağzı bir karış açıldı, gamzesi zarif bir şekilde ortaya çıktı.

"Çay partisinin ne olduğunu öğrendiğimde, cehaletimin büyük olasılıkla çok eğlenceli olacağının farkındayım."

Burnunu kaşıdı ve onun önünde dans etmeden önce son bir kez sırıttı. "Aslında ilerideki dereden karşıya geçersek, yürüyüşümüzü on dakika kısaltabileceğimizi düşünüyorum."

Kısık, boğuk bir ses onu aniden durdurdu. Evie arkasına döndü ve patronunun yere yığıldığını görünce nefesi kesildi. Ağır çantasını fırlatıp atarak ona doğru koştu.

"Efendim!" Gözleri açıktı ama yüzü acı içindeydi.

Kolunu sertçe kavradı. "Kaç," diye homurdandı.

"Ne?" Evie kafası karışmış bir halde başını salladı ama sonra atların şakırtısı kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Bir elini Trystan'ın omzuna koydu ve onu korumak için vücudunu hafifçe onunkinin üzerine eğdi. Büyük atlara binmiş altı atlı belirdi, etraflarında dönüyorlardı, içlerinden biri elini kaldırmıştı

Kötü Adam'a doğru.

"Dur!" diye bağırdı ve etrafında herhangi bir silah aradı. Ama elindeki tek şey, yanına bile yaklaşamadığı hançeriydi, çantasının onu engelledikleri küçük bariyerin dışında olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı içlerinden biri. Metal kaskları yüzünden hiçbirinin yüzünü göremiyordu. Arkasında büyük bir bölme bulunan bir araba tıkırdayarak yaklaştı ve Evie paniğe kapıldı. Her kaçışı, her rüşvet ya da hile yolunu değerlendirdi. Ama ne istediklerini bilmiyordu ve ne bildiklerini de bilemezdi.

Trystan'a baktı, hâlâ en yakınındaki şövalye hangi gücü kullanıyorsa onun tarafından sıkıştırılmıştı. Eli Trystan'ın omzunda kaldı ve at arabası çemberin ortasına geldiğinde, hareket eden atlar arkasındaki boşluğu tekrar kapattığında elini sıkıca kavradı.

Arabanın sürücüsü, gümüş ve beyaz giysiler içinde iri yapılı bir adam, arabanın kapısına doğru koştu.

Kapıyı açtıktan sonra derin bir şekilde eğildi. Tüm şövalyeler bir dalga halinde atlarından indi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"O...pu çocuğu," diye homurdandı Trystan, acıdan yüzünü buruşturarak doğruldu. Yüzü kızarıyor, gözlerindeki ve alnının etrafındaki damarlar yayılıyordu.

Evie adamı şahsen hiç görmemiş olsa da hemen anlamıştı. Bu yüzden, adam arabanın küçük basamaklarından indiğinde ve Evie sessiz bir dehşet içinde, "Kral Benedict," dediğinde teknik olarak sadece bir tahmindi.

Bölüm 59

Evie

"Bayan Sage!" Kralın yakışıklı yüzüne geniş, mükemmel bir gülümseme yayıldı. Ellili yaşlarında olmasa da kırklı yaşlarının sonlarında olduğu kesindi; kum rengi gür saçlarına aklar düşmüştü.

"Sonunda karşılaştık." Kürk pelerinini arkasına atarak ona doğru yürüdü. "Kötü Adam'ı zincire vurur musun?" Kral şövalyelerden birine başıyla işaret etti. "Özel kelepçelerle."

"Hayır." Evie bedenini onunkinin önüne attı.

Trystan boğuk bir sesle, "Sage, çekil," diye bağırdı.

"Hayır," dedi panikleyerek.

Kral başını sempatik bir şekilde salladı ve diğer şövalyeye doğru başını salladı. "Mücadele etmemen senin için iyi olur, canım." Sesinde büyük bir nezaket vardı. Evie bu nezakete başka bir yerde, başka bir insanken de güvenebilirdi.

Şövalye bir anda uzanıp onu belinden kavradı ve Trystan'ın üzerinden kaldırdı. "Hayır! Bırak beni!" diye bağırdı, tekme atıp çırpınarak ellerini savurdu. Şövalye onu bir anlığına yere bıraktı ve kolunu yukarı kaldırarak ona arkadan vurdu. Kadın yere düştü.

"Dur!" Açıklığı kesen Trystan'ın değil, Kötü Adam'ın sesiydi. Soğuk ve ölümcüldü. "Ondan uzak dur!" diye kükredi, kelepçelerini çekiştirirken her hareketini metal şıngırtıları takip ediyordu. Evie yan dönerek ona baktı ve bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti.

Kendini yukarı çekti, alt dudağından kan damlıyordu, saçlarına yapraklar dolanmıştı.

"Evet, dur. Bu vahşete hiç gerek yok. O zincirlenmiş durumda. Kimseye zarar veremez ve eğer o kadını zarar vermeden idare edemiyorsan, belki de muhafızlarımdan biri olarak konumunu yeniden düşünmeliyiz," dedi kral kararlı bir şekilde.

Trystan artık çok acı çekiyor gibi görünmüyordu ama belli ki zayıflamıştı. O dakikadaki işkenceden mi yoksa kelepçelerden mi, emin değildi.

"İşin bu noktaya gelmesini istemezdim, gerçekten." Kral dudak büktü. "Bunu temiz tutmayı umuyordum ama bana gerçekten başka seçenek bırakmadınız. Çok fazla müdahale ettiniz. İstediğin sürece küçük peri masalı rolünü oynamana izin vermekten memnundum." Kötü Adam'a doğru yürüdü, iyi biçimlendirilmiş gülümseme yerini soğukluğa bıraktı.

"Ama şimdi planlarımı mahvetmeye çalışıyorsun. Ve korkarım buna izin veremem."

Trystan ağır ağır nefes alıyor, burun delikleri şişiyor, gözleri öfkeden donuklaşıyordu. "Ne... neden bahsediyorsun?" diye homurdandı.

Kral, patronuna bakarken dilini şaklattı. "Çok fazla potansiyelin vardı ama ne kadar da hayal kırıklığı yarattın." Benedict onun yanında diz çöktü ve Trystan'ın yanağına bir elini koydu. "Şeflere çok ihtiyacım var. Rennedawn'ın parlak geleceğine yardımcı olmaları için."

Trystan gözlerini kısarak nefes nefese, kısık bir sesle "Siktir. Seni."

"Ben de öyle," dedi Evie yerden, etrafındaki tüm erkeklerin dikkatini çekerek.

"Ve bu da beni size getiriyor, Bayan Sage!" Kral arkasını döndü ve ona doğru yürümeye başladı.

"Ona dokunma Benedict." Trystan'ın sesi çok sertti.

zincirlerini bir kez daha çekti.

"Benim küçük tatlı kurtarıcım olman gerekiyordu, ama babanın söylediği kadar çürümüş olduğun ortaya çıktı."

Ona ters ters baktı. "Babam bir yalancıydı. Ama sen..." Evie eteklerindeki yaprakları ve dudağındaki kanı fırçalayarak yavaşça ayağa kalktı. "Sen bir korkaksın."

Kral ona gülümsedi. Geldiği zamanki gibi çekici bir gülümseme değil, uğursuz, kindar bir gülümsemeydi bu. Doğal görünmüyordu; neredeyse... kötücüldü.

"Korkarım şeflerimi geri almam gerekiyor Bayan Sage," dedi. "Gördüğünüz gibi, eşi olmadan, guvre'm onunla geçirdiğim süre boyunca hiç zehir üretemedi. Ama şimdi, öyle görünüyor ki, üretiyor."

"Onları benim soğuk cesedimi çiğneyerek alacaksın," dedi gülümseyerek. "Ya da seninkini."

"Bunu söylediğine çok sevindim." Kral, iki şövalye tarafından hâlâ geride tutulan Trystan'a dönerken pelerini arkasına doğru savruldu. "Korkarım benimle gelmen gerekecek. Görünüşe göre başlangıçta şüphelendiğimden daha fazla işe yarıyorsun."

Kral başını üzgün bir şekilde eğerek Evie'ye döndü. "Sen, canım, değilsin."

Evie büyük kolların onu sardığını ve tanıdık iğrenç bir kokunun duyularına dolduğunu hissetti.

"Hayır! Benedict!" Trystan çılgına dönmüştü, zincirleri ve şövalyeleri öyle bir parçalıyordu ki üçüncü bir şövalye de onu zapt etmek zorunda kaldı. "Bırak onu Warsen, yoksa bugün son günün olur."

"Ne güzel tehditler!"

Evie, kulağında Otto Warsen'in sesini duyduğunda şüphelerinin doğrulandığını görmekten tiksindi.

"Kelepçeler için teşekkürler Bay Warsen. Çok yardımcı oldunuz.

yardımcı olur." Kral demirciye başıyla onay verdi.

"Seni öldüreceğim," diye yemin etti Trystan sakince. "Kalbini bedeninden söküp çıkaracağım ve yaşamın gözlerini terk edişini izleyeceğim."

Kral, Evie ve Bay Warsen'a dönmeden önce alaycı bir fısıltıyla, "Sanırım ışığı ilk sizinkinden göreceğim," dedi. "Onun işini istediğiniz gibi bitirebilirsiniz; sadece cesedi sakladığınızdan emin olun. O öldükten sonra onu kullanacağım."

Evie titremeye başladı, kendini bir kez daha Otto'yla bu durumda bulmanın paniği hızlı etki eden bir zehir gibi içine işliyordu.

"Hayır, Benedict, hayır! Lütfen." Kötü Adam'ın sesi çatladı, acı çekti ve soğukkanlılığını bozdu.

Evie gözyaşlarının yüzünden aşağı akmadan önce yandığını hissetti.

"Lütfen, sana yalvarıyorum. İstediğin her şeyi yapacağım, ne istersen. Her şeyi, eğer onu bağışlarsan. Lütfen, onu bağışlaman için yalvarıyorum."

Kötü Adam Trystan dizlerinin üzerine çöktüğünde Evie ağladı.

"Yalvarıyorum. Sana."

Dur, diye bağırmak istedi ona, benim için kendini alçaltma. İradeni bükme. Ben buna değmem.

Kral bir an için gerçek bir duygu-şaşkınlık ifadesi takındı. Geniş gözlerle Trystan'ın yüzüne bakmak için kalçalarının üzerine eğildi. "Sanırım bu kadına olan bağlılığınızı hafife almışım. Ben sadece onun sizin için çalışan biri olduğunu düşünmüştüm.

"Ama şimdi anlıyorum. Anlıyorum." Kral Benedict gülümseyerek bir elini Trystan'ın yanağına koydu. "Hayır, bunu yapmayacağım." Ayağa kalktı ve büyük bir şırınga getiren şövalyelerden birine işaret etti.

Bay Warsen'ın eli kızın ağzını kapattı.

onu uyarabilirdi.

"Sana izlettirmeyeceğim."

Trystan'ın gözleri bu sözler karşısında irileşti ve bağırmak için ağzını açtı ama iğne çoktan derisinin altına saplanmış, sıvı kanına karışmıştı.

Evie, Bay Warsen'ın kalın eldivenli elinin diğer tarafında çığlık attı, çırpındı ve kıvranarak kurtulmaya çalıştı.

Ama Trystan'ın gözleri yuvalarından fırladı ve bir gümbürtüyle yere yığıldı.

"Onu arka arabaya götürün ve kilitleyin; biz Işıltılı Saray'a dönene kadar bu onu zinde tutar." Kral Otto'ya başını salladı ve Evie birkaç dakika önce Trystan'la gülüştüğüne, ofiste bir çay partisi planladığına ve her şeyin yoluna girebileceğini düşündüğüne inanamadı.

"Sen geride kal." Kral iki şövalyesine işaret etti. "Bay Warsen'ın onu kendisinin öldürmesine izin verin, ama sonra cesedi derhal bana getirmesini sağlayın."

"Evet, Majesteleri," dedi içlerinden biri.

Evie diğer şövalyelerin Trystan'ı sürükleyerek götürmelerini ve cesedini dikkatsizce arabaya atmalarını izledi. Ve Evie, buz gibi bir kesinlik içinde, bunun onu son görüşü olduğunu biliyordu. Onunla ilgili son anısı, bir arabanın içinde tek başına, topal ve kırık bir şekilde yatıyor olmasıydı.

Bu çok trajik, çok adaletsizdi. Ve tüm bunlar, içinde saçma hayallerinin olduğu saçma defterini istediği içindi. Asla gerçekleşmeyecek hayaller.

Araba tıkırdayarak uzaklaştı ve Evie kalbinin odak noktası haline gelen adama sessizce veda etti. Tüm dünyasını değiştiren adama - artık bir parçası olamayacağı bir dünyaya.

Sadece o, şövalyeler ve Bay Warsen kaldığında

kıpırdamadan durdu, bir yanı sadece kaçınılmaz olanı bekliyordu. Gerçekten de hayatı boyunca hiç bu kadar düşük hissetmemişti. Bir kez daha daha güçlü birinin, alan birinin kontrolü altında sıkışıp kalmıştı. Ve aldı, aldı ve aldı. Bu adam onu rahatından, güvenliğinden mahrum bırakmıştı ve şimdi de hayatından mahrum bırakılacaktı.

Doğru olanı yap, Evie. İyi olanı yap, Evie. İyi ol, Evie.

Otto onu orada tuttu, kulağına sessizce kıkırdadı. Ve bu sesle ilgili bir şey onu harekete geçirdi, karnındaki ateşi alevlendirdi.

İyi olmak ona ne kazandırdı ki?

Kötü adam ne derdi? Bu adama bedelini ödet, küçük kasırga.

Ve öyle de yaptı.

Evie ayağını hareket ettirdi ve topuğunu babasına yaptığına benzer şekilde adamın kaval kemiğine sapladı, ancak bu sefer ortasına da sert bir dirsek attı. Otto iki büklüm olup karnına doğru uzanırken tutuşunu gevşettiğinde, Evie kayarak dışarı çıktı ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Ama diğer iki şövalye etrafını sarmıştı, belli ki emirlere uymaya ve olaya karışmamaya çalışıyorlardı ama gitmesine de izin vermek istemiyorlardı. Ve sayıca çok az olduğunu biliyordu.

Üzgünüm, Trystan, diye düşündü. Denedim.

Bay Warsen aniden tekrar kızın üzerine atladı, yüzü kıpkırmızıydı, hala acı çektiği belliydi ama öfkesini kontrol altına alacak kadar iyileşmişti. Onu kaldırdı ve yere çarptı.

Onu orada tuttu, kollarını dizleriyle sıkıştırdı ve ellerini boğazına doladı. Bunun o an olduğunu biliyordu. Çırpındı ve kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama hızla tükenen hava kaynağıyla hiçbir ilgisi olmayan bir acı dalgasıyla boğuşuyordu.

Gözlerini gezdirdi ve çantasının açıldığını, içinde hançer olan kutunun yan çevrildiğini, hançerin yerde yattığını, onu öldürebilecek kadar yakın olduğunu gördü.

Ama bu onu öldürmemişti. Henüz öldürmedi.

Bay Warsen'in yüzüne baktığında, eskiden ona çok korku veren yüzüne, artık ondan korkmak istemediğini biliyordu...

Korkulmak istiyordu.

Demirci bir an için elini gevşetti ve sarı lekeli dişleriyle ona gülümsedi. "Dünyayı senden temizleyerek krallığa hizmet ediyorum. Sen buraya ait değilsin. Kendini bu şekilde küçük düşürdükten sonra, bu ölüm bir merhamet."

Evie gözlerini kıstı ve Bay Warsen onun sağ elinin serbest kaldığını fark etmedi. Yüzüne doğru eğilirken boğazını sıkmaya devam etti. "Kötü Adam'ın fahişesi için... daha iyi ne olabilir?"

Evie avucunu ve gözlerini kapattı, acının yakıcılığını her gözeneğinde, kanında hissediyordu.

"Aslında," diye mırıldandı.

Gözlerini açtı.

"Ben. Onun. Asistanıyım. Asistanıyım," diye fısıldadı ve gülümsedi, hançeri savurup adamın boğazını kesmeden önce.

Bölüm 60

Evie

Adam düşerken yüzüne kan sıçradı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ayağa kalktı, kana bulanmış, zor nefes alıyordu, boynunda bir ağrı vardı.

Hançer elinde titriyordu. Ama acı gitmişti.

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi, silaha kayıp bir arkadaş gibi bakıyordu ve silah neredeyse ona cevap veriyor gibiydi.

"Seni cadı!" diye bağırdı kalan iki şövalyeden biri, ona doğru koşarak. Evie onu yok etmek için hançerini havaya kaldırdı ama şövalye ortasına büyük bir kılıç saplanınca durdu.

Kılıç çekilip çıkarıldığında ve şövalye düştüğünde Evie'nin nefesi kesildi. Arkasındaki diğer şövalye, damlayan kılıçla orada duruyordu.

"Ne- Neden yaptın? Şikayet etmiyorum ama neden bana yardım ettin?"

Geriye kalan şövalye, onun beklenmedik kahramanı, tek kelime etmedi. Sadece bir an durup onu değerlendirdi, gözleri dışında tüm yüzü gümüş bir miğferle kaplıydı. Evie ona doğru dikkatli bir adım attı ama bu hareket şövalyeyi ürkütüp harekete geçirmiş gibiydi. Atının dizginlerini tutarak hızla ayağa kalktı ve uzaklaşmadan önce ona son bir kez baktı.

Bu da neydi böyle?

Ama daha fazla soru soracak zamanı yoktu. Hele ki Trystan'ın yırtık gömleğinin bir şeridinin

Çimen.

O gitmişti. Alınmıştı. Onlar tarafından.

Ağır ağır nefes aldı. Gözyaşlarının yakıcılığı tehdit ediyordu ama ağlayamıyordu; henüz değil. Hançer sanki onun sıkıntısını hissediyormuş gibi, sanki onunla yalnız kalmasını istemiyormuş gibi elinde titriyordu. Kalbi son birkaç saattir acıdan başka bir şey hissetmiyordu ama bu, bu dayanılmazdı. Adamın gömleğinden bir parça alıp avucunun içinde sıktı. Duyguları çok dengesizdi. Onları dizginleyemiyordu.

Onu kapana kısılmış, karanlıkta, geçmişteki en travmatik anlarını yeniden yaşarken düşünmek... Hayır, bunu düzeltecekti; düzeltmek zorundaydı. Eğer ona, ruhunun bir parçasına sahip olduğundan neredeyse emin olduğu adama zarar verirlerse, onları yok edecekti.

Hançer elinde bir kez daha titreşti ve Otto'nun cesedine doğru dönerken sakin bir maskeye dönüşerek onu kavradı.

Gülümsedi.

Onu kurtaran şövalyenin fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı hızla malikâneye döndü ama Trystan olmadan malikânenin kapısından geçerken kendini kötü hissetti. Kendisiyle gurur duyduğu bir soğukkanlılıkla muhafızları olanlardan haberdar ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

Evie hemen Tatianna'nın ek yatağında uyuyan Lyssa'ya baktı, Blade'in örgü ejderhası minik ellerindeydi. Evie sulu bir gülümsemeyle koridora çıktı ve kapı kapanır kapanmaz ağlamaya başladı. Hıçkırana kadar, yavaşça yere çökene kadar, yüzü gözyaşlarından yapış yapış ve kabarık olana ve yüzünü dizlerine gömene kadar ağladı ve ağladı.

Hıçkırıkları yavaşça azaldı ve Evie nihayet başını kaldırdığında geriye sadece öfke kalmıştı.

Kısa bir süre sonra Evie kendini giriş koridorunda buldu. Yıkanmış ve üstünü değiştirmişti ve Marvin'in emirlerini yerine getirmesini izlerken yenilenmiş bir amaç duygusu da beraberinde gelmişti. Yolun karşısında asılı duran aynadaki yansımasını yakalayan Evie'nin gözleri, annesinin sürdüğü rujdan kalan dudaklarının kırmızısında durdu, sonra da bağlanmamış saçlarına kaydı. Bol pantolonu taş zeminde sallanırken saçlarını kulaklarının arkasına itti.

"Daha yukarı kaldır, Marv," diye talimat verdi Evie, dudaklarına hınzır bir gülümseme yerleşirken. Becky onun yanında bir hayalet gibi belirdi, kederli ve kaybolmuş görünüyordu.

"Gerçekten gitti mi?" Konuşurken gözlüğünü çıkardı ve camlarını eteğinin kalın kumaşına sildi.

Evie bir an için onunla arasında garip bir yakınlık hissetti. Becky'nin omzuna güven verici bir şaplak attı. "Onu geri alacağız. Ne pahasına olursa olsun bundan emin olacağım." Aralarında geçen onca şeye, hakaretlere, iğnelemelere ve güvensizliğe rağmen Becky Evie'ye saygıya çok yakın bir ifadeyle baktı.

"Aklında ne vardı?"

Evie en küçük parmağını çevreleyen altın işaretlere baktı. "Şey, ilk-" Kendi kendine gülümseyerek durakladı. "Beni öldürmene ihtiyacım olacak."

Becky tahminde bulunmaya başladığında dudakları alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Her şey tamam Bayan Sage!" Marvin seslendi ve Evie gösterişli tavana ve yeni eklenenlere baktı. Becky'nin arkasından gelen sessiz soluk sesiyle kalbi memnuniyetle çarptı. Otto Warsen'ın başı orada sallanıyordu, gözleri korku ve şaşkınlık ifadesiyle sonsuza dek donmuştu.

Onu geride bırakarak geri adım atan Evie, şu adrese doğru ilerledi

zindana inen merdivenlerde. Kötü Adam'ı kurtaracağına dair kendi kendine sessizce yemin etti...

Ya da deneyen biri olun.

Son.

Şey...şimdilik.

Teşekkür

Kelimeleri ne kadar sevsem de, onları burada ifade etmek çok zor, o kadar çok duygu ağır basıyor ki. Sonunda bu hikayeyi dünyanın geri kalanıyla paylaşabildiğim için inanılmaz derecede heyecanlıyım. Küçüklüğümden beri peri masallarını, hikâye anlatmayı ve burnunuzdan soluyarak gülmenin basit büyüsünü çok sevdim. Bu anı pek çok kez hayal ettim ama bunların hiçbirini gerçekten tek başıma yapmadım.

İnanılmaz menajerim Brent Taylor, bana ve bu hikâyeye inanan ilk kişiydi. İlk romanımı yayınlama sürecinde bana gösterdiği sabır, destek ve nezaket için ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Liz Pelletier, bu kitabın editörlüğünü yaptı ve her şüphe anında benimle konuşarak beni daha iyi bir yazar haline getirdi. Lydia, Hannah, Stacy, Rae, Jessica, Heather ve Entangled'da benimle birlikte yorulmak bilmeden bu hikâye üzerinde çalışan ve onu kesinlikle parlatan herkese çok teşekkür ederim.

Elizabeth Turner Stokes'a kitabın inanılmaz kapağını yarattığı ve hikayeyi sanki zihnimden koparıp almış gibi mükemmel bir şekilde yansıttığı için çok teşekkür ederim. Ama en çok Kingsley için teşekkür ederim - o sensiz bir hiç olurdu! Toni'ye de kitabı bu kadar güzel biçimlendirdiği için teşekkür ederim. Kaye Publicity'deki ekibime ve Meredith'e bu kitabı ve beni bu kadar çok okuyucunun önüne çıkardıkları için çok teşekkürler.

Bu kitap pek çok şeyden yaratıldı. Annem ve babamın yatmadan önce benim için yarattıkları her hikayeden (Mark ve Jolie'ye selam söyleyin! Bunu okurken ağlıyorlar). Yıllar boyunca kardeşlerimle ve çok ama çok sevdiğim kuzenlerimle attığım her kahkahadan oluştu. Benim

karakterler Sitto Georgann'ın gülümsemesindeki nezaket ve Büyükannem Rosalie'deki güçtür. Zekâlarının benden geldiğini düşünmek isterdim, ancak yeni nesil kıvrak zekâlı torunlara (çok sevilen kuzenlerden bazıları) öncülük eden Büyükbabam James'in hakkını vermeliyim. Ben elime kalem alamadan çok önce vefat eden ama yazarlık hayallerini ikimiz için de sürdürdüğüm Giddo Richard'ım sayesinde oldu.

Şanslıyım ki beni destekleyen, moral veren, yarattığım şeylerin önemli olduğunu hissettiren pek çok insanı buraya dahil edebiliyorum. Karakterime hayat veren ilk kişilerden biri olan harika sanatçı Brittany Torres gibi insanlar.

Daha önce duymuş olsun ya da olmasın paylaştığım her hikayeyi sadakatle dinleyen en iyi arkadaşım Lexi. Beni bu hikayeye götüren tüm kahkahalarımız ve yol boyunca bana gösterdiğin tüm destek için, seni seviyorum lex.

TikTok'ta bu yolculuğu takip eden herkese, ister başından beri burada olun ister sonunda atlayın, teşekkür ederim. Onları gülümsettiğimi söyleyen herkese, yapamayacağımı düşündüğüm zamanlarda bile beni her gün gülümsettiniz. Bu, karşılığını asla ödeyemeyeceğim paha biçilmez bir hediye.

Bu yolculukta beni gülümseten başka birini buldum: Beni her iniş çıkışımda sevmekle kalmayan, aynı zamanda bir video için "The Villain "ı her istediğimde özgürce sırtını sunan Michael'ım. Her istediğimde beni hiç şikâyet etmeden alıp götürdü. Seni seviyorum.

Bu kitabı yazmanın büyük bir kısmı dünyada daha az yalnız hissetmekle ilgiliydi. Karakterlerim benim ailem oldu, benim bulduğum ailem. Beklemediğim şey ise bana yalnızlığın ne olduğunu unutturan, son derece yetenekli bir grup kadın bulmaktı. Her zaferimde bana destek oldular.

Stacey, Kaven, Amber, Maggie ve Sam'e... yalnızlığımı yok ettiğiniz ve yerine ömür boyu sürecek bir sıcaklık koyduğunuz için teşekkür ederim. Hepiniz beklediğime değdiniz.

Ve son olarak, Evie Sage'e teşekkür ederim. Onu ve bu hikayeyi ruh sağlığımın en kötü olduğu zamanlardan birinde buldum ve o benim güvenli alanım oldu. Şüphe duyduğum her anı paylaştık. Hiç gücüm kalmadığını düşündüğümde beni daha cesur, daha yürekli, daha güçlü yaptı. Savaşmak istememi, hissetmek istememi, gülmek istememi sağladı. Evie Sage beni kurtardı ve hepiniz de öyle yaptınız. Bu kitabı alan herkese teşekkür ederim. Umarım sizi gülümsetmiştir.

Yazar Hakkında

Hannah Nicole Maehrer -ya da TikTok'un onu tanıdığı şekliyle @hannahnicolemae- fantastik romantizm yazarı ve kötü adamlara eğilimi olan bir BookToker. Kötüler ve Asistanlar hakkında kitabi komedi skeçleri yaratmadığı zamanlarda Taylor Swift şarkılarına yazıyor. Hayattaki en büyük tutkuları arasında romantizm, sihir, kahkaha ve yarattığı her şeye bunları dahil etmenin yollarını bulmak yer alıyor. Çoğu gün onu kafası bulutlarda ve elinde bir kalemle bulabilirsiniz.

Red Tower Books'un bu heyecan verici kitaplarını kaçırmayın:

YILDIZ GETİRİCİ

1 Numaralı New York Times Çok Satan YazarıTracy Wolffve Nina Croft tarafından

Dokuz Gezegen'in hayatta kalması süslü bir uzay istasyonuna bağlıdır, ta ki bir ahmak onu içindeki herkesle birlikte havaya uçurana kadar. Yani, neredeyse herkesle. Şimdi yedi yabancı -bir prenses, bir mahkûm, bir dolandırıcı, bir savaşçı, bir rahibe, bir paralı asker ve hepsinden sorumlu bir pislik- galaksideki tüm grupların peşinde olduğu uçan bir uzay hurdasında birlikte kapana kısılmışlardır. Ve ölmekte olan bir güneş ile kurtuluş arasında duran tek şey, yedi beklenmedik uyumsuz... öhöm, kahraman.

BLOODGUARD

Yazan: Cecy Robson
Uluslararası Ödüllü Yazar

Gri Leith için arenada hayatta kalmak hiç de basit değildir. Gladyatörler, Arrow'un kraliyet ailesini memnun etmek için spor olsun diye ölümüne acımasız dövüşlere giriyor. Ve şimdi Leith, on binlerce kişinin uğruna öldüğü unvanı kazanmaya sadece dört dövüş uzakta. Bloodguard. Tam da bu sırada sivri dilli şifacı bir elf olan Maeve'in himayesine girer ve Tanrı hepsinin yardımcısı olsun, onu her şeyiyle ister. Ancak Arrow'un güçlü lordları için aşk, Leith'e karşı kullanılacak bir başka silahtır.

Çünkü bu bir oyundan daha fazlası.

Hiçbir şey göründüğü gibi değil.

Ve gerçek bir yanılsamadır.

RED TOWER
BOOKS™

